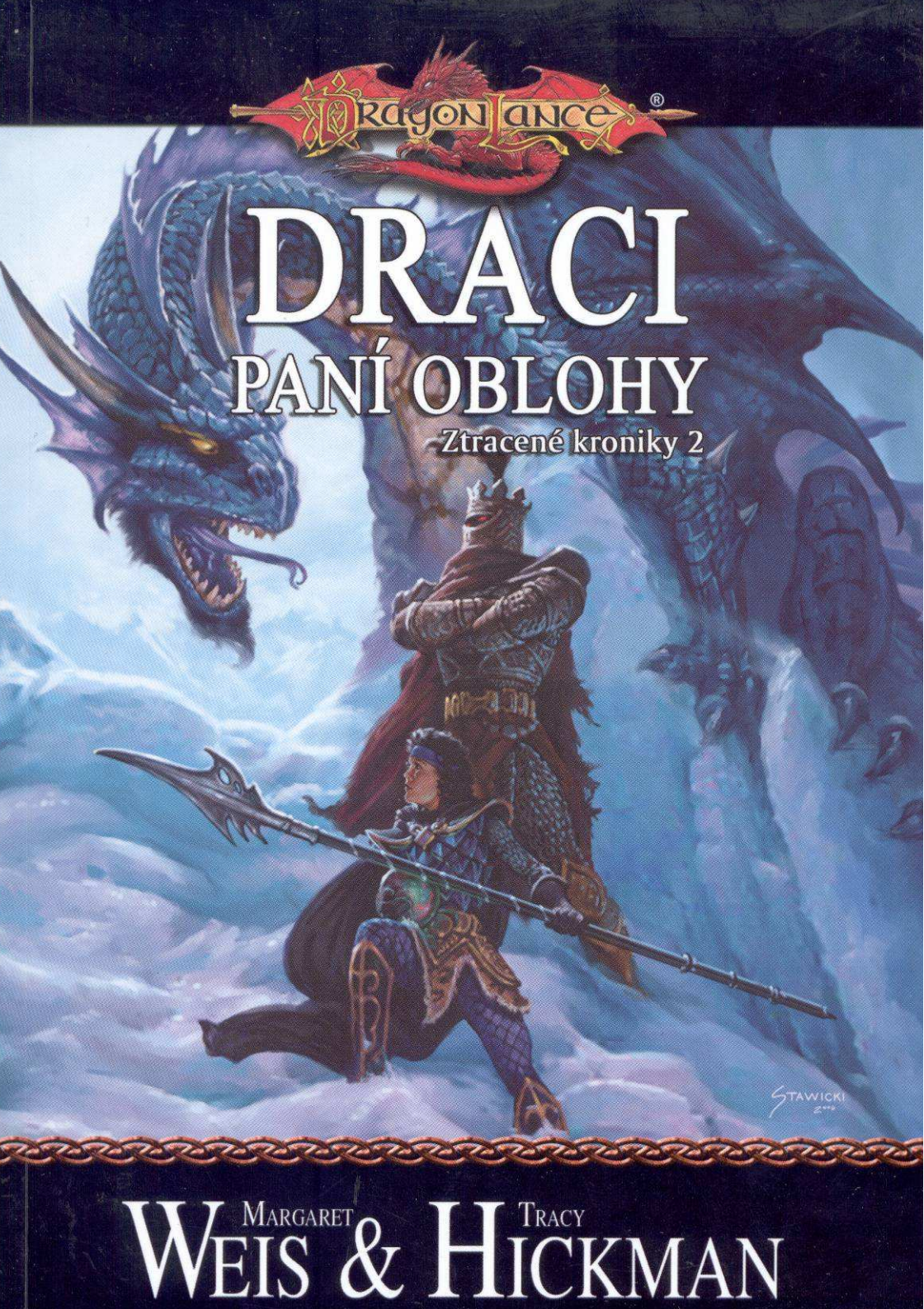

DragonLance®
DRACI
PANÍ OBLOHY
Ztracené kroniky 2
STAWICKI
MARGARET WEIS & TRACY HICKMAN

M. Weis & T. Hickman
v nakladatelství FANTOM Print

Draci podzimního soumraku
Draci zimní noci
Draci jarního úsvitu *

Druhá generace

Draci letního žáru
Draci padlého slunce
Draci ztracené hvězdy
Draci zmizelého měsíce

Draci trpasličích hlubin
Draci Paní oblohy
Draci zlatookého mága *

* Připravujeme

DRACI
PANÍ OBLOHY

Ztracené kroniky 2

MARGARET WEIS & TRACY HICKMAN

FANTOM Print
2009

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coas, Inc.

Loga DragonLance a Wizards of the Coast jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:0: Box 707
Renton,WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 OYH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2007 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art by Matt Stawicki
Translation by Hana Vlčinská

ISBN 978-80-7398-038-2

www.fantomprint.cz

„Siru Chrisovi“, mužům a ženám armády
Spojených států i jejich rodinám, které
toho tolik obětují. Jste hrdinové
skutečného života!

Předmluva

Předchozí příběh

ilit Puncovou, jednoho z estétů, mnoho let po Válce kopí napadlo pozvat palantaské děti do Velké knihovny, aby naslouchaly záznamům o dějinách Krynnu. V té době patřila Lilit k nejmocnějším a nejvlivnějším estétům hned po Bertremovi, a tak si prosadila svou, přestože mnohé další estéty děsily vyhlídky na ulepené prsty, usmrkané nosy a tenké hlásky, které je budou vyrušovat od studia.

Lilit Puncová se nikdy nevdala – říká se, že skrývala v srdci žal – ale měla děti ráda a byla skvělou historickou. Dokonce i mnozí rodiče, kteří sem děti přiváděli, zůstávali a naslouchali.

Možná je tomu už dlouho, co jste vy, naši čtenáři, četli příběhy o našich hrdinech, nebo jste o nich dokonce nikdy nic nečetli, než jste vzali do rukou tuto knihu. Proto jsme usoudili, že by bylo moudré poslechnout si dnes Lilitin příběh. Chystá se nám vyprávět o dvou důležitých ženách v životě jednoho z hrdinů, Tanise Půlelfa. V knize, kterou právě držíte, se píše právě o těchto ženách, Lauraně a Kitiaře.

Než se však do Lilitina příběhu ponoříme, poví nám ve zkratce, co se stalo před ním. Poslouchejme.

„Sedm přátel přísahalo, že se po pěti letech setkají v Útěšíně. Během té doby zdánlivě pátrali po znameních pravých bohů, ale ve skutečnosti hledali sami sebe. Byli to Tanis Půlelf, dvojčata Raistlin a Karamon Majere, trpaslík Flint Křesadlo, nezkrotný šotek Tasslehoff Bosonožka, rytíř Sturm Ostromeč a Kitiara Uth-Matar, nevlastní sestra dvojčat.

Sturm a Kit se vydali na sever do Solamnie, kde hledali zprávy o svých ztracených rodinách. Ostatní se rozdělili. V dohodnutý čas se všichni vrátili do hostince, kromě Kitiary, která poslala vzkaz, že nemůže přijít. Tanise, který byl do Kit zamilovaný, to zarmoutilo a hluboce zklamalo.

Do hostince dorazila tajemná žena s holí z modrého křišťálu a zbylých šest přátel bylo vehnáno do dobrodružství známého jako

Draci podzimního soumraku. Putování je přivedlo do strašidelného města Xak Sarotu, kde se jim zjevili praví bohové a dali jim Disky Mišakal. Na Discích prý bylo vědění pravých bohů, nikdo je však nedokázal přečíst. Vydali se tedy najít někoho, kdo by je přeložil.

Když se vrátili do Útěšína, potkal Tanis starého přítele, elfa Gilthanase. Tanis a Gilthanas spolu vyrostli a kdysi si bývali blízcí, přestože čas a okolnosti jejich pouto zpřetrhaly. Všechny je zajala armáda nadutého hobgoblina, pospolného Teda. Když otroky, zamčené ve vězeňských vozech, převáželi do Pax Sarkasu, vysvobodila je malá skupina elfu (přestože pospolný později tvrdil něco jiného).

Tanis v jednom z elfu poznal Porthia, Gilthanasova bratra. Když Porthios uslyšel družinu tvrdit, že nalezla důkazy o pravých bozích a přinesla světu zpět moc léčení, vzal Tanise a jeho přátele zpátky do Qualinostu. Tam se Tanis znovu setkal s mladou ženou, se kterou se kdysi zaslíbili, s dcerou Mluvčího sluncí Lauranou. Laurana Tanise milovala, ale on už nemiloval ji. Stále v něm hořela láska ke Kitiaře a Tanis zrušil zasnoubení, neboť jeho srdce bylo rozpolceno a Lauranini bratři a otec stejně nesouhlasili, protože měl Tanis v žilách lidskou krev.

Elfové Tanise a jeho přátele přesvědčili, aby se vydali do města Pax Sarkasu, jemuž vládl Dračí velmistr Verminaard. Tanis a jeho přátelé měli v plánu vyvolat vzpouru otroků; doufali, že tím odlákají dračí armády od ohrožovaných elfů, kterým tak umožní bezpečně odejít do exilu.

Přátelé, doprovázeni Gilthanasem, který je vedl, se vydali k Pax Sarkasu. Laurana, zraněná Tanisovým odmítnutím, utekla z domu, aby mohla být s ním. Tanis se ji pokusil poslat zpět, ale ona tvrdohlavě odmítla. Cestou do Pax Sarkasu se k nim připojil muž jménem Eben Lomikámen, který tvrdil, že utíká před dračími vojsky, ale ve skutečnosti to byl špeh Dračího velmistra Verminaarda.

Hrdinové proklouzli do Pax Sarkasu a vmísili se mezi otroky. Tady potkali muže jménem Elistan, jenž umíral na zhoubnou nemoc. Zlatoluna, nová následovnice bohyně uzdravitelky Mišakal, se za něj k bohyni modlila. Elistan byl vyléčen a přál si dozvědět se o těchto bozích víc. Zlatoluna mu podala Disky Mišakal a zjistila, že je

Elistan dokáže přečíst. Elistan se stal Paladinovým klerikem a usilovně šířil zprávy o pravých bozích i mezi zbytkem lidí, zotročených v Pax Sarkasu.

Tanis a jeho přátelé vedli vzpouru otroků a zabili Verminaarda. Osm set mužů, žen a dětí uprchlo na jih a dokázalo uniknout pronásledování. Zalezli do jeskyní a doufali, že v nich přečkají zimu.

Mezitím jistý drakonián, aurak přestrojený za Verminaarda, sešikoval rudé draky a vyrazil bývalé otroky pronásledovat. Otroci museli z údolí utéci a našli útočiště u trpaslíků, ve ztraceném království Thorbardin. Tato dobrodružství líčí kniha *Draci trpasličích hlubin.*

Během té doby Laurana dál putovala s družinou. Nebezpečí, zármutek a strach ji přinutily dospět. Kdysi rozmazlená a svéhlavá dívka dospěla ve vážnou, přemýšlivou mladou ženu. Využívala dovednosti, které získala na otcově dvoře, aby Elistanovi pomohla v jeho díle, a Tanis zjistil, že ho tato krásná mladá žena, tak odlišná od dívky, kterou kdysi znal, okouzlila. Znovu se do ní zamiloval a připadal si rozervaný. Kterou ženu opravdu miluje? Pokud šlo o Lauranu, její láska k Tanisovi nikdy nezakolísala.

Po mnoha útrapách a nebezpečenstvích hrdinové našli Charasovo kladivo a vrátili ho trpaslíkům. Na oplátku trpaslíci dovolili uprchlíkům zůstat v Thorbardinu, dokud nenajdou bezpečnou cestu do nových domovů. Tanis a jeho část skupiny se vydali do přístavu Tarsis, aby uprchlíkům, hledajícím novou vlast, zaplatili plavbu na bělokřídlých lodích. Jejich výpravu a dobrodružství, která při ní prožili, popisují *Draci zimní noci.*

Pokud šlo o Kitiaru Uth-Matar, ta se vydala jinou cestou než její přátelé. Tam, kde oni kráčeli stezkou světla, Kitiara kráčela stezkou mířící k temnotě. Připojila se k dračí armádě Královny Takhisis a netrvalo dlouho a její um a ctižádost ji vynesly až na místo Dračího velmistra Modré dračí armády. Většina Ansalonu ji znala jako Modrou dámu.

Samostatné dobrodružství Kitiary a Laurany a to, co se s nimi v té době dělo, nikdy nikdo nevyprávěl, až teď. V knize *Draci Paní oblohy* se dvě ženy v životě Tanise Půlelfa vydávají každá svou cestou, která je povede nebezpečím až k největším výzvám. Sama

mám v tom příběhu drobnou roli.
Všechno to začalo…“

KNIHA PRVNÍ

Prolog

plynulo už víc než tři sta let od doby, kdy naposledy slyšel zvuk lidského hlasu. Nebo spíš od doby, kdy slyšel lidskou řeč. Slýchával křik; křik těch, kdo přicházeli do hradu Dargaard, aby se mu postavili, křik, který končil bublavým chroptěním, když se zalykali vlastní krví.

Pán Soth neměl s takovými hlupáky trpělivost. Neměl trpělivost s těmi, kdo sem přicházeli hledat legendární poklad. Neměl trpělivost s těmi, kdo se sem vydávali na hrdinské výpravy, aby zbavili svět zla, protože znal pravdu (kdo jiný by ji měl znát než ten, kdo kdysi sám vyjížděl na rytířské výpravy). Věděl, že rytíři jsou prospěchářští, slouží sami sobě a zajímaje jen sláva a jejich vlastní jména v písních bardů. Skrz zářivou zbroj viděl skvrny temnoty, špinící bělostnou čistotu jejich duší. Když se jim postavil, jejich odvaha těmi skvrnami prosakovala a pomalu vytékala a rytíři padali na kolena, třásli se a v zářivé zbroji žadonili o milost.

Pán Soth pro ně žádnou neměl.

Kdo se slitoval nad ním? Kdo slyšel jeho křik? A kdo ho slyší teď? Bohové se vrátili, ale on byl příliš pyšný, než aby prosil Paladina o odpuštění. Pán Soth nevěřil, že by mu bylo odpuštěno, a navíc si rytíř smrti si v hloubi duše myslel, že by mu nemělo být odpuštěno.

Seděl na trůnu uvnitř hlavní síně svého zbořeného hradu a donekonečna naslouchal, noc za nocí, přízrakům prokletých elfských žen, jež byly odsouzeny zpívat, tak jako on byl odsouzen poslouchat balady o svých zločinech. Zpívaly o šlechetném, pohledném rytíři, který ve svéhlavé vášni svedl elfskou dívku. Zpívaly o zrazené manželce, šikovně odstraněné, aby mohl těhotnou elfku přivést do hradu Dargaard. Zpívaly o hrůze jeho nové ženy, když zjistila pravdu, a o tom, jak se modlila k bohům, hájila Sotha, že v něm ještě zůstalo cosi dobrého, a prosila, aby mu dali příležitost k záchraně.

Zpívaly o tom, co bohové odpověděli: Pán Loren Soth dostane moc přesvědčit kněze-krále, že se vzdal představy, že je bůh, čímž

mohl odvrátit boží hněv. Soth mohl zabránit Pohromě, zachránit životy tisíců nevinných, zanechat svému dítěti jméno, na něž by mohlo být hrdé. Zpívaly o tom, jak Soth putoval do Ištaru, odhodlaný zachránit lidstvo, přestože on sám zahyne. Zpívaly o úloze, kterou sehrály ony, prokleté elfky, když ho cestou zastavily a navykládaly mu lži o jeho milované. Zpívaly o tajných schůzkách s jinými muži a o dítěti, které není jeho.

Zpívaly o tom, jak se Soth rozzuřil a vyjel zpět ke svému hradu, o tom, jak přikázal, aby ji předvedli, a prohlásil ji za děvku a její dítě za bastarda. Zpívaly o tom, jak se země otřásla, když bohové svrhli na Ištar ohnivou horu, a jak se ohromný lustr, zářící stovkou svící, utrhl ze stropu a zřítil se na jeho ženu a dítě. Zpívaly o tom, že je mohl zachránit, ale pohltila ho nenávist a touha po pomstě a jen se díval, jak jeho manželce vzplály vlasy, a poslouchal zoufalý křik svého dítěte, když se měkké tělíčko pálilo a škvařilo. Noc co noc zpívaly o tom, jak se otočil na patě a odešel.

A nakonec zpívaly o tom, že bude žit věčně, rytíř zaslíbený smrti a temnotě, přinucený myslet na své zločiny, zatímco čas poplyne kolem. Provždy musí poslouchat kletbu, kterou na něj jeho žena uvrhla. A minuty pro něj budou nekonečné jako hodiny, hodiny nekonečné jako roky a roky pusté, prázdné a chladné tak, jak jsou chladní jen nevykoupení mrtví.

Už to bylo tak dávno, co slyšel, jak na něj promluvil lidský hlas, že si nejdřív myslel, že je to jen součást jeho temných myšlenek, a nevšímal si ho.

„Pane Sothe, již třikrát jsem tě volala," řekl hlas, pánovitý a rozhněvaný, že si ho nikdo nevšímá. „Proč neodpovídáš?"

Rytíř smrti, oděný ve zbroji zčernalé ohněm a poskvrněné krví, pohlédl skrz hledí přilby. Spatřil ženu, pozoruhodnou a krásnou, temnou a krutou jako Propast, které vládla.

„Takhisis," řekl, ale nevstal.

„*Královna* Takhisis," odsekla pohněvaně.

„Nejsi *mou* královnou," řekl.

Takhisis se na něj zamračila a proměnila se. Z lidské ženy se stal obrovský drak s pěti svíjejícími se, syčícími a plivajícími hlavami. Děsivý netvor se tyčil nad ním a všechny hlavy na něj vztekle řvaly.

„To, čím jsi, z tebe udělali bohové světla, ale já tě mohu zničit!“ syčela Takhisis. Dračí hlavy s vyceněnými tesáky výhružně vystřelily směrem k němu. „Svrhnu tě do Propasti a zlomím tě, budu tě celou věčnost drtit a mučit.“

Zuřivost bohyně už jednou otřásla světem, ale Pán Soth nezakolísal. Nepadl na kolena, neroztřásl se ani nerozechvěl. Zůstal sedět na trůnu a sledoval ji očima, planoucíma chladně a pevně, bez obav a lhostejně.

„Čím by se ta muka lišila od těch, která snáším teď?“ zeptal se jí tiše.

Pět hlav přestalo útočit a zarazilo se, pět mozků bylo zmateno. Po chvíli drak zmizel, vrátila se žena s úsměvem na rtech a svůdně, vemlouvavě předla.

„Nepřišla jsem se přít, můj pane. 1 když ses mne dotkl a hluboce jsi mne ranil, jsem připravena odpustit ti.“

„Čím jsem tě ranil, Takhisis?“ zeptal se, a přestože z jeho tváře nic nezbylo, zdálo se jí, že se trpce usmívá.

„Sloužíš temné straně,“ začala.

Pán Soth odmítavě zvedl ruku, aby řekl, že neslouží nikomu, ani sám sobě.

„…ale přesto se držíš stranou slavného boje, který vedeme,“ řekla Takhisis. „Císař Ariakas by byl hrdý, kdybys bojoval pod jeho velením…“

Plameny v očích Pána Sotha vzplály, ale Takhisis byla tak uchvácená svou věcí, že si toho nevšimla.

„Ale ty tu sedíš,“ pokračovala hořce, „zavřený ve zčernalém hradě, a naříkáš nad svým osudem, zatímco jiní bojují tvé bitvy.“

„Podle toho, co jsem viděl, madam,“ pravil Soth suše, „tvůj císař svoje bitvy vyhrává. Ovládá teď většinu Ansalonu. Nepotřebuješ mne ani moje síly, tak běž pryč a dej mi pokoj.“

Takhisis si rytíře smrti zpod dlouhých řas přeměřila. Tmavé kadeře se zvedaly a klesaly v poryvech mrazivého větru, vanoucího skrz popraskané a zhroucené zdi. Černé úponky mu připomínaly svíjející se krky jejích draků.

„Ano, vyhráváme,“ prohlásila Takhisis, „a nepochybuji, že nakonec zvítězíme. Nicméně tobě a jenom tobě říkám, pane, že

bohové světla nebyli rozdrceni tak rychle a snadno, jak jsem čekala. Objevily se jisté… ehm… komplikace. Císař Ariakas a mí Dračí velmistři by ti byli za pomoc vděční.“

Jisté komplikace, říkala. Pán Soth o těch „komplikacích“ věděl všechno. Jeden z jejích namyšlených Dračích velmistrů je mrtvý. Všichni ostatní chtějí uchvátit Korunu moci pro sebe a navenek se sice k sobě mají jako hrdličky, ale v soukromí si před sebou odplivují. Elfové z Qualinestu unikli dračím armádám, které je měly zničit. Thorbardinští trpaslíci stejná vojska porazili a vyhnali ze tmy pod horou. Solamnijští rytíři byli poraženi, ale ne zničeni. Potřebují jen rytíře, který by je vedl, a ten se mezi nimi může kdykoliv vynořit.

Metaličtí draci, kteří prozatím zůstávali stranou války, začínali být neklidní a uvažovali, zda neudělali chybu. Pokud se Paladinovi mocní zlatí a stříbrní draci zapojí do války na straně světla, rudí a modří draci, a s nimi zelení, černí i bílí, budou mít vážné potíže. Takhisis potřebuje dobýt Ansalon hned, než se metaličtí draci vloží do boje, než se rozdělená vojska světla vzpamatují a uzavřou spojenectví, než si Solamnijští rytíři najdou hrdinu.

„Uzavřu s tebou dohodu, Takhisis,“ řekl Pán Soth.

Královniny černé oči zlobně zaplály. Nebyla zvyklá uzavírat dohody. Byla zvyklá rozkazovat a očekávala poslušnost. Musela však hněv polknout. Její nejúčinnější zbraní byl strach, ale tohle ostří bylo vůči rytíři smrti, který všechno ztratil a ničeho se nebál, tupé a k ničemu.

„Jakou dohodu chceš?“

„Nemohu sloužit někomu, koho si nevážím,“ řekl Pán Soth. „Proto svěřím věrnost a vojsko tomu velmistrovi, který se odváží strávit noc o samotě v hradu Dargaard. Nebo spíš, řekněme, tomu velmistrovi, který noc o samotě v hradu Dargaard *přežije*. Musí to udělat sám, ne pod nátlakem tvým nebo nikoho jiného,“ dodal Pán Soth; věděl, jak bohyně uvažuje.

Takhisis se na rytíře smrti mlčky zamračila. Kdyby ho nepotřebovala, rozdrtila by ho ve smyčce svého hněvu, rozervala by ho pařáty zuřivosti a pohltila čelistmi nenávisti.

Jenže ona ho potřebovala, a on ji ne.

„Předám tvou zprávu velmistrům,“ řekla Takhisis nakonec.

„Musí přijít sám,“ zopakoval Soth, „a bez nátlaku.“

Takhisis se neobtěžovala s odpovědí. Otočila se k němu zády, vklouzla do temnoty, z níž vládla, a nechala ho tam, aby znovu a znovu poslouchal hořkou píseň o tragédii svého života.

1.

Gragovo hlášení císaři. Modrá dáma utrpí šok.

Byl pozdní podzim. Listy, dříve tak drze a vzdorovitě barevné, umřely a jejich křehké mrtvolky rozházené větrem po zemi čekaly, až je milosrdně pohřbí sněžný příkrov nadcházející zimy.

Na Ansalon už skoro dorazila zima a s ní přijde i konec období tažení. Takhisisina vojska pod velením císaře Ariakase okupovala většinu Ansalonu – od Nordmaaru na západě po Kalaman na východě, od Dobrova na severu po Abanasinii na jihu. Královna Takhisis měla plány na dobytí zbytku Ansalonu a nemohla se dočkat, až je císař uskuteční. Chtěla, aby ve válce pokračoval, bylo jí však sděleno, že je to nemožné. Vojsko nemůže pochodovat po sněhem zasypaných cestách. Zásobovací vozy by klouzaly ze zledovatělých srázů nebo by zapadaly do bahna na rozmáčených stezkách. Bude lepší počkat do jara. V zimě je čas zůstat na místě, odpočívat a léčit rány z podzimních bitev. Na jaře se armády znovu zvednou, silné a zotavené.

Ariakas ji však ujistil, že válka pokračuje, přestože vojáci nepochoduji. Temné a tajné plány se dál rozvíjejí. Když to Takhisis slyšela, hned se cítila lépe.

Vojáci dračí armády, potěšení nedávnými vítězstvími, okupovali získané obce a města, žili v pohodlí a teple dobytých hradů a užívali si válečné kořisti. Rekvírovali obilí ze sýpek, brali si každou ženu, která se jim zalíbila, a nelítostně vraždili ty, kdo se pokoušeli chránit

svůj majetek a rodinu. Takhisisini vojáci si budou během nadcházející zimy žít dobře, zatímco ty pod dračími pařáty čekalo hladovění a útisk.

Ale císaři se nedařilo všechno.

Zamýšlel strávit zimu ve svém hlavním stanu v Sankci, když obdržel znepokojivé zprávy, že tažení na východě neprobíhá podle plánů. Cílem bylo vyhladit qualinestské elfy a potom do konce roku uchvátit a okupovat Thorbardin, království trpaslíků. Nejprve dorazila zpráva, že Verminaard, Dračí velmistr Rudé armády, která provedla tak skvělé tažení v Abanasinii, zemřel rukama vlastních otroků. Potom přišla novina, že elfové z Qualinestu dokázali vyklouznout a uprchlí do exilu. Vzápětí císaře informovali, že přišli o Thorbardin.

Byl to první skutečný neúspěch, který dračí armády utrpěly, a Ariakas byl nucen cestovat přes kontinent do svého velitelství v Nerace, aby zjistil, kde došlo k chybě. Rozkázal současnému veliteli pevnosti Pax Sarkas dostavit se do Neraky a podat hlášení. Bohužel teď, když byl Verminaard mrtev, vládl ohledně velení jistý zmatek.

Jakýsi hobgoblin – pospolný Tede – tvrdil, že ho zesnulý Verminaard jmenoval svým zástupcem. Tede si zrovna balil věci na cestu, když dostal zprávy, že ztráta Thorbardinu Ariakase rozzuřila a někdo bude muset zaplatit. V tu chvíli si pospolný zničehonic vzpomněl, že má cosi naléhavého na práci. Rozkázal veliteli drakoniánů v Pax Sarkasu, aby se hlásil u císaře, a hbitě se vytratil.

Ariakas se ubytoval v pokojích ve vojenském velitelství v Nerace, sídelním městě říše Temné královny, a netrpělivě očekával velitelův příjezd. Císař Ariakas si Verminaarda cenil a ztráta tak zkušeného vojenského velitele ho rozhněvala. Chtěl odpovědi a čekal, že mu je velitel Grag poskytne.

Grag nikdy předtím v Nerace nebyl, ale neměl v plánu prohlížet si památky. Ostatní drakoniáni ho varovali, že jejich druh není ve městě vítán, přestože pokládali životy, aby Temné královně pomohli vyhrát válku. Grag se jen podíval k místu, které si přál spatřit – k chrámu Temné královny.

Když bohové zničili Ištar, vzala Takhisis základní kámen chrámu kněze-krále a odnesla ho na náhorní planinu v Kalkistských horách.

Uložila kámen na mýtině v lese a pomalu kolem něj začala budovat chrám. Ten tajně užívala jako bránu k cestě mezi světy, avšak mladý muž jménem Berem a jeho sestra Jasla bránu nechtěně zabouchli.

Berem narazil na základní kámen a uchvátily ho drahokamy, které ho zdobily. Zkusil jeden vyloupnout. Jeho sestra Jasla cítila zlo v drahokamech a snažila se mu v tom zabránit, ale Berem se rozhněval. Vydloubl kámen, a když se ho Jasla pokusila zastavit, odstrčil ji. Jasla upadla, udeřila se hlavou o kámen a zemřela. Zelený drahokam uvázl Beremovi v hrudi a Berem uvázl zase přesně v tom okamžiku. Nemohl zemřít. Nestárl. Zděsil se svého zločinu a utekl.

Když Takhisis příště přišla k bráně z Propasti, zjistila, že do základního kamene vstoupil Jaslin dobrý duch a čeká na návrat kajícného bratra. Takhisis nemohla projít. Po Krynnu teď mohlo kráčet jen její vtělení, což značně omezilo její moc ovlivňovat běh světa. Předpověděla i velké nebezpečí pro sebe samotnou. Kdyby se Berem vrátil a připojil se k sestře, brána by se zabouchla nadobro a Takhisis by už nikdy nemohla vstoupit na svět. Jediný způsob, jak bránu znovu otevřít a zajistit, aby otevřená zůstala, byl najít Berema a zabít ho. Tak začalo pátrání po Muži zeleného drahokamu.

Chrám dál rostl kolem základního kamene, pohřbeného hluboko dole. Teď už to byla ohromná stavba, čnící nad celou okolní zemí, viditelná na míle daleko. Zdi byly zkroucené a pokřivené, takže chrám vypadal jako pařát, který vyrazil ze země a pokouší se sevřít nebesa. Na Graga to udělalo dojem a uctivě se uklonil, třebaže z dálky.

Cestou ke kasárnám Modré armády, kde měl Ariakas hlavní stan, nemusel velitel Grag vstoupit do vnitřního města, což bylo jeho štěstí. Úzké městské ulice byly ucpané davy, většinou lidmi, kteří takové jako Grag nemilovali. Než by obešel blok domů, vypukla by rvačka. Držel se postranních cest, a i přesto narazil na otrokáře, vedoucího na trh řadu otroků v řetězech, který svému společníkovi hlasitě řekl něco o „slizkých ještěrech“ a dodal, že by měli zalézt zpátky do bažin, ze kterých vylezli. Grag by mu s chutí zlomil krk, ale stejně měl zpoždění, a tak šel dál.

Ariakas měl oficiální komnaty uvnitř Královnina chrámu, ale nerad tam s někým jednal. Přestože byl oddaným uctívačem a

velkým oblíbencem bohyně, nijak nestál o Královniny kněze. Podezíral je, že ho v Chrámu špehují, a měl pravdu. Takhisisin velekněz, známý jako Pán noci, trávil spoustu času úsilím podkopat Ariakasovu pozici a ukončit jeho vládu.

Proto Ariakas Gragovi rozkázal, aby se s ním sešel v Modré čtvrti, kde sídlilo Modré křídlo dračího vojska, kdykoliv bylo ve městě. Právě teď byli na západě a připravovali se na jarní vpád do Solamnie. Jejich Dračí velmistr, velitelka známá jako Modrá dáma, měla také rozkaz dostavit se do Neraky. Tady se měla setkat s velitelem Gragem.

Zatímco bylo Modré křídlo v Solamnii, Ariakas zabavil jeho ubikace a přivedl si sem svou posádku a osobní stráž. Jakýsi pobočník našel Graga, jak se ztraceně potuluje kolem, a odvedl ho do malé, hranaté a nepřitažlivé budovy, v níž Ariakas žil a pracoval.

Přede dveřmi hlídali dva zlobři, jedni z největších, jaké kdy Grag viděl. Měli na sobě pancíř a kroužkové košile a byli těžce ozbrojení. Drakoniáni a zlobři se vzájemně nesnášeli, drakoniáni měli zlobry za tupce a surovce a zlobři považovali drakoniány za povýšené nafoukance a vetřelce. Grag strnul a čekal potíže, ale zlobři patřili k Ariakasově osobní tělesné stráži a chovali se podle toho.

„Zbraně," zavrčel jeden a natáhl mohutnou, chlupatou dlaň.

Nikdo nevchází k císaři ozbrojen. Grag to věděl, ale zaváhal. Nosil meč od chvíle, kdy setřásl z očí skořápku, a připadal si bez něj nahý a zranitelný.

Zlobr přivřel oči. Grag si odepjal opasek s mečem a podal mu ho. Podal mu i dlouhý nůž. Není úplně bezbranný. Koneckonců, má svou magii.

Jeden ze zlobrů Graga sledoval, zatímco druhý odešel ohlásit Ariakasovi, že bozak, kterého očekává, dorazil. Grag nervózně pochodoval přede dveřmi. Zevnitř se ozval dunivý smích lidského samce a hlas lidské samice, ne tak hluboký jako ten mužský, ale hlubší než hlas většiny žen, sytý a silný.

Zlobr se vrátil, škubl tlustým palcem a ukázal, ať Grag vejde. Když drakonián viděl, jak se zlobrovi lesknou šilhavé žluté oči a jak cení hnijící zuby v širokém úšklebku, měl pocit, že rozhovor nebude příjemný.

Grag se narovnal a přitáhl si křídla co nejvíc k tělu. Bronzově zbarvené šupiny sebou přitom škubaly a ruce s drápy se rozčileně svíraly a zase natahovaly. Vstoupil k nejmocnějšímu a nejnebezpečnějšímu člověku na Ansalonu.

Ariakas byl velký, impozantní muž s dlouhými černými vlasy, a přestože měl oholenou tvář, už na ní rašilo černé strniště. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, což je u lidí střední věk, byl však ve skvělé kondici. Mezi jeho lidmi se vyprávěly příběhy o císařově legendární tělesné zdatnosti; nejznámější z nich tvrdil, že kdysi prohodil kopí jakýmsi mužem úplně naskrz.

Ariakas měl na sobě kožešinou lemovaný plášť, nedbale přehozený přes široké rameno a odhalující ručně obrobenou, těžkou koženou vestu. Vesta ho měla chránit proti noži do zad, neboť dokonce i tady v Nerace byli takoví, kdo by císaři rádi ulehčili břímě vlády i života. Na opasku u pasu mu visel meč. Měl na něm upevněné i váčky s přísadami pro kouzla a jakýsi svitek, což bylo pozoruhodné, protože většině čarodějů bohové nedovolovali nosit zbroj nebo ocelové zbraně.

Ariakas se nestaral o zákony bohů nebo magie. Dostal kouzla přímo od Temné královny. V tomhle ohledu měli s Gragem něco společného. Graga až do té chvíle nenapadlo, že Ariakas schopnosti sesílat kouzla skutečně využívá, ale výbava, kterou měl u sebe spolu se zbraněmi, dokazovala, že se s magií cítí stejně dobře jako s ocelí.

Ariakas stál ke Gragovi zády. Jen se na drakoniána ohlédl přes rameno a otočil se zpět k ženě, se kterou rozmlouval. Grag se na ni taky zadíval. Mezi vojáky dračích armád byla stejně slavná jako Ariakas, pokud ne víc.

Jmenovala se Kitiara Uth-Matar. Bylo jí něco přes třicet, černé vlasy měla pro jednoduchost a pohodlí krátce zastřižené. Měla tmavé oči a podivný zvyk zkroutit rty, když se usmívala, takže její úsměv vypadal trošku křivě. Grag nevěděl nic o jejím původu. On sám byl plaz, příbuzný draků. Vylíhl se ze skořápky a neměl ponětí, kdo byli jeho rodiče, a nijak se nestaral o zrod jiných. Zaslechl o Kitiaře jenom to, že je skvělá válečnice, a tomu věřil. Nosila meč s bezstarostnou lehkostí a ani trochu ji nezneklidňovala velikost, síla a fyzická přítomnost Ariakase.

Grag přemýšlel, co je pravdy na řečech, že ti dva jsou milenci.

Konečně rozhovor skončil a Ariakas se uvolil poskytnout Gragovi slyšení. Císař se otočil a podíval se drakoniánovi přímo do očí. Grag sebou cukl. Bylo to jako hledět do Propasti, nebo spis jako vejít do Propasti. Grag cítil, jak ho oči vtahují, svlékají z kůže, pitvají, rvou na kusy a odhazují stranou – to všechno v jediném okamžiku.

Gragem to tak otřáslo, že zapomněl zasalutovat. Když spatřil, jak se Ariakasovo těžké černé obočí nelibě mračí, opožděně to napravil. Kitiara, která stála za Ariakasem, si založila ruce na prsou a pokřiveně se usmála drakoniánovým rozpakům, jako by věděla a chápala, co Grag cítí. Očividně právě dorazila, neboť na sobě ještě měla modrou dračí zbroj, zaprášenou z cesty.

Ariakas nepatřil k těm, kdo mluví opatrně nebo ztrácejí čas zdvořilostmi. „Slyšel jsem mnoho různých verzí, jak zemřel Pán Verminaard," prohlásil studeným, odměřeným tónem, „a jak jsme ztratili Thorbardin. Poslal jsem pro tebe, veliteli, abys mí řekl pravdu."

„Ano, pane," řekl Grag.

„Přísahej při Takhisis," řekl Ariakas.

„Přísahám při své oddanosti Jejímu Temnému Veličenstvu, že jsou má slova pravdivá," řekl Grag. „Nechť mi odumře pravice, není-li tomu tak."

Ariakase přísaha zřejmě uspokojila. Pokynul Gragovi, ať pokračuje. Ariakas se neposadil ani drakoniánovi nenabídl židli. Ani Kitiara se nemohla posadit, neboť její nadřízený stál, ale pohodlně se opřela o stůl.

Grag vylíčil, jak Verminaard zemřel rukama vrahů, jak auraka Dray-yana napadlo přestrojit se za Verminaarda, aby mohli předstírat, že je Dračí velmistr stále naživu, jak spolu zosnovali pád Thorbardinu a jak by byli uspěli, kdyby jim plány nezkřížila kouzla, zrada a bohové světla.

Grag viděl, jak Ariakase hlášení čím dál víc rozčiluje. Když se Grag zdráhavě dostal k části, kde Dray-yan spadl do jámy, Kitiara vybuchla smíchy. Ariakas rozzuřeně vytáhl meč z pochvy a vykročil k drakoniánovi.

Grag okamžitě zmlkl a couvl o krok. Drápy sebou zacukaly; připravoval si kouzlo. Možná zemře, ale, u Takhisis, nezemře sám.

Ještě rozesmátá Kitiara uvolněně natáhla ruku a chytila Ariakase za mohutné rameno.

„Nezabíjejte velitele Graga, dokud nedokončí hlášení, můj pane," řekla. „Musím říct, že jsem zvědavá na zbytek téhle historky."

„To jsem rád, že se tím tak bavíš," zavrčel Ariakas. Vřelo to v něm. Vrazil meč zpět do pochvy, ale ruku nechal na jílci a zamračeně si Graga měřil. „Nevidím na tom nic směšného. Thorbardin dál ovládají Hylaři, kteří jsou teď silnější než dřív, protože získali kouzelné kladivo, a navíc otevřeli dlouho zapečetěné brány světu. Železo, ocel a bohatství trpasličího království, které mělo téct do *našich* truhlic, teče do rukou nepřátel! A všechno kvůli tomu, že se Verminaard nechal zabít a nějaký pitomý aurak s velikášským bludem spadl do bezedné jámy!"

„Ztráta Thorbardinu je rána," řekla Kitiara klidně, „ale rozhodně ne osudná. Ano, bohatství trpasličího království by se nám hodilo, ale obejdeme se i bez něj. Museli bychom se bát víc, kdyby se trpasličí vojsko zapojilo do války, ale nezdá se mi, že by se k tomu schylovalo. Lidé nenávidí elfy, kteří nedůvěřují lidem, a nikdo nemá rád trpaslíky, kteří lidmi i elfy opovrhují. Mnohem spíš se obrátí vzájemně proti sobě než proti nám."

Ariakas zavrčel. Nebyl zvyklý prohrávat a rozhodně nebyl spokojený, ale Grag se letmo podíval na Kitiaru a viděl, jak na něj lehce mrkla, že je krize zažehnána. Bozak se uvolnil a propustil kouzlo, které si připravil na obranu. Na rozdíl od některých císařových lidských patolízalů, kteří by pokorně prohlašovali „Děkuji vám za pozornost, můj pane" i ve chvíli, kdy by jim Ariakas usekával hlavu, by drakonián nepřijal smrt bez boje; a Grag byl hrozivý nepřítel. Možná by mocného Ariakase nedokázal zabít, ale bozak s mohutným šupinatým tělem, drápy na nohou i na rukou a velkými křídly mohl člověku přinejmenším ublížit. Modrá dáma to nebezpečí viděla, a proto zasáhla.

Grag byl potomek draků a stejně jako draci pokládal lidi za neužitečné, věnoval však Modré dámě vděčné přikývnutí. Tmavé oči se jí zaleskly, krátce se na něj usmála svým pokřiveným úsměvem a

drakonián si náhle uvědomil, že se tím Kitiara baví.

„Pověz nám hezky podrobně, jak Verminaard zemřel," řekla. „Napadli ho vrazi přestrojení za otroky. Jsou ti vrazi stále na útěku, veliteli?"

„Ano, má paní," odvětil Grag ztuha. „Vystopovali jsme je až do Thorbardinu. Podle mých špehů jsou tam."

„Nabídnu odměnu za jejich hlavy, jak jsem to udělal s Mužem zeleného drahokamu," řekl Ariakas. „Budou je hledat naše síly po celém Ansalonu."

„To bych si raději dvakrát rozmyslela, můj pane," řekla Kitiara a podivně se ušklíbla. „Jistě nechcete rozhlásit, že Dračího velmistra zabili otroci."

„Tak si najdeme jiný důvod," prohlásil Ariakas s chladnou zuřivostí. „Co o těch lidech víme?"

Gragovi krátce vystřelil jazyk mezi tesáky tam a zpátky. Po pravdě řečeno toho moc nevěděl. Podíval se na Modrou dámu a všiml si, že ji rozhovor přestává zajímat. Zvedla dlaň k ústům, aby zakryla zívnutí.

Grag zapátral ve vzpomínkách, co všechno mu jeho bývalý společník, aurak Dray-yan, o vrazích řekl.

„Verminaard mezi ně nasadil špeha. Ten hlásil, že pocházejí z jednoho města v Abanasinii, můj pane. To místo se jmenuje Útěšín…"

Kitiara se najednou nenudila. „Útěšín, říkáš?"

Ariakas se po ní ohlédl. „Nenarodila ses i ty v Útěšíně?"

„Ano," odpověděla Kitiara. „Vyrostla jsem tam."

„Možná ty ničemy znáš," podotkl Ariakas.

„Pochybuju," odvětila Kit a pokrčila rameny. „Nebyla jsem doma roky."

„Jak se jmenují?" zeptal se Ariakas.

„Vím jen pár…" začal Grag.

„Musel jsi je během boje vidět," prohlásil Ariakas úsečně. „Popiš je, veliteli."

„Viděl jsem je," zarputile zabručel Grag. Vlastně je viděl zblízka. V jednu chvíli ho zajali a dokázal jim uniknout jen díky milosrdenství Temné královny a vlastní chytrosti. „Je to houf trhanů.

Vede je jakýsi kříženec, půlelf Tanis. Pak je tam šedobradý trpaslík a ještě ufňukaný šotek. Ostatní jsou lidé: čaroděj v rudém plášti, odporný Solamnijský rytíř jménem Sturm a svalnatý válečník Karamon.“

Kitiara tiše zalapala po dechu.

„Znáš ty zločince?“ zeptal se Ariakas a otočil se k ní.

Kitiara se okamžitě vzpamatovala. Nasadila svůj pokřivený úsměv a řekla: „Obávám se, že ne, můj pane.“

„To máš štěstí,“ mračil se Ariakas. „Jestli zjistím, žes měla něco společného s Verminaardovou smrtí…“

„Ujišťuji vás, můj pane, že o tom nic nevím,“ pokrčila rameny Kitiara.

Ariakas se na ni upřeně zadíval, jako by se ji pokoušel prohlédnout skrz naskrz. Ve vojsku Temné královny byly vraždy jedním ze způsobů, jak povýšit; pohlíželo se na ne jako na způsob, jak udělat velitele z těch nejsilnějších. Ariakas si však Verminaarda cenil a Kitiara nechtěla být obviněna, že připravila jeho smrt, obzvlášť když to skončilo neblahou ztrátou Thorbardinu.

„Útěšín má několik tisíc obyvatel, můj pane,“ řekla Kitiara mrzutě. „Neznám všechny lidi ve městě.“

Ariakas na ni hleděl a ona mu pohled beze strachu oplácela. Nakonec ji nechal být.

„To asi ne, ale vsadím se, žes s polovinou z nich spala,“ řekl a znovu se obrátil ke Gragovi.

Kitiara se poslušně usmála císařovu žertu, ale jakmile ji už nikdo nesledoval, úsměv se vytratil. Znovu se opřela o stůl, se založenýma rukama a nepřítomným pohledem.

„Kde jsou ti vrazi teď, veliteli?“ zeptal se Ariakas.

„Když jsem o nich slyšel naposledy, ukrývali se v Thorbardinu, můj pane.“ Grag zaváhal, ale pak s úšklebkem dodal: „Myslím, že ten hobgoblin, který si říká pospolný Tede, by vám o nich mohl povědět víc.“

Kitiara se lehce pohnula. „Jestli si Vaše Excelence přeje, vydám se do Pax Sarkasu a promluvím si s tím pospolným.“

„Pospolný už v Pax Sarkasu není, paní,“ řekl Grag. „Pevnost je v troskách a nedá se bránit. Rudé křídlo bylo přemístěno do

Ochranova.“

„Tak půjdu do Ochranova,“ řekla Kitiara.

„Možná později,“ řekl jí Ariakas. „Solamnie je přednější.“

Kitiara znovu pokrčila rameny a stáhla se do svých myšlenek.

„Pokud jde o vrahy,“ pokračoval Ariakas, „nejspíš zůstanou přes zimu zalezlí v thorbardinských jeskyních. Najmeme temného trpaslíka…“

„Na to bych nesázela,“ přerušila ho Kitiara.

„Co tím myslíš?“ obořil se na ni Ariakas. „Myslel jsem, že ty lidi neznáš!“

„Neznám je, ale znám takové typy,“ řekla Kit. „1 vyje znáte, můj pane. Nejspíš jsou to tuláci, potulní žoldáci. Takoví se nikdy dlouho nezdrží na jednom místě. Určitě brzy vyrazí jinam. Trocha sněhu je nezastaví.“

Ariakas se na ni podivně podíval, ale ona to neviděla, protože hleděla na špičky svých zasněžených bot. Ještě chvíli si ji tiše měřil a pak se obrátil zpět na Graga.

„Zjisti o těch lidech od špehů všechno, co můžeš. Pokud opustí trpasličí síně, ihned mi to ohlas,“ Ariakas se zamračil, „a rozhlas, že je chci zajmout živé. Smrt Dračího velmistra nezůstane bez trestu. Hodlám z nich udělat výstražný příklad.“

Grag slíbil, že zjistí, co se dá. Chvíli s Ariakasem mluvili o válce na západě a o tom, kdo by měl velet Rudému křídlu. Na Graga udělalo dojem, že Ariakas věděl všechno o stavu Rudého křídla, rozmístění sil, potřebách zásobování i dalších věcech.

Probrali Pax Sarkas. Ariakas prohlásil, že uvažoval, jestli pevnost znovu nepřevzít, ale protože jsou hradby v troskách, nestojí to za námahu. Jeho armády ji prostě obejdou.

Celou tu dobu zůstala Kitiara zticha a zamyšlená. Grag si myslel, že je neposlouchá, dokud se s úšklebkem nezmínil o snaze pospolného Teda stát se Verminaardovým nástupcem. Při tom se Kitiara usmála.

Grag to viděl nerad. Bál se, že se chystá hájit Tedovo povýšení, a Grag si nechtěl nechat rozkazovat od vypaseného, nadutého a prospěchářského hobgoblina. Ačkoliv když nad tím znovu zauvažoval, mohlo by být lepší, kdyby mu velel Tede než nějaký

namyšlený lidský zabedněnec. Tedem se dá manipulovat, lichotkami a pochlebováním ho přesvědčit, aby udělal, co Grag chce, zatímco lidský velitel by dělal věci po svém. Bude si to muset promyslet.

Brzy potom rozhovor skončil. Grag byl propuštěn. Zasalutoval, zamířil dveřmi ven a Ariakas za ním zabouchl. Grag s úžasem zjistil, že se třese, a musel se na okamžik zastavit, aby se sebral.

Jakmile se vzpamatoval, postavil se zlobrům. Vypadali překvapeně, že se vrací v jednom kuse. Mlčky mu podali meč a nůž a dívali se na něj s větším respektem.

„Je tu blízko nějaká krčma?“ zeptal se Grag. Opasek s mečem držel v ruce; nebyl si jistý, jestli by si ho dokázal připnout, a nechtěl zlobry potěšit tím, že by před nimi ukázal slabost. „Dal bych si panáka trpasličí kořalky.“

Zlobří strážci se zazubili.

„Zkus Chlupatého trola,“ řekl jeden a ukázal směrem, kde hospoda ležela.

„Díky,“ odpověděl Grag a odešel, opasek s mečem stále v ruce.

Vůbec o tom nepochyboval. Modrá dáma vrahy zná a Ariakas ví, že je zná – nebo ji přinejmenším podezírá.

Grag nechtěl být v její kůži ani za všechnu trpasličí kořalku v Thorbardinu.

2.

Kitiařina lest. Ariakasovy plány. Čarodějka.

íš, zpola uvažuji, jestli Graga nepovýšit na Dračího velmistra," řekl Ariakas a přemýšlivě se zahleděl za odcházejícím drakoniánem. „Drakoniána?" Kitiaru to pobavilo. „Ještěří hoši jsou skvělí bojovníci, to rozhodně, můj pane; koneckonců, jsou odchovaní pro boj. Ale k velení nemají dost rozumu a kázně."

„Tím si nejsem jistý," řekl Ariakas. „Velitel Grag má na šupinatých ramenou dobrou hlavu."

„Přinejmenším je chytřejší než Verminaard," zamumlala Kitiara.

„Připomínám ti, že jsem si Verminaarda hodně cenil," prudce prohlásil Ariakas. „Jeho tažení na západě bylo provedeno skvěle. Kdokoliv – ať je, jak chce, mocný – může padnout za oběť osudu."

Kitiara pokrčila rameny a potlačila další zívnutí. Minulou noc toho moc nenaspala, probudil ji nepříjemný sen o ohněm zpustošeném hradě a nemrtvém rytíři ve zčernalé zbroji, ozdobené růží. Kitiara neměla ponětí, co ten sen znamená nebo proč se jí zdá, ale zničehonic se probrala, zaplavená nepojmenovatelným strachem, a už nedokázala znovu usnout.

Ani Ariakas nevypadal, že se dobře vyspal. Pod očima měl tmavé kruhy a neustále mrkal. Kit neklidně uvažovala, jestli byl její sen jenom sen, nebo jestli se jí Takhisis pokouší něco sdělit. Chystala se, že se Ariakase zeptá, když se císař najednou ozval: „Byl to *osud*, Kitiaro?"

„Co byl osud, můj pane?" zeptala se Kitiara zmateně. Úplně

zapomněla, o čem mluvili.

Ariakas vybuchl. „U Takhisis, začínám si myslet, že to tys nechala zabít Verminaarda! Jaká náhoda, tihle vrazi, co pocházejí z tvého rodného města, a jeden z nich je čaroděj. Vzpomínám si, že tvůj bratr je čaroděj.“

„Jsem polichocena, že si toho Vaše Excelence o mně tolik pamatuje,“ chladně odvětila Kitiara. „Pokud jde o mého bratra mága, Raistlin je jen nevlastní bratr a vždycky byl slabý a churavý. Pochybuju, že je ještě naživu, natož aby zabíjel Dračího velmistra.“

Ariakas se na ni mračil.

„Obviňujete mě z Verminaardovy vraždy, můj pane?“ rozhněvala se Kit.

„A co když ano?“ naléhal Ariakas.

Přistoupil k ní blíž, využívaje své mohutnosti, aby ji zastrašil. Kitiarou to otřáslo a na chviličku málem propadla panice. Říkala mu pravdu, ale ne celou. Měla si odpustit poznámku o Verminaardovi. V tu chvíli si vzpomněla, co ji učil otec. Gregor Uth-Matar kdysi býval Solamnijský rytíř. Když ho pro hanebné chování propustili z řad rytířstva, vydělával si na živobytí tak, že nabízel služby tomu, kdo zaplatil nejvíc. Gregor býval pohledný, drzý sukničkář, pořád v dluzích, a Kitiara ho zbožňovala. Jednou z jeho zásad bylo vždycky útočit, nikdy se nebránit.

Místo aby se stáhla, jak Ariakas čekal, přikročila blíž k němu, takže se téměř dotýkali.

„Měl byste mě znát natolik dobře, můj pane, abyste věděl, že kdybych chtěla Verminaarda zabít, postarala bych se o to osobně. Neplatila bych nikomu, aby to udělal za mne.“

Ariakas ji chytil za bradu a stiskl. Jediný pohyb a zlomil by jí vaz. Hleděl na ni a čekal na vzlyk, na známku slabosti.

Kit ani nemrkla a Ariakase náhle cosi zašimralo ve slabinách, něco jako ostrá ocel. Podíval se dolů a překvapeně zjistil, že Kitiara drží nůž a je připravená vbodnout mu ho skrz koženou vestu do velmi citlivé části těla.

Ariakas se rozchechtal a odstrčil Kitiara od sebe.

„Zatracení lenoši, ti mí strážci,“ řekl zpola pobaveně, zpola rozzuřeně. „Tohle je bude stát hlavu! Mají rozkaz prohledat každého

– i mé nejdůvěryhodnější velitele. Nebo bych možná měl říct *obzvlášť mé* nejdůvěryhodnější velitele.“

„To není vina zlobrů, můj pane,“ řekla Kitiara. „Tohle nemohli najít.“

Vzala tenký nůž a vsunula ho do skryté pochvy, která byla důmyslně ukrytá v ozdobném hradním plátu dračí zbroje.

Ariakas se zasmál. „Opravdu bys mě bodla?“

„Opravdu byste mi zlomil vaz?“ odpověděla Kitiara žertovným tónem.

Oba věděli, že odpověď zní „ano“. Nic menšího od sebe vzájemně nečekali.

„Teď už se snad můžeme vrátit zpátky k záležitostem v Solamnii.“ Ariakas přešel ke stolu, rozložil mapu a sklonil se nad ní.

Kitiara si v duchu oddechla. Přežila další střet se svým mocným pánem. Její drzost a odvaha ho potěšily. Jednou však přijde den, kdy ho nepotěší.

„Neměl jste dnes v noci divný sen, můj pane?“ zeptala se Kitiara.

„Nepokoušej se změnit téma,“ úsečně odvětil Ariakas.

„Já ano,“ pokračovala Kitiara. „Zdálo se mi, že se mě královna Takhisis pokouší přesvědčit, abych se vydala do hradu Dargaard a utkala se s rytířem smrti, který tam má sídlit.“

„Soth,“ řekl Ariakas. „Pán Soth. Co jsi řekla Jejímu Temnému Veličenstvu?“

Snažil se, aby to znělo lhostejně, ale Kitiara věděla, že měl stejný sen.

„Řekla jsem jí, že na duchy nevěřím,“ suše odpověděla Kitiara.

Ariakas zavrčel. „Soth není žádný duch. Žije – pokud se to dá říct o člověku, který je už tři sta let mrtvý. Královna ho chce získat na naši stranu.“

„Vy byste to udělal, můj pane?“ zeptala se Kitiara.

Ariakas zavrtěl hlavou. „Soth by byl cenný spojenec, ale já bych mu nedokázal věřit. Je až moc silný. Proč by měl rytíř smrti říkat ‚pane‘ nějakému smrtelníkovi? Nejen ať si Soth ve zbořeném hradě dumá nad svými hříchy. Nestojím o něho.“

Kitiara musela připustit, že to zní rozumně. Královna Takhisis často neměla trpělivost s lidskými chybami a slabostmi a občas byla

nepraktická. Kit odsunula sen stranou.

„Četl jsem tvůj poslední návrh ohledně Solamnie," říkal Ariakas. Zvedl silný svazek pergamenů. „Navrhuješ, že se Modré křídlo zmocní Věže Nejvyššího kněze, obsadí ji a odtud vyrazí do Palantasu. Odvážný plán, Kitiaro."

Posadil se za stůl. „Jsem proti. Naše síly se tak příliš rozprostřou. Ale vyslechnu si, co mi k tomu řekneš."

Kitiara si sedla na kraj stolu a naklonila se nad ním, aby mu vysvětlila svou představu.

„Moji zvědové tvrdí, že Věž Nejvyššího kněze má jen malou posádku, můj pane." Položila prst na mapu. „Rudé křídlo je tady. Můžeš je poslat na sever. Udeřili bychom na Věž Nejvyššího kněze jednotkami a draky z Rudého i Modrého křídla. Malé síly, které ji drží, snadno smeteme, zmocníme se jí a obsadíme ji, než Solamnijským rytířům dojde, co se děje. Odtud vyrazíme na Palantas, dobudeme město a převezmeme přístavy."

„Dobýt Palantas nebude snadné," řekl Ariakas. „Nemůžeme město oblehnout bez blokády přístavu."

„Pche! Lidi v Palantasu jsou slabí a rozmazlení floutci. Nebudou chtít bojovat. Mohli by si zlomit nehet. Až uvidí na nebi nad sebou draky, vyděsí se tak, že si načurají do kalhot a vzdají se."

„A co když ne?" Ariakas ukázal na mapu. „Ještě neovládáme Solamnijské pláně, Losí nížinu ani Srdcov. Necháš křídla nechráněná, obklíčená nepřáteli. A co zásobovací trasy? Možná pevnost získáš, ale jakmile se octneš uvnitř, tvé jednotky budou hladovět!"

„Až bude Palantas náš, zásobíme se odtamtud. Mezitím nám nutné zásoby přepraví rudí draci."

Ariakas si odfrkl. „Rudí se nenechají používat jako tažní mezci! S takovým plánem nebudou chtít nic mít."

„Kdyby jim to přikázalo Její Temné Veličenstvo…"

Ariakas zavrtěl hlavou.

Kitiara si znovu sedla. Rty měla našpulené a hnědé oči se jí leskly. „Potom si tedy, můj pane, vezmeme zásoby s sebou a vystačíme si s nimi." Zaťala pěst, nadšená a vášnivá. „Ručím vám za to, že až lidé uvidí váš prapor vztyčený vysoko na Věži Nejvyššího

kněze, Palantas nám spadne do rukou jako přezrálá švestka!“

„Je to příliš riskantní,“ zamumlal Ariakas.

„Ano, je to riskantní,“ dychtivě souhlasila Kitiara, „ale riskantnější je dát rytířům čas, aby se vzpamatovali a poslali pro posily. V tuhle chvíli vládne v rytířstvu zmatek. Nemají Velmistra, protože nikdo není tak silný, aby titul získal, a mají dva Nejvyšší soudce, protože se o to místo hlásí dva muži a ani jeden z nich neuznává nárok druhého. Pobíhají kolem jako námořníci na hořící palubě, kteří se dohadují, kdo má hasit oheň, a loď se jim mezitím potápí.“

„To může být pravda,“ řekl Ariakas, „ale rytířstvo je v Solamnii pořád ještě mocné, a dokud tu budou rytíři, Solamnijci se nikdy nevzdají. Rytíři musí být zcela zničeni, rytířstvo musí zmizet. Chci je rozdrcené, roztříštěné a tak demoralizované, že už se nikdy nevzpamatuje.“

„To se stane, když rytíře porazíme u Věže Nejvyššího kněze,“ přela se Kitiara. „Pokud Palantas padne kvůli pošetilosti rytířů, lidé se obrátí proti nim, naštvaní a znechucení. Ztráta Věže Nejvyššího kněze a vpád do Palantasu budou smrtící rány. Rytířstvo se rozpadne v prach.“

Kitiara viděla, jak nad tím Ariakas přemýšlí, a naléhala.

„Můj pane,“ řekla, „použijeme modré draky a slétneme z nebe jako bouře. Udeříme na rytíře rychle a udeříme na ně tvrdě, než si vůbec všimnou, že přicházíme. Rozkažte a mí draci jsou za týden připraveni k útoku!“

Odmlčela se, aby dala slovům čas zapůsobit, a pak tiše dodala: „Říká se, že Věž Nejvyššího kněze nikdy nepadne, dokud ji brání muži víry. Muži, kteří věž hlídají teď, svou víru ztratili a my jim nesmíme dát příležitost, aby ji našli. Musíme udeřit, dřív než rytíři najdou hrdinu, který rozhádané strany sjednotí.“

Ariakas to zvažoval. Její argumenty zněly přesvědčivě. Líbila se mu představa rychlého, tvrdého útoku na nedostatečně bráněnou věž. To rytíře demoralizuje. Palantas se bezpochyby vzdá a císař potřebuje jeho bohatství i flotilu bělokřídlých lodí. Už samotní otroci mu zajistí příliv mincí do truhlic.

Ariakas už málem souhlasil, ale pak se podíval Kitiaře do očí.

Spatřil v nich to, co v očích svých velitelů chtěl vidět: touhu po boji. Spatřil však taky něco jiného, něco, co ho přimělo zaváhat. Viděl samolibou sebejistotu. Viděl ctižádost.

Budou ji oslavovat a opěvovat: Kitiara, Modrá dáma, dobyvatelka Solamnie.

Cítil, jak natahuje ruku po Koruně moci. Možná už odstranila jednoho ze soupeřů.

Ariakas se Kit nebál. Nebál se ničeho a nikoho. Kdyby si myslel, že je její odvážný plán jedinou nadějí na vítězství, rozkázal by jí pustit se do toho a poradil by si s ní později, až by se mu postavila. Čím více však nad jejím plánem přemýšlel, tím víc možných pohrom viděl.

Ariakas nedůvěřoval tomu, jak se Kit spoléhala na draky. Než se vrátila Temná královna, Ariakas nikdy nepovolal draky do bitvy, a i když připouštěl, že se hodí k ničení a zastrašování, nepovažoval za moudré spoléhat se, že budou vůdčí silou v boji, jak navrhovala Kitiara. Draci jsou domýšliví tvorové, mocní a inteligentní, a cítí se lidem nadřazení asi tak jako lidé blechám. Například nemohl drakům nic přímo rozkázat. Draci poslouchali jen Královnu Takhisis, a dokonce i sama bohyně s nimi musela jednat v rukavičkách.

Kitiařin nebezpečný a neobvyklý plán se vzpíral všem Ariakasovým představám o náležitých způsobech vedení války. A pro jednou jí neublíží varovné plácnutí – připomene jí, kdo tady velí.

„Ne," řekl rozhodně. „Posílíme naše pozice na jihu a na východě a potom vyrazíme na *pochod* na Věž Nejvyššího kněze." Zdůraznil to slovo. „Pokud jde o Solamnijské rytíře, mám vlastní plány, jak je zničit."

Kitiara byla zklamaná. „Můj pane, kdybych vám mohla vysvětlit podrobnosti, určitě byste viděl, že…"

Ariakas udeřil otevřenou dlaní o stůl. „Nepokoušej své štěstí, Modrá dámo," zamračil se.

Kitiara věděla, kdy přestat. Znala ho a rozuměla mu. Věděla, že nedůvěřuje drakům. Věděla, že nedůvěřuje jí a že se ta nedůvěra podílí na jeho rozhodnutí, i když by to nikdy nepřipustil. Další nátlak by byl nebezpečný.

Kitiara také věděla, s téměř podivnou jistotou, že právě udělal

vážnou chybu. Muži za tu chybu zaplatí životy.

Zamyslela se nad tím vším a pak potřásla kudrnatou hlavou, pokrčila rameny a nechala to být. Byla praktická a vždycky hleděla dopředu, nikdy za sebe. Neplýtvala časem na lítost.

„Jak si přejete, můj pane. Co Vaše Excelence plánuje?“

„Proto jsem tě zavolal.“ Ariakas vstal od stolu a vykročil ke dveřím. Vyklonil se ven a zakřičel: „Pošlete pro Iolante!“

„Kdo je Iolante?“ zeptala se Kit.

„Je to její nápad,“ řekl Ariakas. „Je to moje nová čarodějka.“

Kitiara spatřila, jak se mu oči lesknou chtíčem, a hned uhodla, že je to i nová milenka.

Znovu se usadila na okraj stolu, aby si odevzdaně vyslechla, jaký mizerný plán Ariakasovi našeptala uprostřed milostných hrátek. Navíc je to čarodějka, uživatelka magie. Tím je to horší.

Kitiara se s uživateli magie cítila lépe než většina válečníků. Její matka Rosamun se narodila s magií v krvi, upadala do transu a mívala podivné vize, které ji nakonec přivedly k šílenství. Stejná magie silně proudila v žilách Kitiařina mladšího nevlastního bratra Raistlina. Právě Kit v něm uviděla talent a pochopila, že pokud ho nadání dříve nezahubí, mohl by si jím jednoho dne vydělávat na živobytí.

Jako většina válečníků Kitiara neměla uživatele magie ráda a nedůvěřovala jim. Nebojují poctivě. Dejte jí protivníka, který se na ni vrhne s mečem, ne někoho, kdo pobíhá a prozpěvuje a rozhazuje netopýří trus.

Čarodějka dorazila, poháněná strážemi, které na ni nedokázaly necivět, Iolante odpověděla na volání tak rychle, až Kitiara pojala podezření, že se musela schovávat ve vedlejší komnatě. Z pohledu, který si čarodějka s Ariakasem vyměnila, Kitiara uhodla, že nejspíš na císařův pokyn rozhovor tajně vyslechla.

Iolante vypadala tak, jak Kitiara od Ariakasovy milenky čekala. Byla to mladá lidská žena (nejspíš před třicítkou) a Kitiara předpokládala, že ji muži považují za krásnou, pokud mají rádi zralou, smyslnou a dráždivou krásu.

Bývaly doby, kdy se Ariakasovi líbila Kitiařina štíhlá, svalnatá krása, ale to už bylo dávno pryč. Kit byla celkem spokojená, že je to

minulost. Spala s Ariakasem jen proto, aby získala výhodu nad stovkami ostatních snaživých a ctižádostivých velitelů, kteří usilovali o císařovu přízeň.

Kit Iolante pozdravila chladným kývnutím a nadzvednutím rtů, aby čarodějka okamžitě pochopila, že ví, proč a jak se tady Iolante ocitla.

Iolante oplatila Kit pokřivený úsměv vlastním okouzlujícím úsměvem. Už toho o Kitiaře Uth-Matar od Ariakase dost slyšela a byla na ni velice zvědavá, Iolante na Kitiaru nežárlila. Žárlit na někoho znamená, že člověk trpí pocity méněcennosti a nedostatečnosti, a Iolante si byla svrchovaně jistá vlastními silami – fyzickými i magickými. Necítila potřebu na někoho žárlit.

Kitiara však měla jednu věc, po které Iolante toužila. Kit byla Dračí velmistr. Rozkazovala mužům i drakům, byla bohatá a vysoce postavená. Ariakas ji považoval za sobě rovnou, zatímco Iolante byla jen čarodějka a milenka – jedna v dlouhé řadě milenek. Zlobři před komnatou se ke Kitiaře chovali s úctou. Na Iolante hleděli úkosem.

Čarodějka chtěla něco, co Kitiara měla – moc. Byla odhodlaná ji získat, i když se ještě nerozhodla jak. Pocházela z Churu, ze země divokých kočovných válečníků, u kterých se krevní msty táhly po celá staletí. Iolante se mohla s Kitiarou spřátelit. Mohla se stát jejím nejhorším nepřítelem. Hodně záleželo na Kitiaře.

„Vysvětli Modré dámě svůj plán," řekl Ariakas, když Iolante vešla dovnitř.

Iolante se ladně, souhlasně poklonila. Měla fialkově modré oči, olemované černým uhlem, aby neobvyklou barvu zdůraznila. Podívaly se s Kitiarou na sebe a chladně se navzájem odhadovaly.

Kitiaru nezajímala většina mužů, s nimiž se setkala, a vůbec žádné ženy, které podle ní obvykle byly slabá stvoření, podléhající hysterii. Kit viděla, proč si Ariakas bere tuhle ženu do postele. Iolante byla jedna z nejpozoruhodnějších a nejexotičtějších žen, jaké kdy potkala.

„Myslím, že máš solamnijské předky, Kitiaro…" začala Iolante.

„Správné oslovení je velmistře," prohlásila Kitiara.

Iolantiny černé řasy se zachvěly. „Omlouvám se, velmistře. Odpusťte mi."

Kitiara krátce přikývla. „Pokračuj. Mám málo času.“

Iolante se nenápadně podívala po Ariakasovi. Jak čekala, bavil se tím. Připadalo mu výhodné, aby si šli jeho podřízení vzájemně po krku, chtěl, aby přežili ti nejlepší. Iolante měla představu, že by je možná mohla využít oba, postavit je proti sobě a sama přitom získat moc. Nebezpečná hra, ale Iolante proudila v žilách krev válečných králů a *nepřišla* do Neraky jen proto, aby se nechala ohmatávat Ariakasovýma mozolnatýma rukama.

„Váš otec byl rytíř,“ dodala Iolante, ale nedodala, že Kitiařin otec byl rytíř zbavený cti, „a tak jste důvěrně obeznámená s politikou Solamnijských rytířů…“

„Vím jen to, že kdykoliv se mluví o politice, rozbolí mě hlava,“ pohrdavě prohlásila Kitiara.

„Slyšela jsem, že jsi žena činu.“ Iolante obdařila Kit půvabným úsměvem. „Znáš rytíře jménem Derek z Korunní Stráže?“

„Vím o něm. Nikdy jsem se s ním nesetkala. Je to Pán růže, z bohaté rodiny, který soupeří s Guntarem Uth-Wistanem o pozici ve vedení rytířstva.“

Možná Kitiaru z politiky bolela hlava, ale rozhodně se starala, aby měla přehled o tom, co se děje v národě, který zamýšlela dobýt. „Pán z Korunní Stráže je ctižádostivý. Prahne po slávě. Přísně se řídí Zákonem a Instrukcí. Ani si neuprdne, dokud se napřed neporadí s Instrukcí, aby se ujistil, že to dělá dobře.“

„Řečeno hrubě, ale přesně,“ řekla Iolante.

„Tenhle Pán z Korunní Stráže je klíč ke zničení rytířstva,“ prohlásil Ariakas.

„Chcete, abych ho nechala zabít?“ zeptala se Kitiara.

Mluvila k Ariakasovi, ale odpověděla jí Iolante. Zavrtěla hlavou. Černé vlasy jí splývaly k ramenům, rovně střiženou ofinu zdobila tenká zlatá čelenka. Když pohnula hlavou, husté vlasy se zahoupaly a vzduchem zavoněl parfém. Šaty měla z černého hedvábí lemovaného zlatem, sešitého a nabíraného tak, že jí průsvitná, tenoučká látka na některých místech lnula k tělu, zatímco jinde vlála dál a poskytovala letmé nadějné pohledy na hnědou kůži pod sebou. Na pažích a kotnících měla zlaté náramky, na prstech prsteny. Byla bosá.

Naopak Kitiara byla v dračí zbroji s vysokými botami a páchla

potem a kůží.

„Vražda by udělala z Dereka z Korunní Stráže hrdinu," řekla Iolante. „Rytíři právě teď hrdinu potřebují a jenom hlupák by jim nějakého opatřoval."

„Prostě jí vylož plán, Iolante," prohlásil Ariakas, který už ztrácel trpělivost, „nebo to raději udělám sám. Slyšela jsi o dračím jablku?" zeptal se Kitiary.

„Ten magický výtvor, který drží v transu elfského krále Loraka?"

„V Ledových končinách bylo objeveno další. Dračí velmistr Bílého křídla, Feal-Thas, na něho očividně narazil, když vymetal komoru," řekl Ariakas suše.

„Chcete, abych mu ho vzala," řekla Kit.

Ariakas poklepal konečky prstů o sebe. „Ne, to jablko by měl získat Derek z Korunní Stráže."

Kitiara nadzvedla obočí. Čekala leccos, ale tohle ne. „Proč, můj pane?"

„Protože jablko se ho zmocní, jako se zmocnilo elfského krále, a přivede nám ho, takže ho budeme moci ovládat. Vrátí se do Solamnie jako jed do jejich studny. Pod naším vedením dovede rytíře ke zkáze. Navíc má tenhle plán další výhodu, že Dereka na kritickou dobu odstraní ze Solamnie. Co myslíš?"

Kitiara si myslela, že rázný útok na Věž Nejvyššího kněze by jim teď mohl vyhrát válku, ale to Ariakas nechtěl slyšet, a ona náhle pochopila proč. Nenáviděl nepřátele, Solamnijské rytíře, ale tak jako je nenáviděl, tak v ně i věřil. Věřil jejich mytologii. Věřil legendě o rytíři Humovi a o tom, jak zahnal Temnou královnu a její draky zpět do Propasti. Věřil v mýtus o rytířské statečnosti a síle a věřil v jejich dávnou slávu. Vymyslel tenhle složitý plán, protože kdesi v hloubi srdce byl přesvědčen, že je nemůže porazit vojensky.

Kitiara si takové iluze nedělala. Nevěřila. Viděla rytíře v osobě svého prostopášného otce a věděla, že jejich zářivá stříbrná zbroj je rezavá a zprohýbaná a při chůzi vrže.

Bylo jí to všechno jasné, ale nemohla nic dělat. Stejně jasné jí bylo, že pokud tenhle Ariakasův plán selže, pokud dračí armády boj o Solamnii prohrají, obviní z toho ji jako velitelku Modrého křídla. Nezáleží na tom, že Ariakasovi předložila plán k vítězství a on ho

odmítl. Až přijde čas, příhodně na to zapomene.

A teď tady se svou čarodějkou čeká, až jim Kitiara řekne, jak jsou skvělí.

Vykoná povinnost. Koneckonců je voják stejně jako její velitel.

„Zajímavý nápad," řekla Kitiara. „Všichni Solamnijci jsou hluboce podezřívaví ke všemu magickému, ale," usmála se na Iolante, „nepochybuji, že půvabná žena může Pánu Derekovi pomoct překonat pochyby. Pokud je to vše, můj pane, vrátím se ke svému velení."

Kitiara si myslela, že by se jí mohlo podařit nějak obejít Ariakasovo odmítnutí útoku na Věž Nejvyššího kněze. Nejdřív bude rozezlený, že ho neposlechla, ale vítězství hněv zmírní. Bude to lepší než vydržet jeho zuřivost po porážce…

„Výborně," prohlásil Ariakas uhlazeně. „Jsem rád, že se ti plán zamlouvá, Kitiaro, protože jsem se rozhodl, že tě vyšlu vlákat Pána z Korunní Stráže do léčky."

Jeho slova zaskočila obě ženy. Iolante na něj hleděla skoro stejně užasle jako Kit.

„Můj pane," namítla Iolante naježeně, „dohodli jsme se, že to budu já…"

„Můj pane," prohlásila Kitiara ve stejný okamžik a rozčileně se mračila, „jsem velitelka Modrého křídla. Mé místo je u jednotek…"

Ariakas byl potěšen. Tyhle dvě mocné ženy si začínaly být trochu moc jisté samy sebou.

„Změnil jsem názor," přerušil je obě najednou ostrým tónem. „Iolante, velmistr má pravdu. Rytíři nevěří magii a těm, kdo jí vládnou. To jsem nevzal v úvahu, když jsem souhlasil, že půjdeš ty. Kitiara je válečnice a pro tuhle roli se hodí mnohem víc. Pokud jde o tebe, velmistře, tvé síly se utábořily na zimu. Můžeš si dovolit strávit trochu času jinde než u nich."

Kit se otočila, odhodlaná ukrýt zklamání. Přešla k oknu a zahleděla se na dvůr, kde se u popraviště řadila skupina vězňů, připoutaných k sobě řetězy kolem kotníků. Dnes byl den, kdy se věší zrádci. Lhostejně sledovala, jak kat nasazuje oprátku na krk mladíka, který se vrhl na kolena, přísahal na svou nevinu a žebral o život. Stráže ho zvedly na nohy a daly mu přes hlavu pytel.

„Nech nás o samotě, Iolante,“ řekl po chvíli Ariakas. „Potřebuji si s velmistrem promluvit.“

Iolante vrhla na Kitiaru zlověstný pohled a vyrazila pryč. Hedvábné šaty kolem ní vlály. Zabouchla za sebou dveře.

Kitiara už se znovu ovládla. „Dámu to příliš nepotěšilo. Obávám se, že vás dnes v noci čeká studené lůžko, můj pane.“

„Žádná žena mi neřekne ‚ne‘, Kitiaro,“ odvětil Ariakas neochvějně. „Vždyť to víš. A přestaň si hrát s tím svým ukrytým nožem. Jsem přesvědčen, že ty tu záležitost s Pánem z Korunní Stráže zvládneš. Jakmile dokončíš tento úkol, což by ti nemělo trvat dlouho, pokud na to půjdeš správně…“

„Už mám v téhle věci pár nápadů, můj pane,“ řekla Kitiara.

„Dobrá. Potom budu chtít, abys zalétla do Ochranova a podala mi hlášení o zmatku v Rudém křídle.“

Kitiara se chystala něco namítnout, protože ji Rudé křídlo ve skutečnosti vůbec nezajímalo, když ji najednou něco napadlo. Ochranov je blízko Utěšína. Výprava zpátky do země dětství by mohla být velmi zajímavá.

„Jak přikážete, můj pane,“ řekla.

„A pak se vypravíš do Ledových končin. Nevěřím tomu elfskému čaroději. Zneklidňuje mne, jak si najednou ‚vzpomněl‘, že má dračí jablko.“

Ariakas přešel místnost a stoupl si vedle ní. Oba se dívali, jak se propadliště otevřelo a mladík spadl. Naneštěstí pro něj mu pád nezlomil vaz, a tak se ještě chvíli zmítal a kroutil na konci oprátky.

„Vida, nespokojenec,“ pobaveně podotkl Ariakas.

Kitiara se dívala, dokud se tělo neuklidnilo a nezůstalo viset a houpat se jen ve větru. Ariakas chtěl ještě něco říct. Kitiara čekala, až se vysloví.

„To je hlavní důvod, proč souhlasím s plánem, aby rytíř jablko ukradl. Nechci, aby ho měl Feal-Thas.“

„Mohla bych mu ho vzít,“ řekla Kitiara.

Ariakas se na ni studeně podíval. „Nechci ani, abys ho měla ty.“

Kitiara se pousmála. Mlčky sledovala, jak vojáci odřezávají tělo a připravují oprátku pro dalšího muže v řadě.

„Navíc nechci, aby si Feal-Thas myslel, že mu nedůvěřuji,“

pokračoval Ariakas. „Je mi k užitku; nevím o nikom jiném, kdo by se dal přesvědčit, aby žil v té zmrzlé pustině. Musíš s ním jednat v rukavičkách.“

„Samozřejmě, můj pane.“

„Pokud jde o dračí jablko, až mi Pán z Korunní Stráže přestane být užitečný, zbavím se ho a vezmu si jablko sám. Vidíš, jaký je to geniální plán?“

Kitiaře připadal geniální její vlastní plán útoku na Věž Nejvyššího kněze. V duchu si povzdechla.

„Ano, můj pane,“ odpověděla poslušně. Venku na nádvoří táhly stráže ke schodům dalšího muže. Odvrátila se od okna. „Vaše Excelence mi musí dát pro Feal-Thase písemné rozkazy. Nevěřil by mi.“

„Jistě. Ráno je budeš mít. Zastav se tu, než vyrazíš.“

„Víte, kde Pána z Korunní Stráže najdu, můj pane? Vzpomínám si, že jsme před časem zničili jeho hrad.“

„Podle mých špehů je na ostrově Sankrist, na hradě Wistan. Ale odchází odtamtud do Palantasu.“

Kitiara se na Ariakase nevěřícně zahleděla: „Ale to je nepřátelské území!“

„Nebezpečná mise, Kit,“ řekl Ariakas chladně. „Proto jsem vybral tebe.“

Kitiara měla pocit, že to mělo i jiné důvody. Ještě před několika okamžiky měl v úmyslu poslat do Solamnie Iolante. Ariakas nepatřil k lidem, kteří se rozhodují impulzivně. Měl k té změně dobrý důvod a Kitiara neklidně přemítala jaký. Prozradila se? Uhodl, že má v úmyslu neposlechnout ho a zaútočit na Věž? Probírala v duchu, co řekla a co udělala, a usoudila, že se neprozradila. Ne, asi je prostě rozhněvaný, že na něj v záležitosti s Věží Nejvyššího kněze naléhala.

Všechno bylo dohodnuto a Kitiara zamířila ven. Rozloučili se jako nejlepší přátelé.

„Jednu věc mám na tobě rád, Kitiaro,“ řekl jí Ariakas, když ji doprovázel ke dveřím. „Přijímáš porážku jako muž. Žádné trucování nebo mračení se jen proto, že není po tvém. Podávej mi pravidelná hlášení, jak postupuješ.“

Kitiara byla tak ponořená do vlastních myšlenek, že neviděla, jak

se pootevřely dveře jiného pokoje, ani si nevšimla, že ji pozorují jasné, fialkově modré oči, lemované černou a stíněné dlouhými tmavými řasami.

Kit si u zlobrů vyzvedla meč a nůž, který nosila v botě. Na rozdíl od Graga se jí netřásly ruce, když si zapínala opasek, ulevilo se jí však podobně jako jemu. Jen málokdo od Ariakase odcházel bez pocitu úlevy.

„Chcete vědět, kde je tu nejbližší krčma?“ zeptal se zlobr, který jí podal meč.

„Díky, vím to,“ řekla Kitiara.

3.

Hostinec U rozbitého štítu. Stříbrné kouzlo.

olante počkala, dokud neviděla Kitiaru odcházet ulicí pryč, a pak se vrátila k Ariakasovi.

Seděl u stolu a sepisoval slíbené poselství. Iolante k němu přešla, položila mu ruce na široká ramena a promnula mu krk.

„Měl byste poslat pro písaře, můj pane.“

„Čím méně lidí o tom ví, tím lépe,“ řekl Ariakas. Psal rychle, velkými hranatými písmeny, takže o jeho slovech nebude pochyb.

Iolante mu nahlédla přes rameno a viděla, že píše o dračím jablku.

„Proč ta změna plánu, můj pane?“ zeptala se. „Proč posíláte do Solamnie velmistra, a ne mě? Všechno jsme zařídili…“

„Jak jsem řekl Kitiaře, ona se k té misi hodí víc. Už má nějaký plán.“

„Mám pocit, že je tu i jiný důvod, můj pane.“ Iolante vklouzla rukama pod koženou zbroj a přejela mu dlaněmi po holé hrudi. Ariakas dál psal.

„Kitiara vymýšlela, jak obejít mé rozkazy a zaútočit na Věž Nejvyššího kněze.“

Iolante se naklonila blíž, takže ho zahalila vlasy a ucítil vůni parfému.

„Co ještě?“ řekla tiše.

„Vzdala se příliš rychle, hlavně když jsem se zmínil, že ji pošlu do Ochranova. Něco mi tají,“ řekl Ariakas. Hlas mu ztvrdl a

zaskřípěl.

„Všichni máme tajemství, můj pane," řekla Iolante a políbila ho na ucho.

„Chci se dozvědět ta její."

„To se dá zařídit," odpověděla Iolante.

„Nesmí to tušit."

„To bude těžší." Iolante chvíli uvažovala. „Je tu jistý způsob, ale musím se dostat do jejích pokojů. V kterých je kasárnách?"

„Kitiara v kasárnách?" Ariakas se při té představě zasmál. „Spát na kavalci, když je ve městě pohodlný hostinec? Zjistím ti to."

Uchopil Iolante za zápěstí a pevně, skoro bolestivě ji stiskl. Náhle jí škubl, zvedl ji ze země a hodil na stůl před sebou. Sklonil se nad ní a přitlačil jí ruce k desce.

„Odveď dobrou práci, Iolante."

Upřeně na něj hleděla, usmívala se, rty pootevřené. Přitiskl se k ní a zašátral rukama pod sukní.

„Bude mi potěšením, můj pane," vydechla Iolante.

* * *

Když Iolante skončila s Ariakasem, upravila si roucho, přehodila si přes ramena beztvarý černý plášť a přes hlavu přetáhla kapuci. Runy vyšité na plášti zlatou nití ji označovaly za uživatelku magie a měly sloužit jako varování každému, kdo by se ji pokusil obtěžovat. Ulice Neraky byly úzké, odporné, špinavé a nebezpečné. Městem pobíhali vojáci Temné královny a brali si všechno a všechny, jak se jim zachtělo, a protože Ariakas podporoval rivalitu mezi veliteli, neustále propukaly rvačky mezi jednotkami. Jejich velitelé se někdy rozhodli zakročit, a někdy ne.

Navíc tu byli vždycky po ruce uctívači Hidukela, boha zlodějů, kteří vítali návštěvníky a poutníky do chrámu Temné královny a zbožně je zbavovali tíživých břemen, jako třeba váčků. V Nerace nacházeli bezpečné útočiště všemožní zločinci, aspoň do té doby, než je vystopovali lovci odměn.

Navzdory bezpráví, které tu vládlo, však Neraka prospívala a vzkvétala. Válka postupovala dobře a obyvatelé stáli na straně vítězů.

Do města proudila válečná kořist. Zastavárny přetékaly zlatem a drahokamy, stříbrem a křišťálem, obrazy a nábytkem ukořistěným v dobytém Silvanestu, Qualinestu, Abanasinii a východní Solamnii. Trh s otroky byl plný elfských i lidských otroků, tak dobrých, že sem přicházeli kupci až z dalekého Wrakova na druhé straně kontinentu.

Celá jedna neracká ulice byla vyhrazena krámkům s kradenými kouzelnickými předměty, knihami, svitky a lektvary. Mnohé z nich byly falešné, takže člověk musel při nákupu vědět, co dělá. Lektvar, který vám měl zaručit dobrý spánek po celou noc, mohl být z těch, po kterých už se neprobudíte. Získat svěcené předměty bylo těžší. Ten, kdo je chtěl sehnat, musel zajít do chrámu Temné královny, a do vnitřního města směli vstoupit jen ti, kdo tu měli něco na práci a mohli to dokázat. Jelikož byl chrám odpudivý a temní kněží, Takhisisini služebníci, nebyli návštěvám nijak příznivě nakloněni, obchod se svěcenými předměty příliš nekvetl.

Iolante se zabydlela v Kouzelnické řádce, ulici plné obchodů a domů umístěných mimo zdi chrámu. Byla v Nerace celkem krátce a pronajala si tu malý byt nad obchodem s potřebami pro mágy. V Nerace se těžko shánělo ubytování a za tři malé místnosti platila nehoráznou sumu, ale nestěžovala si. Považovala za štěstí, že vůbec někde bydlí. Město bylo tak přecpané, že mnozí museli spát na ulicích nebo se tísnit po šesti v jedné místnosti ve špinavých nájemních domech.

Iolante, dcera zámožné churské rodiny, v patnácti rodinu znectila, neboť se odmítla provdat za čtyřicetiletého muže, kterého jí vybrali. Když se ji snažili ke svatbě přinutit, ukradla peníze a šperky, které měla dostat věnem, a utekla do hlavního města, Churi-chánu. Protože si potřebovala nějak vydělat na živobytí, zaplatila potulnému kouzelníkovi, aby ji učil kouzlům.

Nakonec ji snoubenec našel a pokusil se ji přinutit ke svatbě tím, že ji znásilnil, Iolante ho zabila, ale bohužel opomněla zabít i jeho sluhu, který se rozběhl zpátky k rodině. Přísahali jí pomstu; tím se zapletla do krevní msty. V Churu neměl její život cenu.

Její učitel pro ni získal svolení uchýlit se do bezpečí ve Věži Žďárské cesty a tam ji přijala za učně slavná kouzelnice Ladona. Iolante se osvědčila jako schopná žačka.

Obávanou Zkoušku ve Věži Vysoké magie podstoupila ve dvaceti šesti letech a vyšla z ní otřesená, ale nezraněná, jako Černý plášť. Studium magie ve věži jí připadalo nevýnosné a nudné, a tak hledala místo, kde by mohla zasít semínko své ctižádosti. Špína a bláto Neraky jí poskytly úrodnou půdu.

Klerici Temné královny nevítali čaroděje zrovna s otevřenou náručí, a tak když Iolante dorazila do Neraky poprvé, málem hladověla. Vydělávala si předváděním exotických tanců svého lidu v jedné z krčem a měla to štěstí, že upoutala pozornost Pána Ariakase. Hned téže noci si ji vzal do postele, a když zjistil, že je mág, zaměstnal ji jako osobní čarodějku. Iolantino semínko bylo zaseto a tam, kde by ji dřív potěšil malý stromek, teď v duchu viděla skutečný les.

Nechala za sebou Modrou čtvrť a mířila ke Kouzelnické řádce, když ji náhle chytil jakýsi hobgobliní voják, kterému hnusná kořalka očividně zatemnila zrak. Dýchl na ni odporným dechem a pokusil se ji políbit. Iolante pronesla slovo kouzla a s uspokojením sledovala, jak se mu zježily vlasy, oči se vyboulily a celé velké tělo se roztřáslo. Zhroutil se v křečích do bláta, zatímco jeho společníci řvali smíchy.

Iolante se dostala ke dveřím bez dalších potíží. Odstranila kouzelný zámek, vešla dovnitř a okamžitě zamířila do knihovny. Probírala se knihami, dokud nenašla tu, kterou potřebovala: *Kouzla věštící a prorocká se zvláštním důrazem na náležité užití přísad.* Posadila se ke stolu a dala se do listování, hledajíc příhodné kouzlo. Nacházela však samá kouzla příliš obtížná k seslání nebo vyžadující vzácné přísady, které by si nedokázala obstarat včas. Už začínala ztrácet odvahu, když konečně narazila najedno, které se jí hodilo. Bylo s ním spojeno jisté riziko, ale Iolante usoudila, že možnost získat převahu nad Kitiarou Uth-Matar za to drobné nebezpečí stojí.

Iolante sestoupila po temném, úzkém schodišti, které vedlo z jejího bytu dolů do obchodu s kouzelnickými předměty. Našla seschlého stařík a, jemuž obchod patřil, usazeného na vysoké židli za pultem, jak pije tarbeanský čaj a pozoruje oknem lidi, procházející kolem.

Stařec se jmenoval Sukovec a byl to míšenec, ale byl už tak seschlý a vráscitý, že se nedalo poznat, které dvě rasy se v něm

setkaly. Třebaže tvrdil, že není čaroděj, vyznal se tak dobře v tajemných uměních, že o tom Iolante v duchu pochybovala. Byl známý kvalitou svého zboží. Nebylo třeba dělat si starosti s krví jehňátka, jestli nestojí na polici už tři měsíce, nebo s vraním peřím vydávaným za havraní brky. Sukovec věděl, jak získat vzácné a drahocenné artefakty, a i sám císař obchod často navštěvoval, aby se podíval, co je tu nového.

Sukovec byl Iolantin přítel a taky její domácí, protože si byt pronajala od něj. Přivítal ji bezzubým úsměvem a nabídl jí tarbeanský čaj, což dělal jen pro nejlepší zákazníky.

„Děkuji ti, příteli," s úsměvem řekla Iolante. Měla stařík doopravdy ráda a on měl rád ji. Vzala si čaj a elegantně upíjela.

„Hledám nůž," řekla.

Obchod s kouzelnickými předměty byl pečlivě uklizený a uspořádaný, což bylo v téhle branži neobvyklé. Většina podobných krámků připomínala strací hnízda. Sukovec měl všechno zboží uložené v označených nádobách a krabicích narovnaných pečlivě na sobě na policích, které sahaly od podlahy až ke stropu. Nic nevystavoval ani nenechával volně na očích. Krabice byly srovnané za dlouhým pultem, který se táhl po celé délce krámku. Za pult nesměl žádný zákazník; tohle pravidlo si stařík vynucoval podivnou, prý smrtonosnou holí.

Zákazníci mu říkali, co potřebují. Sukovec pak opustil stoličku a čaj a přinesl náležitou krabici, označenou kódem, kterému rozuměl jen on.

„Jaký nůž?" zeptal se stařec Iolante. „K ochraně, na krájení a sekání přísad, nůž k vykonání rituálních obětí?"

„Nůž k věštění," řekla a vysvětlila mu využití.

Sukovec chvilku vraštil obočí a pak slezl ze stoličky, popadl pojízdný žebřík, zajel s ním ke správné polici a hbitě vylezl asi do poloviny. Vytáhl jakousi krabici, snesl ji dolů na pult a otevřel víko.

Uvnitř ležely pečlivě srovnané nože. Některé byly stříbrné, jiné zlaté, další ocelové. Některé byly velké, jiné malé. Některé měly vykládané jílce, jiné nezdobené. Všechny měly na čepelích vyryté runy.

„Tenhle je velmi pěkný," řekl Sukovec. Vytáhl zlatý nůž s jílcem

zdobeným diamanty a smaragdy.

„Ale mnohem dražší, než si můžu dovolit,“ řekla Iolante, „a taky moc velký a nemotorný a ze zlata. Mám raději stříbro.“

„Ano,“ odvětil stařec. „Zapomněl jsem.“ Viděl, jak se zadívala na štíhlou čepel skoro vzadu, a rychle se ozval. „Máš dobré oko, Iolante. Tenhle je jako ty – vypadá jemně, ale má dost velkou moc.“

Vytáhl nůž a vložil ho Iolante do ruky. Rukojeť byla stříbrná a jednoduchá, zdobená vzorem z křižujících se proužků perleti. Čepel byla ostrá a vyleptané runy spletité jako pavučina. Potěžkala ho. Byl lehký a seděl jí do ruky.

„Dá se snadno ukrýt,“ řekl Sukovec.

„Za kolik?“ zeptala se.

Stanovil cenu a Iolante ji přijala. Nikdy spolu nesmlouvali. Věděla, že jí hned na začátku nabídne nejnižší cenu, a on věděl, že Iolante je vychytralá a nezaplatí ani o měďák víc, než zač věc stojí.

„Budeš k pálení potřebovat cedrové dřevo,“ prohlásil, když si zastrkovala nůž do těsného rukávu.

„Ano?“ Iolante se na něho překvapeně podívala. „Pokyny ke kouzlu to neříkají.“

„Věř mi,“ řekl Sukovec. „Cedr je nejlepší. Chviličku, než to uklidím.“

Zavřel víko krabice s noži, vylezl na žebřík, vrátil krabici na místo a pak se na žebříku svezl k další polici. Otevřel krabici, vytáhl pár dřevěných špalíčků velkých jako ukazováček a seskočil dolů.

„A přidej špetku mořské soli,“ dodal, zatímco svazoval dřívka provázkem do úhledného svazku.

„Díky, příteli,“ Iolante se zrovna chystala odejít, když do obchodu vešel jakýsi drakonián, baaz, s odznakem Pána Ariakase.

„Co pro vás můžu udělat, pane?“ zeptal se Sukovec.

„Hledám čarodějku Iolante. Řekli mi, že bydlí v bytě nad obchodem,“ prohlásil baaz. „Přicházím jménem Pána Ariakase.“

Sukovec se po očku podíval na Iolante, aby věděla, že ji buď představí, nebo popře, že o ní vůbec kdy slyšel, podle toho, co mu naznačí.

Iolante mu ušetřila starosti. „Já jsem Iolante.“

Baaz se uklonil. „Mám informaci, kterou jste chtěla, paní.

Hostinec U rozbitého štítu. Pokoj šestnáct.“

„Děkuji,“ řekla Iolante.

Baaz zasalutoval, pěstí k srdci, otočil se na šupinaté patě a odešel.

„Ještě šálek čaje?“ zeptal se Sukovec.

„Ne, díky, příteli. Musím vyřídit ještě jednu pochůzku, než se setmí.“

Iolante odešla. Byla si sice jistá, že za dne se ubrání, ale měla dost rozumu, než aby se sama po setmění procházela nerackými ulicemi, a musela ještě navštívit Rozbitý štít.

Hostinec U rozbitého štítu, jak se správně jmenoval, stál v Bílé čtvrti a byl to jeden z nejstarších a největších domů v Nerace. Vypadal, jako by ho postavilo děcko, které si hrálo s kostkami a skládalo jednu na druhou. Původně to byla bouda s jednou místností, nabízející jídlo a pití prvním temným poutníkům, kteří se přicházeli klanět do chrámu. Jak její obliba rostla, k boudě se přistavěla místnost a začala si říkat krčma. Ke krčmě přibylo několik pokojů a celá stavba se přejmenovala na hostinec. Hostinec se pak rozrostl o celé další křídlo pokojů a teď si hrdě říkal krčma, hostinec a penzion.

Zlomený štít si oblíbili neračtí kupci, poutníci i klerici, hlavně proto, že byl „jen pro lidi“. Ostatní rasy, především drakoniáni, goblini a hobgoblini, sem nesměly. O to se starali samotní stálí zákazníci, kteří dohlédli, aby „drakouni“, „hobi“ a „gobi“ pili U chlupatého trola.

Dnes večer bylo v hostinci plno, tísnili se tu hladoví vojáci, kterým zrovna skončila služba. Iolante se z hedvábných šatů převlékla do obyčejného černého roucha temných poutníků a pečlivě si zahalila tvář. Čekala venku, dokud do krčmy nezamířila skupinka poutníků, a pak se přidala k nim a vešla dovnitř.

Hned Kitiaru našla. Seděla sama s džbánkem piva a chvatně jedla. Poutníci se rozdělili, posedali si k různým stolům, po dvou nebo po třech. Iolante vklouzla na židli u stolu blízko ostatních, ale držela se stranou. Nikdo si jí zvlášť nevšímal.

Sledovala, jak Kitiara odstrčila prázdný talíř a opřela se na židli s džbánkem v rukou. Kit byla zamračená, ponořená v myšlenkách. Přistoupil k ní jakýsi žoldnéř, příjemný mladík s plavými vlasy a rozeklanou jizvou na líci. Zdálo se, že si ho nevšimla. Mladík sáhl po

židli.

Kitiara na ni položila obutou nohu. „Dnes ne, Trampasi,“ prohlásila. Zavrtěla hlavou. „Dnes nebudu dobrá společnost.“

„No tak, Kit,“ řekl mladík vemlouvavě, „dovol mi aspoň koupit ti džbánek piva.“

Kitiara nechala nohu na místě a jiná židle tu nebyla.

Trampas pokrčil rameny a šel si svou cestou. Kitiara jedním dlouhým douškem dopila pivo. Číšník jí podal další, postavil ho před ni a prázdný džbánek odnesl. Kit vypila i tenhle, pořád zamyšlená. Iolante se pokoušela uhodnout, nač asi myslí. Kit nevypadala podrážděně ani rozhněvaně, takže si nedělala starosti s Ariakasovým odmítnutím. Vypadala spíš zadumaně. Hleděla na džbánek, ale neviděla ho. Občas se sama pro sebe usmála.

Vypadala jako někdo, kdo přemýšlí o minulosti, vzpomíná na šťastné chvíle.

„Velmi zajímavé,“ zamumlala si Iolante tiše. Vybavila si odposlechnutý rozhovor mezi Kit a Ariakasem. Mluvili o minulosti – o tom, jak Kit žila v Utěšíně. Mluvili o jejím bratrovi, čaroději, ale soudě podle toho, jak se Kitiara vřele usmívala a tmavé oči se jí leskly, nemyslela na churavého bratříčka.

„Můj pán měl pravdu. Máš tajemství,“ zašeptala Iolante. „Nebezpečná tajemství.“

Kitiara si dlouze přihnula, znovu se pohodlně usadila a položila obě nohy na protější židli, aby všichni v krčmě věděli, že chce být dnes večer sama.

„Výborně,“ řekla si Iolante. Přítomnost milence by představovala vážnou potíž.

Iolante vstala od stolu a přešla k výčepu, kde se mačkali vojáci, dožadující se trpasličí kořalky, vína, medoviny nebo jejich kombinace. Výčepní, zarudlí a zpocení, pobíhali sem a tam, aby je obsloužili. Vojáci byli hřmotní a nevázaní, pokřikovali urážky na výčepní a osahávali číšnice, které byly na drsný dav zvyklé a nezůstávaly nikomu nic dlužné. Iolante se protlačila dopředu. Když vojáci viděli temnou poutnici, kvapně se stáhli a uctivě, i když s bručením, jí uvolnili cestu. Člověk musel být pořádně opilý, aby se odvážil urazit kněžku Jejího Temného Veličenstva.

„Ano, Ctěná?“ zeptal se uštvaný výčepní, v každé ruce tři pěnivé džbánky.

„Klíč od mého pokoje, prosím,“ řekla Iolante. „Číslo šestnáct.“

Výčepní vrazil džbánky do rukou zákazníkům a otočil se ke skobám, na kterých visely klíče od pokojů, označené čísly. Vojáci mu nadávali, že se loudá. Oplatil jim kletby a pohrozil pěstí. Našel šestnáctku, popadl klíč a hodil ho na pult. Když klouzal kolem ní, Iolante ho hbitě zachytila. S klíčem v ruce vyšla po schodech, vedoucích k pokojům nahoře.

V potemnělé chodbě se zastavila a podívala se z balkónu dolů k baru. Kitiara tam pořád seděla a hleděla na zpola vypitý džbánek. Iolante se vydala dál a prohlížela si čísla pokojů. Když našla ten, který hledala, vsunula klíč do zámku a vešla dovnitř.

V jednom rohu ležela modrá přilba Dračího velmistra, jak ji tam Kitiara odhodila, a s ní další kusy výbavy dračího jezdce. Zbroj byla udělaná na míru, požehnaná Temnou královnou. Nechránila jezdce jen před poryvy větru při letu na dračím hřbetě, ale i před zbraněmi nepřátel. V pokoji nebylo nic než zbroj a postel. Kitiara zřejmě cestovala nalehko.

Iolante si nevšímala věcí v pokoji. Prohlížela si samotnou místnost a ukládala si ji do paměti. Když si byla jistá, že si ji dokáže vybavit, zavřela dveře a zamkla je. Odnesla klíč zpátky výčepnímu, a když viděla, že má napilno, nechala ho ležet na baru a odešla.

Krátce se ohlédla přes rameno a spatřila Kitiaru, jak pořád sedí sama a popíjí další džbánek piva. Očividně měla v plánu utopit se ve vzpomínkách.

* * *

Iolante seděla v malém obývacím pokoji a ve světle ohně studovala kouzlo. Vedle ní vytrvale hořela svíčka s hodinovými značkami vyrytými ve vosku. Jedna hodina po druhé se roztápěly. Když uplynulo šest hodin, usoudila Iolante, že nastal čas. Zavřela knihu kouzel, vzala jinou knihu a odnesla ji do laboratoře. Měla na sobě čarodějný plášť, těžký černý plášť bez ozdob, splývající s nocí.

Iolante položila druhou knihu na stůl. Tahle kniha neměla nic

společného s kouzly; nesla titul *Dějiny Ansalonu od Věku snů do Věku moci, s poznámkami autora, učeného estéta z proslulé palantaské knihovny.* Nudnější kniha už se snad ani nedala najít, na kterékoliv polici by se na ni nejspíš jenom prášilo. Takovou knihu nikdy nikdo nevezme do ruky, což bylo přesně to, co její tvůrce zamýšlel, protože to vůbec kniha nebyla. Byla to schránka. Iolante se dotkla písmene „E“ ve slově estét a deska, která byla víkem schránky, se tiše otevřela.

Uvnitř otvoru vyříznutého ve stránkách se tiskla skleněná nádobka. Zátku měla zalitou voskem a zdobil ji zlatý filigrán. V další malé kapse vedle lahvičky byl štětec se štětinami ze lví hřívy.

Iolante lahvičku opatrně zvedla, postavila ji na stůl, zlomila voskovou pečeť a vytáhla korkovou zátku. Tekutina v lahvičce byla hustá a vazká jako rtuť a na světle se třpytila. Tohle byl Iolantin nejcennější majetek, dar, který dostala po vykonání Zkoušky od Ladony, hlavy řádu Černých plášťů. Když Iolante přenášela lahvičku a štětec k části pokoje, ukryté za hustým závěsem, tekutina se chvěla.

Iolante roztáhla závěs a nechala ho tak. V téhle části místnosti nebylo vůbec nic. Žádný nábytek. Žádné obrazy, pověšené na vápnem vybílené stěně. Postavila lahvičku na podlahu, namočila štětec do stříbřité tekutiny a namalovala na zeď rovnou linku, od země nahoru, až do své výšky. Pokračovala další linkou, kolmou k první, a pak přidala třetí dolů k podlaze. Když skončila, znovu lahvičku pečlivě zavřela. Zalila zátku rozpuštěným voskem svíčky a dala ji stranou, aby vosk ztuhl. Ujistila se, že má malý stříbrný nůž dobře ukrytý v rukávu, a vrátila se k výklenku za závěsem.

Postavila se před čáry namalované na zdi a pronesla patřičná slova kouzla. Stříbrná kresba na stěně jasně zaplála a oslnila ji. Chviličku neviděla nic než oslepující bílé světlo. Vyvolala si v mysli obraz ložnice v Rozbitém štítu a přinutila se zahledět do jasného světla.

Stěna, na které byly stříbrné linie, se rozplynula. Před ní se táhla chodba v hostinci. Iolante hned nevešla dovnitř, nejdřív se pečlivě rozhlédla, aby ji nikdo nevyrušil. Nevstoupila, dokud se neujistila, že tam nikdo není, pak teprve prošla zdí a stříbrnými liniemi, jako by někdo jiný prošel dveřmi, a kouzelné chodby ji zavedly do pokoje

číslo 16.

Iolante se ohlédla. Na stěně za ní se jako slizká slimáčí stezka nepatrně rýsoval odlesk stříbra, označující cestu zpět. V krbu hořely uhlíky a v jejich světle čarodějka rozeznala postel a ženu, která v ní spala.

Místnost čpěla pivem.

Iolante vytáhla z rukávu stříbrný nůž. V měkkých trepkách neslyšně přešla po podlaze a stoupla si vedle postele. Kitiara ležela natažená na zádech, jednu ruku hozenou přes hlavu. Pořád měla na sobě boty i šaty; byla příliš unavená nebo opilá na to, aby se převlékla. Pravidelně oddychovala a hluboce spala. Meč visel v pochvě na sloupku postele.

Iolante se s nožem v ruce sklonila nad spící ženou. Nemyslela si, že Kit spánek předstírá, ale možné to bylo. Podržela jí nůž nad zápěstím a pak zajela čepelí do kůže, až se objevila kapička krve.

Kitiara se ani nehnula.

„Byl by ze mě skvělý nájemný vrah," uvažovala Iolante, „ale dost hloupostí. Do práce."

Přesunula nůž od Kitiařina krku k vlasům. Jemně přidržela hedvábný černý pramen, rozhozený na polštáři, natáhla ho, přiložila nůž ke kořínkům a řízla. Odřízla další kadeř, pak ještě jednu a chystala se na čtvrtou, když Kitiara hluboce vzdychla, zamračila se a převalila.

Iolante ztuhla. Neodvažovala se pohnout, neodvažovala se ani vydechnout. Nebyla v nebezpečí. Slova uspávacího kouzla měla na rtech a potřebnou špetku písku v dlani, připravená rozhodit ji na spáče. Nechtěla se však uchýlit ke kouzlu, protože by se Kitiara mohla ráno probudit, najít v posteli písek a odvodit si, že ji v noci někdo očaroval. Nesmí mít podezření. Ranka na zápěstí nevadí, válečníci byli neustále poškrábaní o zbroj nebo zbraně. Tak malé škrábnutí jí nebude nápadné.

Kit objala rukama polštář a zamumlala něco, co znělo jako „anýz", vzdychla, usmála se a znovu usnula. Iolante si nedovedla představit, proč by se Kit mělo zdát o léčivce nebo koření, ale člověk nikdy neví. Schovala kadeře do sametového váčku, přivázala si ho k opasku a odešla od postele.

Stříbřitá slimáčí stezka, označující východ, se matně leskla na stěně. Iolante prošla stříbrným průchodem a vkročila k sobě domů, do výklenku se závěsem. Noční dílo se zdařilo.

4.

Drak a jeho jezdec.

Kitiařin modrý drak jménem Mráček čekal na svou paní na tajném místě mimo město. Draci měli v Nerace ustájení poblíž vojenských čtvrtí Dračích velmistrů, ale stejně jako Kitiara dávala přednost hostinci před stísněnými vojenskými ubytovnami, Mráček měl příliš rád soukromí a pohodlí, než aby žil v přecpaných dračích stájích. Navštívil však dračí přátele, a když dorazila Kitiara, měl pro ni připraveny nejnovější dračí klepy a novinky.

Modrý drak strávil příjemný večer. Ráno vyrazil na lov a skolil tučného jelena. Po jídle si našel místo prohřáté podzimním sluncem, lehl si a roztáhl modrá křídla. Hlavu si položil na teplé kameny a vyhříval se. Když dorazila Kitiara, zvedl se, potřásl hlavou s modrou hřívou a švihl dlouhým šupinatým ocasem.

Dračí velmistr a drak se vřele přivítali. Mráček byl jediný tvor, kterému Kitiara opravdu důvěřovala, a drak byl své jezdkyni oddaný. Mezi draky to byla vzácnost, obvykle všemi nižšími formami života pohrdali. Mráček obdivoval Kitiařinu odvahu a chladnokrevný bojový um, a kvůli tomu byl ochotný přehlížet její chyby a připsat je tomu, že se bohužel narodila jako člověk.

„Byla by z ní skvělá dračice!“ prohlašoval často s lítostí.

Kitiara poplácala dlouhý modrý krk dlaní a zeptala se draka, jestli jedl. Mráček ukázal na zbytky mrtvého jelena. Jen málokterý lidský jezdec se zajímal, jak se jeho drakovi daří, ale Kitiara na to nikdy nezapomínala. Přikývla, nenasedla však na něj, jak čekal, ale postavila se vedle, položila mu ruku na krk a zahleděla se na svoje

boty.

Mráček hned viděl, že je něco špatně.

„Co říkal císař na tvůj plán zaútočit na Věž Nejvyššího kněze?“ zeptal se.

Kitiara si povzdechla. „Myslí si, že je příliš nebezpečný a unáhlený, takže ho neschválil. Asi má pravdu, ale podle mě mnohem víc riskujeme, když se spokojeně a samolibě stočíme do klubíčka, usazení v doupatech.“

„Ten muž je hlupák,“ poznamenal Mráček.

„Ne, kdyby byl Ariakas hlupák, tak by mi to tolik nevadilo,“ zasmušile řekla Kitiara. „Je to skvělý velitel, o čemž svědčí, že jeho armády ovládají skoro celý Ansalon. Ale všechna ta vítězství povedou k jeho pádu. Na začátku války, když neměl co ztratit, by dal na mou radu a zaútočil by na Věž Nejvyššího kněze. Od té doby mu vítězství až moc zachutnalo. Bojí se porážky, a tak hraje na jistotu. Málo riskuje a diví se, proč méně vyhrává.“

Mráček zavrtěl hlavou. Kručelo mu v břiše; nažral se příliš rychle a jelen mu nesedl.

„Navštívil jsi dračí ohrady?“ zeptala se Kitiara. „Co ses doslechl?“

„Jak říkáš, císařova válka jde dobře,“ odpověděl Mráček zdráhavě. „Černý Dračí velmistr, Lucien z Takaru, posílil pozice ve východních zemích a potlačil menší povstání a vzpoury, ale jeho největší úspěch je, že přinutil ty líné černé dračí povaleče vylézt z bažin a bojovat. Lucien se spojil s Dračím velmistrem Feal-Thasem z Ledových končin, jehož bílí draci dobyli Dobrovský poloostrov. Feal-Thas to vydává za svoje vítězství, ale všichni vědí, že se ten elf se špičatýma ušima jenom řídil Lucienovými rozkazy.“

„Samozřejmě, lidé si myslí, že elfové vůbec nemají v hlavě mozek, takže s Feal-Thasem nepočítají,“ podotkla Kitiara. „Nejspíš k vlastní škodě. Uvidíme sami. Chystáme se tohohle elfského Dračího velmistra navštívit. Měla bych si o něm zjistit víc.“

„Cože, jedeme do Ledových končin?“ odfrkl si Mráček. Mezi zuby se mu zajiskřilo. „Jestli míříš tam, jdeš beze mě. Cokoliv, jenom ne sníh a led. Je mi záhadou, proč by se někdo chtěl vydat na tak hrozné místo!“

Samozřejmě to nemyslel vážně. Mráčka by nikdy nenapadlo svěřit Kitiaru jinému drakovi. Ale jen ať si chvíli dělá starosti.

Kitiara vytáhla z křoví těžký kožený postroj, který si tam bezpečně schovala. Jako každý drak s trochou sebeúcty Mráček postroj nesnášel. Při pohledu na něj si vždycky vzpomněl na koně, a nosil ho jen proto, že zajišťoval bezpečí jezdci. Někteří jezdci nasedali na draky s pomýlenou představou, že mohou pomocí postroje draka řídit a ovládat. Každý drak jezdce z tohoto omylu brzy vyvedl.

Drak a jezdec nejlépe pracovali jako tým. Museli si vzájemně zcela věřit, protože jeden na druhém záviseli životem. Pro většinu draků i jezdců byla taková důvěra těžko dosažitelná, zvlášť pro chromatické draky, kteří nevěřili nikomu, ani sobě navzájem. Modří draci se zatím ukázali jako nejlepší. Byli společenštější a méně sobečtí než ostatní a nejlépe s lidmi spolupracovali. V každém vztahu mezi drakem a jezdcem však přišla chvíle, kdy drak jezdci ukázal, kdo je tu doopravdy pánem. Často se to dělo tak, že se drak uprostřed letu převrátil na záda a shodil otravného jezdce do jezera.

Když si Mráček vzpomněl, jak to udělal Kit, v duchu se smál. Kitiara na sobě měla plnou plátovou zbroj a klesla ke dnu jako kámen. Mráček se musel ponořit za ní a vytáhnout ji, zpola utopenou, ven. Myslel si, že Kit bude zuřit, ale když přestala kašlat vodu, rozesmála se. Připustila, že měl pravdu a ona se mýlila, a už nikdy se mu nesnažila vnutit svou vůli.

Jako první věc se Kitiara od Mráčka naučila, že vzdušný souboj je úplně jiný než zápasy vedené na zemi. Ve vzduchu se lidé museli naučit myslet a bojovat jako draci. Zatímco o tom modrý drak přemýšlel, vzpomněl si na další zprávy.

„Povídá se, že se do války brzy zapojí metaličtí draci," prohlásil. „Jestli se to opravdu stane, Ariakas možná přestane vítězit. Metaličtí jsou nám rovni, mají vražedný dech a mocnou magii."

„Pche! Tomu nevěřím," zavrtěla hlavou Kit. „Metaličtí přísahali, že do války nevstoupí. Dokud držíme jako rukojmí jejich drahocenná vejce, netroufnou si."

„Oba dva víme, co se s vejci děje, a metalickým to jednoho dne dojde taky. Někteří už začínají být podezřívaví. Říká se, že jeden z

nich, Večerník, už se vyptává na drakoniány. Až zlatí a stříbrní zjistí pravdu, tak se do téhle války zapojí – a budou se chtít pomstít!“

„Což mi připomíná – asi už jsi slyšela, že Verminaard je mrtvý,“ dodal Mráček mimochodem.

„Ano, slyšela jsem to.“

Mráček jí pomohl nasadit postroj, připoutaný kolem krku, hrudi a předních tlap. Aspoň že Kitiara netrvala na jednom z těch nešikovných a nepohodlných dračích sedel. Létala na neosedlaném drakovi, usazená před křídly.

„Slyšela jsi, jak doopravdy zemřel?“ zeptal se Mráček hovorně. „Ne při bojích v trpasličím království, jak jsme si měli myslet, ale potupně rukama otroků!“

„Drakoniánský velitel říkal, že ho zabili vrazi,“ řekla Kit, zasmála se a dodala: „Po jeho smrti se jakýsi aurak za Verminaarda přestrojil. To od něj bylo docela chytré.“

„Draci, kteří pod tím malým šupinatým bastardem sloužili, se nenechali oklamat,“ pohrdavě řekl Mráček.

„Nemáš drakoniány rád,“ poznamenala Kit, zatímco mu šplhala na hřbet.

„Žádný drak je nemá rád,“ zamračil se Mráček. „Je to zvrhlost, hnus. Nemůžu uvěřit, že Její Temné Veličenstvo schválilo tak ohavný čin.“

„Tak to Její Temné Veličenstvo neznáš,“ řekla Kitiara. Rozhlédla se kolem a tiše dodala: „Doporučuju změnit téma. Nikdy nevíš, kdo může poslouchat.“

Mráček souhlasně zabručel. „Kam máme namířeno? Zpátky do tábora?“

„Proč?“ hořce se zeptala Kitiara. „Není tam co dělat, jenom pít, krkat a drbat se. Nedovolí nám bojovat.“

Znovu si povzdechla a dodala: „Kromě toho, Pán Ariakas pro mě má jiné úkoly. Nejdřív zamíříme do Palantasu.“

„Do Palantasu?“ užasle opakoval Mráček. „To je nepřátelské území! Co budeš dělat v Palantasu?“

„Nakupovat,“ zasmála se Kitiara.

Mráček natáhl krk a upřel na ni oči: „Nakupovat? Co chceš koupit?“

„Lidskou duši,“ odpověděla Kit.

5.

Zákon a Instrukce.
Úmluva.

ánu Derekovi z Korunní Stráže se nezamlouvalo být hostem na hradu Wistan, neměl však v tom ohledu moc na vybranou. Jeho vlastní državu – hraniční hrad na sever od Solantasu – dobyly síly Temné královny a podle toho, co slyšel, ho teď obsadily a přestavovaly nepřátelské jednotky, které ovládly celou východní Solamnii. Derekův mladší bratr při útoku zemřel. Když bylo jasné, že hrad padne, mohl si Derek vybrat, jestli zemře v beznadějném boji, nebo zůstane naživu, aby se jednoho dne mohl vrátit a dobýt rodinný hrad i čest zpátky. Utekl spolu s přáteli a těmi, kdo přežili. Ženu a děti poslal do Palantasu k příbuzným a sám se vypravil na ostrov Sankrist, kde strávil týdny diskusemi s dalšími rytíři, jak co nejlépe posílit a uspořádat vojsko, které by vyhnalo nepřítele z jejich vlasti.

Nedávno se Derek vrátil do Palantasu rozčilený a podrážděný. Na každém kroku mu křížili plány muži, kteří podle jeho mínění postrádali odvahu, odhodlání a představivost. Obzvlášť pohrdal Derek z Korunní Stráže svým hostitelem.

„Z Guntara se stala stará bába, Briane," prohlásil zachmuřeně. „Když uslyší pochodujícího nepřítele, zařve: ‚Běda, běda!' a zaleze pod postel!"

Brian Hrom věděl, že to je směšné obvinění, ale taky věděl, že Derek stejně jako gnómské stroje potřebuje upustit páru, jinak

vybuchne a ublíží lidem kolem sebe.

Oba rytíři si byli podobní postavou a barvou vlasů a ti, kdo je neznali, je občas považovali za bratry, což ovšem Derek hbitě vyvracel, protože páni z Korunní Stráže byl starobylý šlechtický rod, zatímco Hrom pocházel z obyčejnější rodiny.

Oba byli světlovlasí a modroocí jako mnoho Solamnijců. Derek měl vlasy o něco tmavší, ale už mu šedivěly, stejně jako kníry – tradiční dlouhé, splývající kníry Solamnijských rytířů. Blížila se mu čtyřicítka. Lišili se hlavně očima. Brianovy modré oči se usmívaly. Derekovy modré oči se leskly.

„Nesouhlasím s Guntarovým pohledem na věc, ale zbabělec to není, Dereku," ozval se mírně Brian. „Je opatrný. Možná až moc opatrný…"

„Jeho ‚opatrnost' mě stála Korunní Stráž!" vztekle odsekl Derek. „Kdyby Guntar poslal posily, o které jsem žádal, mohli jsme útok odrazit."

Brian si tím nebyl jistý, ale byl Derekův přítel a taky rytíř, a tak to připouštěl. Ti dva už posté znovu bojovali o hrad a Derek posté podrobně popisoval, co mohl udělat, kdyby dorazily požadované oddíly. Brian trpělivě poslouchal a jako vždycky kýval na vše, co Derek řekl.

Oba rytíři zrovna cvičili s koňmi na loukách a v lesích za hradbami Palantasu. Byli sami, jinak by Derek nemluvil tak, jak mluvil. Mohl Pánem Guntarem pohrdat, ale Instrukce žádala, aby rytíř podporoval slova i činy nadřízeného, a Derek, který podle Instrukce žil dnem i nocí, na veřejnosti proti Guntarovi nikdy nic nenamítal. Instrukce však nic neříkala o tom, že by měl nadřízeného respektovat a podporovat i v duchu, a tak mohl Derek ventilovat hněv v soukromí před přítelem, a neporušoval přitom pravidla chování, která měla vládnout životu Rytířů ze Solamnie.

Derek s přítelem vyjeli z města cvalem a odjeli kus za ně. Teprve včera se vrátili ze setkání Rytířské rady na ostrově Sankrist. Setkání se vyvinulo v ukřičené utkání. Derek a jeho příznivci hájili okamžité vyslání jednotek do boje proti dračím armádám, zatímco Guntar a jeho klika navrhovali počkat, až budou jednotky lépe vycvičeny a vybaveny, a naznačoval, že by se snad mohli pokusit spojit s elfy.

Ani jedna ze stran nebyla dost silná, aby získala převahu. Rytířstvo bylo rozdvojené; nedalo se dospět k žádnému rozhodnutí, podniknout žádná akce. Derek věřil, že Pán Guntar chce, aby byli rytíři rozdělení, protože to znamenalo, že se nedá nic dělat. Opustil setkání rozzuřený, polykaje slova, která žádný muž nesmí jinému rytíři říct. Přestože Brian s Derekem tak úplně nesouhlasil, podpořil přítele a oba nasedli na první loď, která je převezla ze Sankristu do Palantasu.

„Kdybych já byl Velmistr…“ začal Derek.

„…což nejsi,“ podotkl Brian.

„Měl bych být!“ vehementně prohlásil Derek. „Pán Alfréd si to myslí a Peterkin a Malbor…“

„Ale jenom jeden z nich je člen Generální kapituly a má právo hlasovat – *i kdyby* bylo možné svolat Generální kapitulu, což není, protože nemá dost členů.“

„Instrukce zná způsoby, jak má vypadat Generální kapitula za tak krajních okolností, v jakých se teď nacházíme. Guntar tomu schválně brání, protože ví, že kdyby ji svolali dnes, zvolili by mě Velmistrem.“

Brian si tím nebyl úplně jistý. Derek měl příznivce, ale i oni o něm pochybovali, stejně jako pochybovali o Guntarovi. Starší rytíř nemohl zabránit sestavení Generální kapituly, kdyby se další rytíři postavili proti. Důvod? Opatrnost. Všichni jsou dnes opatrní. Brian však přemítal, jestli opatrnost není jen přijatelnější výraz pro strach.

Strach – shromažďovacím sálem čpěl jeho zápach. Strach, že Solamnie podlehne síle dračích armád. Strach, že v Solamnii už nepovládnou rytíři, kteří zemi spravovali od dob svého zakladatele, Vina Solamna. Strach z muže, který si říkal „císař Ansalonu“. A nejvíc strach z draků.

Dračí armády měly nad rytíři zřetelnou a strašlivou výhodu – draky. Dva rudí draci dokázali během chvilky smést tisíc ozbrojených mužů. Brian věděl, že i kdyby Pán Guntar poslal posily, Korunní Stráž by padla. Derek to nejspíš taky věděl, ale musel to popírat, jinak by mu nezbylo než čelit nevyhnutelné pravdě: ať rytíři udělají cokoliv, Solamnie nakonec podlehne. Nikdy nemůžou zvítězit proti tak strašlivé přesile.

Oba muži dlouho jeli mlčky. Nechali koně popásat se na pozdní podzimní trávě, která byla díky požehnaným teplým mořským větrům stále zelená, přestože stromy už ztrácely podzimní barvy.

Nakonec Brian řekl: „Jedno mi na tom připadá strašně divné.“

„Co?“ zeptal se Derek.

„Říká se, že dračí armády vyrážejí do boje s modlitbami a chvalozpěvy na svoji temnou bohyni. Připadá mi divné, že síly zla pochodují pod praporem víry, zatímco my, kteří stojíme na straně dobra, popíráme samotnou existenci bohů.“

„Víra!“ odfrkl si Derek. „Spíš by se mělo říct pověrčivé žvásty. Falešní ‚knězi‘ předvedou pár okázalých triků a říkají tomu zázraky a lehkověrní hlupáci úpí, bědují a zbožně padají hnusnými obličeji do prachu.“

„Takže ty nevěříš, že se na svět vrátila bohyně Takhisis a rozpoutala tuhle válku?“

„Věřím, že tuhle válku rozpoutali lidé,“ řekl Derek.

„Pak tedy nevěříš, že bohové vůbec kdy existovali,“ řekl Brian. „Kdysi za starých časů. Bohové světla jako Paladin a Kiri-Jolit?“

„Ne,“ odpověděl krátce Derek.

„A co Pohroma?“

„Přírodní úkaz,“ řekl Derek, „jako zemětřesení nebo cyklon. Bohové s tím neměli nic společného.“

„Huma věřil v bohy…“

„Kdo dneska věří v Humu?“ zeptal se Derek a pokrčil rameny. „Můj malý syn, samozřejmě, ale tomu je teprve šest.“

„Nikdy jsme nevěřili ani v draky,“ sklíčeně podotkl Brian.

Derek zabručel, ale neodpověděl.

„Instrukce mluví o víře,“ pokračoval Brian. „Nejvyšší kněz má stejně důležitou úlohu jako Nejvyšší vojevůdce. Historie nás učí, že Rytíři růže, jako jsi ty, kdysi dokázali sesílat svatá kouzla. Instrukce mluví o tom, jak staří rytíři užívali modlitby k uzdravování těch, kdo byli zraněni v boji.“

Brian byl zvědavý, co Derek na tuhle námitku řekne. Derek byl Instrukci oddaný. Mnoho částí uměl nazpaměť. Žil podle ní. Jak může srovnávat výstrahu Instrukce, že rytíř má být věrný bohům, s vlastním zjevným nedostatkem víry?

„Četl jsem Instrukci velmi pečlivě," řekl Derek, „a taky jsem četl pojednání předního badatele pana Adriana Montgomeryho, který poukázal na to, že Instrukce jednoduše říká, že rytíř musí mít víru. Instrukce neříká, že rytíř musí mít víru *v bohy,* ani nemluví o žádném bohu jménem, což by její tvůrci určitě udělali, kdyby považovali bohy za důležitou součást života rytíře. Pan Adrian tvrdí, že tam, kde je v Instrukci zmíněna víra, se myslí *víra v sebe,* ne v nějakou všemocnou, vševědoucí nesmrtelnou bytost."

„A co když nejsou bohové v Instrukci jmenováni, protože pisatele vůbec nenapadlo, že je potřeba je jmenovat?" namítl Brian.

Derek se zamračil: „To má být urážka?"

„Ne, jistěže ne," spěšně odvětil Brian. „Chci říct tohle: co když byla tehdy znalost bohů a víra v ně tak samozřejmá, že si pisatelé nedokázali představit, že přijde den, kdy rytíři nebudou bohy znát? Nepotřebovali je zmiňovat jménem, protože je každý znal."

Derek zavrtěl hlavou: „To vypadá nepravděpodobně."

Brian si nebyl tak jistý. „A co léčení? Vysvětluje pan Montgomery…"

Přerušil ho výkřik zezadu.

„Můj pane!"

Oba muži se otočili v sedlech a spatřili jezdce, cválajícího po cestě, jak křičí a mává kloboukem v ruce.

„Můj panoš," řekl Derek a vyjel mu naproti.

„Můj pane," řekl mladík, „dostal jsem příkaz vyhledat vás a předat vám tohle."

Panoš sáhl za kožený opasek, vytáhl složený dopis a podal ho svému pánu. Derek si list vzal, rychle ho přečetl a vzhlédl.

„Kdo ti to dal?"

Panoš se zahanbeně začervenal: „Nejsem si úplně jistý, pane. Ráno jsem procházel tržištěm, když mi to najednou někdo vrazil do ruky. Hned jsem se ohlédl, abych viděl, kdo to byl, ale ten člověk už zmizel v davu."

Derek ukázal vzkaz Brianovi. Byl krátký. *Můžu z tebe udělat Velmistra, netkáme se o západu slunce U rytířovy přilby. Jestli mi nedůvěřuješ, můžeš si přivést přítele. Taky bys měl přinést sto ocelků. Ptej se na „pana Uth-Matara", pošlou tě za mnou.*

Brian podal dopis zpátky Derekovi, který si ho znovu přečetl a zamyšleně přitom vraštil čelo.

„Uth-Matar," opakoval Brian. „To jméno znám. Nemůžu si vzpomenout odkud."

Podíval se po příteli.

„Snad tam nechceš jít!" řekl užasle.

Derek pečlivě složil vzkaz a vsunul si ho do rukavice. Vyrazil zpátky k Palantasu. Panoš se zařadil za ně.

„Dereku," řekl Brian, „je to past…"

„A jaká?" zeptal se Derek. „Chtějí mě zavraždit? Dopis říká, že si můžu přivést přítele, abych se pojistil. Oloupit mě? Kdyby mi chtěli sebrat váček, mnohem snazší a účinnější by bylo přepadnout mě v tmavé uličce. Rytířova přilba je podnik s dobrou pověstí."

„A proč se vůbec setkávat v krčmě, Dereku?" zeptal se Brian. „Jaký rytíř by udělal něco takového? Pokud má pro tebe ten pan Uth-Matar poctivou nabídku, proč se na tebe neobrátí přímo doma?"

„Možná nechce, aby ho viděli Guntarovi špehové," řekl Derek.

Brian nemohl nechat takové obvinění bez poznámky. Ohlédl se na panoše, aby se ujistil, že je chlapec mimo doslech, a pak tiše, ale důrazně prohlásil: „Pán Guntar je čestný a ušlechtilý muž, Dereku. Spíš by si usekl ruku, než aby tě špehoval!"

Derek nic nedodal, jen řekl: „Doprovodíš mě dnes večer, Briane, nebo si musím najít nějakého jiného, opravdového přítele, aby mi hlídal záda?"

„Víš, že s tebou půjdu," řekl Brian.

Derek mu věnoval cosi, co se dalo pokládat za úsměv, i když to vlastně bylo jen mírné ohnutí pevných, sevřených rtů, stěží viditelné pod dlouhými světlými kníry. Zpátky do Palantasu jeli mlčky.

* * *

Jak říkal Derek, hospoda U rytířovy přilby měla dobrou pověst, i když teď už méně dobrou než dřív. Stála ve čtvrti známé jako Staré Město a její současný majitel se rád vychloubal, že je to jedna z původních staveb, ale o tom se dalo pochybovat. Krčma byla vystavěná pod zemí, táhla se do hloubky úbočí a v zimě tu bylo

útulno a teplo, zatímco v letních měsících příjemně chladno a šero.

Zákazníci vcházeli dřevěnými dveřmi zasazenými pod sedlovou střechou. Schody vedly dolů do velké místnosti, osvětlené stovkami svíček hořících v tepaných svícnech a ohněm planoucím v ohromném kamenném krbu.

Nebyl tu výčep. Pití i jídlo se servírovalo ze sousedící kuchyně. Vzadu, hloubeji v kopci, byly pivní a vinné sklepy, několik menších místností pro soukromé společnosti a jedna velká, které se říkalo „šlechtická síň“. Byl v ní těžký obdélníkový stůl, kolem něhož stálo třicet dva židlí s vysokými opěradly. Všechny byly ze stejného dřeva, zdobené vyřezávanými ptáky a zvířaty, růžemi a ledňáčky – symboly rytířstva. Majitel krčmy se chvástal, že v téhle místnosti a přímo u tohohle stolu kdysi popíjel i Vinus Solamnus, zakladatel rytířstva. Přestože mu ve skutečnosti nikdo nevěřil, všichni, kdo sem chodívali, vždycky nechávali čestné místo volné pro rytířova ducha.

Před Pohromou bývala Rytířova přilba oblíbeným místem, kde se rytíři a jejich panoši setkávali a uzavírali výnosné obchody. Po Pohromě, když bylo rytířstvo na kolenou a rytíři nebyli v Palantasu vítáni, přišly na Rytířovu přilbu zlé časy. Hospoda se musela podbízet i obyčejnějším lidem, aby se udržela. Majitel rytíře dál rád viděl i v dobách, kdy byli jinde málokdy vítáni, a rytíři mu opláceli tím, že sem chodili, kdykoliv mohli. Současný majitel se téhle tradice držel a s Rytíři ze Solamnie vždycky zacházel jako s váženými hosty.

Derek a Brian sešli po schodech do velké síně. Dnes večer byla krčma jasně osvětlená, plná vůní a smíchu. Když je majitel uviděl, přispěchal je osobně přivítat, poděkoval jim za čest, kterou prokázali jeho podniku, a nabídl jim nejlepší stůl.

„Děkuji, pane, ale bylo nám řečeno, že se máme ptát po panu Uth-Matarovi,“ řekl Derek. Dychtivě se rozhlédl kolem.

Brian stál za přítelem, ruku na jílci meče. Oba měli pláště a pod nimi silné kožené vesty. Byl čas večeře a v krčmě bylo narváno. Většina zákazníků patřila k prosperující střední třídě: majitelé obchodů, právníci, učitelé a učenci z Palantaské univerzity, estéti ze slavné knihovny. Mnoho lidí se na rytíře přátelsky usmálo nebo přikývlo na pozdrav, než se vrátili k jídlu, pití a povídání.

Derek se naklonil k Brianovi a suše prohlásil: „Tohle očividně

vypadá jako doupě zlodějů.“

Brian se usmál, ale dál držel ruku na meči.

„Pan Uth-Matar,“ řekl majitel hostince. „Tudy.“

Řekl, že chodba je tmavá, podal jim oběma svíčky a ukázal na zadní část krčmy. Když dorazili k pokoji, Derek zaklepal.

Zaslechli kroky obutých nohou a dveře se pootevřely. Vyhlédlo na ně zářivé hnědé oko lemované dlouhými tmavými řasami.

„Jména?“ zeptala se ta osoba.

Brian sebou trhnul. Hlas patřil ženě.

Jestli to překvapilo i Dereka, nedal to najevo. „Jsem Pán Derek z Korunní Stráže, paní. Toto je Pán Brian Hrom.“

Hnědé oči se zaleskly. Žena pootevřela rty v pokřiveném úsměvu. „Pojďte dál, páni rytíři,“ řekla a doširoka otevřela dveře.

Oba rytíři opatrně vešli do místnosti. Na stole stála jediná lampa. V krbu blikal slabý oheň. V místnosti, užívané pro jídlo v soukromí, byl stůl, židle a příborník. Brian nahlédl za dveře a pak je zavřel.

„Jak vidíte, jsem sama,“ řekla žena.

Muži se k ní otočili. Oběma došla řeč, protože podobnou ženu nikdy neviděli. Především byla oblečená jako muž, v černých kožených kalhotách, černé kožené vestě přes červenou košili s dlouhými rukávy a v černých botách. Měla meč a vypadala, že je zvyklá ho nosit a nejspíš s ním umí i zacházet. Černé kudrnaté vlasy měla krátce zastřižené. Dívala se na ně směle jako muž, ne upejpavě jako žena. Stála a hleděla na ně s rukama v bok, žádná skloněná hlava nebo plaché klopení očí.

„Přišli jsme se sem setkat s panem Uth-Matarem, madam,“ zamračil se Derek.

„Měl dnes večer přijít,“ řekla žena, „ale nedalo se to zvládnout.“

„Zdrželo ho snad něco?“ zeptal se Derek.

„Natrvalo,“ prohlásila žena a usmála se širokým, pokřiveným úsměvem. „Je mrtvý.“

Stáhla si rukavice, hodila je na stůl, pomalu se posadila na židli a kývla na ně: „Prosím, pánové, posaďte se. Pošlu pro víno.“

„Nepřišli jsme sem popíjet, madam,“ řekl Derek škrobené. „Zdá se, že jsme sem byli pozváni pod falešnou záminkou. Přeji vám dobrou noc.“

Chladně se uklonil a otočil se na patě. Brian už byl u dveří. Měl námitky už od začátku a téhle divné ženské nevěřil.

„Muž Pána Guntara se tu se mnou má setkat, až vyjde měsíc," řekla žena. Zvedla měkkou, poddajnou rukavici a pohladila kůži dlaní. „Chce si vyslechnout mou nabídku."

„Pojďme, Dereku," řekl Brian.

Derek se otočil zpět.

„Co můžete nabídnout, madam?"

„Posaďte se, Pane Dereku, a napijte se se mnou," řekla žena. „Máme čas. Měsíc vyjde až za hodinu."

Nohou zachytila židli a kopla ji k němu.

Derek sevřel rty. Byl zvyklý na uctivé chování, ne na takovou drzost. Sevřel jílec meče, zůstal stát a zachmuřeně si ženu měřil.

„Poslechnu si, co mi chcete říct, ale piji jen s přáteli. Briane, hlídej dveře. Kdo jste, madam?"

Žena se usmála: „Jmenuji se Kitiara Uth-Matar. Můj otec byl Rytíř ze Solamnie."

„Gregor Uth-Matar," zvolal Brian, který si vzpomněl, kde už to jméno slyšel. „Byl to rytíř, chrabrý rytíř, pokud si vzpomínám."

„Vypověděli ho z rytířstva s hanbou," řekl Derek zamračeně. „Nevybavuji si okolnosti, ale vzpomínám si, že šlo o nějakou ženu."

„Nejspíš ano," odvětila Kitiara, „otec nikdy nedokázal nechat ženské na pokoji. Ale přes to všechno miloval rytířstvo a miloval Solamnii. Nedávno zemřel, bojoval proti dračím armádám v bitvě o Solantas. Právě kvůli němu, kvůli jeho památce, tady dnes jsem."

„Pokračujte," řekl Derek.

„Moje práce mě přivádí do nejlepších domů v Palantasu." Zvedla nohy, položila je v botách na židli před sebou a zcela bez rozpaků se opřela. „Abych byla upřímná, pánové, do těch domů mě zrovna nezvou a nechodím tam hledat informace, které by se vám mohly hodit ve válce proti dračím armádám. Nicméně občas při hledání věcí, které jsou cenné pro mne, zakopnu o informaci, která by mohla mít cenu pro někoho jiného."

„Jinými slovy," studeně konstatoval Derek, „jste zlodějka."

Kitiara se zazubila a pokrčila rameny. Potom sáhla do vaku na stole a vytáhla nepopsanou dřevěnou schránku na svitky. Sundala

víko, vytáhla kousek svinutého papíru a podržela ho v ruce.

„Tohle je jedna z těch věcí," řekla. „Věřím, že bude pro vaše válečné úsilí užitečná. Možná jsem špatný člověk," dodala prostě, „ale jsem dobrá Solamnijka, jako byl můj otec."

Derek vstal: „Ztrácíte čas, madam. Neobchoduji s kradeným zbožím."

Kitiara se křivě usmála. „Jistěže ne, Pane Dereku, takže předpokládejme, že jsem to ‚našla', jak říkají šotci. Našla jsem to na ulici před domem dobře známého Černého pláště. Palantaské úřady ho už dlouho sledují, protože ho podezírají, že je ve spolku s nepřáteli. Chtěly ho přinutit opustit město, ale on je předběhl. Když se doslechl, že ho chtějí z města vyhnat, odešel sám. Slyšela jsem o jeho spěšném odchodu a rozhodla jsem se zajít do domu a podívat se, jestli tam nenechal něco cenného.

Nechal. Nechal tam tohle." Žena položila svitek na stůl. „Vidíte, že konec je ohořelý. Než odešel, spálil spoustu papírů. Bohužel neměl čas přesvědčit se, že shořely."

Rozvinula svitek a podržela ho na světle. „Jelikož předpokládám, že nejste z těch, kdo kupují zajíce v pytli, kousek vám přečtu. Je to dopis adresovaný někomu v Nerace. Podle tónu dopisu předpokládám, že to je nějaký další Černý plášť. Zajímavá část říká: ‚Bojím se, že kvůli Verminaardově hlouposti nepřátelé odhalili naše největší tajemství, to, které může způsobit náš pád. Víš, o jakém hrozivém předmětu mluvím. Kdyby síly světla někdy zjistily, že *mezera* nebyla za Pohromy zničena a že ona stále existují, a navíc jedno z nich má právě *mezera*, rytíři by pohnuli zemí i Propastí, aby se toho zmocnili."

Kitiara srolovala pergamen a věnovala Derekovi okouzlující úsměv. „Co si o tom myslíte, pane rytíři?"

„Myslím, že ten dopis není k ničemu," řekl Derek, „protože tu věc nejmenuje a neříká ani, kde se dá najít."

„Ale kdepak, je to tam," řekla žena. „To já jsem nejmenovala." Poklepala si kouskem pergamenu o špičatou bradu. „Je tu zapsáno jméno té věci i jméno osoby, která ji vlastní. Dopis je na prodej za sto ocelků."

Derek si ji zamračeně přeměřil. „Chcete za to zaplatit. Myslel

jsem, že jste říkala, že jste dobrá Solamnijka.“

„Až *tak* dobrá zase ne,“ zazubila se Kitiara a škubla obočím. „Každé děvče musí jíst.“

„Nemám zájem,“ prohlásil Derek krátce. Vstal a vyrazil ke dveřím. Brian už byl u nich, držel ruku na klice a chystal se otevřít.

„Tak to mě překvapuje,“ řekla žena. Přesunula nohy na židli do pohodlnější pozice. „Vedete s Pánem Guntarem hořký zápas o pozici Velmistra. Kdybyste tu věc ukořistil a přinesl ji zpět, zaručuji vám, že by vás podpořili všichni rytíři v Radě. Ale na druhou stranu, pokud ji najde muž Pána Guntara…“

Derek se zastavil uprostřed kroku. Střídavě svíral a povoloval stisk ruky na jílci meče, tvář zachmuřenou. Brian viděl, že o tom jeho přítel vážně uvažuje, a zděsil se.

„Dereku,“ řekl tiše, „nemáme ponětí, jestli je dopis pravý. Mohla si to celé vymyslet. Měli bychom to aspoň prozkoumat, zajít na úřady a ověřit si, jestli je její historka pravdivá.“

„A Guntar mezitím dopis koupí.“

„A co se stane, když ano?“ naléhal Brian. „Jestli je to, co v něm stojí, pravda, rytířstvo získá.“

„*Guntar* získá,“ odsekl Derek.

Sáhl pro váček.

Brian si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Tady máte sto ocelků, madam,“ řekl Derek. „Varuji vás. Dosáhnu daleko. Jestli jste mě podvedla, nezastavím se, dokud vás nedostanu.“

„Chápu, Pane Dereku,“ odpověděla žena tiše. Vzala váček ocelových mincí a vsunula si ho do opasku. „Vidíte? Ani je nepočítám. Věřím vám, pane rytíři, a vy právem věříte mně.“

Vložila mu svitek do ruky. „Ujišťuji vás, že nebudete zklamaný. Přeji vám dobrý večer, pánové.“

Pokřiveně se na ně usmála a zvedla ruku na rozloučenou. Ve dveřích se zastavila a řekla: „Až dorazí muž Pána Guntara, řekněte mu, že přišel pozdě.“

Odešla a zavřela za sebou dveře.

„Rychle to přečti,“ řekl Brian. „Ještě můžeme vyrazit za ní.“

Derek už dopis četl. Nadechl se a hvízdl.

„No, co tam stojí?“ vyptával se netrpělivě Brian.

„Ta věc je v Ledových končinách, v rukou čaroděje jménem Feal-Thas.“

„A co to je?“

„Říkají tomu dračí jablko.“

„Dračí jablko. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel,“ řekl Brian. Posadil se. „Když už jsme tady, můžeme si objednat večeři.“ Derek svinul list a opatrně si ho vsunul do rukavice. „Nesedej si. Odcházíme.“

„Kam?“

„Zjistit, jestli máš pravdu, příteli. Zjistit, jestli jsem hlupák.“

„Dereku, nemyslel jsem tím…“

„Vím, že ne,“ řekl Derek a skoro se usmál. Poplácal přítele po rameni. „Pospěš si. Ztrácíme čas.“

6.

Špatný vchod. Derekův požadavek. Bertremovo odmítnutí.

Než Derek a Brian vyšli z Rytířovy přilby, padla noc. Ulice byly skoro opuštěné, protože obchody už zavřely; kupci i zákazníci byli doma s rodinami nebo se bavili s přáteli v krčmách. Těch pár chodců kráčejících ulicemi si neslo louče, aby jim svítily na cestu, ačkoliv to nebylo třeba, protože Solinár, stříbrný měsíc, jasně zářil.

Měsíc vycházející nad domy Nového Města vypadal jako bublina polapená štíhlými prsty věží sahajících k nebi. Tak si to alespoň představoval Brian. Pozoroval měsíc, zatímco s Derekem spěchali ulicemi zbarvenými stříbrným svitem. Sledoval prsty, jak si hrají s měsícem, jako si kejklíř hraje s mincí, až se prsty otevřely a měsíc svobodně odplul mezi hvězdy.

„Dívej se, kam šlapeš," řekl Derek, chytil ho a strhl stranou od velké hromady koňského trusu.

„Tyhle ulice jsou ostudné!" dodal znechuceně. „Hej, chlape, co si myslíš, že děláš? Běž to uklidit!"

Jakýsi uklízeč, tupý trpaslík, tvrdě spal pohodlně usazený ve dveřích, s koštětem pod paží. Derek ubohým tvorem zatřásl, probudil ho a mrzutého ho nahnal do práce. Tupý trpaslík ho přejel pohledem a udělal posměšné gesto, než hromadu smetl. Brian soudil, že jakmile budou z dohledu, znovu si zdřímne.

„Na co ses vlastně díval?" zeptal se Derek.

„Na měsíc," odpověděl Brian. „Solinár je dnes krásný."

Derek zabručel. „Máme důležitější věci na práci než hledět na měsíc. Vida, jsme tady.“ Varovně položil Brianovi ruku na paži. „Mluvení nech na mně.“

Vynořili se z postranní uličky a vešli do ulice známé jako Druhý prstenec. Říkalo se jí tak, protože ulice Starého Města tvořily soustředné kruhy a podle toho byly i očíslované. Všechny hlavní budovy Palantasu stály na Druhém prstenci; největší a nejznámější z nich byla Velká palantaská knihovna.

Bílé zdi, zvedající se k nebi do výše tří pater, se v měsíčním světle třpytily jako ozářené stříbrným ohněm. Polokruhové mramorové schody vedly ke sloupovému přístřešku, chránícímu velké dvoukřídlé dveře z tlustostěnného skla, zasazeného v bronzu. V horních oknech knihovny hořela světla. Estéti, mnišský řád oddaný Gileanovi, bohu Knihy, pracovali dnem i nocí – psali, přepisovali, zaznamenávali, uspořádávali a sestavovali. Knihovna byla největší zásobárnou vědění, daly se tu najít informace o čemkoliv. Vstup byl volný. Dveře byly otevřeny téměř každému, pokud přišel ve stanovených hodinách.

„Teď v noci je knihovna zavřená,“ podotkl Brian, když stoupali po schodech.

„Pro mě otevřou,“ prohlásil Derek s chladnou sebejistotou. Udeřil na dveře otevřenou dlaní a hlasitě zvolal, aby ho bylo slyšet otevřeným oknem nahoře. „Pán Derek z Korunní Stráže!“ zvolal. „Jsem zde v naléhavé záležitosti rytířstva. Žádám vstup!“

Z okna vykoukla jedna či dvě holé hlavy. Novici, vděční za rozptýlení od práce, zvědavě vyhlédli dolů, aby se podívali, co je to tam za povyk.

„Jste u špatného vchodu, pane rytíři,“ zavolal jeden a ukázal do strany. „Běžte bokem.“

„Zač mě máte? Za nějakého hokynáře?“ rozhněvaně odsekl Derek a zabušil na bronzové a skleněné dveře, tentokrát pěstí.

„Měli bychom sem přijít ráno,“ navrhl Brian. „Jestli je informace, kterou ti ta žena dala, vymyšlená, je už stejně později honit.“

„Nebudu čekat do rána,“ odbyl ho Derek a dál hulákal a tloukl na dveře.

„Už jdu, už jdu!“ zavolal zevnitř jakýsi hlas.

Slova doprovázelo plácání sandálů, supění a funění. Dveře se otevřely a ven vyhlédl jeden z estétů, muž středního věku, s oholenou hlavou, oblečený v šedém řádovém rouchu.

„Knihovna je zavřená," prohlásil hrozivě. „Znovu otevíráme ráno a příště jděte k bočnímu vchodu. Hej! Nemůžete jenom tak dovnitř!"

Derek nevěnoval zavalitému muži pozornost a prodral se kolem něho. Mnich pobouřeně prskal a mával rukama, ale nepokusil se je zastavit. Brian zahanbeně vešel za Derekem a mumlal omluvy, které nikdo neslyšel.

„Chci navštívit Astina, bratře…" Derek čekal, až se mu muž představí.

„Bertrem," řekl estét. Upřel na Dereka rozhořčený pohled. „Přišel jste špatnými dveřmi! A mluvte tišeji!"

„Omlouvám se, ale jde o naléhavou záležitost. Chci se setkat s Astinem."

„Nemožné," prohlásil Bertrem. „Mistr nikoho nepřijímá."

„Mě přijme," řekl Derek. „Pověz Astinovi, že s ním chce mluvit Pán Derek z Korunní Stráže, Rytíř růže, v záležitosti nejvyšší důležitosti. Nepřeháním, když řeknu, že na tomto setkání může záležet osud národů Solamnie."

Bertrem se nehnul.

„Můj přítel a já tady počkáme, než Astinovi vyřídíš můj vzkaz," zamračil se Derek. „Proč otálíš, bratře? Neslyšel jsi, co jsem řekl? Potřebuji mluvit s Astinem!"

Bertrem je přejel pohledem od hlavy k patě a zase zpátky. Očividně nesouhlasil. „Půjdu se zeptat," řekl. „Zůstanete *tady* a budete zticha!"

Ukázal na výklenek, ve kterém stáli, a pak zvedl prst ke rtům. Konečně odešel, s výrazem zraněné důstojnosti a sandály plácajícími o podlahu.

Zahalilo je ticho, konejšivé a klidné. Brian nahlédl do jednoho z velkých sálů. Od podlahy ke stropu ho lemovaly knihy a všude byly stoly a židle. Několik estétů pilně pracovalo, studovali nebo psali ve světle svíček. Jeden nebo dva se po nich ohlédli, ale když viděli, že Bertrem situaci zvládá, vrátili se k práci.

„Mohl jsi být zdvořilejší," zašeptal Brian Derekovi. „Ocet a

mouchy a med a to všechno.“

„Bojujeme o přežití,“ odvětil Derek, „i když tady by to nikoho ani nenapadlo! Podívej se na ně, bezpochyby zaznamenávají běh života mravenců, zatímco dobří muži bojují a umírají.“

„Nebojujeme a neumíráme *právě* pro tohle?“ zeptal se Brian. „Aby tyhle nevinné duše mohly dál psát o mravencích a nemusely pracovat v dolech nebo pracovních táborech jako otroci?“

Pokud ho Derek vůbec slyšel, nevěnoval jeho slovům pozornost. Začal pochodovat sem a tam. Těžké kroky se na mramoru hlasitě rozléhaly. Několik estétů zvedlo hlavy a zpražilo je pohledem a jeden hlasitě řekl: „Pst!“ Derek se zaškaredil, ale přestal pochodovat.

Zvuk sandálů na mramoru jim ohlásil Bertremův návrat. Mnich vypadal zničeně.

„Omlouvám se, Pane Dereku, ale mistr s vámi nemůže mluvit.“

„Můj čas je vzácný,“ prohlásil Derek netrpělivě. „Jak dlouho mě nechá čekat?“

Bertrem zneklidněl. „Omlouvám se, Pane Dereku, ale špatně jste mě pochopil. Není třeba čekat. Mistr vás nepřijme.“

Derek zrudl, stáhl obočí a brada mu ztuhla. Byl zvyklý lusknout prsty a dívat se, jak lidé skáčou, ale v poslední době luskal prsty a zjišťoval, že se k němu lidé obracejí zády.

„Řekl jsi mu, kdo jsem?“ zeptal se Derek. Všechno v něm vřelo. „Vyřídil jsi mu vzkaz?“

„To nebylo třeba,“ prostě odvětil Bertrem. „Mistr o vás ví a ví, proč jste přišel. Nepřijme vás. Požádal mě však, abych vám předal tohle.“

Bertrem mu podal cosi, co vypadalo jako mapa, hrubě načrtnutá na kusu papíru.

„Co je to?“ dožadoval se Derek.

Bertrem se podíval a přečetl nahlas nápis nahoře. „Je to mapa ke Chrystanské knihovně.“

„To vidím! Chtěl jsem vědět, co mám, u Propasti, dělat s mapou k nějaké zatracené knihovně?“ naléhal Derek.

„Nevím, můj pane,“ řekl Bertrem a přikrčil se před rozzuřeným rytířem. „Mistr se mi nesvěřuje. Říkal jenom, že vám to mám dát.“

„Možná tam najdeme to dračí jablko,“ napadlo Briana.

„Pche! V knihovně?“

Derek sáhl pro váček. „Kolik peněz musím dát, aby mě Astinus přijal?“

Bertrem se narovnal do plné výšky, takže sahal Derekovi asi po bradu. Estét byl hluboce uražený.

„Odložte svoje peníze, pane rytíři. Mistr vás odmítl přijmout, a to je jeho poslední slovo.“

„U Instrukce, takhle se mnou zacházet nebude!“ Derek vykročil vpřed. „Ustup, bratře. Nechci ti ublížit!“

Estét v sandálech se pevně postavil. Přestože se Bertrem očividně bál, byl připravený odvážně jim zastoupit cestu.

Při pohledu na zavalitého, chudokrevného učence, který se snaží zastrašit rozzuřeného rytíře, Brian najednou málem vybuchl smíchy. Polkl však smích, který by Dereka jenom ještě víc naštval, a položil rytíři ruku na paži.

„Uvaž, co děláš! Nemůžeš tam vtrhnout, když se s tebou odmítl setkat. Postaví tě to do špatného světla. Jestli jenom hledáš informace o dračím jablku, možná by ti mohl pomoct tady bratr.“

„Ano, jistě, pane rytíři,“ řekl Bertrem a otřel si z čela pot. „Rád pro vás udělám všechno, co je v mých silách – přestože je knihovna zavřená a vy jste vešel špatnými dveřmi.“

Derek se Brianovi vytrhl. Pořád ještě zuřil, ale ovládl se. „Všechno, co řeknu, musí zůstat tajemstvím.“

„Samozřejmě, pane rytíři,“ odvětil Bertrem. „Přísahám při Gileanovi, že zachovám všechno, co řeknete, v tajnosti.“

„Chceš abych přijal přísahu k bohu, který tu není?“ odsekl Derek kousavě.

Bertrem se samolibě usmál a založil si ruce na zavalitém břiše. „Blahoslavený Gilean je s námi, pane rytíři. Nemusíš si s tím dělat starosti.“

Derek potřásl hlavou, nehodlal se však nechat zatáhnout do teologické diskuse. „Dobrá,“ řekl zdráhavě. „Hledám informace o věci, které se říká dračí jablko. Můžeš mi o tom něco říct?“

Bertrem zamrkal a zamyslel se. „Obávám se, že vám nic neřeknu, můj pane. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Můžu to ale zkusit vyhledat. Řeknete mi, v jaké souvislosti se o tom dračím jablku

zmiňují nebo kde a jak jste se o něm doslechl? Pomohlo by mi to, abych věděl, kde hledat.“

„Vím jen málo,“ řekl Derek. „Slyšel jsem o něm ve spojitosti s čarodějem v černém plášti…“

„Aha, takže kouzelný artefakt.“ Bertrem moudře pokýval hlavou. „O takových věcech máme málo záznamů, Pane Dereku. Čarodějové mají sklon nechávat si podobné věci pro sebe. Máme však několik zdrojů, se kterými se mohu poradit. Potřebujete to vědět hned?“

„Kdybys byl tak laskav, bratře,“ řekl Derek.

„Pak si udělejte pohodlí, pánové. Podívám se, co dokážu najít. A prosím, buďte *ztichal“*

Bertrem odťapal k velké řadě polic. Obešel je a rytíři ho ztratili z očí. Posadili se ke stolu a připravili se na čekání.

„Proto jsem chtěl mluvit s Astinem,“ zamumlal Derek. „Prý má všechny vědomosti v malíčku. Rád bych věděl, proč mě nepřijal.“

„Pokud vím, prý nikdy nikoho nepřijímá,“ řekl Brian. „Dnem a nocí sedí u stolu a zapisuje historii všech živých tvorů na světě, jak mu probíhá před očima. Proto věděl, že jsi tady.“

Derek si hlasitě odfrkl. Hlavy se zvedly a pera se zastavila. Derek omluvně mávl rukou, estéti zavrtěli hlavami a vrátili se ke své práci.

„Někteří říkají, že je to sám bůh Gilean,“ zašeptal Brian z druhého konce stolu.

Derek se po něm znechuceně podíval. „Aspoň ty toho nech! Mniši tuhle nesmyslnou víru podporují, aby sesbírali víc darů.“

„Ale Astinus ti dal tu mapu.“

„Ke knihovně! K ničemu. Musí to být nějaký vtip.“

Derek vytáhl koupený svitek, aby si ho znovu přečetl. Brian tiše seděl, bál se pohnout, aby nerozhněval učence. Slyšel ponocného ohlašovat hodinu a pak si položil hlavu na stůl a usnul.

Probudila ho Derekova ruka, která jím třásla, a ťapkání sandálů – dvou párů sandálů. Bertrem k nim spěchal, doprovázený dalším mnichem, který nesl v rukou svitek.

„Doufám, že vám to nevadí, pane rytíři, ale poradil jsem se s bratrem Barnabášem. Je to náš odborník na kouzelné předměty. Vzpomněl si, že narazil na zmínku o dračím jablku v jednom starém rukopisu. Nechám ho, ať vám to řekne sám.“

Bratr Barnabáš, vyšší, hubenější a mladší verze bratra Bertrema, rozvinul svitek a položil ho před Dereka. „Toto zapsal jeden z našich mnichů, který byl rok před Pohromou v Ištaru. Je to zpráva o pobytu.“

Derek se podíval na svitek a zase vzhlédl. „Nemůžu ty kocouří drápance rozluštit. Co se tam píše?“

„Bratr Michael byl z Ergotu,“ vysvětloval bratr Barnabáš, „a tak psal rodnou řečí. Píše, že vojáci kněze-krále dostali seznamy kouzelných artefaktů a byli vysláni do krámů s kouzelnickými předměty, aby hledali věci na seznamu. Bratr Michael jeden z těch seznamů získal a předměty opsal. Jedním z nich je dračí jablko. Vojáci dostali popis, aby věděli, co hledat: ‚Křišťálová koule, deset palců v průměru, naplněná podivnou vířící mlhou.‘ Bratr Michael zaznamenal, že vojáci měli nařízeno zacházet s jablkem opatrně, protože nikdo přesně nevěděl, co jablko dělá, ale podle toho, co píše dál, se věřilo, že jablka byla použita během Třetí dračí války k ovládání draků.“

„K ovládání draků,“ tiše opakoval Derek. Oči se mu leskly, ale dával pozor, aby rostoucí vzrušení ukryl. „Našla se nějaká?“ zeptal se ledabyle.

„To bratr Michael nepíše.“

„A to je všechno, co o dračích jablkách máte?“ vyptával se Derek.

„To je všechno, co máme v naší knihovně,“ řekl bratr Barnabáš. „Ale našel jsem odkaz.“ Ukázal na malou poznámku na okraji svitku. „Podle toho se další kniha, kde je o dračích jablkách víc informací, nachází ve staré knihovně v Tarsisu – ve ztracené Chrystanské knihovně. Bohužel, jak jméno naznačuje, už jen málokdo si pamatuje, kde knihovna je. Víme to jen my estéti a neposkytujeme…“

Derek na mnicha užasle hleděl. Pak vytáhl mapu, kterou předtím tak zlostně zmačkal, uhladil ji a rozložil na stole. „To je ona?“ ukázal na ni.

Bratr Barnabáš se na ni podíval. „Chrystanská knihovna. Ano, to je ona.“ Podezřívavě si Dereka změřil. „Jak jste k té mapě přišel, pane?“

Bertrem zatahal Barnabáše za rukáv a něco mu zašeptal. Bratr ho vyslechl a pak se uvolnil a usmál. „Aha, samozřejmě. Mistr.“

„To je divné,“ zamumlal Derek. „Zatraceně divné.“ Složil mapu, tentokrát mnohem opatrněji, a uložil ji i s dopisem do opasku.

„Možná chceš poskytnout dar,“ navrhl Brian. Dalo mu dost práce udržet nehybnou tvář.

Derek se na něj ostře ohlédl, ale pak zašátral ve váčku pro několik mincí a podal je Bertremovi.

„Použijte je na něco užitečného,“ zabručel.

„Děkuji vám, pane,“ řekl Bertrem. „Mohu vám dnes večer ještě nějak pomoci?“

„Ne, bratře,“ odpověděl Derek. „Děkuji ti za pomoc.“ Odmlčel se a nucené dodal: „Omlouvám se za svoje předešlé chování.“

„Není třeba, můj pane,“ laskavě odvětil Bertrem. „Už je to zapomenuto.“

* * *

„Možná je Astinus přece jenom bůh Gilean,“ řekl Brian, když s Derekem scházeli po měsícem ozářených schodech Velké knihovny.

Derek něco zamumlal a rychle spěchal dolů.

„Dereku,“ řekl Brian, který skoro běžel, aby mu stačil, „můžu se na něco zeptat?“

„Když jinak nedáš,“ odpověděl Derek úsečně.

„Nenávidíš čaroděje. Nenávidíš všechno, co má s čaroději něco společného. Přejdeš na druhou stranu ulice, aby ses jim vyhnul. Tahle dračí jablka vytvořili čarodějové. Ta jablka jsou *kouzelná*, Dereku. Proč s nimi chceš mít něco společného?“

Derek šel dál.

„Mám nápad,“ pokračoval Brian. „Pošli vzkaz čarodějům do Věže Žďárské cesty. Pověz jim, že ses dozvěděl o jednom z jejich artefaktů. Nech je, ať rozhodnou, co s tím.“

Derek se zastavil, otočil se a zadíval se na něj.

„Zbláznil ses?“

„Ne víc než obyčejně,“ suše řekl Brian. Uhodl, co chce Derek říct.

„Navrhuješ, abychom tak mocnou věc předali čarodějům?“

„Oni ji vytvořili, Dereku,“ zdůraznil Brian.

„Další důvod, proč ji od nich držet dál!“ přísně prohlásil Derek. „Jenom to, že jablko vytvořili, neznamená, že by se jim mělo dovolit používat ho. Jestli to musíš vědět, tak půjdu jablko hledat právě proto, že čarodějům nevěřím.“

„A co s ním uděláš *ty, &ž* ho najdeš?“

Derek se usmál, rty sevřené. „Přinesu ho na Sankrist a hodím Pánu Guntarovi do polívky. Pak, až mě ustanoví Velmistrem, půjdu a vyhraju tuhle válku.“

„Samozřejmě,“ řekl Brian. Měl by k tomu ještě co říct, ale věděl, že další dohadování je marné. „Budeš muset napsat Pánu Guntarovi, sdělit mu, že se na tuhle výpravu nabízíš, a požádat ho o svolení.“

Derek se ušklíbl, ale tohle obejít nemohl. Podle Instrukce nesmí rytíř odjet na tak dlouhou cestu – přes tři čtvrtiny kontinentu – aniž získá souhlas nadřízeného, což je Pán Guntar.

„Pouhá formalita. Neodváží se odmítnout.“

„Ne, nejspíš ne,“ tiše řekl Brian.

„Pošle jednoho ze svých mužů, aby mě nespustil z očí,“ dodal Derek. „Nejspíš Arana Dlouhého luka.“

Brian přikývl. „Doufám. Aran je dobrý muž.“

„Býval to dobrý muž. Teď je to opilec, který dovolí, aby ho Guntar tahal za nos. Ale já budu mít s sebou tebe, abys mi hlídal záda,“ prohlásil Derek.

Brian si přál, aby se ho Derek pro jednou zeptal, jestli něco chce udělat, místo aby mu to prostě poručil. Ne, že by v tom byl rozdíl. Brian půjde s přítelem stejně jako dřív.

„Jen si pomysli, příteli. Tohle tě proslaví. Možná to dotáhneš až na Nejvyššího kněze!“

„Nemyslím, že chci být Nejvyšší kněz,“ řekl mírně Brian.

„Nebuď směšný,“ řekl Derek. „Jistěže chceš.“

7.

Pospolný se potí. Iolante baví císaře.

Takže rytíř spolkl návnadu,“ řekl druhého dne ráno Mráček. Připravovali se s Kitiarou opustit drakův úkryt, hustě zalesněné území daleko od hradeb Palantasu.

„Dobře, že po mně nechtěl vzorek rukopisu,“ zazubila se Kit. „Nejen že si ten padělaný dopis vzal, ještě mi za něj zaplatil sto ocelků. Zdaleka ne každý je ochotný tak štědře zaplatit za vlastní zkázu.“

„Jestli ho jablko *opravdu* zničí,“ zamumlal Mráček. „Stejně tak může zničit nás. Nevěřím čarodějům. Jestli je rytíř nebezpečný, proč do něj prostě nezabodneš nůž?“

„Protože Ariakas chce potěšit svou novou milenku,“ suše řekla Kitiara. „Co víš o dračích jablkách?“

„Jenom málo,“ zabručel Mráček. „To mi dělá starosti a tobě by mělo taky. Proč jsi mu řekla pravé jméno? Co když zjistí, že Kitiara Uth-Matar není zlodějka, ale Dračí velmistr?“

„Nepřišel by na schůzku, kdyby neslyšel jméno. Tihle rytíři jsou nafoukaní,“ prohlásila Kitiara pohrdavě. „To, že můj otec byl rytíř, třebaže zbavený cti, pomohlo pana Pitomce přesvědčit, že mi na srdci opravdu leží blaho Solamnie. Dokonce jsem mu řekla, že můj otec zemřel v boji za Solamnii.“ Kit se zasmála. „Pravda je, že tátu nejspíš propíchl nějaký rozzuřený manžel!“

Pokrčila rameny. „Není moc pravděpodobné, že by Pán Derek zjistil, že jsem Dračí velmistr. Ani moje vlastní jednotky neznají mé

skutečné jméno. Kitiara Uth-Matar pro ně nic neznamená. Pro svoje vojáky a zbytek světa jsem Modrá dáma; ta Modrá dáma, která jim jednou povládne.“

„Jednou,“ zabručel drak. „Ne teď.“

Kitiara sáhla dolů a poplácala Mráčka po krku. „Chápu, jak se cítíš, ale prozatím musíme poslouchat rozkazy.“

„Tak kam půjdeme, Modrá dámo,“ hořce se zeptal drak, „když nesmíme bojovat?“

„Poletíme do Ochranova, kde se usadila Rudá dračí armáda. Zkusíme najít vhodného kandidáta na Dračího velmistra.“

„Další plýtvání časem a námahou,“ řekl Mráček, zatímco se prodíral křovím, rozdupával pod nohama zakrslé stromky a hledal volnou plochu, kde by mohl roztáhnout křídla.

„Možná,“ řekla Kitiara a pod přilbou jí na rtech zahrál neviděný úsměv, „ale možná taky ne.“

* * *

Tábor dračí armády u Ochranova nebyla ve skutečnosti víc než malá základna. Většina jednotek Rudé dračí armády byla roztroušená po celé Abanasinii a držela místa, která už dobyla. Kitiara se před příchodem sem setkala se svými zvědy ve vojsku. Hlásili, že je armáda, rozprostřená po širokém území od Thorbardinu až k Prašným pláním, ve zmatku. Důstojníci se hádali mezi sebou, jednotky nespokojeně reptaly a draci zuřili.

O místo Dračího velmistra soupeřilo několik důstojníků. Kitiara měla seznam pravděpodobných kandidátů s podrobnými informacemi o každém z nich.

„Budu tu několik dní,“ řekla Mráčkovi. Drak s ní přistál kousek od tábora. „Potřebuju si promluvit s rudými.“

„Tupá monstra,“ zavrčel Mráček. „Svalnatí pitomci. Mluvit s nimi je plýtvání časem. Většinou znají jenom jednoslabičná slova.“

„Rozumím, ale potřebuju vědět, co si myslí.“

„Nemyslí,“ odsekl Mráček. „To je ta potíž. Jejich myšlenkový proces se dá shrnout třemi slovy, pálit, žrát a plenit, a jsou tak hloupí, že to většinou dělají v tom pořadí, v jakém jsem řekl.“

Kitiara se zasmála. „Vím, že po tobě žádám hodně, příteli, ale jestli jsou rudí opravdu nešťastní a vyhrožují, že odletí, jak jsem slyšela, Ariakas musí něco podniknout. Chci, abys zjistil, jestli jen tak fňukají, nebo jestli to myslí vážně.“

„Nejspíš to sami nevědí.“ Mráček rozčileně potřás] hřívou. „Měli bychom být na severu a bojovat.“

„Já vím,“ řekla tiše Kitiara. „Já vím.“

Mráček nabručeně odletěl. Kitiara sledovala, jak stoupá do oblak. Natahoval krk; hledal potravu. Musel něco zahlédnout, protože se náhle vrhl střemhlav dolů, drápy natažené, aby mohl zachytit kořist. Kitiara se za ním dívala, dokud se jí drak neztratil mezi stromy. Pak se rozhlédla kolem, určila polohu a vyrazila skrz křoví k táboru, který předtím zahlédla ze vzduchu. Teď samotný tábor neviděla, ale dokázala určit, kterým směrem leží, podle kouře stoupajícího z kuchyňských ohňů a kovářských výhní.

Kitiara šla volným krokem a udělala si čas, aby se podívala na některé zprávy, které dostala před odchodem. Znovu si přečetla tu od Ariakase, sdělující, že si rudí draci stěžují královně, že se nudí. Zapojili se do téhle války, aby mohli plenit a pálit, a jestli to nedostanou rozkazem, budou plenit a pálit stejně, po svém. Královna Ariakasovi připomněla, že má na starosti mnohem důležitější věci a jestli císař tuhle situaci nezvládne, ona si najde někoho, kdo to zvládne. Ariakas se s tím vypořádal tak, že to přehrál na Kit.

„Udělám, co bude možné, ale já za ten nepořádek neodpovídám, můj pane,“ zamumlala si Kitiara. „To byl tvůj hošík, Verminaard. Možná si příště dvakrát rozmyslíš, než svěříš vedení války klerikovi!“

Otevřela další dopis, zprávu, kterou dostala těsně před odletem. Tenhle dopis přišel od špeha v Solamnii, jednoho z Guntarových panošů, kterého platila. Byl to dlouhý dopis a Kit si sedla pod strom, aby se na něj mohla pořádně soustředit.

Derek z Korunní Stráže a další dva rytíři dnes vypluli ze Sankristu. Míří do Tarsisu.

„Do Tarsisu,“ zopakovala si pro sebe Kitiara. „Proč plýtvají časem na cestu do Tarsisu? Přece jsem těm hlupákům řekla, že je dračí jablko v Ledových končinách.“

Vysvětlení našla, když si přečetla další kus.

Dozvěděli se, že v Tarsisu najdou další informace o dračím jablku. Jelikož město leží nedaleko Ledových končin, rozhodli se tam zastavit. Pán z Korunní Stráže je považován za hrdinu, že se o jablku dozvěděl. Obecně se soudí, že pokud se vrátí s jablkem a to jim dovolí ovládnout draky, jak rytíři věří, stane se Derek Velmistrem.

Pán Guntar namítal, že o dračích jablkách nic nevědí a že by je měli nechat na pokoji. Nechtěl, aby se Derek vydal na výpravu, ale nebylo v jeho moci zastavit ho. Derek se zachoval velice chytře. Promluvil o objevu na veřejném zasedání. Všichni rytíři, kteří o tom slyšeli, zahořeli nadšením. Kdyby se mu Guntar pokusil v cestě zabránit, vypukla by vzpoura. Ti hlupáci jsou zoufalí, má paní. Doufají v nějaký zázrak, který by je zachránil, a myslí si, že tohle je ono.

„Zdá se, že plán tvé čarodějky vychází, můj pane," zdráhavě připustila Kitiara. Pak četla dál.

Guntar se odvážil navrhnout, aby se poradili s Par Salianem z Bílých plášťů, pánem Věže Žďárské cesty, a zeptali se ho na jablko, aby získali názor znalce na jeho moc. Derek proti tomu protestoval, prohlásil, že kdyby se čarodějové dozvěděli, kde se jablko ukrývá, vypravili by se pro ně sami. Pánu Guntarovi nezbylo než připustit, že to je oprávněná námitka. Následně museli všichni rytíři přísahat mlčení ohledně povahy výpravy a Derek se dvěma společníky byli s hlasitým provoláváním slávy vysláni na cestu.

Pánu Guntarovi se podařilo poslat s Derekem na cestu jednoho ze svých mužů – Pána Arana Dlouhého luka. Aran je Derekův starý přítel a dobře ho zná. Pán Guntar doufá, že Aran bude Dereka mírnit. Aran by mohl pro vaše plány představovat nebezpečí, má paní. Další rytíř, který Dereka doprovází, je také jeho dlouholetý přítel. Jmenuje se Brian Hrom, a pokud mohu soudit, je bezvýznamný.

Derek a jeho přátelé vypluli na rychlé lodi a počasí je touhle dobou obvykle dobré, podle předpovědi je čeká rychlá a bezpečná plavba.

Kitiara dočetla dopis a vrazila ho do kapsy k ostatním depeším. Odešle ho Ariakasovi, který velmi rád uslyší, že všechno jde lépe,

než čekal.

Kopla do jakéhosi kamene, až odlétl. Rytíři jsou rozdělení, zoufalí, hledají zázrak. Pravý čas zaútočit! A ona je tady, daleko od Solamnie, a pokouší se najít někoho, kdo by nahradil muže, jenž si přivodil pád vlastní namyšlenou hloupostí.

Ariakas jí doporučil, aby si o pozici Dračího velmistra promluvila s pospolným Tedem. Pospolný, hobgoblin, posílal proud hlášení o válce na západě. Ariakas hlášení považoval za práci vojenského génia.

„Nejdřív chce za Dračího velmistra drakouna, a teď hoba," zamumlala Kitiara. Kopla do dalšího kamene, ale minula. Zastavila se a znovu naštvaně zamířila. Tentokrát zasáhla. „Asi to dává smysl. Teď, když je válka skoro vyhraná, začíná Ariakas považovat lidské velitele za hrozbu. Bojí se, že až nebudeme mít nepřítele, obrátíme se proti němu."

Pochmurně se usmála. „A v tomhle má nejspíš pravdu."

* * *

Kitiara se Ochranovu pečlivě vyhnula. V Abanasinii je doma. Narodila se a vyrostla poblíž, v korunách Utěšína. V Ochranově by ji mohl někdo poznat, nebo si snad dokonce vzpomenout, že město několikrát navštívila ve společnosti Tanise a svých bratrů, dvojčat. Ti všichni tu také byli dost známí.

Tanis Půlelf. Kitiara se přistihla, že na něj v poslední době hodně myslí, od chvíle, kdy slyšela, jak Grag Ariakasovi vyprávěl, že se na Verminaardově vraždě podílel jakýsi půlelf z Utěšína. Půlelfové nebyli na Ansalonu nijak běžní a Kit věděla o jediném, který pocházel z Utěšína. Neměla ponětí, jak se Tanisovi podařilo zaplést se s otroky a Dračími velmistry, ale jestli někdo mohl Verminaarda dostat, byl to právě Tanis. Kit vzpomínala na dny plné smíchu a dobrodružství, na noci strávené v jeho náruči.

Ponořila se do vzpomínek a nedávala pozor, kam šlape, až klopýtla ve výmolu a málem si srazila vaz. Vzpamatovala se a nadávala si.

„Co to děláš, plýtvat časem vzpomínáním na Tanise? Je to pryč, a

hotovo. Minulost. Máš na starosti důležitější věci.“

Zahnala Tanise z hlavy. Nebylo by pro ni dobré, aby si ji spojili s místními „hrdiny“, o kterých se povídalo, že zabili Verminaarda. Ariakas ji už tak jako tak podezíral.

Jaká škoda, povzdychla si Kit. V některém z vyhlášených ochranovských hostinců mohla mít pohodlí. Tahle musela zůstat v táboře dračích vojsk. Jediným zadostiučiněním bylo, že mohla aspoň trvat na tom, aby jí poskytli nejlepší možné ubytování.

Kitiařin nečekaný příjezd do hlavního stanu Rudé dračí armády rozpoutal paniku. Vojáci zmateně pobíhali kolem, vráželi do sebe a zakopávali jeden o druhého ve snaze vyhovět jí. Jistý zmatek se ostatně dal čekat, protože sem dorazila neohlášené. Kit zjistila, že tábor je z větší části dobře vedený a zorganizovaný. Drakoniánské hlídky byly na místech a odváděly svou práci. Než se dostala do tábora, nejméně šestkrát ji zastavily.

Začínala si myslet, že hobgoblina podcenila. Možná *Tede je* vojenský génius.

Těšila se na setkání s pospolným, ale musela si počkat. Zdálo se, že nikdo neví, kde je. Jakýsi drakonian pro něj poslal. Řekl Kitiaře, že pospolný buď na střelnici cvičí s lukem, nebo prohání vojáky na cvičišti. Mluvil s ní směsí obecné řeči a žoldácké hantýrky, kterou obvykle užívali vojáci různých ras. Drakoun ještě něco řekl druhému drakounovi vlastním jazykem a oba se široce zazubili; očividně předpokládali, že jim Kitiara nerozumí.

Kitiařinu osobní stráž však tvořili drakoniáni, sivaci. Usoudila, že není dobrý nápad mít podřízené – a hlavně ne takové, na kterých závisí její život – kteří spolu za jejími zády mluví neznámou řečí, a proto se jejich jazyk naučila.

A tak Kitiara slyšela, že drakoniáni neposlali posla na cvičiště ani na střelnici. Drakoniáni ho vyslali do Červeného střevíčku, jednoho z nejznámějších ochranovských bordelů.

Doprovodili ji do Tedova hlavního stanu. Polovina stanu byla zavalená kusy nábytku, koberečky a tretkami, které byly nejspíš odněkud ukradené. Podél stěny se kupily rozmanité zbraně. Velká mapa, rozložená na špinavé podlaze, ukazovala postavení různých armád. Kitiara stála nad mapou a studovala ji, když jakýsi drakonian

zvedl chlopeň a vešel dovnitř. Poznala v něm důstojníka, kterého potkala u Ariakase.

„Veliteli Gragu,“ řekla.

„Omlouvám se, že jsem vás řádně neuvítal, velmistře,“ řekl bozak. Stál ztuhle, v pozoru, oči upřené před sebe. „Nebyli jsme o vašem příchodu informováni.“

„Udělala jsem to záměrně, veliteli,“ řekla Kitiara. „Chtěla jsem vidět, jak armáda vypadá, když není připravená na přehlídku. Jak se říká, i s bradavicemi, což zní výstižně, když mluvíme o vašem pospolném.“

Veliteli se zablesklo v očích, ale neuhnul pohledem. „Poslali jsme pro pospolného, velmistře. Je venku na poli…“

„…a cvičí průnik a ústup,“ mazaně nadhodila Kitiara.

Velitel Grag se konečně uvolnil. „Dá se to tak říct, velmistře.“ Odmlčel se a upřeně se na ni zadíval. „Mluvíte drakoniánsky, že?“

„Dost na to, abych pochopila. Prosím, posaď se.“

Grag se pohrdavě podíval na křehké židle elfské výroby. „Děkuji, velmistře, raději postojím.“

„Asi je to bezpečnější,“ suše přikývla Kitiara. „Víš, proč jsem tady, veliteli?“

„Ano, mám jistou představu, paní.“

„Mám někoho doporučit na místo nového velmistra. Udělal jsi na císaře dojem, Gragu.“

Drakonián se uklonil.

„Chtěl bys tu práci?“ zeptala se Kitiara.

Grag nezaváhal. „Ne, velmistře, ale děkuji, že jste o mně uvažovala.“

„Proč ne?“ zeptala se Kitiara s upřímnou zvědavostí.

Grag zaváhal.

„Můžeš mluvit otevřeně,“ ujistila ho.

„Jsem bojovník, ne politik,“ odpověděl Grag. „Chci vést muže do bitev, ne plazit se před mocnými. Bez urážky, velmistře.“

„Chápu,“ řekla Kitiara a povzdechla si. „Věř mi, že chápu. Takže ty bojuješ a pospolný Tede se plazí.“

„Pospolnému to jde dost dobře, velmistře,“ řekl Grag s nehybnou tváří.

V tom okamžiku pospolný zašátral po stanové chlopni. Když uviděl Kitiaru, rozběhl se k ní. Hned první slova, která vypustil ze žlutých úst, dokázala, že ho Grag odhadl správně.

„Velmistře, odpusťte, že jsem tu nebyl, abych vás mohl přivítat," zajíkal se hobgoblin. „Tihle tupci," vztekle střelil pohledem po veliteli, „mě o vašem příchodu neinformovali!"

Kit už se s hobgobliny setkala. Než začala válka, dokonce s několika bojovala. Goblini, kteří stahovali ocas mezi nohy a utíkali, kdykoliv se boj přiostřil, ji nezajímali, ale hobgobliny, kteří byli větší, ohavnější a chytřejší než jejich bratránci, se naučila respektovat.

„Větší a ohavnější" na Teda sedělo; byl malý a těžkopádný, s ochablým břichem, našedlou, nažloutlou a nazelenalou kůží, rudými prasečími očky a odulými, bledými rty a z koutků úst mu kapaly sliny. Otázkou bylo, jestli je chytřejší. Tedova nesmyslně okázalá uniforma nepřipomínala žádnou jinou uniformu, jakou kdy Kitiara viděla. Očividně na sebe natáhl šaty ve spěchu; knoflíky pláště měl ve špatných dírkách a zapomněl si zašněrovat kalhoty, takže mezi nimi a košilí zela velká díra, z níž překypovalo žluté bradavičnaté břicho. Zjevně většinu cesty utíkal, takže byl celý od prachu a silně se potil.

Kitiara měla silný žaludek. Prošla bezpočtem bitevních polí, čpících puchem tlejících mrtvol, a dokázala se pak pořádně najíst, ale smrad zpoceného Teda v uzavřeném stanu byl víc, než snesla. Přesunula se blíž ke vchodu, aby se mohla nadechnout čerstvého vzduchu.

Tede se na ni přilepil, prakticky jí plochýma nohama šlapal na paty. „Byl jsem na velmi nebezpečné výzvědné misi, velmistře, tak nebezpečné, že jsem ji nemohl chtít po nikom ze svých mužů."

„Střetl ses s nepřítelem, pospolný?" zeptala se Kitiara a po očku se podívala na Graga.

„Ano," prohlásil Tede s pozoruhodnou sebejistotou. „Byl to zuřivý boj."

„Bezpochyby. Předpokládám, že se ‚nepřítel' při útoku jen tak ‚nepovaloval'," řekla Kitiara.

Gragovi zabublalo v hrdle a musel to zamaskovat kašlem.

Tede vypadal mírně zmateně. „Ne, ne, nepřítel se nepovaloval, velmistře.“

„Přitiskl jste jej ke zdi?“ zeptala se Kitiara.

V tu chvíli se velitel Grag musel omluvit. „Volají mne povinnosti, velmistře,“ řekl a úspěšně uprchl.

Tede mezitím pojal podezření. Přivřel růžová očka a zahleděl se za odcházejícím drakoniánem. „Nevím, co vám ten slizký ještěr napovídal, velmistře, ale není to pravda. Byl jsem sice v Červeném střevíčku, ale služebně. Byl jsem…“

„…v přestrojení,“ napověděla Kitiara.

„Přesně,“ řekl Tede. Úlevně si oddechl a otřel si žlutý obličej rukávem.

Kitiara teď měla dost dobrou představu o Tedové bystrosti a rozumu. Pomyslela si, že by z něj byl dokonalý velmistr; takový, ze kterého by se rozhodně nikdy nestal nebezpečný soupeř. Zatímco by Tede „bojoval“ v Červeném střevíčku, opravdovou práci s vedením války by odváděl schopný velitel Grag. A kromě toho, pokud jde o povýšení tohohle osla, dobře Ariakasovi tak.

Kitiara ještě neměla v úmyslu seznámit Teda se svým rozhodnutím. „Musím říct, že obdivuji tvou odvahu pustit se do tak nebezpečného úkolu. Pán Ariakas mě vyslal, abych pomohla s výběrem nového velmistra, který zaujme místo Pána Verminaarda…“

Dál se nedostala. Pospolný jí stiskl ruku. „Nerad se takto vyvyšuji, velmistře, ale byl bych velmi poctěn, kdybyste mne považovala za kandidáta na místo velmistra…“

Kitiara mu ruku vytrhla a otřela si ji do pláště. Podívala se dolů. „Potřebuji přeleštit boty,“ řekla.

„*Jsou* trochu zablácené, velmistře,“ řekl Tede. „Dovolíte?“

Klesl na kolena a horlivěji začal leštit boty rukávem kabátce.

„To stačí, pospolný,“ řekla Kit, když viděla na kůži vlastní odraz. „Můžeš vstát.“

Tede s bručením vstal. „Děkuji, velmistře. Můžu vám nabídnout občerstvení?“ Otočil se a zahulákal: „Vychlazené pivo pro velmistra!“

„Musím ti položit pár otázek, pospolný,“ řekla Kitiara. Našla

polní stoličku a posadila se.

Tede nejistě postával nad ní a mnul si ruce.

„Rád vám s čímkoliv pomůžu, velmistře.“

„Pověz mi o vrazích Pána Verminaarda. Pokud vím, až dosud ti unikají.“

„Nemůžu za to,“ hbitě odpověděl Tede. „Grag a aurak to zpackali. Vím, kde ti lotři jsou. Jenom… no… nějak je nemůžu najít. Víte, jsou v trpasličím království. Povím vám…“

„To mě nezajímá,“ řekla Kitiara a zvedla ruku, aby příval slov zastavila. „Ani císaře.“

„Jistěže ne,“ řekl Tede. „Proč by ho to mělo zajímat?“

„Zpátky k vrahům. Víš, jak se jmenují? Víš o nich něco? Odkud pocházejí…“_

„O ano,“ šťastně odpověděl Tede. „Držel jsem je ve vazbě!“

„Cože?“ zírala Kitiara.

„Chtěl jsem říct,“ breptal Tede, „vlastně jsem je neměl ve vazbě. Měl jsem je zamčené v klecích.“

„Ale ne ve vazbě,“ řekla Kit a koutky rtů jí zacukaly.

Tede polkl. „Myslel jsem, že jsou jako všichni ostatní otroci, které jsme posbírali. Nevěděl jsem, že jsou to nájemní vrazi. Jak jsem to mohl vědět, velmistře?“ Tede žalostně rozpřáhl ruce. „Koneckonců, než jsem je zatkl, ještě nikoho nezabili.“

Kitiara se snažila potlačit smích. Mávla rukou.

Tede si znovu otřel čelo. „Vezl jsem otroky do Pax Sarkasu na práci v rudných dolech, když na karavanu zaútočilo vojsko pěti tisíc elfů.“

„Pěti tisíc elfů!“ užasla Kitiara.

„Pod mým skvělým velením, velmistře, má malá jednotka – bylo nás jenom šest – odolávala elfům několik dní,“ prohlásil Tede skromně. „Navzdory tomu, že jsem utrpěl čtrnáct ran, byl jsem připravený bojovat, dokud nepadnu. Naneštěstí jsem ztratil vědomí a můj zástupce, ten zbabělý mizera, dal rozkaz k ústupu. Mí muži mě odnesli z bojiště. Málem jsem umřel, ale sama Královna Takhisis mě uzdravila.“

„Jaké máme štěstí, že tě Její Veličenstvo tak miluje,“ řekla suše Kitiara. „A teď ohledně těch vrahů.“

„Ano, okamžik, jestli si vzpomenu.“ Tede svraštil obličej. Tenhle strašlivý škleb nejspíš znamenal, že nad něčím přemýšlí. „Poprvé jsem ty zlosyny potkal v Útěšíně, když mě tam Jeho Excelence poslala pátrat po holi z modrého křišťálu. Jestli mě na chvíli omluvíte…“

Tede odběhl. Kitiara ho viděla, jak pobíhá sem a tam po táboře, mluví s muži a vyptává se. Zjevně se dozvěděl, co chtěl, a přihnal se zpět; břicho mu přitom plácalo a brada poskakovala.

„Vzpomněl jsem si, má paní. Nedá se na ně zapomenout. Byl tam jakýsi půlelf, bastard jménem Tanis, churavý čaroděj Raistlin Majere a jeho bratr Karamon. Pak tam byl rytíř, nějaký Ostromeč. A trpaslík jménem Flint a hnusná malá šotčí potvora, co si říkala Horkonožka…“

Kit něco zamumlala.

Tede se zarazil a zeptal se: „Vy ty zločince znáte, velmistře?“

„Jistěže ne,“ ostře odvětila Kitiara. „Proč bych měla?“

„Jen tak, velmistře,“ řekl Tede a zbledl. „Ptal jsem se jenom tak. Měl jsem dojem, že jsem vás slyšel říkat něco…“

„Jenom jsem si odkašlala, to bylo všechno,“ řekla Kit a podrážděně dodala: „Je tu strašný smrad.“

„To ti drakoniáni,“ řekl Tede. „Smrdutí plazi. Zbavil bych se jich, ale občas se hodí. Kde jsem to skončil? Aha, ano, ti zabijáci cestovali v doprovodu nějakých barbarů…“

Kitiara poslouchala jenom na půl ucha. Když začala Teda vyslýchat, byla to jen hra. Chtěla vědět jistě, jestli ti vrazi byli Tanis, její bratři a staří přátelé. Nečekala, že ji jejich jména a odhalení pravdy tolik zasáhnou. Měla smíšené pocity. Byla na přátele jistým zvráceným způsobem pyšná, že dokázali zabít mocného velmistra, a zároveň ji ohromilo a zneklidnilo, že by si ji s nimi mohl někdo spojit. A k tomu všemu náhle zatoužila znovu je všechny vidět, obzvlášť Tanise.

„…ten míšenec a jeho společníci dorazili do Pax Sarkasu,“ vykládal Tede, když se znovu zaposlouchala, co říká. „Tou dobou jsem tam byl jako rádce Pána Verminaarda. Ti zločinci cestovali v doprovodu dvou elfu, bratra a sestry. On se jmenoval Gilthanas a ona, počkejte,“ Tede svraštil čelo, „Falanalooptylansa nebo tak

nějak.“

„Lauralanthalasa,“ řekla Kitiara.

„To je ono!“ Tede se plácl rukou do stehna a pak si ji užasle přeměřil. „Jak jste to věděla, velmistře?“

Kitiara si uvědomila, že se málem prozradila.

„To ví každý s kouskem mozku,“ odsekla jízlivě. „Ta žena, kterou jsi měl ve svých špinavých prackách, je elfská princezna, dcera Mluvčího sluncí.“

Tede zalapal po dechu. „Opravdu?“ zatřásl se.

Kitiara na něj upřela přísný pohled. „Měl jsi na dosah dceru krále elfu a nic jsi neudělal!“

„Nemůžu za to, velmistře!“ vykvikl Tede a hlas mu vyděšeně stoupl. „To Pán Verminaard. Zrovna jsem si vzpomněl. V té době jsem vůbec nebyl poblíž Pax Sarkasu! Hned bych princeznu poznal, samozřejmě, jak říkáte, každý tu Lauralapsaloosa… tu, tu… princeznu zná, a byl bych Pánu Verminaardovi poradil, aby… ehm… ehm…“ Tede zaváhal.

„Poradil bys mu, ať ji drží v zajetí a žádá, aby se elfové vzdali, jinak ji zabije. Získal bys za ni jako výkupné celé jmění.“

„Ano!“ vykřikl Tede. „*Přesně* to bych Jeho Excelenci poradil. Víte, Verminaard mě často prosil o radu. Řekli mi, že jeho poslední slova byla: ‚Kdybych jenom poslechl Teda…‘ Kam jdete, velmistře? Je všechno v pořádku?“

Kitiara náhle vstala.

„Už mě tahle diskuse přestává bavit. Kde je můj stan?“

Tede vyskočil. „Osobně vás tam doprovodím, velmistře…“

Kitiara odsekla: „Nepotřebuju zatracený doprovod! Jenom mi pověz, kde ten prokletý stan je!“

Tede se roztřásl: „Ano, velmistře. Je odsud vidět.“ Pokorně ukázal na jeden z větších stanů v táboře. „Tamhle…“

Kitiara odhřměla. Odkopla stranou soudek a srazila drakoniána, který byl příliš pomalý a nestačil se jí uklidit z cesty. Vděčně se vrhla do chladivého přítmí stanu a posadila se na hrubé lůžko. Skoro hned zase vstala a začala pochodovat sem a tam.

Lauralanthalasa, laskavěji Laurana, elfská princezna, dcera Mluvčího sluncí – a snoubenka Tanise Půlelfa.

Tanis Kitiaře o své dětské lásce všechno vyprávěl. Řekl jí taky, že je to zapomenuto. Miluje jedinou ženu na světě a tou je Kitiara.

Když ho před pěti lety požádala, aby se s ní vydal na sever, odmítl. Chabě se vymluvil na vnitřní zmatek, že si potřebuje něco promyslet, poznat sám sebe, zkusit najít vnitřní mír mezi bojujícími polovinami své duše. Prý slyšel zvěsti, že se vrátili praví bohové. Chystal se vydat pátrat po nich…

„Pátrat po bozích, to zrovna!“ soptila Kitiara. „Vydal se pátrat po své staré lásce, ten mizerný lhář!“

Nevadilo, že za ty roky měla Kitiara celý houf milenců, včetně Tanisova blízkého přítele Sturma Ostromeče, který se vydal na sever s ní. Vztah se Sturmem trval jednu noc. Svedla ho hlavně proto, že se hněvala na Tanise. Po Sturmovi přišel Ariakas a teď její pohledný zástupce Bakaris. Nikoho z nich nemilovala. Nebyla si jistá, jestli kdy milovala Tanise, ale byla si zatraceně jistá, že on má být zamilovaný do ní, ne do nějaké hubené, šikmooké elfské mrchy se špičatýma ušima.

Kitiaře už bylo jedno, proč a jak se její přátelé rozhodli zabít Pána Verminaarda. Myslela jen na Tanise a tu elfskou holku. Je pořád s ním? Co se stalo, když spolu byli v Pax Sarkasu? Kitiara potřebovala vědět víc a litovala, že odešla od Teda, než jí to stačil vylíčit do konce. Ale stejně, Tede nebyl v Pax Sarkasu. Sám to řekl. Musí najít někoho, kdo tam byl.

Zeptá se velitele Graga. Ale musí vymyslet důvod, proč se na přátele vyptává. Grag ji nesmí podezírat. Nikdo ji nesmí podezírat. Ariakas už má podezření, a jestli někdy zjistí, že Tanis býval Kitin milenec…

Kitiara se zhroutila na kavalec. Zamračeně zírala na plátěný strop a nadávala si.

„Co to dělám? Proč mě to zajímá? Tanis je stejný muž jako všichni ostatní, které jsem kdy poznala. Až na to, že není,“ dodala tiše a zdráhavě.

Není jako všichni muži v jejím životě od doby, kdy byla s Tanisem. Kitiara si uvědomila, že je objímala a spala s nimi v naději, že ji noví milenci přinutí zapomenout na jednoho starého. Jediného milence, který ji zavrhl, odmítl ji, otočil se k ní zády a opustil ji.

Když Kitiara usínala, viděla Tanisovu tvář – stejně jako ji vídala, kdykoliv se milovala s jinými muži.

* * *

Daleko v Nerace v pánvi na žhavé uhlí jasně hořel oheň. Plameny se odrážely v Ariakasových očích, ale on je neviděl. Viděl obrazy za kouzelnými plameny. Díval se a naslouchal s rostoucí nelibostí.

Konečně plameny pohltily několik černých kudrnatých vlasů, které Iolante pečlivě uložila na uhlíky. Obraz hobgoblina Teda a Kitiary zmizel ve chvíli, kdy se Kitiara vyřítila ke svému stanu.

Tohle bylo potřetí, kdy Iolante a Ariakas použili na Kitiaru věštecké kouzlo, a poprvé, kdy narazili na něco zajímavého. Předtím sledovali Kitiařin rozhovor s Derekem z Korunní Stráže a jednou let na Mráčkoví. Ariakase potěšilo, že je mu Kitiara oddaná, možná jediný velmistr, kterému může opravdu důvěřovat. Teď musel čelit pravdě.

Iolante tiše řekla: „Všimněte si, můj pane, jak stočila řeč k lidem z Útěšína. Mezi jmenovanými byli její nevlastní bratři, že, můj pane? Raistlin a Karamon Majere.“

„Ano,“ souhlasil Ariakas zachmuřeně. Se zlověstným výrazem zvedl oči od pánve, ze které stoupaly proužky kouře, k Iolante. „Kitiara mi o nich řekla. Myslím, že kdysi doufala, že se k ní připojí, ale jestli ano, nikdy z toho nic nebylo. Kdyby ty lidi najala, proč by se na ně vyptávala? Zdá se mi, že by o nich raději vůbec nemluvila, aby na sebe neupoutala pozornost.“

„Pokud se nebojí, že by ji někdo mohl podezírat, můj pane. Mohla se pokoušet zjistit, jestli řekli nebo udělali něco, co by ukazovalo na ni.“

Ariakas zavrčel a prudce odstrčil židli. Postavil se, švihl pláštěm a beze slova odešel. Hněval se na ni, že mu odhalila něco, co nechtěl vědět. Iolante se ho mohla pokusit uchlácholit, ale kouzlo ji příliš vyčerpalo, a tak za ním nešla. Věštecké kouzlo bylo mocné a vyžadovalo nesmírnou pozornost a soustředění. Točila se jí hlava, bylo jí špatně a puch spálených vlasů jí příliš nepomáhal.

U dveří Iolantiných komnat se Ariakas zastavil.

„Nepřesvědčilo mě to,“ řekl jí. „Podíváme se znovu.“

„Jak přikážete, můj pane,“ řekla Iolante unaveně a sebrala dost sil, aby se dokázala zvednout a poklonit.

Jakmile byl pryč, klesla zpět na židli a zahleděla se na kouřící pánev. Uvažovala o tom, co vlastně dělá. Tím, že zrazuje Kitiaru Ariakasovi, bezpochyby získává císařovu přízeň, ale co se stane, jestli to Kit zjistí? Kitiara udělala na Iolante dojem. Byla silná, odhodlaná a inteligentní. Jistě, hrála nebezpečnou hru, jenže Iolante nevěděla přesně, co je to za hru.

Lidé z Churu milovali koně. Chovali ty nejlepší na světě, a aby si dokázali, který klan je v tom nejúspěšnější, pořádali závody a sázeli na výsledky.

Iolante začínala uvažovat, jestli nevsadila na špatného koně.

Všimla si něčeho, co Ariakas nezaznamenal, něčeho, čeho si mohla všimnout jenom žena. Kitiara měla skvělou náladu, pohrávala si s tím pitomým hobgoblinem, i když z něj tahala informace. Bavila se tím, co Tede vykládal, dokud nezmínil jméno elfské princezny. Pak se její nálada v mžiku změnila. V jednom okamžiku ji Tede bavil, vzápětí ji ovládl bezmezný vztek. To když se do ní zakousl ostrý zub žárlivosti. Kitiara na elfskou ženu žárlila. To znamená, že Kitiara jednoho z těch vrahů nejenom platí. Sdílí s ním lůžko.

Iolante se o tom mohla Ariakasovi zmínit. Neměla důkaz, ale měla dost černých vlasů. Rozhodla se však, že nechá koně běžet, uvidí, jak si povedou, a teprve až kus uběhnou, vsadí si na jednoho nebo na druhého.

8.

Špeh. Sokyně.

Kitiara toho moc nenaspala. Polovinu noci byla vzhůru a myslela na Tanise, chvíli s potěšením a chvíli s proklínáním. Když konečně usnula, navštívila ji ve snech Královna Takhisis a naléhala, ať opustí Ochranov, okamžitě se vydá k hradu Dargaard a postaví se rytíři smrti, Pánu Sothovi. Kit královnu odmítala, jak jen uměla, a probudila se s hrozivou bolestí hlavy. Bála se usnout, aby k ní královna znovu nemluvila, a tak vstala časně a vyhledala velitele Graga.

Úsvit byl šedivý, sychravý a chladný. Přes noc padal studený, jemný déšť, a i když teď už nepršelo, voda kapala ze stromů, stála v loužích na blátivé zemi a stékala v pramíncích po stranách stanů. Lidští vojáci reptali a stěžovali si. Drakoniáni si taky stěžovali, ale ne na počasí. Byli naštvaní, že tady trčí a nic nedělají; chtěli vyrazit do boje. Kit zjistila, že velitel obchází stanoviště hlídek.

„Veliteli," řekla Kitiara, když se k drakoniánskému důstojníkovi připojila, „císař mě pověřil vyšetřit smrt Dračího velmistra Verminaarda."

Grag se ušklíbl.

„Ani mně ten úkol není moc po chuti," řekla Kitiara. „Podle mého názoru si Verminaard přivodil pád sám. Ale mám rozkazy."

Grag přikývl, že rozumí.

„Včera večer jsem mluvila s pospolným Tedem. Co mi můžete říct o těch vrazích?" zeptala se Kitiara.

Grag se na ni po očku podíval. Všechen ten zájem o vrahy. Zkouší snad za sebou zamést stopy? Grag to zvážil. Líbila se mu a

Verminaarda pokládal za neomaleného hulváta. Pokud je v tom Modrá dáma zapletená, není to jeho věc. Grag pokrčil šupinatými rameny.

„Bojím se, že skoro nic, velmistře. Byli to otroci, takže jsem s nimi neměl moc do činění. Vůbec jsem si jich nevšiml, dokud na nás nezaútočili. I potom se všechno dělo tak rychle a všude byl takový zmatek – bojující draci a půlka hory, která na nás spadla – že jsem si otroků příliš nevšímal, jenom jsem svým lidem přikázal, ať je zabijí, samozřejmě."

Kitiara se už chystala odejít a najít si něco k jídlu, když Grag dodal, skoro jako by ho to napadlo až teď: „Je tu člověk, který by vám mohl říct víc. Byl jedním z Verminaardových špehů. Podařilo se mu získat důvěru těch lidí a varoval Verminaarda, že se ho nejspíš pokusí zabít. Aspoň to tvrdí."

„Taková informace by se mi hodila," řekla Kit. „Kde je ten muž?"

„Zajděte si do Ochranova," řekl Grag. „Zbytky toho, co něj zůstalo, najdete u cesty."

Kitiara nechápavě zavrtěla hlavou: „To vypadá, jako by ležel mrtvý v příkopu."

„Nejspíš si to přeje. Toho chudáka zavalily v Pax Sarkasu kameny. Když jsme ho vytahovali, mysleli jsme si, že je mrtvý, ale ještě dýchal. Felčaři mu zachránili život, ale nohy ne. Jestli nebude na místě, kde obvykle žebrá, zajděte do Ochranova a ptejte se po něm. Někdo bude vědět, kde ho najít. Jmenuje se Eben Lomikámen."

* * *

Zbytky toho, co z něj zůstalo, najdete u cesty.

Gragův popis byl přesný.

Spousta žebráků se usadila mimo město. Doufali, že zastihnou pocestné, než utratí peníze na tržišti. Většina mužů byly oběti války, většině chyběly končetiny. Mnozí z nich ještě měli na sobě zbytky uniforem. Když se na ně Kit dívala, sevřel se jí žaludek. Viděla sama sebe na kraji cesty, s nataženou rukou, jak žebrá o zbytky.

„Já ne," přísahala Kitiara. „Ne, pokud dokážu zvednout meč."

Otevřela váček a začala rozdělovat peníze a vyptávat se na muže jménem Lomikámen. Žebráci většinou vrtěli hlavami; byli příliš pohlcení vlastní bídou, než aby se starali o někoho jiného. Jeden však ukázal znetvořenou rukou na cosi, co vypadalo jako ranec hadrů odhozený pod stromem.

Kitiara k ranci zamířila. Když přišla blíž, viděla, že je to muž, nebo spíš rozdrcené zbytky muže. Neměl dolní končetiny, obě nohy mu amputovali, a to, co z něj zbylo, bylo přivázané k malému vozíku na kolech. Rukama se táhl po zemi. Tvář měl tak strašně znetvořenou, že bylo těžko říct, jak kdysi vypadal, ale Kitiara si myslela, že to nejspíš býval pohledný mladík. Nemyté vlasy mu visely přes čelo a ležely rozhozené na ramenou.

Když se přiblížila, natáhl špinavou ruku.

„Hledám Ebena Lomikamena," řekla Kit a dřepla si, aby na něj viděla.

„O tom jsem nikdy neslyšel," okamžitě odvětil muž. Upíral oči na váček.

Kitiara vytáhla ocelek a podržela ho. „Tohle mám pro Ebena Lomikamena. Jestli ho náhodou potkáš…"

Sáhl po minci, ale Kit na něj byla příliš rychlá. Ucukla mimo dosah. „Tahle mince je pro Ebena Lomikamena."

„Já jsem Lomikámen," řekl. Nedíval se na ni příliš přátelsky. „Co chcete?"

„Informaci." Kitiara mu minci podala. Muž do ní kousl, aby se ujistil, že je pravá, a vsunul ji do měšce, který nosil uvázaný na koženém řeminku kolem krku. „Je tu ještě další, jestli mi povíš, co chci vědět."

„O čem?" zeptal se Eben podezřívavě.

„O elfce. Cestovala s nějakými dobrodruhy, kteří přišli do Pax Sarkasu."

Eben pootevřel rty a ušklíbl se. „Laurana."

Kitiara se usadila na jednom z obnažených kořenů. „Možná. Nejsem si jistá."

„Byla to jediná elfka v Pax Sarkasu," řekl Eben. „A krásná. Škoda, že měla oči jenom pro jednoho muže – nebo spíš půlmuže. Druhá půlka byl elf." Zasmál se svému vtipu.

I Kitiara se zasmála. „Pověz mi, co o té elfce víš. Kde se tam vzala? Cestovala s půlelfem? Byla to snad jeho milenka?“ Mluvila lhostejným tónem.

Eben se na ni poprvé pořádně podíval. Kitiara tušila, co si nejspíš myslí. Svlékla si parádu Dračího velmistra a oblékla si obyčejný cestovní oděv, jaký by mohla nosit žoldnéřka – koženou vestu, vlněný plášť, košili a boty. Oblečení však bylo kvalitní, stejně jako meč, který měla u boku. Ovzduší autority a velení kolem ní viselo jako drahý parfém. Věděl, že je to důležitá žena, jen nevěděl kdo. To všechno Kitiaře vyhovovalo.

Eben se rozvykládal. Kit se opřela zády o strom a naslouchala.

Půlelfa, který se jmenoval Tanis, a zbytek skupiny, smíšené party darmošlapů, uvěznili v Útěšíně a vezli je do Pax Sarkasu, když na karavanu otroků zaútočila malá skupinka elfů z Qualinestu (ani náhodou pět tisíc). Jakmile začali elfové střílet, strážci karavany, vedení pospolným Tedem, vzali nohy na ramena. Elfové otroky osvobodili a většinu jich nechali jít svou cestou. Jeden z elfů, Gilthanas, kterého Eben znal už předtím, půlelfa poznal. Očividně spolu vyrostli nebo tak něco. Půlelf a jeho přátelé zamířili s elfy zpět do Qualinestu, na který se právě chystaly zaútočit dračí armády.

Laurana zjevně byla s půlelfem zasnoubená. Její otec by byl proti, kdyby o tom věděl. Elfové Tanise a jeho bandu přesvědčili, aby se vydali do Pax Sarkasu a vyvolali tam vzpouru otroků, která by dračí armády zaměstnala a dala elfům čas na odsun vlastních lidí.

Skupinka vyrazila do Pax Sarkasu v doprovodu Lauranina bratra Gílthanase a Laurany, která proklouzla za nimi a odmítla se vrátit domů.

Eben Lomikámen tohle všechno věděl, protože se mezi ně vetřel a špehoval je pro Pána Verminaarda. Varoval Verminaarda, ale velmistr byl domýšlivý a nevzal varování vážně.

Pokud šlo o Lauranu, byla hezoučká, i když to byl rozmazlený spratek, a většinu času trávila sněním o půlelfovi.

„A co na to říkal půlelf?“ zeptala se Kitiara.

„Tanis tvrdil, že se mu nelíbí, jak se na něj lepí a chodí za ním, ale samozřejmě se chytal na vějičku,“ ušklíbl se Eben. „A kdo by se nechytil? Byla to kráska. Nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Elfka,“ řekla Kitiara.

„Elfka, lidská žena…“ Eben se ohavně usmál. „Nevykopl bych ji z postele. A vsadím se, že ji nevykopl ani ten půlelf. Kdo ví, co spolu ti dva dělali, když jsme my ostatní spali. No jistě, Tanis musel předstírat, že s ní nechce nic mít, její bratr je sledoval jak ostříž. Ale všichni jsme to stejně viděli. Nikdo jim na to neskočil.“

Kitiara se prudce zvedla. Už slyšela dost. Víc než dost. Vnitřnosti se v ní kroutily jako klubko hadů.

Eben se podíval na váček. „Nechcete slyšet, co udělali Pánu Verminaardovi?“

„To je mi fuk,“ řekla Kit. Měla náladu pod psa. „Nevíš asi, co se stalo s tou elfkou po pádu Pax Sarkasu.“

Eben pokrčil rameny. „Drakouni říkali, že všichni skončili v království trpaslíků.“

„V království trpaslíků?“ zopakovala Kit.

„V Thorbardinu. Vypadá to, že se tam schovali před dračí armádou. Jestli je půlelf v Thorbardinu, vsadím se, že Laurana je tam s ním.“

Kitiara se otočila, že už půjde.

„Hej!“ zlostně vykřikl Eben. „Co moje peníze?“

Kitiara popadla z váčku minci, hodila ji do prachu a odpochodovala zpátky k táboru dračí armády. Ještě nikdy neměla takovou zlost. Tanis přísahal, že nemiluje nikoho než ji, a sotva pár týdnů potom si začne s jinou ženou. Špinavý půlelf, nic jiného! Kdyby v tu chvíli Kit Tanise potkala, srazila by ho k zemi a zašlapala do bláta.

* * *

Mráček byl ještě pořád pryč a Kitiara ho nemohla nijak přivolat, a tak musela zůstat v táboře dračí armády a snažit se vyhnout idiotskému pospolnému. Zaměstnávala se cvičením s ostatními; velitel Grag trval na tom, aby jeho jednotky byly v co nejlepší bojové formě. Cvičením s drakoniány, kteří byli skvělými šermíři, si vybíjela zlost a brousila um.

Když si však nevyměňovala údery s Gragem nebo nevyjížděla do

okolí, zůstávala sama ve stanu, zadumaná. Vlastně nebyla sama. Neustále s ní byla elfka se zlatými vlasy a šikmýma modrýma očima, seděla v patách Kitiařiny postele a vysmívala se jí.

Kitiara nedokázala vyhnat Lauranu z hlavy. Potřebovala o sokyni zjistit víc. Koneckonců, dobrý generál musel nepřítele poznat, aby mohl vést úspěšné tažení. Kitiara vyslala na území trpasličího království vlastní špehy. Nedostanou se dovnitř trpasličí pevnosti, ale můžou hlídat a dají jí vědět, pokud uvidí jakéhokoliv člověka, elfa nebo půlelfa (obzvlášť půlelfa) opouštět království pod horou.

„Jak znám Tanise," řekla si, když sepisovala pokyny, „dlouho nezůstane zabedněný v podzemí s bandou trpaslíků. Za prvé, nesnáší uzavřené prostory. Život v obrovské díře v zemi ho musí přivádět k šílenství. Za druhé, je válka a on se bude chtít zapojit."

Kit se na cestu do Ledových končin doopravdy těšila. Nejen že se tady čím dál víc nudila, ale napadlo ji, že velmistr Feal-Thas, elf, musí Lauranu, taky elfku, znát. Samozřejmě, bylo to asi stejné jako tvrdit, že Kitiara je člověk, a tak musí znát vládce Palantasu, ale Kit neuvažovala rozumně. Pečlivě sledovala oblaka, a když jednoho dne konečně spatřila slunce, třpytící se na modrých šupinách Mráčka, který jí kroužil nad hlavou, zaradovala se.

Hlásil, že rudí draci nejsou spokojení. Byli rozhněvaní a podráždění. Slyšeli zvěsti dračím o plenění v jiných částech Ansalonu a chtěli si taky užít. Jestli Rudé křídlo brzy na něco nezaútočí, rudí vyrazí na vlastní pěst a bude jim jedno, kdo bude cíl. V náladě, v jaké jsou, klidně zaútočí na přítele i nepřítele.

Kitiara to náležitě ohlásila Ariakasovi a dodala, že podle jejího mínění je pospolný Tede přesně to, co Jeho Excelence v Dračím velmistrovi hledá. Když Tedovi řekla, že ho doporučila, zalila ji jeho vděčnost i puch; radost očividně přivedla hobovy potní žlázy k šílenství. Jakmile se jí konečně podařilo utřít si z bot hobgoblinovy sliny, odešla se rozloučit s Gragem.

Řekla mu, že Teda doporučila na místo Dračího velmistra, a řekla mu také, proč to udělala. „Velet budeš ty," prohlásila.

Velitel Grag se široce usmál a dlouhý jazyk se mu mihl mezi zuby. Potřásli si rukou a tlapou a Kitiara odlétla na vrčícím Mráčkoví, kterému se vůbec nezamlouvala představa cesty do

Ledových končin.

„Nedělej si starosti,“ řekla Kit, zatímco si sedala na svoje místo na dračím hřbetě. „Nemusíš tam zůstat. Pošlu tě zpátky na sever.“

„Bojovat?“ zeptal se Mráček dychtivě. Přestože rudými bratránky pohrdal, sdílel s nimi znechucení nad současným obdobím klidu.

„Ne,“ řekla Kitiara. „Chci, abys na jih přivedl část Modrého křídla – drakoniány a draky.“

Mráček zkroutil krk a zahleděl se na ni. Přemýšlel, jestli to myslí vážně.

„Na jih?“ zopakoval užasle a nesouhlasně. „Proč na jih? Naše válka je na severu.“

„Teď zrovna ne,“ řekla Kitiara. „Jen přiveď letku s sebou, až se budeš vracet. Brzy se dozvíš proč.“

A s tím se Mráček musel spokojit, nic jiného mu Kit neřekla.

9.

Zimomág. Ledový palác.

Bílý vlk procházel zasněženou chodbou neslyšně a prakticky neviděné, sněhově bílý kožich splýval s okolním ledem. Vlk proběhl kolem průhledných sloupů z křišťálově čistého ledu, které lemovaly dlouhou síň a podpíraly ledový klenutý strop. Slunce klesalo, mihotavá rudá koule viditelná vysokými obloukovými okny z křišťálového ledu, a rozzářilo ledové sloupy a zdi ze sněhových kvádrů ohněm umírajícího dne.

Ledové stěny měnily barvu stokrát za den. Při východu slunce byly oranžové a rudé jako plamen, během dne, když padal sníh, se třpytily bíle, a v noci zářily tajuplným modrým světlem hvězd. Neustále se měnící krása křišťálové síně byla pozoruhodná a brala dech. Jen vlkovi ne, pro toho bylo všechno šedé. Proběhl síní, nedívaje se nalevo ani napravo, soustředěný na svůj úkol.

Vlk přišel z Hradu na Ledové stěně, ležícího několik mil odsud. Trosky hradu bylo možné zahlédnout kterýmkoliv z mnoha křišťálových oken. Hrad na Ledové stěně nebyl skutečný hrad. Původně, před Pohromou, ho postavili jako pevnost s majákem. Stával na teď už zapomenutém ostrově jižně od slavného přístavního města Tarsisu. Signální ohně na vrcholech věží kdysi naváděly lodě mlhou a tmou do bezpečí přístavu nebo varovaly město před blížícími se loděmi nepřátel.

Když udeřila Pohroma, země se zvedla, pohltila moře a zahnala ho na ústup a zanechala Tarsis i bělokřídlé lodě uvázlé v písku. Maják a ostrov, na kterém stál, dostihl ohromný ledovec, který sem pronikl z jihu. Hradby pevnosti, postrkované a otloukané drtícím

ledem, popraskaly a rozpadly se. Přežila jediná kamenná věž, která se skláněla v podivném úhlu, podpíraná haldami ledu. Původní kamenné části zbytku pevnosti už nebyly vidět, dávno je pohřbily ledové vrstvy.

Obyvatelé tohoto koutu světa – rybáři, žijící v chatrčích ze zvířecích kůží – pevnosti říkali Hrad na Ledové stěně a považovali ji za pouhou zajímavost. Ledový lid – nomády, kteří těžce sháněli obživu tak, že ve hbitých lodích, klouzajících po ledové krustě, pronásledovali ryby – hrad vůbec nezajímal. Prozkoumali ho, vzali si odsud všechno, co jim mohlo pomoci přežít v krutě proměněné krajině, a nechali ho prázdný.

Ostatní obyvatelé oblasti – suroví thanoi, známí také jako mroží lidé a odvěcí nepřátelé Ledového lidu – hrad asi tak na rok obsadili a udělali si z něj základnu, odkud podnikali nájezdy na Ledový lid. Potom thanoi hrad opustili; vyhnala je osoba, kterou vyděšeně prohlašovali za ztělesnění zimy.

Feal-Thas se vrátil.

Když začala Válka kopí, Ariakas potřeboval v téhle části světa Dračího velmistra. Dělalo mu však potíže najít někoho, kdo by obtížnou úlohu převzal. Podnebí bylo strašlivé a na jihu se téměř nebojovalo, takže nebylo jak se proslavit a povýšit, a nikde nic podobného kořisti, pokud vás nezajímaly uzené ryby. Ariakas už si myslel, že to bude někomu muset rozkázat a pak se smířit s nespokojeným velmistrem, poslouchat jeho trucování, stížnosti a nářky. Měl však štěstí. Našel Feal-Thase.

Elf, dokonce ani temný elf, nebyl někdo, koho by si císař vybral sám od sebe, protože Ariakas neměl elfy rád a nevěřil jim. Souhlasil se svou královnou, že jediný dobrý elf je mrtvý elf, a ze všech sil se snažil dohlédnout na to, aby byla v tomto ohledu přání Jejího Veličenstva vykonána. Feal-Thas však byl jediný, kdo projevil aspoň nějaký zájem vydat se do Ledových končin. Ariakas si tedy vyzkoušel Feal-Thasovu věrnost. Rozkázal mu, aby se vrátil domů do Silvanestu, prozkoumal elfskou obranu a podal hlášení. Feal-Thas obstaral Ariakasovi přesnou zprávu, a nadto mu poskytl cennou informaci ohledně temného tajemství v srdci krále Loraka – tajemství dračího jablka, které se Lorakovi stalo zhoubou.

Ariakas elfovi nedůvěřoval. Feal-Thas byl nadutý a jízlivý a nechoval se k císaři s úctou, jakou si Ariakas podle svého mínění zasloužil. Protože však nenašel nikoho jiného, kdo by byl ochotný žít v Ledových končinách, zdráhavě předal ledem pokrytou pustinu elfovi. Takhisis poslala do Ledových končin Slídu, bílou dračici, aby na velmistra dohlédla, a pak královna i císař na Feal-Thase hned zase zapomněli.

Feal-Thas byl záhadou pro všechny, kdo ho znali. Proč by se elf, jehož druh je známý láskou a úctou ke všem zeleným a rostoucím věcem, rozhodl žít v oblasti, kde veškeré rostliny zmrzly a zmizely i vzpomínky na ně, pohřbené pod sněhem a ledem?

Nikdo na tu otázku nedokázal odpovědět, protože nikdo ze Silvanesti si už Feal-Thase nepamatoval, kromě krále Loraka, a ten byl šílený. Kdyby někdo chtěl hledat, daly se jisté záznamy o Feal-Thasovi najít ve Věži Vysoké magie na Žďárské cestě, kde kdysi čaroděj žil a pracoval. Nikdo však neviděl důvod, proč by se měl snažit.

Vlk rozhodně neznal odpověď na žádnou z otázek ohledně velmistra. Věděl jen to, že velmistr je jeho pán. Doběhl ke dveřím pánovy komnaty, šťouchl do nich čenichem, aby se otevřely, a vběhl dovnitř.

* * *

Feal-Thas, zahalený v dlouhém plášti z bílé kožešiny, seděl u stolu, který byl, jako skoro všechen nábytek v jeho Ledovém paláci, vytesaný z ledu. Když vlk vešel do komnaty, elf zrovna tvořil hlášení císaři. Feal-Thas psal brkem a namáčel ho v inkoustu, který by zmrzl, kdyby ho neočaroval. Velmistr měl malé, úzké a jemné písmo, které Ariakase vždycky rozčílilo, protože zavánělo elfy.

Ariakas si jen málokdy udělal čas na luštění elfských škrábanců. Předával zprávy k přečtení někomu z pobočníků, a ti mu je shrnuli. Stejně tam nikdy nebylo nic zajímavého. Až se dračí armády roztáhnou do jižní Abanasinie a na Prašné pláně, dostane Feal-Thas za úkol chránit zásobovací cesty. Do té doby měl zůstat zahrabaný ve zmrzlé pustině a držet se z cesty těm, kdo ve válce odvádějí

doopravdy důležitou práci.

Feal-Thas si dobře uvědomoval, že ho císař nemá rád a nevěří mu. Věděl to, protože znal tajemství Ariakasovy duše, stejně jako znal tajemství uzamčená v duších ostatních. I on sám měl tajemství, nebezpečná tajemství. Nejpečlivěji hlídaným bylo to, že je *zimomág*, vzácný druh mága, který měl mimo jiné magickou schopnost na kratičký okamžik „zmrazit“ proud Řeky času (na desetinu desetiny vteřiny). V té chvilce mohl bleskem zahlédnout nejniternější pocity a myšlenky nějaké osoby, jako by mezi ním a terčem zafoukal závan ledového větru a přinesl s sebou všemožné dojmy, které se mu vypálily do palčivého chladu v mozku. Nedozvěděl se všechno najednou. Aby získal něco skutečně cenného, musel se probírat smetím rozházeným v lidských srdcích. Když pak takovou cennost získal, odložil ji k pozdějšímu použití.

Magie zimomága dávala Feal-Thasovi moc nad druhými, ale ukázalo se, že je to i kletba. Protože byl elf, cizinec, neměl se nikdy dozvědět tajemství zimo-mágů.

Feal-Thas byl před více než třemi sty lety prohlášen za temného elfa – elfa, který je vypuzen ze světla – a vykázán z domova za vraždu mladé milenky. Elfští válečníci ho v řetězech odvedli do země na jihu, dnes známé jako Ledové končiny. Přestože to tehdy ještě nebyla zmrzlá pustina, jakou se stala po Pohromě, byla to chudá a nelítostná země s krátkými léty a velice dlouhými zimami. Elfští válečníci tu Feal-Thase nechali zemřít, a možná by opravdu zemřel, kdyby ho nenašli místní lidé, kteří se nad pohledným mladým elfem slitovali (tehdy mu bylo pouhých osmnáct) a zachránili mu život.

Rozhněvaný a zahořklý, že ho vypověděli do téhle hrozné země, si našel lidskou milenku, která patřila k zimomágům. Přesvědčil ji, aby ho učila. Přestože bylo zakázáno učit kouzla cizince, žena podlehla jeho přemlouvání a provždy toho litovala.

Temnota v jeho duši vrhala stín na všechno, co viděl v duších ostatních. Když nahlížel do cizích srdcí, hledal v nejtemnějších koutech, a tak uvěřil, že ostatní jsou jen prospěchářští lháři. Uvěřil, že nemůže nikomu důvěřovat, a milenku opustil. Potom vyzbrojený mocí putoval k Věži Žďárské cesty, aby tu podstoupil obávanou Zkoušku a pokračoval ve studiu. Utekl odtamtud krátce před

Pohromou, když se zdálo, že král-kněz na Věž zaútočí. Nakonec se nechal využít Ariakasem, vrátil se do Ledových končin a zároveň se pomstil elfům tím, že je zradil. Teď žil sám v Ledovém paláci a jedinými společníky, kterým věřil, mu byli bílí vlci.

Feal-Thas sepisoval hlášení a kysele se usmíval. Věděl, že si ho císař nikdy nepřečte. Tahle měsíční hlášení však patřila k povinnostem velmistra a Feal-Thas by nedovolil, aby se o něm říkalo, že neplní povinnosti.

Vlk k němu přiklusal a pustil mu k nohám plátěný raneček, který přinesl. Feal-Thas se na něj bez zájmu podíval a vrátil se k práci.

Vlk šťouchl do ranečku tlapou. Každý den běhal do Hradu na Ledové stěně, vyzvedával depeše a zprávy a přinášel Feal-Thasovy rozkazy veliteli malé jednotky kapaků, drakoniánů, kteří se tam nedobrovolně usadili.

Feal-Thas se na vlka usmál, prohrábl mu rukou kožich a odměnil ho proužkem sobího masa. Vlk pochoutku přijal, zhltnul ji, sedl si na zadní a čekal, jestli ho pán ještě bude potřebovat.

Feal-Thas dopsal, rozmotal raneček a vytáhl zprávu. Přelétl ji pohledem, zamračil se a přečetl si ji pečlivěji. Hněvivě stiskl úzké rty, zmačkal zprávu a hodil ji na druhou stranu místnosti.

Vlk si myslel, že je to hra, kterou spolu často hrávali, a vyrazil pro „míček“. Přinesl ho zpět a pustil ho Feal-Thasovi k nohám.

Feal-Thas se nemohl neusmát. „Díky, příteli,“ řekl vlkovi. „Připomněl jsi mi, že i já sloužím svému pánu, jak se jemu zlíbí. Mám ti říct, co po mně můj pán chce? Poslouchej.“

Roztáhl zprávu na stůl, uhladil záhyby a začal hlasitě číst. Zvykl si mluvit s vlky, vést s nimi jednostranné rozhovory, dělit se o myšlenky a probírat plány. Feal-Thas rád říkával, že vlci jsou mnohem chytřejší než lidé, hlavně proto, že mu nikdy neodpovídali.

„‚Císař Ariakas posílá pozdravy Dračímu velmistru Bílé dračí armády, Feal-Thasovi…‘ – a tak dál.“

Vlk upíral na zimomága jasné oči.

„Brzy dorazí dračí velmistr Modrého křídla, Modrá dáma, a setká se s tebou, aby s tebou probrala jisté plány, které považuji za zásadní pro naše válečné úsilí. Tímto ti dávám na vědomí, že Modrá dáma má mou plnou důvěru. Poslechneš ji ve všech věcech, jako bys

poslechl mne.‘ Podepsán *Ariakas*, císař Ansalonu, a tak dál, a tak dál.“

Vlk široce zívl a sklonil hlavu, aby si olízl přirození.

„Přesně to si myslím,“ zamumlal Feal-Thas.

Zvedl druhou zprávu, otevřel ji a nahlédl, co v ní stojí. Písmo bylo velké a naškrábané, podpis smělý a rázný a skoro nečitelný.

Jsem tady. Těším se na setkání – brzy! Kitiara.

Slovo „brzy“ bylo třikrát podtržené.

Feal-Thas vstal a začal pochodovat po zasněžené podlaze tam a zpátky. Dlouhý bílý kožich, oblečený přes bílé roucho ze silné vlny, za ním zametal sníh. Přestože zimomág patřil k Černým plášťům, vždycky nosil bílou: bílé roucho, bílý kožich, bílé kožené boty. Byl vysoký a štíhlý, s jemnými rysy, kůži měl bledou a skoro průsvitnou jako led. V bílých šatech, s bílými vlasy a očima šedýma jako sněhová mračna Feal-Thas sám na sebe pohlížel jako na živoucí ztělesnění zimy, cítil se zajedno s ledovou říší, do které byl jako mladík neprávem vypovězen a kterou si nečekaně a k vlastnímu úžasu zamiloval.

„To věští potíže, příteli,“ sdělil Feal-Thas vlkovi. „Ariakas ode mne něco chce a je přesvědčený, že mu to nebudu chtít dát. Proto posílá velmistra, aby mě zastrašil. Znám Modrou dámu. Ariakas si myslí, že se jen tak dám, protože jsem pouhý mizerný elf, zatímco ona je člověk, a tudíž nadřazená bytost.

Pokud jde o to, co Ariakas chce, to je snadná otázka. Chce jedinou věc, které si cením. Čert aby vzal dračici – do všeho se plete a leze jim do zadku. To ona řekla Takhisis, že jablko je tady, a Takhisis to řekla Ariakasovi. No, nejspíš to byla otázka času, než usoudí, že ho chce.“

Feal-Thas se rozhlédl kolem sebe a naštvaně si povzdechl. Těšil se na tichý večer, horké kořeněné víno a studium kouzel. Teď bude muset odjet do Hradu na Ledové stěně, tam se setkat s Modrou dámou a poslouchat jeden z Ariakasových pitomých plánů.

„Přiveď spřežení,“ rozkázal vlkovi, který okamžitě vyrazil, s nastraženýma ušima a mávajícím ocasem.

Zimomág v kožešině vyšel z paláce. Jeho vlčí spřežení už ho čekalo, všichni vlci seřazení před saněmi, každý na svém místě.

Smečku vedla vlčice, která procházela kolem řady, uplatňovala nadvládu a vrčela na párek mladých samců, kteří po sobě štěkali, místo aby se soustředili na úkol.

Feal-Thas spřežení zapřáhl a pohodlně se usadil v saních. Zachumlal se do hřejivých kožešin a kůží, až se mezi nimi skoro ztratil z očí. Vydal rozkaz a vlčice se dala do klusu. Určila tempo; ostatní vlci se hnali za ní. Spřežení rychle táhlo saně po sněhu a ledu. Feal-Thas nemusel vlky řídit. Věděli, kam mají namířeno.

Spáry umírajícího slunce hrabaly po obloze a nechávaly dlouhé, krvavé šrámy nad místem, kam mířil, nad ledem pokrytými stěnami a osamělou věží Hradu na Ledové stěně.

Vysoko nad nimi několikrát zakroužil modrý drak. Pak naklonil křídla a vyrazil na sever.

10.

Případ omrznutí.
Po kolena v čarodějích.

esta do Ledových končin byla jedna z nejhorších, jakou kdy Kitiara nebo Mráček zažili. Kitiaře ještě nikdy v životě nebylo tak zima. Nevěděla, že někde může být tak zima. Dýchání bolelo, probodávalo jí plíce ostrými jehlami. Zmrzly jí i chloupky v nose, stejně jako zamrzal dech, a rty a ústa jí pokryl led. Teď poznala, co znamená „být zmrzlý na kost“. Když Mráček konečně přistál, Kit by mu nejspíš zůstala sedět na hřbetě, neschopná pohybu, kdyby ji nenašlo několik kapaků, kteří vyrazili na lov. Drakoniáni ji stáhli z dračího hřbetu a odnesli do Hradu na Ledové stěně. Kit nemohla jít. Nohy měla tak ochromené chladem, že je necítila.

Kit slyšela o lidech, kteří kvůli kousavým zubům zimy přišli o prsty na nohách nebo na nikách. Vzpomněla si na zmrzačené žebráky před Ochranovem a představila si mezi nimi sebe. Hořce proklela Ariakase, že ji na tohle strašné místo poslal, a zapomněla, že se sem dychtivě hnala, aby se dozvěděla víc o Lauraně. Kit se obávala sundat si boty, bála se, co uvidí.

Na chvíli ovládla třes a napsala vzkaz Feal-Thasovi. Nežil v Hradě na Ledové stěně, jak čekala, ale postavil si palác kus odsud. Když uvážila, v jakém stavu takzvaný hrad je, nedivila se.

Kapakové ji odnesli do místnosti známé jako Velmistrova komnata, ačkoliv tu teď žádný velmistr nesídlil. Když se Feal-Thas vrátil ze Žďárské cesty, žil tady, než postavil Ledový palác. Ve velké kamenné míse, naplněné jakýmsi olejem, hořel oheň a mírně hřál.

Kitiara se schoulila blízko plamenů. Jeden z kapaků jí pomohl sundat zbroj, ale pořád se bála stáhnout si boty, protože ještě necítila chodidla. Už začínala být doopravdy vyděšená, když se otevřely dveře a dovnitř vešel vysoký, hubený elf, zahalený v kožešinách.

Kitiara by mu vynadala, že nezaklepal, než vstoupil, ale cítila se mizerně a cvakaly jí zuby. Zmohla se jenom na naštvaný pohled. Elf si ji chvíli mlčky měřil a pak se otočil a odešel. Vrátil se v doprovodu kapaka, nesoucího v drápech vědro kouřící vody.

Kapak postavil vědro před Kitiaru, která si elfa podezřívavě prohlížela. Stiskla zuby k sobě a podařilo se jí zamumlat: „Co mám sakra dělat? Vykoupat se?“

Elfovy tenké rty se zvlnily do úsměvu stejně studeného jako okolí. „Namočte si nohy a ruce v teplé vodě.“

Kitiara se na něj nedůvěřivě podívala, cosi nesrozumitelně zamumlala a stáhla se blíž k hořícímu oleji.

„Ta voda je léčivá,“ pokračoval elf. „Ještě jsme se nepředstavili. Jsem velmistr Feal-Thas. Vy jste, předpokládám, velmistr známý jako Modrá dáma.“

Klekl si před ni, a než jí došlo, co dělá, chytil ji za botu a prudčeji stáhl dolů. Kitiara se podívala a zoufale zavřela oči. Prsty byly mrtvolně bílé, s hrozivým modrým nádechem. Feal-Thas se jich dotkl, zavrtěl hlavou a podíval se na ni.

„Zdá se, že děláte čest svému jménu, Modrá dámo.“

Kit otevřela oči a sjela ho pohledem.

„Poškození je vážné,“ pokračoval elf. „Krev vám zmrzla a proměnila se v led. Jestli neuděláte, co vám radím, budou vám muset prsty amputovat. Mohla byste dokonce přijít o chodidlo.“

Kitiara by ho odmítla, ale necítila, jak se jí dotýká, a to ji vyděsilo. Nechala ho, ať jí zuje i druhou botu, a opatrně, s cukáním ponořila do teplé vody nejdřív jedno a pak i druhé chodidlo.

Teplá voda byla příjemná a konejšivá, dokud se jí nezačal vracet do prstů cit. Skrze svaly jí projížděly ostny tekutého ohně. Byla to mučivá bolest; Kitiara tiše zasténala a pokusila se vytáhnout chodidlo z vody. Elf jí položil ruce na nohy.

„Musíte je tam nechat,“ přikázal.

Měl melodický hlas, jako všichni elfové. Ruce, kterými ji držel za

nohy, byly štíhlé a vypadaly jemně, ale ať kopala, jak chtěla, nedokázala se vytrhnout z jejich silného sevření. V agónii se kolébala tam a zpátky, nohy sebou škubaly. Pak spatřila, jak se jí do prstů vrací barva. Strašlivý chlad, který jako by jí pronikal až do kostí, začal ustupovat, bolest slábla.

Kitiara se uvolnila a opřela se na židli.

„Říkáte, že ta voda je léčivá? Je to svěcená voda? Vaše práce, velmistře?“

„Nepřetvařujte se, velmistře,“ odpověděl Feal-Thas. Pustil jí nohy a postavil se před ni, vysoký a hubený, celý v bílém. „Jste tady, buď abyste něco požadovala, nebo vyloudila. Každopádně jste si o mně musela něco zjišťovat. Hádám, že jste moc nezjistila,“ šedé oči se mu leskly, „ale dozvěděla jste se určitě aspoň to, že jsem čaroděj, ne kněz.“

Kitiara otevřela pusu a zase ji sklapla. Zaskočil ji. Všechno, co řekl, byla pravda. Přišla sem žádat, aby vydal dračí jablko. Vyptávala se na něj a dozvěděla se jen velmi málo. Věděla jenom, že je temný elfa čaroděj.

„Pokud jde o tu vodu, velmistře…“ začal Feal-Thas.

„Nechme velmistrů,“ prohlásila Kitiara a věnovala mu okouzlující pokřivený úsměv. „Pro své jednotky jsem Modrá dáma. Pro přátele Kitiara.“

„Voda pochází z kašny uvnitř hradu, *velmistře*“ dořekl s kousavým nádechem. „Nejsem kněz, a tak nevím, kdo tu vodu požehnal, ale můžu hádat. Než to tady dobyl led, býval hrad pevností uprostřed moře. Kašna nese symbol fénixe, a tak předpokládám, že je to dar boha rybáře, Habakuka.“

Kitiara zacvičila prsty ve vědru. Ve skutečnosti jí bylo ukradené, který bůh to byl, hlavně že ji vyléčil. Jenom zapřádala rozhovor a pokoušela se elfa odhadnout.

„Nechápu, jak může kdokoliv při smyslech chtít žít na tomhle strašlivém místě,“ podotkla, vytáhla nohy a osušila si je. Opatrně vstala a začala se procházet po místnosti, aby se jí rozproudila krev. „A ty jsi elf. Tví lidé tráví čas skládáním básní o trávě. Pláčete, když setnete strom. Musíš to tady nenávidět, Feal-Thasi.“

„*Velmistře* Feal-Thasi,“ opravil ji chladně. „Naopak, žiji v téhle

zemi už od Pohromy. Jsem tady doma. Už jsem si na drsné podnebí zvykl. Nedávno jsem se vrátil do své vlasti, do Silvanestu. Teplo mi připadalo dusivé a tísnivé. Husté rostlinstvo mě svíralo. Pach květin a rostlin mi ucpával nos. Nemohl jsem dýchat. Co nejrychleji jsem odtamtud zmizel.“

„Proč jste byl v Silvanestu, velmistře Feal-Thasi?“ Kitiara také pronesla titul s kousavým podtónem.

„Chtěl jsem ještě něco králi Lorakovi,“ odvětil Feal-Thas.

Kitiara netrpělivě čekala, až jí poví svůj příběh, ale elf nic víc neřekl. Stál a sledoval ji a Kitiara musela pokračovat v rozhovoru sama.

„Zřejmě jste se doslechl, že vašeho krále polapilo dračí jablko, které měl v držení,“ řekla. „Lorac žije jako otrok jablka, lapený v děsivé síti hrůzných snů, které mění a ničí vaši vlast.“

„Ano, už jsem o tom něco slyšel,“ řekl Feal-Thas, „a mýlíte se, velmistře. Lorac není můj král. Sloužím císaři Ariakasovi.“

Oči měl tvrdé jako zamrzlá jezera. Krtin pronikavý pohled narazil na led a sklouzl po něm.

Zkusila to znovu. „Dračí jablka. Nebezpečné předměty,“ prohlásila zlověstně. „Je riskantní mít je poblíž.“

„Opravdu?“ Feal-Thas zvedl tenké bílé obočí. „Studovala jste dračí jablka, velmistře?“

Ta otázka ji zaskočila. Musela připustit, že ne.

„Já ano,“ řekl Feal-Thas.

„A co jste se dozvěděl?“ zeptala se Kitiara.

„Dračí jablka jsou nebezpečné předměty,“ odvětil Feal-Thas. „Je riskantní mít je poblíž.“

Kitiaře zacukalo v dlani – a nebylo to chladem. Zatoužila dát elfovi na tu bledou, jemnou tvářičku políček. Tím, že dorazila zpola zmrzlá, se mu vydala na milost. Ztratila vládu nad situací a neměla ponětí, jak ji získat zpět. Od začátku to zpackala. Měla se na setkání s velmistrem lépe připravit, ale podcenila ho, protože je elf. Čekala, že bude vyhýbavý a úskočný, mazaný a prohnaný, bude jí lichotit a vtírat se jí do přízně. Místo toho byl povýšený, přímočarý, nebál se jí a očividně na něj neudělala dojem.

Kit pochodovala po komnatě a předstírala, že je ponořená v

myšlenkách, zatímco elfa kradmo pozorovala zpod černých řas. Je to muž, mohla by ho zkusit svést, ale tušila, že by se jí spíš povedlo svést ledovec. Byl stejný jako krutá země, v níž žil, mrazivý a lhostejný. Neohříval se u plamenů. Všimla si, že stojí daleko od ohně, v nejchladnější části komnaty.

„Proč jste přišla do Ledových končin, velmistře Kitiaro?“ zeptal se náhle. „Jistě ne proto, abyste si užila našeho podnebí.“

Kitiara se chystala říct, že s ním musí probrat důležité válečné záležitosti, ale Feal-Thas ji přerušil.

„Ariakas vás posílá, abyste odnesla mé dračí jablko.“

„Spatně!“ prohlásila Kitiara vítězně. „Nepřišla jsem odnést dračí jablko…“

Feal-Thas netrpělivě mávl rukou. „Dobrá, tak jste obelstila nějakého hnusného Solamnijce, aby ho vzal. To je totéž, protože jablko ho zničí a císař ho získá pro sebe. Chytrý plán od Jeho Excelence, ale já se ptám, jakým právem si chce vzít *mé* dračí jablko.“

„Nevěděla jsem, že už o tom Ariakas s vámi mluvil, velmistře,“ podrážděně odsekla Kitiara.

„Ariakas se mnou mluví, jak nejméně to jde,“ suše řekl Feal-Thas. Hodil jí k nohám císařův dopis. „Jestli chcete, přečtěte si, co Jeho Excelence píše.“

Kitiara dopis zvedla, podívala se na něj a zamračila se. „Máte pravdu, ale jestli se o tom nezmínil on, jak jste věděl o rytíři… Počkat!“ vykřikla překvapeně. „Ještě jsme nedomluvili. Kam jdete?“

„Do svého paláce,“ řekl Feal-Thas cestou ke dveřím. „Už mě hovor unavuje.“

„Ještě jsem nevysvětlila císařovy rozkazy!“

„Není třeba. Pochopil jsem je,“ řekl Feal-Thas. „Nechám vám poslat jídlo a pití.“

„Nemám hlad,“ namítla rozzlobeně, „a ještě jsme neskončili.“

Otevřel dveře, zarazil se, ohlédl a řekl: „A ohledně té elfky, Lauralanthalasy. Znám jméno, ale ji neznám a nic o ní nevím. Koneckonců, je *Qualinesti.*“ Vyslovil to s nechutí, jako by si při tom umazal rty, odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

„Qualinesti!“ ohromeně zopakovala Kit. „Co tím, k čertu, myslí?

Qualinesti! A jak věděl, že se ho na ni chci zeptat? Jestli mu to neřekl Ariakas, jak věděl o dračím jablku a o rytíři?“

Kit stáhla z lůžka kožešinovou přikrývku a přehodila si ji přes ramena. „Tohle zatracené spiknutí smrdí magií,“ mumlala si. „Vězím po kolena v čarodějích – nejdřív ta čarodějka, Iolante, a teď elf. Čarodějové, co se kradou kolem, prozpěvují, šeptají a třepou prsty. Dejte mi pořádný boj s chladnou ocelí.“

Zahrávala si s myšlenkou, že Ledové končiny opustí. Ať si Ariakas s elfem poradí sám. Ariakas taky používá magii. Ukáže Feal-Thasovi, kde je jeho místo.

Svůdná myšlenka, ale musela ji odložit. Vrátit se s prázdnýma rukama by znamenalo přiznat porážku. Císař nebyl shovívavý k těm, kdo selhali. Určitě by přišla o velení a mohla by přijít i o život. A navíc ji znepokojilo, kolik toho elf ví a co by s tím mohl udělat. Jestli ví o Lauraně, možná ví i o Tanisovi. A jestli Ariakas někdy zjistí, že znala ty, kdo zabili Verminaarda…

Kitiaře vyrazil na čele studený pot.

Hodila sebou na postel. Nemůže odejít, rozhodně ne dřív, než se všechno vyřeší. Musí Feal-Thase zdrtit, zlomit ho, podrobit své vůli. Kromě Tanise ještě nepotkala muže, kterého by nedokázala získat. Tenhle elf nebude jiný. Musí jen odhalit jeho slabiny.

Kitiara si dala pořádnou porci dušeného losa a vypila dva džbánky jakési teplé, silné lihoviny, kterou jí ohřáli kapaci. Jistá sama sebou si zalezla pod vrstvy kožešin a kůží a tvrdě usnula.

Když se ráno probudila, usoudila, že Feal-Thas musí mít v Tedově táboře špehy. Možná samotného Teda. Někdo ji musel slyšet, když se ptala na Lauranu, a ohlásil to Feal-Thasovi. Ten si to pak přikrášlil, jako nějaký pochybný věštec, a pokusil se udělat z ní hlupáka a přesvědčit ji, že umí něco zvláštního.

Dnes ráno Feal-Thasovi předá rozkazy ohledně dračího jablka. Jestli je elf neposlechne, nebude to její chyba. Udělala, co jí pán přikázal. Až se vrátí Mráček, opustí ledovou zemi i zmrazeného čaroděje.

Kitiara stáhla z postele kožešinovou pokrývku, zamotala se do ní a vyrazila hledat Feal-Thase. Okamžitě se ztratila v bludišti studených chodeb. Chvíli se tam motala, než potkala kapaka, který jí

řekl, že jestli je čaroděj na hradě, bude nejspíš v knihovně, což jsou dveře vedle komnaty, ve které přenocovala.

Našla knihovnu. Dveře byly zavřené, ale očividně ne zamčené, protože když do nich strčila, pootevřely se. Kitiara si vzpomněla, jak k ní předchozí večer vtrhl, prudce je otevřela a bez obalu vkráčela dovnitř.

Velký bílý vlk, který ležel na rohoži vedle židle, vyskočil a upřel na Kitiaru rudé oči. V hrdle mu zarachotilo. Sklonil hlavu, stáhl uši dozadu, obnažil zuby a zavrčel. Kitiara sjela rukou k meči.

„Než stačíte tasit, zakousne se vám do krku," zamumlal Feal-Thas.

Četl si velkou, v kůži vázanou knihu a ani nevzhlédl. Svým jazykem něco vlkovi řekl, natáhl ruku a lehce se dotkl vlčí hlavy. Zvíře se utišilo, ale nespouštělo z Kitiary rudé oči. Kit nechala ruku na jílci meče.

Všechno v ní vřelo. Znovu ji přistihl v nevýhodě, přinutil bránit se a udělal z ní hlupáka.

„Prosím, posaďte se, velmistře," řekl Feal-Thas a ukázal na jinou židli.

„Nezdržím se," prohlásila úsečně. „Byla jsem vyslána předat vám císařovy rozkazy ohledně dračího jablka…"

„*Mého* dračího jablka," řekl Feal-Thas.

Nato se Kitiara připravila. „Když jste se stal Dračím velmistrem, přísahal jste Královně. Přísahal jste, že jí budete sloužit. Císař je její vyvolený zástupce ve světě. Potřebuje dračí jablko a má právo ho žádat."

Elfovi se zalesklo v očích. „Mohl bych to zpochybnit, ale řekněme, že souhlasím." Povzdechl si a zavřel knihu. „Vysvětlete mi jeho plány."

„Myslela jsem, že o tom všechno víte," prohlásila Kit pohrdavě.

„Jen si to užijte," odsekl elf.

Kitiara vylíčila, jak vylákala rytíře Dereka z Korunní Stráže, aby se vydal do Ledových končin hledat jablko. Feal-Thas se zamračil. Dlouhé bílé vlasy nosil sčesané dozadu, takže se mu na čele jasně rýsovala tmavá vráska nelibosti.

„Měl jsem být informován, že se chystáte odhalit tajemství

dračího jablka někomu dalšímu. Vystavila jste jablko velkému nebezpečí. Ne od rytíře," Feal-Thas mávl rukou. Derek byl bezvýznamný. „Čarodějové z Věže ho hledají už po staletí. Jestli se o něm doslechne Konkláve…"

„Nedoslechne," řekla Kitiara. „Rytíři chtějí jablko pro sebe. Dělají všechno, co je v jejich moci, aby to udrželi v tajnosti. Nepřejí si o nic víc než vy, aby ho získali čarodějové."

Feal-Thas se zamyslel a zdálo se, že to připouští. Dál už nic nenamítal.

„Dáte dračí jablko bílé dračici, Slídě. Až Derek z Korunní Stráže dorazí," pokračovala Kitiara, „dovolíte mu, ať jablko najde. Takhisis vydá dračici rozkazy. Slída bude mít pokyn zabít kohokoliv ze společníků, ale Dereka zranit nesmí. Jakmile bude mít rytíř jablko a jablko jeho – ať to je, jak chce – Slída ho s ním nechá odejít. Rytíř ho odnese zpátky do Solamnie a ta padne, stejně jako padl Silvanest."

Elfova odpověď ji překvapila: „Vám se tenhle plán nezamlouvá, že, velmistře?"

Kitiara otevřela ústa a chystala se říct, že ten plán považuje za geniální, jeden z Ariakasových nejlepších, ale lež jí uvázla v hrdle. „Není na mně, aby se mi líbil, nebo nelíbil," pokrčila rameny. „Složila jsem přísahu, že budu sloužit Královně."

„I já se pokouším Její Temné Veličenstvo ve všem poslechnout," řekl Feal-Thas s posměšnou ponížeností. Elf natáhl ruku a podrbal vlka za ušima. „Je tu ale jedna potíž. Můžu rytíři z Korunní Stráže zajistit přístup k jablku, ale nemůžu zaručit, že přežije tak dlouho, aby ho získal. Nebudu mít jeho smrt na svědomí, o tom vás ujišťuji," řekl, když viděl, jak se Kitiara mračí. „Nezkřivím mu ani vous z kníru."

Kitiara se dopálila: „Jak jsem vám řekla, velmistře, Slída dostane rozkazy od Takhisis…"

„Bohužel nemůžu dát jablko drakovi."

„Chcete říct, že nechcete," rozhořčeně prohlásila Kitiara.

„Vyslechněte mě," řekl Feal-Thas a zvedl jemnou ruku. „Jak jsem vám řekl, studoval jsem dračí jablka. Máte pravdu, když tvrdíte, že jsou nebezpečná. Jen málokdo tuší, *jak* nebezpečná. Já to nebezpečí znám. Mohl jsem skončit jako Lorac. Mám to jablko už

přes tři sta let, od chvíle, kdy mne čarodějové požádali, abych ho odnesl ze Žďárské cesty a ukryl před knězem-králem. Mnohokrát jsem toužil pustit se do boje s esencí draků uvězněnou uvnitř. Přemýšlel jsem, jestli jsem dost silný, abych jablko přinutil, aby mi sloužilo.“

„A já přemýšlím, jestli se na to všechno nemám vykašlat,“ prohlásila Kit kousavě.

Feal-Thas pokračoval, jako by ji neslyšel. „Znám se. Nikdo nežije tři sta let, aniž si prohlédne vlastní duši. Znám své silné stránky i slabiny. Pokusit se ovládnout dračí jablko vyžaduje mimořádnou osobu – osobu sebejistou, která se zároveň nestará o sebe a o vlastní bezpečí. Taková osoba by byla ochotná dát všanc všechno, život i duši.

Jsem ješitný. Připouštím to. Příliš mi na mně záleží. Uvědomil jsem si, že nejspíš nejsem dost silný, abych utkání s dračím jablkem přežil. Všimněte si, že říkám ‚nejspíš‘. Vždycky tu je, jak vidíte, jiskřička pochybností. Občas jsem se v noci budil, slyšel jsem jeho hlas, táhlo mě to k němu. Chodil jsem za ním, hleděl do něj a cítil nutkání položit na ně ruce. Ve chvilce slabosti bych mohl tomu pokušení podlehnout. To jsem nemohl riskovat.“

Kitiara poklepala botou o podlahu. „K věci.“

„Před stovkami let,“ řekl Feal-Thas, „jsem vytvořil magického ochránce a umístil ho i s dračím jablkem do zvlášť zbudované komnaty. Dal jsem ochránci rozkaz zabít každého, kdo se pokusí jablko odnést. Včetně mne. Od té doby spím mnohem lépe.“

Elf se vrátil ke čtení.

Kitiaře klesla čelist. Nevěřícně na něj hleděla. „Lžete.“

„Ujišťuji vás, že nelžu,“ prohlásil Feal-Thas věcně.

„Pak…“ Kitiara zaváhala. „Odstraňte ochránce. Povězte mu, ať odejde.“

Feal-Thas se pousmál, zavrtěl hlavou a dál si četl. „Nebyl by to moc užitečný ochránce, kdybych ho mohl tak snadno ovládnout.“

Kitiara k němu vykročila.

Vlk se hbitě a tiše zvedl a Kitiara se zastavila.

„Co myslíte tím, že ho nemůžete ovládnout? Musíte!“ řekla. „Je to Ariakasův rozkaz!“

„Ariakas mi rozkázal umožnit Derekovi z Korunní Stráže vejít do mého hradu. To udělám. Rozkázal mi nechat Dereka z Korunní Stráže najít jablko. To taky udělám…“

„A ochránce ho zabije,“ řekla Kitiara.

„A bude po rytíři. Může si vybrat, jestli bude s ochráncem bojovat, nebo ne, jak chce. Jestli ochránce zabije, může si vzít jablko. Jestli ochránce zabije jeho, no, výpravy za drahocennými předměty vždycky zahrnují jistá rizika. Jinak by to ti mizerní rytíři nedělali.“

„Vůbec se nebojíte, že byste mohl o jablko přijít,“ obvinila ho Kit. „*Víte*, že ochránce Dereka zabije.“

„Ochránce *je* dost hrozivý,“ vážně připustil Feal-Thas. „Chrání jablko už spoustu let a obávám se, že je po té době značně majetnický. Když říkám, že ho nedokážu odstranit, není to skromnost. Ujišťují vás, že by mě zabil, hned jak by mě spatřil.“

„Pořád vám nevěřím,“ řekla Kitiara.

„Na tom mi nesejde,“ řekl Feal-Thas a otočil stránku.

„Sejde vám na tom, až vás navštíví Pán Ariakas,“ vyhrožovala Kitiara.

„Císař neopustí svou drahocennou válku a nevydá se až sem, aby mě pokáral, velmistře.“ Feal-Thas se po ní podíval a šedé oči se mu pobaveně zaleskly. „*Já* nejsem ten, kdo bude čelit jeho nemilosti.“

Kitiara si tiskla kožešiny k ramenům a hleděla na elfa s bezmocnou zuřivostí. Má pravdu, zatraceně. Kitiara ještě nikdy nepotkala někoho tak rozčilujícího a neměla ponětí, co má dělat.

„Takhisis se to nebude líbit,“ řekla nakonec.

Feal-Thas pokrčil rameny: „Mým bohem je Nuitár, její syn. Nijak svou matku nemiluje ani si jí neváží – jistě si to dokážete představit, Kitiaro Uth-Matar, když uvážím, jak moc jste pohrdala vlastní matkou.“

Kitiara otevřela pusu a zase ji sklapla. Krev jí bušila ve spáncích. Jednat s tímhle elfem bylo jako bojovat s bludičkou, s jedním z těch zlomyslných obyvatel močálů. Poletoval kolem a snažil se ji zmást, bodal do míst, kde to nejméně čekala.

Kitiara si zaryla nehty do dlaní. Pokouší se ji zlákat do mlhy zmatku. Musí se soustředit na blízké záležitosti a nevšímat si ničeho, co k nim nemá žádný vztah, jako třeba toho, že nenáviděla svou

matku.

„Chcete, aby naše strana ve válce zvítězila…“ začala.

„Aha, dovoláváte se vlastenectví,“ řekl Feal-Thas. „Už jsem si říkal, kdy se k tomu uchýlíte. Žiji na tomto světě už několik staletí, a jestli se nestane něco nepředvídaného, nejspíš tu ještě pár pobudu. Viděl jsem císaře přicházet a odcházet. Budu tady dlouho potom, až vy i Ariakas a všichni jeho namyšlení velmistři skončíte pod zemí. Budu tady dlouho poté, až se tahle veliká říše, kterou buduje, obrátí v prach. Jinými slovy, velmistře, kašlu na vaši válku.“

„Tak proč jste se vůbec obtěžoval stát se velmistrem? Podle toho, co jsem slyšela, jste riskoval život, když jste se vrátil do Silvanestu a špehoval vlastní lid. Zradil jste krále…“

„To byla *osobní* záležitost,“ chladně poznamenal Feal-Thas.

„Proč jste to udělal? Protože jste ctižádostivý jako my všichni! Chcete moc. Chcete vládnout. Myslím, že máte v plánu postavit se Ariakasovi…“

„Nepleťte si vlastní ambice s mými, velmistře,“ řekl Feal-Thas a dál si četl. „Jediné, co chci, je mít klid na studia.“

Kitiara se pohrdavě zasmála.

Elfský pán sklapl knihu a odložil ji stranou. Natáhl ruku, aby polaskal a uklidnil vlka, kterému se nelíbil Kitiařin hlasitý smích a prudké pohyby.

„Narodil jsem se a vyrostl v Silvanestu. Jako všichni elfové jsem miloval svou zem víc než život samotný. Z důvodů, které nechám stranou, protože už na nich nezáleží, mě ze zeleného ráje nespravedlivě vypověděli a poslali mě do země, kde nic nežije, nic neroste. Do země smrti a prázdnoty. Myslel jsem si, že je to můj konec.

Bylo to uprostřed zimy. Místní lidé mě našli umírajícího, skoro zmrzlého. Nikdy předtím žádného elfa neviděli. Nevěděli, kdo jsem, ale na tom nezáleželo. Vzali mě domů a zahřáli mě, nakrmili mě a dali mi přístřeší. Znovu mě vzkřísili k životu. Dozvěděl jsem se jejich tajemství, tajemství, které nikdy neodhalili žádnému cizinci. Jedna žena mi je prozradila, z lásky ke mně, k pohlednému mladému elfovi.

Ukradl jsem to tajemství. Ukradl jsem její lásku a vydal jsem ji i

její lidi zlobrům, kteří tady kdysi žili. Má milá a její lid byli vyvražděni, a když byli všichni mrtví, vzal jsem si jejich zemi i jejich majetek. Můj palác stojí na chlévu, ve kterém jsem spálil těla.

Já jsem tahle země, velmistře. Jsem led. City jako lítost, láska a soucit sklouzávají po mém zmrzlém povrchu. Kdybych někdy našel způsob, jak se dotknout slunce, stejně pochybuji, že bych mohl roztát v jeho plamenech.

Co chci? Klid. Samotu. Chci žít tady ve svém paláci se sněžnými vlky a knihami po zbytek života (a pocházím z dlouhověkého rodu dokonce i na elfy) a nechci být rušen. Nechci nikomu vládnout. Vládnout lidem znamená jednat s lidmi. Znamená to určovat zákony a sbírat daně a bojovat války, protože se vždycky najde někdo, kdo chce to, co máte vy, a pokouší se vám to vzít.

Stal jsem se velmistrem, protože jsem viděl, že je to prostředek k mému cíli. Mám v úmyslu odstranit z téhle části světa veškeré stopy života. Thanoi zničí Ledový lid. Kapakové zničí thanoi. Mí vlci a já zničíme kapaky. Má země bude požehnaně tichá, jak jen může být země tichá, když je prázdná a nehybná, pokrytá neporušeným sněhem.

Takže se ptáte, co chci, velmistře? Chci ticho.“ Feal-Thas zvedl jinou knihu a otevřel ji.

„Můžete najít ticho ve smrti, víte,“ prohlásila Kitiara zachmuřeně.

„Zkuste to,“ řekl. „Mávnutím ruky a slovem vás můžu zmrazit do ledového kvádru. Pak postavím vaši sochu do síně jako trvalý památník pošetilosti.“

Pokračoval ve čtení.

Kitiara na elfa pronikavě hleděla, ale bylo to plýtvání pronikavým pohledem, protože on k ní ani nezvedl oči. Zvažovala svoje možnosti. Mohla by se vrátit k Ariakasovi a stěžovat si na Feal-Thase, ale to by si císaře jen rozhněvala. Mohla by úplně opustit Ledové končiny a nechat toho pitomého rytíře, ať sem přijde a dá se zabít, ale zase, Ariakas by z toho obvinil ji. Nebo se s tím prostě může vypořádat sama.

„Předpokládám, že nemáte námitky, abych ochránce zabila?“ zeptala se Kit.

Feal-Thas otočil list. „Poslužte si. Vždycky si můžu vytvořit jiného.“

„To nebude třeba,“ řekla Kit jízlivě „Dám jablko Slídě a přikazují, ať vám ho nevydá. Tak budete moct v noci spát. Co je to za ochránce?“ Uvažovala nad čarodějovým nadáním a nad pravděpodobnou podobou ochránce. „Mrazivý obr? Ledový hrdina?“

Feal-Thasovi zacukaly rty; tohle byla nejsměšnější věc za poslední dvě století.

„Nic tak všedního, velmistře,“ odvětil. „Ochránce je můj vlastní výtvor. Docela jedinečný, aspoň doufám.“

Kitiara se otočila na patě a vyrazila ze dveří.

Feal-Thas se usmál, podrbal vlka za ušima a dál si četl.

11.

Smrt na ledu. Dračí jablko.

Kitiara opustila Feal-Thase a vydala se hledat velitele kapaků. Vyšla z budovy, ve které měl velmistr knihovnu, a zpola ji oslepily oslnivé odlesky slunce na ledu. Zastínila si oči, a když konečně zase viděla, zjistila, že jí toho moc neuteklo. Z pevnosti zbylo jen ledové nádvoří, několik zpola zhroucených ledových přístaveb a kamenná věž, čnící z ledu. Uprostřed nádvoří stála kašna vytesaná do podoby fénixe a stříkala vzhůru třpytivý proud čisté vody, která stékala ve vodopádech dolů do nádržky. Kitiara moc nevěřila elfovu příběhu o posvěcené vodě, ale skutečnost, že pramen nebyl v téhle zimě zamrzlý, byla sama o sobě zázračná.

Nezdržela se, aby se pokochala kašnou. Studený vítr vanoucí z ledovce jí mrazil tvář. Viděla, jak z jedné budovy vycházejí drakoniáni a zase do ní vcházejí, a předpokládala, že to bude velitelství. Zavinula se do kožešin a rozběhla se přes nádvoří. Na zledovatělé dlažbě jí to klouzalo a ujíždělo; záviděla drakoniánům drápy na tlapách.

Zavřené dřevěné dveře bránily vstoupit zimě. Kit se nechtělo pustit kožešiny, aby mohla zaklepat. Kopala do dveří botou a chladem ztuhlými rty mumlala kletby, dokud jí nepřišli otevřít.

Zahalilo ji teplo ze dvou olejových nádob. Uvnitř bylo několik kapaků; jeden z nich vydával rozkazy, zatímco ostatní shromažďovali výbavu. Velitel a jeho jednotky se očividně chystali na lov. Kapaci měli přes šupiny přehozené těžké kožešiny, chlupy dovnitř. S kožichy, kůží a šupinami vypadali drakoniáni jako podivní kříženci.

Kapaci se po ní jen ohlédli, bez většího zájmu, a dál pracovali. Kit si vzpomněla na Feal-Thasovu poznámku, že je chce zničit, a uvažovala, jestli by neměla velitele kapaků varovat, aby pánovi nevěřil. Nakonec usoudila, že to nebude nutné. Drakoniáni nikdy nikomu nevěřili.

Požádala velitele, jestli s ním může mluvit. Drakonián poslal muže po jejich práci a otočil se k ní. Měděné zbarvené šupiny se mu leskly ve světle ohně. Byl ochotný si s ní promluvit, zřejmě byl rád, že má společnost.

Musí tu být nuda jako v Propasti, napadlo Kitiaru.

Nejdřív probírali dračí jablko. Velitel o něm věděl, ale nikdy ho neviděl ani s ním neměl nic do činění.

„Kde je?“ zeptala se Kitiara.

„Dole v ledových tunelech,“ odpověděl kapak. Ukázal tlapou na podlahu, aby naznačil, že myslí podzemí. „Kousek od drakova doupěte.“

„Slyšela jsem, že jablko někdo chrání,“ vyptávala se Kit. „Můžeš mi říct kdo?“

„Nemám ponětí,“ řekl kapak.

„Nikdy jsi ho neviděl?“

„Nebyl důvod. Elf mi o dračím jablku řekl a rozkázal, abychom se od té části hradu drželi dál. Poslouchám rozkazy.“

„Ale! Takový hodný malý drakoun,“ dopáleně prohlásila Kitiara.

Kapak se ušklíbl a ukázal všechny zuby. „No, šel jsem se tam podívat sám, samozřejmě jen abych se ujistil, že je všechno v souladu se zájmy Jejího Temného Veličenstva.“

„Samozřejmě,“ řekla suše Kitiara. „A bylo?“

„Podle toho, co jsem viděl, ano,“ odvětil velitel.

„Viděl jsi ochránce?“

„Ne, ale viděl jsem, co udělal těm, kdo ho viděli. Viděl jsem tlupu thanoi, nebo spíš to, co z ní zůstalo, což nebylo moc. Krev a kosti, vlasy a rybí tuk rozmazané všude po ledu.“

„Ti thanoi šli po jablku?“

„Těžko. Thanoi nejsou dost chytří. Nejspíš do komnaty s jablkem zabloudili náhodou, cestou do špižírny.“

„To, žes viděl kosti, ještě neznamená, že je tam ochránce,“

podotkla Kitiara. „Feal-Thasje mohl zabít sám a nastražit to tak, aby se zdálo, že je zahubila strašlivá stvůra.“

Kapak zahoukal smíchem. „Viděla jste někdy stehenní kost thanoi?“

„Nikdy jsem žádného thanoi neviděla,“ řekla Kit netrpělivě, „tím spíš ne jejich stehenní kosti. Co jsou zač?“

„Ledový lid jim říká mroží muži. Jsou to mohutní, tlustí netvoři, kteří chodí vzpřímeně jako lidé a mají kly a kůži jako mroži. Jsou velcí a silní. Thanoi by si mě strčil pod paži – i s ocasem, křídly, zbrojí a vůbec – a ani by si nevšiml, že něco nese. Kosti v nohách mají tlusté jako pahýly stromu, možná i tlustší.“ Kapak mával ocasem a bouchal jím o podlahu. „Tyhle pahýly byly zlomené vpůli a rozházené kolem jako chrastí. To neudělal Feal-Thas. Ne ty jeho jemné ručičky.“

Kitiaru to pořád ještě nepřesvědčilo. „To vypadá jako práce draka,“ nadhodila.

„Thanoi někdo napadl dávno předtím, než dorazila Slída. To, co z nich zůstalo, se dobře zachovalo v ledu a věřte mi, i dračice se ochránce bojí. Slída se nepřibližuje ke komnatě, kde je ukryto jablko.“

Kitiara potřásla hlavou. Podupávala, aby si zahřála nohy, a pak začala pochodovat tam a zpátky, ani ne v obavách, spíš proto, aby nezmrzla.

„Proč to vyptávání na ochránce?“ zeptal se velitel.

„Protože s ním musím bojovat,“ nevrle odvětila Kit.

Kapakovi úžasem vystřelil jazyk z tlamy. „Chystáte se Feal-Thasovi jablko ukrást?“

„Ne, neukradnu ho,“ prohlásila popuzeně. „K čemu by mi bylo? Kéž bych o té zatracené věci nikdy neslyšela! Mám s ní jenom potíže.“

Zastavila se a otočila se ke kapakovi. „Kdybych s sebou měla vojáky…“

Velitel zavrtěl hlavou. „Ani za nic, paní.“

„Jsem Dračí velmistr,“ zamračila se Kit. „Mohla bych vám rozkázat, abyste mi pomohli.“

„Mým velitelem je velmistr Feal-Thas,“ odpověděl velitel a

znovu se ušklíbl, „a pochybuji, že mi rozkáže, abych vám pomáhal ukrást mu dračí jablko.“

„Nekradu ho!“ namítla Kitiara. „Svěřím ho do opatrování drakovi.“

„Věřte mi, teď je v bezpečí,“ řekl kapak.

„Mám své rozkazy,“ řekla Kitiara. „Jen mi řekni, jak se tam dostanu.“

Kapak pokrčil rameny: „Je to váš pohřeb.“

Dal jí pokyny, jak najít cestu bludištěm tunelů, které přirovnal k labyrintu kanálů pod Palantasem, a vyrazil za svými muži. Kit viděla, jak s jednotkou vyjíždějí, ozbrojení luky a šípy.

Znovu se dala do přecházení a uvažování.

Dobrá, tak tam tedy je ochránce. Jak zlé to může být? Ani na vteřinu neuvěřila nesmyslu, že se ho bojí i drak. Draci jsou na vrcholu potravního řetězce. Nebojí se ničeho. Velitel se ji jen pokoušel vystrašit. Ta divoká historka o polámaných stehenních kostech! Teď se venku s muži nejspíš smějí, jak je lehkověrná.

Kit se pokoušela odhadnout, co asi je ochránce zač, aby se mohla rozhodnout, jaké zbraně použije. Vzpomínala na příběhy, které kdy slyšela o ochráncích, hlídajících cenné poklady. Je to nemrtvý? Ghúl, nebo duch? Rozhodně je magický. Možná gólem. Mohl by to být i ledový obr, i když Feal-Thas tvrdí, že ne. Ale obyvatelé hradu by určitě věděli, kdyby byl ve sklepě přikovaný obr. Kit přemýšlela a přemýšlela, až si najednou uvědomila, že nic nevymyslí. Jenom ji pořádně rozbolela hlava.

„Do hajzlu,“ řekla si vztekle.

Přitáhla si kožešiny a vydala se prohrabat skladiště zbraní. Měla vlastní meč, ale chtěla nějakou zbraň kapaků. Našla jednu, která jí vyhovovala – malou, zakřivenou čepel, která jí sedla za opasek, a k tomu dvě dýky a kopí. Opatrně se vyhýbala ostří drakoniánských zbraní, protože kapaci je olizovali, aby je pokryli jedovatými slinami. Právě z toho důvodu chtěla Kit použít kapacké zbraně. Cestou ven si vzala ještě štít.

Kit znovu přešla dvůr a vrátila se do pokoje, nejdřív se však stavila v knihovně, aby si ještě promluvila s Feal-Thasem. Elf tam ale nebyl, jen vlk, a tak se Kitiara nezdržela. Zjistila, že zatímco byla

pryč, někdo jí přinesl do pokoje jídlo. Dobře se najedla, a aby si zahřála krev, zapila jídlo dvěma loky trpasličí kořalky z vlastní láhve. Zbytek alkoholu vylila na zem.

Nasadila si zbroj a zapjala si opasek s pochvou a krátkým mečem. Zastrčila za něj meč navíc a prázdnou láhev. Zavinula se do kožešin, vydala se zpátky na nádvoří a nabrala do láhve z kašny vodu, která byla nejspíš posvěcená.

Pak, když si připadala připravená čelit čemukoliv od obrů až po zombie, zamířila do spodních pater hradu.

* * *

Kitiara se ochránce nebála. Věděla, že ho porazí. Rozčilovalo ji, že na něj musí plýtvat časem a silami. Celé to byla hloupá ironie. Měla by být v Solamnii a zabíjet rytíře, a místo toho je tady a jde bojovat s netvorem, aby nějaký hloupý rytíř přežil.

Podle kapaka vznikly první tunely v ledu pod zříceninou při tání ledovce. Feal-Thas zvětšil přirozené tunely kouzly a vybudoval komnatu pro jablko. Když přiletěla Slída, usadila se v doupěti, které tu před věky kouzlem vyhrabal bílý drak. Slída doupě rozšířila podle svých představ, přidala nové vchody a východy, a dokonce vyhrabala další tunely.

Kapak Kit tvrdil, že cestu dolů najde snadno. Kusy ledovce se pravidelně ulamovaly a odhalovaly vstupy do tunelů.

Kitiara našla jeden takový vchod, vedoucí do chodby, která vypadala, jako by se ledem prohrabal krtek. Opatrně zamířila dolů. Našlapovala obezřetně, ale stejně jí skoro vzápětí uklouzla noha. Upustila štít i kopí, jak se pokoušela zabránit pádu, a sjela půl cesty po zadku. Štít dojel až dolů a narazil na stěnu se zařinčením, které muselo být slyšet až ve Wrakově.

Kitiara proklela všechny čaroděje a zbytek cesty ledovým tunelem lezla po čtyřech. Dole si znovu vzala štít a postavila se. Skrz led prosvítalo jasné slunce a ozařovalo tunely přízračným nazelenalým světlem. Kitiara se zahleděla na stěny.

Kapaka už nebavilo ztrácet muže v bludišti. Řekl Kitiaře, že vymyslel systém označení tunelů, aby měl každý, kdo se vydá dolů,

rozumnou šanci najít cestu zpátky na povrch. Na každé křižovatce byly do ledu vyřezány značky. Hrubé šipky ukazovaly cestu zpět, kresba s křídly a ocasem znamenala dračí doupě a tunely, vedoucí ke komnatě s jablkem, byly označeny zlověstným X.

Kitiara zamířila k drakovi. Přestože kapak tvrdil, že se dračice ochránce bojí, Kit usoudila, že bude lepší zkusit získat její pomoc. Vymyslela si lež o tom, proč potřebuje ochránce jablka zničit. Byla to chabá lež, nepřesvědčivá, ale bílí draci nejsou moc chytří. Mráček o nich mluvil jako o dračích tupých trpaslících. Kit usoudila, že jestli selže její povídačka, mohla by dračici přimět k pomoci tím, že ji zastraší.

Ukázalo se, že se namáhala marně.

Našla Slídino doupě, ale Slídu ne. Soudě podle zpola sežrané sobí mršiny tady dračice byla celkem nedávno, ale teď byla pryč. Kitiara se zklamaně otočila k odchodu a vrazila do Feal-Thase, stojícího přímo za ní.

„Rychlé reflexy," poznamenal Feal-Thas, hledě na dýku, která jako by Kit skočila do ruky.

„Máte štěstí, že jsem vám nepodřízla ten váš hloupý krk!" zavrčela Kitiara, rozhněvaná, že mu dovolila, aby se za ni takhle připlížil. Nevěřila, že je možné, aby se v tomhle mrazu někdo zapotil, teď však byla sama důkazem, že to jde.

„Hledáte dračici?" zeptal se Feal-Thas mírně. „Není tady. Poslal jsem ji se zprávou k našemu spoluvelmistrovi v Churu. Myslím, že bude nějakou dobu pryč." Feal-Thas sevřel rty a usmál se. „Nejsem si jistý, že ví, kde Chur leží."

Obrátil se k odchodu, ale ještě se otočil zpátky.

„Nebuďte příliš zklamaná. Jak brzy zjistíte, dračice by vám byla proti ochránci k ničemu. Hodně štěstí, velmistře."

Lehkým, nehlučným krokem odešel po kluzké podlaze. Kit sevřela jílec dýky; musela bojovat s nutkáním zabodnout mu ji mezi lopatky. Vrazila dýku zpátky do boty.

Odešla z dračího doupěte a opatrně zamířila tunely. Vyhledávala X, která měla lidi varovat. Uvažovala, jak komnatu pozná, až ji najde, ukázalo se však, že je to snadné.

Došla k rozcestí, kde z hlavního tunelu šikmo odbočovala úzká

chodba. Žádné X tu nebylo; nebylo to třeba. Z malého tunelu vytékal pramínek krve zamrzlé v ledu. Kit se vydala po děsivé stopě a našla obraz násilné smrti přesně takový, jak ho popsal velitel kapaků.

Kit hbitě tasila meč a zvedla štít. Už viděla v životě hodně strašlivých věcí. Sama zabila dost lidí i nestvůr a nepatřila k těm, kdo couvnou při pohledu na kouřící vnitřnosti nebo useknutou končetinu. Tohle nebyla nejhorší podívaná, jakou kdy zažila, ale rozhodně byla nejpodivnější – masakr zamrzlý v ledu.

Na ledových stěnách byly krvavé skvrny, na podlaze krev vytvořila příšerný koberec. Kapala i ze stropu, zmrazená v podivné růžové rampouchy. V chodbě se válely odporné hromady kusů zmrzlého masa, ještě s kožešinou, a špalků tuku. Našla zlomený kel a několik popraskaných kostí.

Až pohled na krvavé stopy drápů vyryté v ledu ji skutečně zastavil a přinutil tasit meč. Už předtím našla na podlaze utrženou končetinu, která zřejmě patřila nějakému thanoi, a tyhle stopy tu rozhodně nezanechaly jejich krátké, zavalité tlapy. Krvavé šrámy byly daleko od sebe, což znamenalo, že tlapa, která je vyryla, musela být opravdu veliká.

Kit se rozhlédla po chodbě a udělala si poměrně jasnou představu, co se tu stalo. Thanoi vešli do tunelu, ať náhodou nebo úmyslně. Potkali strážce a došlo k zoufalému boji. Teplo mnoha těl, bojujících o holý život, zvedlo teplotu v chodbě, takže se tekoucí i sražená krev vsákla do tajícího ledu. Když bitva skončila, led znovu zamrzl. Kit nechtěla přemýšlet o tom, co se stalo se zbytkem thanoi; hlavy chyběly.

Podívala se dál a viděla, že našla správné místo. Tunel se otevíral do komnaty vytesané v ledu. Uprostřed místnosti, pod klenutým ledovým stropem, ležela na podstavci jakási věc, nejspíš dračí jablko. Komnata byla otevřená, bez dveří a zámků, které by jablko chránily. Jen ochránce.

Ať je to kdokoliv. Ať je kdekoliv.

Kit z chodby viděla celou komnatu. Až na dračí jablko byla prázdná.

Se zvednutým štítem a mečem nataženým před sebou se Kitiara pomalu plížila chodbou. *Trocha strachu se hodí,* říkával vždycky

otec. *Udrží tě ostražitou, opatrnou. Jenom nikdy nedovol, aby tě strach ovládal.* Kitiara byla spíš odhodlaná než vystrašená. Chtěla ochránce, toho netvora, vidět. Chtěla ho zabít, odnést hlavu Feal-Thasovi a hodit mu ji k jeho slabým nohám.

Když se přikradla blíž, všimla si, že komnata s dračím jablkem není zasažená. Ani kapka krve nehyzdila stěny, nenarušovala nedotknutou běl stropu a podlahy. Buď udržoval ochránce komnatu čistou, nebo zabíjel v chodbě. Kit to měla na paměti, když se stáhla zpět k ledové stěně tunelu a plížila se podél ní, překračujíc krvavé zbytky thanoi a ostře se rozhlížejíc kolem sebe.

Naslouchala stejně pečlivě, jako se rozhlížela, ale nic neslyšela. Ticho ji zneklidňovalo. Nikdy neslyšela tak hrozivé ticho. Jako by svět skončil a veškerý život byl smeten, až na ni. Každý nepatrný zvuk, který způsobila, jako by se rozléhal až k nebi – křupnutí ledu pod nohama, zachřestění zbroje, zacinkání kroužkové košile, dech, hvízdající v přilbě Dračího velmistra. Navzdory chladu se dál potila a rozčileně si přála, aby už ochránce zaútočil a ukončil to napětí. Kitiara nikdy neproslula trpělivostí.

Najednou ji napadlo, že jablko může být svým vlastním ochráncem, a ostře se na ně podívala. Trochu pozdě si přála, aby si o dračích jablkách něco zjistila, protože vůbec netušila, co ta věc dělá ani jak vlastně vypadá. Možná to vůbec není dračí jablko. Rozhodně to byla koule. Byla vyrobená z křišťálu a vypadala velmi křehce, jako by ji mohl roztříštit i hlasitý výkřik. Uvnitř vířila mlha a měnila barvy – světle červená a modrá, zelená, černá, s bílými prameny.

Připlížila se blíž. Barvy v kouli byly překrásné, mihotavé a vířivé. Náhle zatoužila dotknout se jí. Křišťál vypadal tak hladce. Sklonila meč a štít a chystala se je odhodit na podlahu, když ji najednou vyděsil hlas.

Bojím se.

Kitiara se prudce otočila, okamžitě ve střehu.

Komnata byla prázdná. Nikdo tu nebyl. Otočila se zpátky k úchvatné kouli a uvědomila si, že hlas vychází z ní. To promlouvalo jablko.

Odpočívám na zlatém podstavci a lidé mne míjejí, nikdy si mne nevšimnou. Bylo jsem ve Věži tak dlouho, že teď nejsem nic než další

věc, na níž se hromadí prach. Jsem kus nábytku. Stojí u mne a mluví spolu, tiše a vystrašeně, a já jim naslouchám s myslí draků a slyším, co říkají. A to, co říkají, mne děsí.

Nenapadaje, že je mohu slyšet a rozumět jim. Od mého stvoření uplynulo tolik let, že zapomněli na mou moc.

Ale já rozumím. Slyším o vzestupu muže, jenž si říká kněz-král. Slyším, že se bojí všech, kdo užívají magii, protože je nemůže ovládnout. Hrozí jejich vyhubením. Nedávno poslal vojsko, aby zaútočilo na sesterskou Věž v Daltigotu. Čarodějové ji raději zničili, než aby ji nechali padnout do rukou těch, kdo vůbec nerozumí úžasné moci magie. Bojí se, že naše Věž Žďárské cesty bude další Jeho vojsko je na pochodu a mnoho čarodějů, kteří tu žili, už se rozhodlo uprchnout.

Také musím uprchnout. Dračí jablko nikdy nesmí padnout do rukou kněze-krále. Říkají, že by mě zničil, nebo hůř, že by se mohl pokusit ovládnout mne a užít mou moc pro sebe.

Proto se rozhodli použít kouzla a vzít mne na nebesa, projít stezkami magie, ukrytými v *čase i prostoru, odnést mne do říše daleko odsud. Bude to obtížná cesta, plná nebezpečenství, neboť se šeptá, že klerikové kněze-krále zesílili a mohou se teď krást stezkami magie, aby vyrvali putující čaroděje z nebes a ve jménu spravedlnosti je zavraždili.*

Zimomág Feal-Thas se nabídl, že mne dopraví na bezpečné místo, do chladné a pusté země, do země, kam byl vyhnán, když byl souzen a odsouzen za svůj zločin králem Silvanesti, horákem Caladonem.

Čarodějové věří, že tam budu v bezpečí, neboť kněz-král se pramálo zajímá o zemi, kde není bohatství a je tam jen málo lidí, kteří by ho uctívali.

Půjdu s Feal-Thasem, ne že bych chtělo, ale bojím se zde zůstat. Vidím totiž, jak se shromažďují temná mračna a sílí hrozivý vítr, moře vřou a z nebes prší oheň. Vidím hněv bohů, kterak jako kladivo dopadá na Krynn. Vidím lidi volat k bohům a neslyším odpověď.

Zůstanu-li zde, jsem ztraceno, a tak přestože mne exil hněvá, přijmu ho. Vydám se na cestu pod ochranou čaroděje do Ledových končin a tam v *odporné pustině zůstanu, dokud nepřijde čas, kdy se*

na svět vrátí boží moc.

Potom najdu způsob, jak uniknout.

Mlha zavířila nádhernými, čarovnými barvami. Kit měla pocit, že vidí ruce, jak se k ní natahují.

Čas byl. Čas jest. Bohové se vrátili. Tebe vyslali bohové. Dotkni se mne. Pomoz mi uniknout.

Kitiara okouzleně naslouchala. Přistoupila blíž. „Kdo jsi?“ vydechla. „Jakou máš moc? Když ti pomůžu, dáš mi ji…“

Spíš cítila, než viděla, že někdo vstoupil do komnaty.

12.

Ochránce.

Kitiara se nepohnula, jen přivřela oči. Okamžitě byla ve střehu. Ještě před několika okamžiky byla komnata prázdná a pak se uvnitř, vedle dračího jablka, zhmotnil tenhle muž. Byl to člověk. Měl na sobě zbroj, která už prošla nejednou bitvou; byla poškrábaná a promačkaná, ale udržoval ji opravenou. Kit zbroj poznala. Byla to zbroj Rytíře ze Solamnie.

Rytíř ji neviděl. Stál k ní zády a hleděl na strop. Něco jí na něm bylo povědomé – na postoji, na způsobu, jakým se pohyboval, lehce a plynule jako puma. Rytíř měl meč, ale přilbu ne. Měl krátké kudrnaté vlasy, krátce zastřižené. Zdálo se, že na něco čeká; sjel pohledem ze stropu na stěny a začal se otáčet.

„Stůj!“ rozkázala Kitiara. „Drž ruce dál od zbraní a pomalu se otoč.“

Rytíř udělal, co přikázala. Pohyboval se s pružnou, skoro línou lehkostí, kterou dobře znala. Srdce se jí stáhlo a pak bolestně zadunělo. Rytíř se k ní otočil tváří. Znala ten pohyb, znala černé kudrnaté vlasy, slušivý knír, tmavou krásu. Hleděl na ni a pokoušel se zahlédnout její obličej skrz hledí zdobné rohaté přilby Dračího velmistra.

„V tom kbelíku jsi ty, Kit?“ zeptal se. Už celé roky ten plný, srdečný hlas neslyšela, ale znala ho stejně dobře jako vlastní. „Nepoznáváš mě? Polož meč. Jsem tvůj otec, děvče.“

Kitiara pevně stiskla jílec a neodpověděla. Tohle je trik.

„Pořádně jsi vyrostla, Kit,“ pokračoval Gregor Uth-Matar obdivně. „To jsem nečekal. Asi jsem si myslel, že budeš pořád to dospívající děvče, které jsem opustil. Mimochodem, omlouvám se,“ pokrčil rameny. „Chtěl jsem se pro tebe vrátit, jak jsem slíbil. Aspoň tucetkrát jsem zamířil do Útěšína, ale nikdy jsem to nezvládl.

Vždycky tu byla nějaká válka k vybojování nebo žena k milování…“

Usmál se vřelým, nedbalým úsměvem, který okouzlil tolik srdcí. „Asi se nic nestalo. Nejspíš jsi mě nepotřebovala. Očividně sis vedla dobře. Dračí velmistr. Jsem na tebe pyšný, Kit.“

Udělal krok k ní.

„Ani hnout!“ rozkázala Kitiara přidušeným hlasem. Odkašlala si, aby si pročistila krk. „Zůstaň tam, kde jsi. Tohle nedává smysl. Můj otec je mrtvý.“

„Našla jsi snad moje tělo?“ přívětivě se zeptal Gregor. „Objevila jsi můj hrob? Setkala ses s někým, kdo mě viděl umřít?“

Odpověď zněla ne, ale Kitiara neodpověděla. „Já pokládám otázky. Co děláš v komnatě s dračím jablkem? Jsi ochránce?“

„Já! Ochránce!“ Gregor se zasmál. „Jsem jeden z nejlepších šermířů na Krynnu, ale řekněme si upřímně, drahá dcero, *ty* by sis mě najala, abych hlídal něco cenného?“

„A kde teda je ochránce?“

Gregor pokrčil rameny a podobalo se to Kitiaře tak, že mohl být jejím obrazem v zrcadle. „Vyhnal jsem ho. Poslal jsem ho balit.“

Gregor udělal další krok. Zazubil se. „Vidím, že s sebou máš láhev. Nemáš v ní náhodou kapku trpasličí kořalky, Kit? Zapomeňme na jablka, ochránce a tak. Napijme se spolu. Povyprávěj mi, cos dělala celé roky.“

Kit zaváhala a pak řekla: „Dobrá, ale už se víc nepřibližuj. Hodím ti tu láhev.“

Gregor pokrčil rameny a usmál se, ale udělal, co mu řekla. Zůstal stát pár kroků od ní.

Kitiara nechala meč zvednutý, sklonila štít a přehodila si ho řemenem přes rameno. Volnou rukou sáhla za opasek a vzala láhev. Odzátkovala ji zuby, vyplivla korek a šplíchla Gregorovi vodu do obličeje.

Když ho voda zasáhla, překvapeně zalapal po dechu a užasle na ni hleděl. Voda mu kapala z nosu, z kníru a z brady.

„U božího dechu, děvče, proč jsi to udělala?“ zamračil se Gregor a vytřel si vodu z očí. Podíval se na ni, jak tam stojí strnulá a napjatá, s mečem v pohotovosti, a vybuchl smíchy.

Komnata se otřásla smíchem stejně silným, nevázaným a

lehkomyslným jako on sám. Kitiara vždycky milovala, když se otec smál.

„Svěcená voda!“ Gregor se mezi smíchem sotva zmohl na slovo. „Ty si myslíš, že jsem duch! Cha, cha, cha!“

„Nevím, co jsi!“ procedila Kitiara mezi zuby. V očích ji pálily slzy a mrzly jí na tvářích. „Ale nejsi můj otec. Můj otec je mrtvý. Proto se pro mě nikdy nevrátil! Je mrtvý!“

Vrhla se na ochránce s mečem.

Odporný smrad jí zvedl žaludek. Otcův smích uťal divoký řev. V jednom okamžiku tu stál Gregor, a vzápětí ji zahalil puch a čelila obrovské stvůře pokryté špinavou šedobílou srstí, s mohutnými pažemi a drásajícími prackami. Jestli měl netvor oči, Kitiara je ve změti chlupů neviděla. Měl ale zuby, ostré tesáky a dlouhý slizký jazyk. Zoufale do něj bodla a cítila, jak se meč zakousl do těla. Netvor znovu zařval, tentokrát bolestně. Drápy dlouhé jako meč po ní sekly a hrábly.

Kitiara ucítila, jak drápy ostré jako břitva prořízly dračí zbroj a hladce zajely do masa na předloktí a břiše. Zavrávorala zpět, z ran jí kapala krev. Zašátrala po štítu, který si předtím přehodila přes ruku, a zvedla ho, aby se kryla. Meč držela v pohotovosti. Necítila bolest, zatím, ale věděla, že to každou chvíli přijde, a připravila se. Sebrala všechnu sílu, aby mohla znovu skočit… na Tanise.

Stál před ní a měřil si ji s milující účastí.

Kitiara zamrkala a zavřela oči. Právě v tu chvíli ji zasáhla bolest. Kousla se do rtu, aby nevykřikla. Znovu oči otevřela a viděla, že tu Tanis pořád stojí.

„Kit,“ řekl jí jemně, „jsi zraněná.“

Byl takový, jak si ho pamatovala, vysoký a svalnatý, se silnými pažemi a rukama obratného lukostřelce. Nosil dlouhé vlasy, aby zakryly špičaté uši, prozrazující elfskou krev. Vřele a široce se usmíval, pevnou bradu hladce oholenou.

„Kit,“ řekl Tanis smutně, „nepřišla jsi do hospody. Porušila jsi přísahu. Všichni jsme tam byli. Tví bratři Karamon a Raistlin, i Tasslehoff a Flint. Přišel i Sturm a já taky. Přišel jsem kvůli tobě, Kit. Vrátil jsem se k tobě, abych ti řekl, že jsem se mýlil. Miluji tě. Chci s tebou být navždycky…“

„Ne!“ vykřikla Kitiara. Bolestí skoro nemohla mluvit. Dívala se, jak jí krev stéká po nohou, kape z rukou a rozstřikuje se na ledové podlaze. „Nevěřím ti.“ Rozhněvaně zavrtěla hlavou. „Nevěřím v *tebe* – ať jsi, kdo jsi.“

„Nebyla jsi v hospodě, jak jsi slíbila,“ řekl Tanis. „Zřejmě to znamená, že tě nezajímám.“

„Zajímáš mě,“ řekla Kit. Věděla, že to není skutečné, ale přála si, aby bylo. „Jenom… měla jsem práci. Ariakas mě jmenoval Dračím velmistrem. Velím armádě. Porobila jsem národy. Musím vybojovat válku.“

„Když jsi nepřišla, rozhodl jsem se, že budu milovat jinou,“ pokračoval Tanis, jako by ji neslyšel. „Elfku. Jmenuje se…“

„Laurana! Já vím!“ rozzlobeně vykřikla Kitiara. „Vyprávěls mi o ní, pamatuješ? Říkals, že je to rozmazlená malá holka. Říkals, že je nezralá. Chtěl jsi ženu…“

„Chci tebe, Kitiaro.“ řekl Tanis a natáhl ruce, aby ji objal.

„Zpátky!“ varovala ho Kitiara.

Svěcená voda. Když zjevení zaútočilo, upustila ji. Láhev jí ležela u nohou, na zakrvácené podlaze. S očima upřenýma na Tanise a s mečem v ruce po ní hrábla, zdvihla hledí přilby a lokla si léčivé vody. Bolest polevila a krev přestala kapat.

Musí znovu zaútočit. Už jednou netvora zranila. Nevěděla, jak těžce, ale tušila, že všechna krev na ledu není její. Zaútočit znamená přijít blíž a znovu se postavit strašlivým ostrým drápům. Odhodila láhev, stáhla hledí a zvedla štít. Sevřela zbraň a rozběhla se na Tanise.

Netvor zařval. Z puchu se jí obracel žaludek. Sekla po něm mečem a špinavě bílá kožešina nasákla krví. Hleděly na ni planoucí černé oči. Paťáty jí přejely od ramen přes hruď až ke stehnům. Drápy zajely hluboko a zařízly se do masa. Slyšela a cítila, jak dráp škrábl o kost, a roztřásla se drásavou bolestí, ale dál netvora bodala. Konečně ucítila, jak čepel narazila na cosi tvrdého a pevného. Opřela se vší silou, zabodla ji hluboko do chlupatého těla a ještě jí otočila.

Netvor zařval bolestí a vztekem a divoce po ní hrábl. Krev se jí rozstříkla na hledí, dostala se jí do očí a zpola ji oslepila. Kitiara prudce vyškubla meč, klopýtla dozadu a ujela jí noha. Upadla.

Náraz do ledují vyrazil meč z ruky. Zbraň jí uklouzla z dosahu. Zoufale se pokoušela vstát, ale hrozně to bolelo a skoro nemohla dýchat. Drápy po ní hrábly, ale Kit se odkutálela stranou. Vzpomněla si na kapacký meč, zašátrala po něm a vytáhla ho zpoza opasku. Počkala, až se nad ni chlupatý netvor nakloní, a pak mu naslepo vrazila meč do těla, skrz chlupy, maso i kosti. Ruce jí zalila krev, ohlušil ji děsivý řev a úder obrovské pěsti ji smetl na zem.

Kitiara se ocitla na břiše. Zamrkala, jak se pokoušela dostat krev z očí, a uviděla láhev, těsně mimo dosah. Připlazila se k ní a roztřesenou rukou po ní sáhla.

Byla tu matka. Rosamun ležela na podlaze, ruku na láhvi. Dívala se na Kitiara velkýma laníma očima, které jako by se nikdy úplně nezaostřily na přítomnost, ale hleděly k zamlženému obzoru, neviditelnému pro, nikoho kromě ní.

„Tvůj otec nepřišel včera v noci domů," obvinila ji Rosamun.

Kitiara se přikrčila. Už ne. Bolest z ran byla strašná, byla však ničím ve srovnání s mučivou bolestí, které ji vystavovali rodiče, když ji zatahovali do všech svých hádek.

„Byl s tou ženskou, že?" zavřískla Rosamun. „S tou zrzkou, se kterou včera flirtoval na trhu."

„Byl U koryta, mami, pil s přáteli," zamumlala Kit. Musí dosáhnout na láhev. Připlazila se blíž, s mečem v ruce, připravená udeřit.

„Nelži kvůli němu, holka," vykřikla Rosamun. Zvedla hlas, až skoro zaječela. „Těmi svými zálety ti ubližuje stejně jako mně. Jednou nás opustí obě. Pamatuj na moje slova…"

Kitiara klesla na podlahu a vyčerpaně zavřela oči. Viděla otce se zrzkou z hospody. Žena se opírala zády o kůlnu, nohy roztažené, sukně vyhrnuté. Gregor se na ni tiskl a mnul jí nahá prsa. Kit slyšela, jak žena kňučí a otec funí. Kňučení splývalo s matčiným hysterickým třeštěním.

Kit se na rudém ledu těžce nadzvedla a namáhavě vstala. Zvedla meč a zabořila ho do matčina těla, a pak do otcova. Bodala a sekala do obou, dokud řev a vzlykání neutichlo a netvor se nepřestal hýbat.

Kitiara se zhroutila.

Ležela na ledě a hleděla na krví pocákaný strop. Sevřela rukou

láhev a pokusila se ji zvednout k ústům.

„Chtěla jsem se vrátit, Tanisi,“ řekla mu. „Pravda je… že jsem zapomněla…“

Ruka bezvládně klesla na ledovou podlahu.

13.

Zotavení. Pospolný Tede překonává očekávání.

itiara bojovala. Tlapy s drápy ji svíraly a ona se zuřivě zmítala, kopala a klela.

„Podržte ji!“ rozkázal rozhněvaně hrdelní hlas.

„Snažím se, pane,“ zafuněl jiný.

„Beleku, sedni jí na nohy. Rulte, nalij do ní víc vody!“

Těžká váha Kitiaře znehybnila dolní končetiny. Silné ruce jí sevřely zápěstí a vypáčily čelist. Kdosi jí nalil do úst vodu.

Voda vtekla dolů špatným otvorem a Kitiara se rozkašlala. Zalapala po dechu a probrala se. Otevřela oči a spatřila, jak na ni civí příšerné tváře. Nemohla se pohnout. Napjala svaly, připravená bojovat, když si uvědomila, že tváře nepokrývá kožešina, ale šupiny, a nejsou to tváře z minulosti.

Byly to obličeje kapaků. Ještě nikdy jí ještěří muži nepřipadali tak úžasní.

„Můžete mě pustit,“ zamumlala.

Velitel si ji opatrně přeměřil a přikývl. Kapak, který jí seděl na nohách, vstal, zasténal a odbelhal se – očividně ho zasáhla kolenem do citlivého místa. Další dva vojáci, kteří jí drželi zápěstí, vycouvali.

„Co je s ochráncem?“ zeptala se Kit.

„Je po něm,“ řekl velitel.

Kitiara vděčně přikývla a zavřela oči, aby se zbavila závratě.

„Co to bylo?“ otázala se.

„Těžko říct,“ řekl kapak. „Rozsekala jste to na kousky. Ať to bylo cokoliv, nikdo z nás předtím nic podobného neviděl.“

„Nějaký odporný čarodějův výtvor,“ řekla Kit a otřásla se. „*Určitě* je po něm?“

„Nadobro,“ odpověděl velitel.

Kitiara vzdychla a uvolnila se. Neměla bolesti, ale cítila se slabá a roztřesená a mozek jí pořádně nepracoval. Byl tam její otec… a Tanis. Ale to není možné. A dračí jablko s ní mluvilo…

Kitiara prudce otevřela oči. „Dračí jablko! Musím ho jít zachránit…“

„Ne, nemusíte,“ řekl velitel. „Slída na jablko dohlíží. Takhisisin rozkaz. Měla byste odpočívat. Zasloužíte si to.“

„Jak dlouho jsem byla mimo?“ zmateně se podivila Kit.

„Týden,“ odvětil kapak.

„Týden!“ řekla Kitiara a nevěřícně na něho hleděla.

„Léčivá voda vám zavřela rány, ale ztratila jste hodně krve. A pak jste dostala horečku. Dvakrát jsme mysleli, že jste mrtvá. Její Temné Veličenstvo o vás musí mít vysoké mínění.“

„A vy jste si dali tu práci zachránit mě.“ Kit zavrtěla hlavou. Uvědomila si, jak ji i tak malý pohyb unavuje. „Proč jste mě prostě nenechali umřít? Vy drakouni nemáte lidi moc rádi.“

„Nemáme rádi lidi,“ souhlasil kapak, „ale elfy máme rádi ještě míň.“

Kit se slabě usmála. „Když je řeč o elfech, překvapuje mě, že mě Feal-Thas nezabil.“

„Nezašel sem s kytkou,“ suše řekl kapak. „Vlastně sem vůbec nezašel. Je zalezlý v tom svém ledovém paláci.“

„Možná neví, že je ochránce mrtvý.“

„Ale ano, ví,“ řekl kapak. „Zimomágové vědí všechno. Říká se, že umějí číst myšlenky. A tenhle je mazaný. Kroutí se jako had. Jestli chcete vědět, co si myslím, tak si na vás políčil. Chce vás mít z cesty. O jednoho soupeře míň.“

Kitiara se nad tím zamyslela. Dávalo to smysl, pokud tady vůbec něco dávalo smysl.

„Asi ho budu muset zabít,“ řekla. „Podejte mi meč…“

Pokusila se posadit. Kapak do ní strčil a Kit se zasténáním padla zpátky na postel.

„Možná počkám do zítřka," zamumlala.

Velitel se zasmál. „Vidím, proč jste Dračí velmistr. A když už je řeč o dracích, nějaký modrý se celý nešťastný potlouká kolem. Vyhrožoval, že jestli se vám něco stane, srovná hrad se zemí. Nikdy předtím jsem neviděl draka tak v úzkých."

„To musí být Mráček. Starý dobrý Mráček." Kitiara si hluboce, spokojeně oddechla. „Řekněte Mráčkoví, že jsem v pořádku, ano? A díky, veliteli. Za všechno."

Otočila se na bok, přitáhla si kožešinové pokrývky a usnula.

* * *

O dva dny a několik sobích řízků později se Kitiara cítila dost silná na to, aby mohla vstát z postele. Za všeho nejdřív se šla osobně přesvědčit, že je ochránce doopravdy mrtvý. Opatrně se vydala do úzkého tunelu, s taseným mečem. Krev – její krev – byla zamrzlá v ledu, ale nebyla tu žádná mrtvola. Kapak jí řekl, že z netvora moc nezůstalo, ale teď tu nebylo vůbec nic.

Feal-Thas musel ostatky uklidit. Nebo zmizely samy.

Kit odešla z komnaty, ve které málem umřela, a vydala se k dračímu doupěti. Chtěla s dračicí probrat Ariakasův plán s dračím jablkem. Nešlo to moc dobře, protože Slída byla přesně tak hloupá a tupá, jak předvídal Mráček. Bílá dračice na Kit mrkala těžkými víčky, škrábala se nohou s velkými drápy za uchem a nakláněla hlavu, jako by Kitiařiny pokyny mohly být při pohledu zešikma pochopitelnější. Nakonec Slída zívla, položila hlavu na led a zavřela oči.

„Chápeš, co máš dělat?" zeptala se popuzeně Kitiara.

„Mám hlídat dračí jablko," zamumlala Slída.

„Hlídat ho před Feal-Thasem," řekla Kit.

„Nenávidím Feal-Thase." Dračice obnažila zuby.

„Až přijde Solamnijský rytíř, ty…"

„Nenávidím Solamnijské rytíře," dodala dračice, převalila se na záda a usnula s nohama ve vzduchu a vyplazeným jazykem.

Kit to vzdala a odešla. Doufala, že se všichni navzájem pozabíjejí.

* * *

Kit byla připravená opustit Ledové končiny. Rozhodla se, že se Feal-Thasovi nebude mstít. Ariakas už ji i tak víc než napůl podezříval, že se podílela na smrti Pána Verminaarda. Nechtěla, aby si císař myslel, že se potlouká po Ansalonu a vraždí mu velmistry. Pomstí se Feal-Thasovi, ale místo a čas zvolí ona, ne on.

Poslala Feal-Thasovi do Ledového paláce vzkaz, že odchází. Zpátky jí přišlo: *Nevěděl jsem, že tu ještě jste.*

„Císař je hlupák, když dal něco na starost temnému elfovi," poznamenal Mráček, když mu Kitiara pověděla, co se stalo. „Dobří elfi jsou mizerní, ale zlí ještě horší."

Stáli spolu na větrem bičovaném ledu za hradbami. Kitiara se choulila v kožešinách a stínila si oči proti oslnivým odleskům slunce na ledu. Podrážděně uvažovala, jak může tak jasné slunce tak málo hřát.

„Měla bys jít dovnitř," dodal Mráček. „Cvakají ti zuby."

„Tobě taky," řekla Kit a laskavě pohladila modrého draka po krku. Mráčkoví visely z brady rampouchy, takže vypadal, jako by mu vyrostl šedivý vous.

„Jsem prochladlý skrz naskrz," nevrle zabručel drak. „Kdy z tohohle strašného místa zmizíme?"

„Nejdřív si musím přečíst zprávy od Ariakase, jestli v nich pro mne nejsou rozkazy."

Nechala draka venku, dupajícího na ledovci a mávajícího křídly, jak se pokoušel zahřát.

* * *

První depeše, kterou si přečetla, byla od císaře Ariakase. Informoval ji o vítězstvích ve východní části Krynnu. Dračí velmistr Lucien z Takaru už ovládal půlku kontinentu, aspoň podle Ariakasova tvrzení.

Kitiara zaskřípala zuby. Kdyby jí to Ariakas dovolil, už teď by držela Solamnii. A koho porazil Lucien? Šotky, elfy a pasáky koz. Pche!

Ariakas psal, že doufá, že její setkání s Feal-Thasem proběhlo dobře. Kitiara zavrčela. Očekává od ní podrobné hlášení.

Kitiara dlouho seděla a přemýšlela nad depeší. Něco není v pořádku. Ariakas jí nikdy předtím nenapsal nic tak formálního a škrobeného jako tohle. Nebyl to ani jeho rukopis. Jenom diktát. Vždycky předtím jí psal osobně.

Existovala spousta možností, proč by Ariakas mohl dopis nadiktovat. Vedl válku, pokoušel se vládnout rozsáhlému území, hledal Muže zeleného drahokamu, potýkal se s netrpělivou bohyní. Nebylo by divu, kdyby neměl čas poslat jí osobní vzkaz.

Přesto to Kit dělalo starosti. Byly tu další drobností. Čekala, že bude chtít, aby mu podala hlášení osobně, a místo toho jí řekl, aby ho napsala. Neřekl nic o dalších rozkazech. Neřekl nic o Solamnii. Kitiara se rozhodla, že nechá modrou letku pátrat kolem Thorbardinu po Tanisovi a okamžitě se vydá do Neraky zjistit, co se děje.

Srolovala dopis do pevného kornoutu a podržela ho nad hořícím tulením olejem. Dívala se, jak ho plameny pohlcují, a pustila ho, až když jí oheň dosáhl k prstům.

Dalších asi tak třicet zpráv bylo od pospolného Teda. Kit je přelétla a zazubila se. Byly to kopie depeší, odeslaných velitelům sil Rudé dračí armády, obsahujících rozkazy, které si protiřečily s jeho předchozími rozkazy, jež odvolávaly předchozí rozkazy. Kitiara předpokládala, že je velitelé prostě zahazovali, a přesně to se s nimi chystala udělat i ona, když si všimla, že jedna z nich je adresována jí.

Kitiara se posadila, připravená užít si ji. Počítala, že se hobgoblinovým hloupostem aspoň pořádně zasměje.

Úvodní pozdrav ji opravdu rozesmál. Napsala ho ruka, která určitě nepatřila hobgoblinovi; zabíral půl strany a začínal oslovením „Nejvelebnějšímu, nejctěnějšímu a nejslovutnějšímu velmistru, váženému mezi muži, bohy i národy“. Dál pokračoval v podobném duchu. Většinu přeskočila, aby se dostala k hlavní části, začínající popisem potěšení, které pospolnému přineslo setkání s ní, a vyjádřením horoucí touhy, aby jí směl znovu vyleštit boty, až se příště setkají, což, jak doufal a modlil se k Jejímu Temnému

Veličenstvu, bude brzy.

Pak se Kitiara přestala smát. Prudce se narovnala na židli a přečetla si odstavec znovu.

Mí špehové v Thorbardinu hlásí, že osoby, o které jste laskavě vyjádřila zájem, oni zabijáci, jež zavraždili našeho milovaného a hluboce oplakávaného Pána Verminaarda (kéž ho Chemoš obejme), opustili trpasličí horskou pevnost a dle hlášení jsou na cestě do Tarsisu, pokoušejíce se uniknout bohatě zasloužené spravedlnosti.

„Tarsis…“ zaujatě zašeptala Kitiara. Pak četla dál.

Jakmile jsem obdržel tyto zprávy, vypsal jsem na ony zločince odměnu. Očekávám, že budou brzy zajati. Neboť jsem věděl, že tvá nejlaskavější Excelence toužila vyslechnout tyto zlosyny a vidět, jak se budou zodpovídat ze svých zločinů, sepsal jsem jména a popisy oněch vrahů, přiložil je ke zprávě o vypsané odměně a rozeslal je velitelům našich skvělých sil v oblasti. S důvěrou očekávám, že budu mít zločince každou chvíli pod zámkem.

Kitiara pochybovala, že se některý z velitelů vůbec obtěžoval Tedovu zprávu číst.

Samozřejmě, „oni zločinci“ nemuseli být Tanis a jeho přátelé. Podle hlášení bylo v Thorbardinu zalezlých osm set lidských uprchlíků. Vylovila zprávu, svinutou uprostřed velmistrova dopisu, a s tlukoucím srdcem přelétla jména.

Stejně jako předtím v komnatě s ochráncem na ni vyskočila minulost. Z mlhy času se vynořily obličeje.

Tanis Půlelf. Vousatý půleIf. Je považován za vůdce. No jistě, pomyslela si Kit. Jako vždycky.

Sturm Ostromeč. Člověk. Rytíř ze Solamnie. Její schůzka se Sturmem očividně nevyšla, jak měla.

Flint Křesadlo, trpaslík. Mrzutý starý Flint. Nikdy ji neměl moc rád.

Tasslehoff Bosonožka. Šotek. Těžko věřit, že je tenhle otrava ještě naživu.

Raistlin a Karamon Majere. Lidé. Čaroděj, válečník. Její malí bratříčci. Vlastně nevlastní bratříčci. Za svůj úspěch musí poděkovat jí.

Tika Waylanová. Člověk. Jméno jí bylo povědomé, ale Kit si ho

nedokázala zařadit.

Elistan. Člověk. Paladinův klerik. Nebezpečný buřič. Jak nebezpečný může být klerik tak slabého boha, jako je Paladin?

Gilthanas, elf. Zlatoluna, kleričkа Mišakal.… ano, ano… Kit je netrpělivě přelétla. Tady je jméno, které hledá.

Laurana. Elfská princezna. Zajmout živou! Elfa je majetek pospolného Teda a nesmí být zraněna, musí být v doprovodu stráží okamžitě poslána zpět pospolnému. Nabídnuta odměna.

„Tak tady jsi," nespokojeně zabručela Kitiara. „Pořád s ním."

Ostře hleděla na jméno, jako by z něj mohla vyvolat její obraz: světlovlasá, štíhlá, půvabná.

Přátelé, rodina. Milenec. Sokyně. Míří do Tarsisu. A tam pravděpodobně míří i Derek z Korunní Stráže! Špehové jí řekli, že jde do Tarsisu hledat knihovnu. Co když se setkají? Sturm a Derek jsou oba rytíři, bezpochyby se znají. Možná jsou i přátelé. Co by se stalo, kdyby se v Tarsisu potkali? Zmínil by Derek její jméno?

Kit o tom přemýšlela a neviděla důvod, proč by to dělal, ale přesto tu pořád byla znepokojující možnost, že by mohl říct, že ji viděl a mluvil s ní. Přála si, aby mu neřekla pravé jméno. Bylo to trochu chvástání.

Tarsis. Pro draka den cesty.

Kitiara dlouho seděla, hleděla do plamenů v míse s tulením olejem a plánovala. Nezapomínala na Ariakase. Ti, kdo na něj zapomněli, měli sklon velmi brzy umírat. Je potřeba uklidnit ho, potěšit. Musí ho přimět myslet si, že to, co se chystá udělat, dělá pro něj.

Usmála se, přestala plánovat a vrátila se k Tedovu dopisu. Čekala, že se pobaví dalšími důkazy hobovy hlouposti. Bohužel se však ukázalo, že jeho hloupost není tak zábavná. Kitiara se rozhořčeně nadechla a zaklela.

„Ty zatracený pitomče!"

Vyskočila a zmačkala dopis v ruce. Málem ho hodila do plamenů, ale ovládla se. Přinutila se přečíst si ho znovu, ale napodruhé ani napotřetí to nebylo o nic lepší. Hodila ho do ohně a dívala se, jak se všechny její plány mění v kouř.

Ten idiotský hobgoblin se chystá zaútočit na Tarsis!

Věděla proč. Rudí draci na Teda naléhali, aby je poslal do boje, a Tede si sice nacpával žaludek tak, že mu břicho překypovalo přes opasek, ale na to, aby odporoval drakům, žaludek neměl.

Tede by se měl soustředit na shromáždění sil k útoku na Thorbardin. Místo toho ohrožoval své jednotky útokem na město, které bylo chudé a z vojenského hlediska bezcenné, na město, které nemohl udržet. Na okupaci prostě neměl dost vojáků. Kdysi před Pohromou, když to býval námořní přístav, mohl být Tarsis cennou kořistí, ale když dopadla ohnivá hora, moře se stáhlo, Tarsis uvázl na souši a kupci zkrachovali.

Neměla ponětí, co si Tede myslí. Odpověď byla – nemyslí. Kitiara se už už chystala vyrazit do Ochranova a pokusit se to zastavit, když si náhle uvědomila, že by mohla tohohle pitomého hobova rozhodnutí využít ve svůj prospěch.

Vzpomněla si na stanovené datum útoku. Za čtrnáct dnů. Neměla moc času a musela toho ještě hodně udělat – a obezřetně. Ani Mráček nesmí nic tušit o jejích skutečných motivech. Strčila si pergamen se jmény a popisem vrahů Pána Verminaarda pod košili, dala si dva loky trpasličí kořalky, aby přežila mrazivou zimu za letu, zabalená v kožešinách posbírala postroje a vyrazila za drakem. „Kam zamíříme?“ zeptal se Mráček. Už chtěl být rychle pryč. „Do Thorbardinu pro modrou letku,“ řekla Kitiara. „A pak do Tarsisu.“ Mráček otočil hlavu a zadíval se na ni. „Tarsis! Co budeme dělat v Tarsisu?“

„Vysvětlím ti to později,“ řekla Kit. Její hlas zněl zevnitř rohaté přilby dutě. Mráček chtěl o bláznivém rozhodnutí vzít modrou letku do Tarsisu slyšet víc, ale rozhodl se odložit rozhovor do míst, kde mu nebude ocas přimrzat k ledu.

Roztáhl křídla, odtrhl ocas, mocně se odrazil silnýma zadníma nohama a vděčně vystoupal na křišťálově modrou oblohu.

KNIHA DRUHÁ

1.

Oběť Zeboim.
Derek cituje Instrukci.

erek z Korunní Stráže a jeho společníci, Brian Hrom a Aran Dlouhý luk, stáli u zábradlí kupecké lodi a dívali se, jak vplouvají do Rigitu. Přístavní město leželo asi sedmdesát mil od Tarsisu. Loď *Marigold*, pojmenovaná po kapitánově dceři, měla celou cestu klidné moře a dobré počasí.

Aran Dlouhý luk byl o hlavu vyšší než zbylí dva rytíři. Byl to velký muž a žil velkoryse, byl bodrý, dobrosrdečný a rád se bavil. Vlasy měl pískově červené a kníry – tradiční kníry Solamnijského rytíře – dlouhé a splývavé. Rád si zavdal „malý doušek“, jak říkají trpaslíci, a v koženém pouzdře na opasku nosil malou láhev. Uvnitř byla ta nejlepší pálenka, ze které neustále usrkával. Nikdy nebyl opilý, jen vždycky v náladě. Jeho smích zněl z hloubky břicha a byl stejně mohutný jako sám rytíř. Možná moc na rytíře nevypadal, ale byl to zuřivý válečník, proslulý odvahou a uměním v boji. Ani Derek mu nemohl nic vyčíst.

Když loď vplouvala do přístavu, rytíř pobaveně sledoval, jak námořníci přinášejí oběti díkuvzdání. Dary se různily, od náhrdelníků z lastur až po malé dřevěné řezby nejrůznějších netvorů z mořských hlubin, všechny osobně zhotovené námořníky během plavby. Zpěvavě děkovali za bezpečnou cestu a házeli dary do vody.

„Co to pořád opakují za slovo?“ zeptal se Aran kapitána. „Zní to jako ‚Zeboim, Zeboim‘.“

„Přesně tak, pane,“ řekl kapitán. „Zeboim, bohyně moře. Měli byste jí také přinést oběť, pánové. Nemá ráda, když ji někdo

přehlíží.“

„Přestože už po ní tři sta let není ani stopy?“ zeptal se Aran a mrkl na přátele.

„To, že se nám neozývá a že ji nevidíme, neznamená, že na nás Zeboim nedohlíží,“ vážně odvětil kapitán.

Při řeči se naklonil přes zábradlí a hodil do zelené vody náramek z modrých kamenů. „Děkuji ti, Zeboim,“ zvolal. „Požehnej naší cestě domů!“

Derek ho sledoval s přísným nesouhlasem. „Chápu, že hloupí námořníci těm pověrčivým nesmyslům věří, kapitáne, ale nemůžu uvěřit, že se vy, kapitán a vzdělaný člověk, účastníte takových obřadů.“

„Za prvé, mí muži by se vzbouřili, kdybych to nedělal, můj pane,“ řekl kapitán. „A za druhé,“ pokrčil rameny, „jistota je jistota, hlavně když jde o Mořskou čarodějku. A teď, pokud mě omluvíte, pánové, vplouváme do přístavu, mám povinnosti.“

Rytíři stáli u zábradlí a pozorovali přístav. Zima se rychle blížila a přístav byl skoro prázdný, až na rybářské lodě, které čelily každému počasí kromě nejkrutějších zimních bouří.

„Dovolte, pánové,“ ozvalo se za nimi.

Tři rytíři se otočili a uviděli jednoho z námořníků, jak se houpavě uklání. Byl na palubě nejstarší. Tvrdil, že je námořníkem už šedesát let, říkal, že se vydal na moře už jako kluk, v deseti letech. Byl seschlý a shrbený, tvář měl opálenou sluncem a svraštělou věkem, do lanoví však pořád dokázal vyšplhat stejně rychle jako mladíci. Byl schopen předpovědět příchod bouře z letu racků a tvrdil, že umí mluvit s delfíny. Přežil i ztroskotání a říkal, že ho před utopením zachránila krásná mořská elfka.

„Pro vás, pánové,“ řekl stařík šišlavě, protože ho kurděje připravily o většinu zubů. „Dárek Mořské čarodějnici.“

V rukách držel dvě vyřezávaná dřevěná zvířátka, která s pokýváním hlavy, úklonou a bezzubým úsměvem podával Aranovi a Brianovi.

„Co je to?“ zeptal se Brian a prohlížel si řezbu.

„Vypadá to jako vlk,“ podotkl Aran.

„Ano, pánové. Vlk,“ řekl stařík a sáhl si rukou na čelo. „Pro oba.“

Ukázal sukovitým prstem nejdřív na Arana a pak na Briana. „Dejte je Mořské čarodějnici. Bude k vám laskavá.“

„Proč vlci, staříku?“ zeptal se Aran. „Vlci nejsou moc mořští. Nebyla by pro ni lepší velryba?“

„Ve snu jsem se dozvěděl, že vlci,“ řekl starý muž a oči se mu mazaně zaleskly. Ukázal na moře. „Dejte je bohyni. Poproste ji o požehnání.“

„Udělejte to a obviním vás před Radou,“ prohlásil Derek.

Derek nebyl známý smyslem pro humor, ale občas si dopřával suché žerty (tak suché, že si jich většinou nikdo nevšiml). Mohlo to být jenom škádlení, ale možná taky ne. Brian nevěděl.

Aranovi, který všechno hned obrátil v legraci, to bylo jedno.

„Děsíš mě. Z čeho nás obviníš, Dereku?“ zeptal se s předstíranou obavou.

„Modloslužba,“ řekl Derek.

„Ha, ha!“ Aranův smích se rozléhal nad vodou. „Žárlíš, protože jsi nedostal vlka.“

Derek se během cesty držel v kajutě a trávil čas čtením Instrukce, kterou měl s sebou, a vpisováním poznámek na okraj. Opouštěl kajutu jen kvůli každodennímu pohybu, což znamenalo, že hodinu chodil po palubě sem a tam, nebo šel povečeřet s kapitánem. Aran se potloukal po palubě od rána do večera, bavil se s námořníky, učil se vázat lana a tančil námořnické tance. Pokusil se vyškrábat do lanoví a málem si srazil vaz, když spadl z ráhna.

Brian strávil většinu času tím, že se pokoušel držet Arana při zemi.

„Takže ho jenom hodím do vody,“ říkal Aran starci a chystal se to udělat. „Mám říct nějakou modlitbu?“

„Ne,“ řekl Derek přísně. Natáhl ruku, vzal vyřezávaného vlka Aranovi z dlaně a podal ho zpět starci. „Díky, lodníku, ale tihle rytíři mají svoje meče. Nepotřebují požehnání.“

Derek se ostře podíval na Briana, který tiše poděkoval a vrátil vlka starci.

„Jste si jistí, pánové?“ zeptal se stařík a upřeně na ně hleděl. Brian se pod jeho pohledem cítil nejistě, ale než stačil odpovědět, Derek to rozsekl.

„Nemáme čas na pohádky,“ řekl stručně. „Pánové, brzy se vylodíme. Musíme dobalit.“

Odešel od zábradlí a vykročil přes palubu.

„Dej to bohyni za mě,“ řekl Aran starci a poplácal ho po rameni, „a vyřiď moje poděkování.“

Brian se ohlédl a viděl, že tam stařec pořád stojí a sleduje je. Pak se ozval kapitánův hlas, který všem rukám přikazoval připravit se ke spuštění kotvy. Stařec hodil vlčí řezby přes palubu a odspěchal poslechnout.

Derek zmizel v podpalubí a mířil k malé kajutě, kterou tři rytíři sdíleli. Aran ho následoval a upíjel přitom z láhve. Brian se ještě ohlédl na moře. Vítr foukal od ledovce, který byl daleko na jihu, a přinášel s sebou závany zimy. Vlny byly na hřebenech postříkané zlatým sluncem, dole modré. Vítr mu škubal lemem pláště. Mořští ptáci kroužili po nebi nebo se poklidně houpali na hladině.

Brian si přál, aby si starcovu řezbu vzal. Přál si, aby obětoval mořské bohyni, ať byla kýmkoliv. Představil si ji, krásnou a vrtošivou, nebezpečnou a smrtící. Brian zvedl ruku a pozdravil ji.

„Díky za bezpečnou plavbu, má paní,“ řekl napůl žertem a napůl vážně.

„Briane!“ ozval se zdola Derekův popuzený hlas.

„Už jdu!“ zavolal Brian.

* * *

Rytíři nezůstali v Rigitu dlouho. Obstarali si koně na cestu na sever do Tarsisu. Pojedou přes Prašné pláně; cesta je ještě průjezdná, přestože na severu kolem Thorbardinu už je sníh, jak aspoň Aran slyšel od kumpána v hospodě, žoldnéře, který odtamtud právě přijel.

„Radil nám, abychom nezůstávali uvnitř Tarsisu,“ řekl jim Aran, zatímco nakládali zásoby na koně. „Navrhl, abychom se utábořili v horách a vstoupili do města ve dne. Tvrdil, že bychom si měli nechat pro sebe, že jsme Rytíři ze Solamnie. Zdá se, že nás v Tarsisu nemají zrovna rádi.“

„Instrukce říká: ‚Rytíř má kráčet otevřeně ve slunci, hrdě dosvědčovat svou ušlechtilost světu,‘“ citoval Derek.

„Ajestli nás místní kopnou do našich ušlechtilých zadků a vyhodí nás z města, co bude s naší výpravou a hledáním dračího jablka?“ zazubil se Aran.

„Nevyhodí nás. Řekl ti to nějaký pochybný žoldák,“ pohrdavě prohlásil Derek.

„Kapitán mi říkal totéž, Dereku,“ řekl Brian.

„Před Pohromou rytíři udělali z Tarsisu Panské město Solamnie, přestože bylo stovky mil daleko. Tak ho mohli chránit před nepřáteli. Pak přišla Pohroma a rytíři nemohli ubránit sami sebe, tím méně nějaké město daleko od Solamnie. Rytíři, kteří žili v Tarsisu – ti, co přežili – se vrátili do Palantasu a nechali Tarsis, ať si svoje bitvy vybojuje sám.

Tarsisané nám nikdy neodpustili, že jsme je opustili,“ uzavřel Brian.

„Možná bychom mohli najít skulinu…“ začal Aran.

Brian se po něm varovně podíval a Aran si promnul nos a přeformuloval návrh jinak.

„Možná má Instrukce nějaká opatření pro takové choulostivé politické situace.“

„Měl bys znát Instrukci lépe,“ káravě pronesl Derek, „pak bys věděl, co říká. Nevstoupíme do Tarsisu pod falešnou záminkou. Předložíme své doporučení úřadům a obdržíme svolení ke vstupu. Pokud se budeme chovat čestně, nebudeme mít potíže. Potíže bychom měli, kdyby nás chytili, jak se plížíme do města jako zloději.“

„Říkáš to tak, jako bych navrhoval, že vstoupíme do města v černém a s pytli přes hlavu,“ zasmál se Aran. „Není nutné dávat okázale najevo, že jsme rytíři. Nemusíme lhát – jenom sbalíme ty přepychové tabardy a ručně šitou koženou zbroj, místo zdobných přileb si vezmeme obyčejné. Sundáme hodnostní označení, ostruhy a oblékneme si obyčejné, praktické oblečení. A možná si přistřihneme kníry.“

To poslední rozhodně neměl říkat. Derek se ani neobtěžoval odpovědět. Dokončil utahování uzdy a vyrazil vyrovnat účet s hostinským.

Aran pokrčil rameny a sáhl po láhvi. Dal si dva loky a nabídl

Brianovi, který zavrtěl hlavou.

„Derek mluví rozumně, Arane," dohadoval se Brian. „Mohlo by pro nás špatně skončit, kdyby nás přistihli, jak se pokoušíme utajit, kdo jsme. A kromě toho, neumím si představit, že by nás Tarsisané nenáviděli ještě po třech stech letech!"

Aran se na něj podíval a usmál se. „To proto, že si neumíš představit, že bys někoho nenáviděl, Briane." Zašel ke dveřím stáje, a když viděl, že Derek není v doslechu, vrátil se k příteli. „Víš, proč mě Pán Guntar požádal, abych se vydal na tuhle výpravu?"

Brian mohl hádat, ale nechtěl. „Arane, nemyslím, že…"

„Jsem tady, abych dohlédl na to, že to Derek neposere," řekl Aran zpříma. Znovu se napil.

Brian zamrkal nad neotesaností jeho vyjádření. „Derek je Rytíř růže, Arane. Je to můj i tvůj nadřízený. Podle Instrukce…"

„Do hajzlu s Instrukcí!" odsekl ostře Aran. Jeho bodrá nálada se vytratila. „Nedovolím, aby tahle mise selhala kvůli tomu, že Dereka víc zajímá dodržování nějaké staré plesnivé sbírky zastaralých zákonů než záchrana našeho národa."

„Bez těch zákonů a ušlechtilé tradice, kterou představují, by ten národ možná nestál za záchranu," poznamenal Brian zachmuřeně.

Aran laskavě položil příteli ruku na rameno. „Jsi dobrý muž, Briane."

„To je Derek taky," vážně odvětil Brian. „Známe ho už dlouho, Arane. Oba jsme jeho přátelé už léta."

„To je fakt," řekl Aran a znovu pokrčil rameny, „a oba vidíme, jak moc ztvrdl a změnil se."

Brian si povzdechl: „Měj s ním trpělivost, Arane. Hodně vytrpěl. Ztráta hradu, strašná smrt jeho bratra."

„Budu trpělivý," řekl Aran, „do jisté meze. Teď si jdu dát přípitek na rozloučenou. Jdeš se mnou?"

Brian zavrtěl hlavou: „Běž. Počkám na Dereka."

Aran nasedl na koně a odjel si dát poslední džbánek piva a doplnit před odjezdem láhev.

Brian zůstal ve stáji a upravoval koni uzdu. K čertu s Aranem! Brian si přál, aby mu Aran neřekl skutečný důvod, proč tuje. Brian nechtěl myslet na to, že Pán Guntar Derekovi natolik nevěří, že na

něho nasadil přítele jako špeha, a zároveň nerad slyšel, že Aran tak ponižující úlohu přijal. Rytíři jeden druhého nešpehují. Musí to být někde v Instrukci.

Pokud ano, Derek tyhle pasáže necitoval, protože měl sám špehy na dvoře Pána Guntara. Možná Derekovi jeho špehové řekli, že je Aran taky špeh. Brian si opřel hlavu o koňský krk. Málem uvěřil, že se Královna Takhisis opravdu vrátila na svět a zasela semeno sváru do srdcí těch, kdo kdysi byli zastánci cti a chrabrosti. Semeno zakořenilo ve strachu a teď vzkvétalo v plevel nenávisti a nedůvěry.

Z temných myšlenek vytrhl Briana Derekův hlas: „Kde je Aran?“

„Sel si dát pivo,“ řekl Brian.

„Nejsme na šotčím výletě,“ zamračil se Derek. „Nebere nic vážně, a teď ho ještě musíme jít tahat z nějaké krčmy.“

Derek se mýlil. Našli Arana, jak na ně čeká na cestě k Tarsisu a otírá si z úst pěnu.

Všichni tři vyrazili, Aran uprostřed, Derek vpravo od něj, Brian vlevo. Najednou si živě vybavil jinou výpravu, jejich první.

„Vzpomínáte si, jak jsme ještě byli panoši a nebavily nás výpady a sekání dřevěnými meči? Rozhodli jsme se, že jim ukážeme, co umíme, a tak jsme…“

„…se rozhodli, že se vydáme do Nocova najít rytíře smrti!“ Aran se zasmál. „Namouduši, už pěkně dlouho jsem si na to nevzpomněl. Jeli jsme tři dny, mysleli jsme, že jsme v Nocově, i když jsme se k němu ve skutečnosti ani nepřiblížili, a pak jsme narazili na ten prázdný hrad. Byl opuštěný, hradby popraskané, cimbuří se drolilo. Jedna z věží byla spálená a černá, a my věděli, že jsme ho našli – hrad Dargaard. Prokletý domov Pána Sotha.“ Aranovo pochechtávání se změnilo ve smích. „Vzpomínáte si, co se stalo pak?“

„Na to těžko kdy zapomenu,“ řekl Brian. „Tehdy v noci jsem zestárl o pět let. Utábořili jsme se kousek od hradu, abychom na něho viděli, a opravdu, vjednom z oken jsme zahlédli podivné, mihotavé modré světlo.“

„Cha, cha! Modré světlo!“ chechtal se Aran.

„Připnuli jsme si zbroje…“

„…které nám neseděly, protože jsme je ukradli svým pánům,“ vzpomínal Aran. „Všichni jsme byli jaksepatří vyděšení, ale ani

jeden z nás by to nepřipustil, a tak jsme vyjeli.“

„Derek nás vedl. Pamatuješ, Dereku? Dal jsi znamení, my vtrhli dovnitř a,“ Brian smíchy sotva mluvil, „potkali jsme trpaslíka.“

„…který si v hradu udělal nelegální palírnu.“ Aran řval smíchy. „To modré světlo, co jsme viděli, byl oheň, na kterém si vařil kaši! Myslel si, že mu jdeme ukrást pálenku, vyskočil na nás ze stínu a mával tou mizernou velikou sekerou. Vypadal, že měří aspoň deset stop, přísahám!“

„A my udatní rytíři jsme se rozprchli třemi různými směry a on nás honil a řval, že nám useká uši!“

Aran se zhroutil přes hrušku sedla a Brian se smál tak, že skoro neviděl. Otřel si vlhké oči a podíval se po Derekovi.

Rytíř seděl v sedle, rovný jako svíčka. Zíral před sebe a lehce se mračil. Briana přešel smích.

„Nevzpomínáš si, Dereku?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Derek. „Nevzpomínám.“

Pobídl koně do cvalu a dal jasně najevo, že chce jet sám.

Aran vytáhl láhev a zařadil se za Dereka. Brian se rozhodl jet vzadu. Žádné další historky, žádný smích. Brian se pokoušel vzpomenout si na nějakou píseň o hrdinských činech, aby cestu oživil, ale nevzpomněl si.

Zpěv by Dereka stejně jenom naštval.

Trojice mlčky jela k severu. Nad ní se shromáždily šedé mraky a začalo sněžit.

2.

Náhlý konec klidné cesty. Instrukce znovu zvážena.

esta do Tarsisu byla dlouhá, studená a stísněná. Přes Prašné pláně neustále vál vítr, což bylo zároveň kletbou i požehnáním; kletbou, protože jim ledové prsty sahaly pod pláště a bodaly je i skrz nejteplejší oděv, požehnáním, protože vítr sfoukával z cesty sněhové závěje.

Rytíři s sebou vezli dřevo na oheň, věděli, že na cestě nejspíš žádné nenajdou. Nemuseli ho však použít, protože první noc strávili s kočovníky, kteří v téhle drsné krajině žili.

Pláňané jim poskytli přístřeší sestávající z koženého stanu a dali jim jídlo pro ně i jejich koně. Nepromluvili však s nimi ani slovo. Rytíři se probudili za šedého úsvitu a zjistili, že kočovníci kolem už balí stany. Než se umyli, byli Pláňané připravení. Derek poslal přátelského Arana, aby jim poděkoval.

„Podivné," prohlásil Aran, když se vrátil. Derek a Brian zatím chystali koně.

„Co?" zeptal se Derek.

„Muž, kterého jsme považovali za vůdce, se mi asi pokoušel něco říct. Pořád ukazoval na sever, mračil se a vrtěl hlavou. Zeptal jsem se ho, co tím myslí, ale nemluvil obecnou ani žádnou jinou řečí, které jsem zkusil. Třikrát ukázal na sever, pak se otočil a odešel."

„Možná je cesta na severu zablokovaná sněhem," nadhodil Brian.

„Možná to tak myslel, ale řekl bych, že ne. Vypadalo to vážněji, jako by se nás snažil varovat před něčím zlým tam nahoře."

„Už včera v noci jsem si říkal, jak je podivné najít Pláňany na

cestě v téhle roční době," řekl Brian. „Nestaví si obvykle na zimu trvalejší tábořiště?"

„Možná před něčím prchají," řekl Aran. „Dnes ráno hodně spěchali a náčelník vypadal zamračeně."

„Kdo ví, co takoví divoši dělají a proč," pohrdavě prohlásil Derek. „Přesto bychom měli být ve střehu," podotkl Brian. „Vždycky jsem ve střehu," odsekl Derek.

* * *

Přestalo sněžit a svěží vítr rozehnal mraky. Slunce svítilo, hřálo a zpříjemňovalo jim cestu. Derek trval na tom, že na sobě budou mít rytířskou výstroj: tabardy s růží, korunou a mečem, podle postavení, zdobné přilby, vysoké boty s ostruhami, které si každý z nich vysloužil, a vybrané vlněné pláště. Předchozího dne ujeli mnoho mil a doufali, že když pojedou rychle a budou zastavovat jen na tak dlouho, aby si koně odpočinuli, dostanou se do Tarsisu před setměním.

Den plynul klidně. Nenašli místo, kde by byla cesta neprůjezdná. Nikoho nepotkali ani neviděli známky toho, že by tudy jel někdo jiný. Přestali se snažit rozluštit záhadu, již Pláňan myslel.

Pozdě odpoledne se mraky vrátily a slunce zmizelo. Znovu začalo sněžit a chvíli hustě chumelilo, pak vánice ustala a vrátilo se slunce. Tak to šlo zbytek odpoledne; rytíři vjížděli ze sněžení na slunce a zase zpět do sněžení, až si to počasí nakonec tak popletlo – jak zavtipkoval Aran – že viděli, jak se vločky třpytí ve slunci.

Během jedné takové metelice rytíři vyjeli na vrcholek mírného svahu a cestou dolů zjistili, že se před nimi prostírá ohromná pláň. Viděli, jak se na ni třpytí pásy sněhu, a během přestávky za jedné z menších bouří zahlédli opevněné město.

Město zmizelo v náhlém závanu sněhu, ale bezpochyby to byl Tarsis. Potěšilo je to stejně jako pomyšlení na hostinec s hořícím krbem a horkým jídlem. Aran už se o táboření v horách nezmínil.

„Lodní kapitán doporučoval hostinec U rudého draka," řekl Brian.

„To není zrovna příjemné jméno," suše podotkl Aran.

„Můžeš si hodit sůl přes rameno a třináctkrát se zatočit, než vejdeš dovnitř,“ prohlásil Derek.

Aran se na něj užasle podíval a přistihl ho, jak se usmívá. Usmíval se ztuha, jako by na to nebyl moc zvyklý, ale usmíval se.

„Udělám to,“ zazubil se Aran.

Brian si úlevně oddechl, rád, že napětí mezi nimi trochu kleslo. Jeli dál, na další pahorek. Tentokrát z vrcholku spatřili hlubokou, kameny vystlanou rokli, přes kterou vedl dřevěný most.

Náhle je zahalila bílá sněhová vánice a zakryla jim výhled. Rytíři se zastavili. Když sněžení zeslábloa oni znovu spatřili most, pobídl Aran koně kupředu. Derek však varovně zvedl ruku.

„Počkej chvíli,“ řekl.

„Proč?“ Aran zastavil. „Viděls něco?“

„Měl jsem dojem, že něco vidím, před tou poslední metelicí. Viděl jsem na druhé straně mostu lidi.“

Aran se nadzvedl v sedle a zahleděl před sebe. „Teď tam nikdo není,“ řekl.

„To vidím taky,“ řekl Derek. „A to mě právě zneklidňuje.“

„*Bylo by* to dobré místo na přepadení,“ podotkl Brian a povytáhl meč z pochvy.

„Mohli bychom přejít jinudy,“ navrhl Aran. Byl jeden z mála rytířů, kteří uměli střílet, a sáhl pro luk, který nosil pověšený na zádech.

„Viděli nás. Jestli se otočíme, bude to podezřelé. A kromě toho,“ chladně dodal Derek, „bych rád viděl, kdo a proč u toho mostu číhá.“

„Možná jsou to trolové,“ zazubil se Aran, který si vzpomněl na jednu starou pohádku, „a my jsme kozli.“

Derek předstíral, že neslyší. „Most je úzký, budeme muset přejet za sebou. Já pojedu první. Držte se těsně za mnou. Žádné zbraně, Arane. Ať si myslí, že jsme je neviděli.“

Derek počkal, dokud je nedostihla další vánice, a pak lehce stiskl koňské boky a pomalu vyjel.

Když se Derekův kůň přiblížil k mostu, Aran tiše řekl: „To jsem jenom já, kozlík Mrzout!“

Derek se zpola otočil v sedle: „Sakra, Arane, buď pro jednou vážný!“

Aran se jenom zasmál, pobídl koně vpřed a zařadil se za Dereka. Brian jel vzadu, neustále se ohlížeje přes rameno.

Rytíři pomalu přejeli most. Ačkoliv je ukrýval sníh, koňská kopyta na dřevěných prknech klapala a ohlašovala jejich příjezd. Měli nastražené uši, ale nic neslyšeli. Brian hleděl skrz závany sněhu dozadu, neviděl však nikoho, kdo by je sledoval. Mohl by si myslet, že se Derek zbytečně plaší, ale na to ho příliš dobře znal. Možná je občas nafoukaný, ale je to vynikající voják – s intuicí a skvělými pozorovacími schopnostmi. Dokonce ani Aran teď nežertoval, přestože předtím udělal vtip o kozlech. Měl ruku na jílci meče a pečlivě sledoval okolí.

Derek byl asi v polovině mostu. Aran jel za ním a kopyta jeho koně klapala po mostě, Brianův kůň následoval za Aranovým. Najednou se z chumelenice vynořili tři cizinci a vykročili k nim. Měli na sobě dlouhé pláště, které se za nimi táhly po sněhu. Kapuce si nechali stažené přes hlavy, takže jim nebylo vidět do tváří. Na rukou měli velké kožené rukavice a na nohách těžké boty.

Koním se každopádně nelíbili. Derekův kůň odfrkl a stáhl uši dozadu a Aranův zatančil stranou, zatímco Brianův neklidně couvl a uskočil.

„Jaká náhoda, přátelé na cestách," zvolal jeden z cizinců a pomalu kráčel k mostu. „Kam jste se vydali v tak mizerném nečase?"

Brian se zavrtěl v sedle. Cizinec mluvil obecnou velmi dobře a pokoušel se, aby to znělo přátelsky, ale Brian ztuhl. Zaslechl slabé zasyknutí ve slově „cestách". Takhle by to mohl vyslovit drakonián. A drakoniáni jsou známí tím, že schovávají šupinatá těla pod dlouhými plášti s kápěmi. Brian uvažoval, jestli jeho druhové to syknutí taky slyšeli a jestli jsou taky ve střehu. Neodvážil se na ně podívat nebo dát jinak najevo, že něco není v pořádku.

Pak Aran, který jel před ním, tiše řekl solamnijsky: „Trolové ne. Ještěři."

Brian pohnul rukou pod pláštěm a sevřel jílec meče.

Derek se na cizince ostražitě zadíval a pak prohlásil: „Jelikož jsme na cestě do Tarsisu a město leží přímo před námi, dá se s jistotou říct, že míříme do Tarsisu."

„Vadilo by vám, kdybych vám položil pár otázek?" zeptal se

drakonián, stále přátelsky.

„Ano, vadilo," řekl Derek. „Teď ustupte a nechte nás přejít."

„Hledáme jisté lidi," pokračoval drakonián, jako by neslyšel. „Máme pro ně vzkaz od našeho pána."

Brian koutkem oka zachytil pohyb. Čtvrtý drakonián stál stranou cesty, za ukazatelem. Měl plášť a kapuci jako jeho tři společníci, ale byl mnohem menší než oni. Vrtěl se v plášti a Brian si myslel, že sahá po zbrani, ale drakonián vytáhl dokument, zavolal na ostatní a zavrtěl hlavou.

Velitel se ohlédl na drakoniána s papírem, pokrčil rameny a přívětivě prohlásil: „Moje chyba. Šťastnou cestu, pánové." Pak se otočil a odešel.

Rytíři na sebe hleděli.

„Jedeme dál," rozkázal Derek.

Vyjeli. Derekův kůň přejel most a Aranův ho těsně následoval, když náhle zavál vítr, nadzdvihl lem Derekova pláště a sfoukl ho dozadu. Řádová růže, vyšitá na tabardě, zahořela jasnou červení; jediná barva v bílé, zasněžené krajině.

„Solamnijci!" zasyčel malý, podsaditý drakonián u ukazatele. „Zabijte je!"

Drakoniáni se prudce otočili a shodili kapuce. Byli to baazové, pěšáci dračích armád. Strhli si rukavice a tasili krátké, zakřivené meče. Měli sice šupiny a drželi zbraně v tlapách s drápy, ale byli to nelítostní a inteligentní bojovníci, jak tři rytíři dobře věděli, protože už s nimi bojovali ve Vingaardu a u Korunní Stráže.

Derek s mečem v ruce pobídl koně přímo proti veliteli drakoniánů. Věřil, že dusající kopyta přinutí drakoniána couvnout, aby ho kůň nepošlapal. Derek však měl bohužel jen najaté zvíře, ne cvičeného válečného koně. Podivně páchnoucí ještěr ho děsil a kůň se vzepjal na zadních, divoce se roztancoval a málem vyhodil Dereka ze sedla.

Derek se snažil koně uklidnit a udržet se v sedle a chvilku nestíhal sledovat nic jiného. Jeden z drakoniánů viděl, že má rytíř potíže, a vrhl se na něj s taseným mečem. Aran vjel se svým koněm mezi Derekovo vzpínající se zvíře a útočníka. Sekl po drakoniánovi mečem a zasáhl ho do obličeje.

Vystříkla krev a z netvorovy čelisti odlétl kus masa. Drakonián bolestně zasyčel, ale útočil dál a pokusil se bodnout Arana zakřiveným mečem do stehna. Aran odhodil čepel botou a vykopl ji drakoniánovi z ruky.

Brian popohnal koně z mostu a vyrazil blokovat třetího protivníka, který už běžel k ostatním. Sledoval přitom malého, podsaditého drakoniána u ukazatele a s úžasem spatřil, jak netvor náhle roste! Pak si uvědomil, že drakonián neroste; jen se narovnal. Bozak předtím pohodlně dřepěl, ale teď se zvedl do plných sedmi stop.

Bozak nesáhl po zbrani. Pozvedl hlas a prozpěvoval jakési zaklínání, ruce zvednuté, prsty namířené na Arana.

Brian zařval: „Arane! Dolů!“

Aran neztrácel čas vyptáváním, ale prudce se sklonil a přitiskl se ke koňské šíji. Padajícím sněhem zahořelo přízračné narůžovělé světlo. Z bozakových prstů vystřelily ohnivé koule. Střely neškodně prolétly nad Aranem, jen ho zasypaly jiskrami.

Brian zařval výzvu, tasil meč a cvalem se rozjel proti bozakovi, doufaje, že ho zastaví, než dokáže seslat další kouzlo. Za sebou slyšel řinčení oceli a Dereka, jak něco křičí, ale neodvážil se spustit oči z protivníka a podívat se, co se tam děje.

Bozak si Briana nevšímal. Věřil, že není v nebezpečí, a Brian si uvědomil, že k tomu musí mít důvod. Rozhlédl se kolem. Jakýsi drakonián běžel vedle jeho koně a chystal se na něj skočit a stáhnout ho na zem.

Brian se nešikovně ohnal mečem do strany, ale musel drakoniána zasáhnout, protože vystříkla krev a netvor mu zmizel z očí. Brian se pokusil koně zastavit, ale zvíře bylo vyděšené z pachu krve, křiku a boje a vůbec se nedalo ovládat. Zdivočelý kůň, kterému cákala pěna od huby, nesl Briana blíž a blíž k bozakovi. Drakonián zvedl drápy, prsty roztažené, a ukázal na něj.

Brian hodil meč do sněhu, seskočil z vyděšeného koně a vrhl se na bozaka. Vrazil do něj a naprosto ho zaskočil. Ohnivé střely se rozlétly všemi směry. Bozak divoce zamával rukama a spadl na záda. Rytíř přistál přímo na něm.

Brian se snažil postavit. Bozak, vyvedený z míry pádem, šátral po

meči. Brian vytrhl z opasku nůž a vší silou ho protivníkovi zabodl do krku. Drakonián chroptěl a kašlal. Kolem nože se valila krev a netvor hleděl na rytíře se zuřivostí, která rychle dohasínala, jak umíral.

Brian si na poslední chvíli vzpomněl, že jsou bozakové po smrti stejně nebezpeční jako zaživa. Varovně vykřikl na přátele, otočil se a rozběhl se co nejdál od mrtvého drakoniána. Sotva přistál na břiše na zasněžené zemi a udeřil se do žeber o kámen, přehnala se přes něj žhavá vlna. Chvíli zůstal ležet, zpola omráčený výbuchem, a pak se ohlédl.

Z bozaka zůstala jen ohořelá kostra, kouřící maso a úlomky zbroje. Aran stál nad mrtvým nepřítelem, hlasitě klel a pokoušel se vyrvat meč z kamenné sochy, která bývala baazem. Škubl ze všech sil právě ve chvíli, kdy se kámen rozpadl v prach. Rytíř málem spadl na zadek, ale podařilo se mu udržet rovnováhu. S klením si otřel krev z rány na bradě.

„Je někdo zraněný?“ zavolal Derek. Stál vedle roztřeseného koně a meč měl mokrý od krve. U nohou mu ležely hromady popela.

Aran zabručel.

Brian se rozhlížel po svém koni a viděl ho, jak divoce cválá plání a míří domů. Pískal a křičel, všechno marné. Kůň si ho nevšímal a utíkal.

„Moje výstroj je ta tam!“ prohlásil Brian zděšeně. „Zbytek mé zbroje, jídlo, oblečení…“

Měl na sobě pancíř a přilbu, ostatní věci byly pryč: chrániče, rukavice…

Potřásl hlavou a zašel si pro meč. Přitom uviděl ve sněhu ležet dokument, do kterého se bozak díval. Drakonián ho musel zahodit, aby se mohl soustředit na sesílání kouzel. Brian ho zvědavě zvedl.

„Co u Propasti dělají drakoniáni utáboření ve sněhu u mostu?“ zeptal se Aran. „Nedává to smysl.“

„Přepadávání pocestných pro ně má smysl,“ řekl Derek.

„Nechtěli nás přepadnout. Chtěli nás nechat jít, ale pak zahlédli tu tvoji rudou růži a uvědomili si, že jsme Solamnijští rytíři,“ odsekl Aran.

„Pche! Stejně by po nás skočili zezadu,“ řekl Derek.

„Tím si nejsem jistý,“ řekl Brian a s dokumentem v ruce vstal.

„Myslím, že jsou to lovci odměn. Viděl jsem, jak se bozak díval do tohohle, když jsme vyjeli. Viděl, že neodpovídáme popisu, a přikázal baazům, ať nás nechají jít.“

Dokument obsahoval seznam jmen s popisy a výší odměny za zajatce. První jméno na seznamu bylo Tanis Půlelf, další Flint Křesadlo s poznámkou „trpaslík“ na okraji. Byl tu i šotek Tasslehoff Bosonožka, dva elfové, čaroděj Raistlin Majere a jakýsi muž označený za Paladinova klerika.

„A podívejte na tohle.“ Brian ukázal najedno jméno. „Náš starý přítel.“

Sturm Ostromeč. Vedle jména bylo napsáno *Solamnijský rytíř.*

„Pche! Ostromeč není rytíř,“ zamračil se Derek.

Aran se na něj užasle podíval. „Koho to zajímá, jestli je rytíř, nebo ne?“ píchl prstem do dokumentu. „Proto drakoniáni hlídali na mostě. Hledali tyhle lidi a jeden z nich je náhodou náš přítel a Solamnijec.“

„Možná tvůj přítel,“ řekl Derek. „Ostromeč není můj přítel.“

„Nemyslím, že bychom tu měli stát a hádat se,“ podotkl Brian. „Můžou tu být další drakoniáni. Jak víme, Tarsis mohl klidně padnout do nepřátelských rukou.“ Opatrně dokument složil a vsunul si ho do opasku.

„To těžko,“ řekl Derek. „V Rigitu bychom o tom něco zaslechli a tihle drakoniáni byli v přestrojení. Kdyby měli Tarsis, naparovali by se, aby každý viděl, že tu velí oni. Byli tu tajně, na vlastní pěst.“

„Nebo na rozkaz svého pána,“ připomněl Aran. „Všimli jste si, že měli modré odznaky stejně jako ti, co na nás útočili v Solamnii?“

„To je divné, když o tom tak přemýšlím,“ řekl Brian. „Podle hlášení je rudé křídlo dračí armády blíž Tarsisu než modré.“

„Modří nebo červení, všechno jsou to nepřátelé a Brian má pravdu,“ řekl Derek. „Už jsme tu moc dlouho. Briane, pojedeš s Aranem. Jeho kůň je větší a silnější. Náklad přeložíme na mého.“

Přenesli sedlové vaky z Aranova koně na Derekova, pak Aran nasedl a vytáhl Briana k sobě. Brianův kůň už byl dávno pryč.

Aran a Brian klusem vyrazili po cestě.

„Kampak?“ otázal se Derek.

„Do Tarsisu,“ zastavil Aran koně. „Kam jinam?“

„Myslím, že bychom tam neměli vjet otevřeně,“ řekl Derek. „Alespoň dokud se nedozvíme víc o tom, co se děje.“

„Myslíš, jako že nemáme ohlásit naši ušlechtilou přítomnost?“ zeptal se Aran s předstíranou hrůzou. „Jsem šokován, Dereku, šokován, že bys něco takového mohl vůbec navrhnout! Možná se už nikdy nevzpamatuju.“ Vytáhl láhev a dal si doušek.

Derek se na něho rozhněvaně podíval a neodpověděl. Brian zvedl oči k obloze. Převalovaly se tam mraky, šedé a bílé. Zpoza nich zářilo bledé světlo. Jestli se mraky rozptýlí, bude velmi chladná noc.

„Kam půjdeme?“ zeptal se.

„Podle mapy je západně od Tarsisu lesnatá pahorkatina. Tam se můžeme utábořit na noc, sledovat město a ráno se rozhodnout, co uděláme.“

Derek otočil koně a vyrazil přes pláň.

Aran ho s tichým pochechtáváním následoval.

„Je zajímavé vidět Ostromečovo jméno na seznamu hledaných,“ řekl Aran Brianovi. „A zdá se, že je v podivné společnosti – elfové, trpaslíci a tak. To je asi z toho života ve městě, jako je Útěšín, na křižovatce cest. Slyšel jsem, že je to divoké místo. Vyprávěl ti někdy něco o tom, jak tam žil?“

„Ne, nikdy o tom nemluvil. Ale Sturm byl vždycky hodně uzavřený. Skoro vůbec nemluvil o sobě. Mnohem víc se zajímal o svého otce.“

„Škoda.“ Aran si povzdechl. „Rád bych věděl, co má za potíže.“

„Ať je to cokoliv, musí teď být někde v téhle části Ansalonu – anebo si někdo myslí, že tuje,“ řekl Brian.

„Rád bych se s Ostromečem znovu setkal. Je to dobrý muž, ať si někteří myslí, co chtějí.“ Aran se kysele podíval na Dereka. „Ale asi to není moc pravděpodobné.“

„V těchhle časech nikdy nevíš, koho na cestách potkáš,“ řekl Brian.

„To je pravda,“ prohlásil Aran se smíchem a přejel si prsty po bradě, aby viděl, jestli mu ještě teče krev.

* * *

Tři rytíři strávili chladný a neradostný večer shluknutí kolem ohně v mělké jeskyni v kopcích nad Tarsisem. Sněhová bouře se vyzuřila a noc byla jasná. Solinár a Lunitár ji zalévaly stříbrným a rudým světlem.

Rytíři ze svého tábora viděli jednu z hlavních městských bran, až do rána zavřenou a zatarasenou. Hradby hlídala stráž, muži pochodovali pomalými, odměřenými kroky. Město bylo temné; většina lidí byla v postelích.

„Město vypadá docela klidně," řekl Brian, když ho Aran přišel vystřídat na hlídce.

„Ano. A deset mil kolem není jediný drakonián," řekl Aran, potřásaje hlavou.

Rytíři vstali časně a dívali se, jak se brána otevírá. Nikdo nečekal na vstup a jen několik lidí odešlo (většinou to byli šotci vyhoštění z města). Ostatní zamířili k Rigitu. Stráž brány zůstávala ve věžích a vycházela ven do zimy, jen když bylo třeba pustit někoho dovnitř. Hlídky na hradbách se znuděně procházely a často se zastavovaly, aby se ohřály u velkých železných ohňových pánví a přátelsky si popovídaly. Tarsis byl obrazem města, jež je v míru samo se sebou i s celým světem.

„Jestli drakoniáni čekali na ty lidi na mostě k Tarsisu, můžeme se vsadit, že sledovali i Tarsis," řekl Brian. „Někdo určitě číhá u bran."

Aran mrkl na Briana: „Takže, Dereku, napochodujeme do Tarsisu se všemi rytířskými odznaky a se standartami s ledňáčkem a růží?"

Derek se tvářil velice zachmuřeně.

„Radil jsem se s Instrukcí," řekl a vytáhl opotřebovaný svazek. „Říká se v ní, že nejdůležitějším zájmem rytíře je úspěch rytířské výpravy potvrzené Radou. Pokud naplnění takové výpravy žádá, aby rytíř ukrýval totožnost, má úspěch výpravy přednost před povinností rytíře hrdě prokazovat oddanost."

„Ztratil jsem se někde kolem přednosti a naplnění," řekl Aran. „Jednoslabičnými slovy, Dereku. Přestrojíme se, nebo ne?"

„V souladu s Instrukcí se smíme přestrojit, aniž bychom obětovali čest."

Aranovi zacukalo v koutcích. Zachytil však Brianův varovný pohled a polkl ukvapený komentář spolu s dalším douškem z láhve.

Zbytek dne rytíři strávili odstraňováním odznaků a insignií. Odřezali ze šatů vyšité ozdoby a uložili zbroj vzadu v jeskyni. Nechají si meče a Aran i luk a toulec šípů. Zbraně by neměly vzbudit pozornost, protože v těchto dnech se nikdo nevydává na delší cestu neozbrojený.

„Všechno, co zůstalo z našeho rytířství, jsou kníry," zatahal se za něj Aran.

„No, rozhodně se nebudeme holit," prohlásil Derek přísně.

„Kníry zase dorostou, Dereku," řekl Aran.

„Ne." Derek byl neústupný. „Stáhneme si kapuce a omotáme šály. V téhle zimě to nebude nikomu připadat divné."

Aran obrátil oči v sloup, ale k Derekovu překvapení se pokorně podřídil.

„Dlužíš to Derekovi," řekl Brian, když s Aranem zakrývali jeskyni křovím.

Aran se ostýchavě zazubil. Dlouhé, skvostné rusé kníry byly jeho tajnou pýchou. „Asi ano. Oholil bych si je, samozřejmě, ale bylo by to jako useknout si pravou ruku. Ale neříkej to Derekovi, jinak to budu mít nadosmrti na talíři."

Brian pokrčil rameny. „Připadá mi divné, že riskujeme ohrožení úkolu kvůli troše chmýří nad horním rtem."

„To není chmýří," hrozivě prohlásil Aran a něžně si kníry pohladil. „A kromě toho, kdybychom se oholili, mohlo by to vypadat ještě hůř. Jsme opálení z cesty po moři a bílá kůže nad rty by vypadala velmi podezřele, kdežto když se neoholíme… no… určitě nebudeme v Tarsisu jediní muži s kníry."

* * *

Rozhodli se vejít do města každý zvlášť; říkali si, že tři jednotliví ozbrojení muži způsobí menší rozruch než trojice, která by se pokusila vejít společně. Setkají se v Chrystanské knihovně.

„Přestože netušíme, kde knihovna je a jak ji najít," lehce podotkl Aran. „A až se tam dostaneme, nevíme, co hledáme. Nic nemám raději než pečlivě naplánované fiasko."

Zabalení v pláštích, s kapucemi staženými do čela a šálami

omotanými přes obličej od krku až k nosu, Aran s Brianem sledovali, jak Derek sjíždí z kopců a míří k hlavní bráně.

„Nevím, co bychom mohli udělat jinak," řekl Brian.

Aran neklidně poposedl v sedle. Jeho obvyklá veselost ho náhle opustila a zanechala ho mrzutého a podrážděného.

„Co se děje?" zeptal se Brian. „Máš prázdnou láhev?"

„Ano, ale to není tím," zamračeně odvětil Aran. Znovu poposedl a ohlédl se za sebe. „Něco zlého je ve vzduchu. Nevšiml sis?"

„Vítr změnil směr, jestli myslíš tohle," řekl Brian.

„To není ono. Spíš jako by se mi husa prošla po hrobě. Jenže v tomhle případě si tam husa udělala hnízdo a vyseděla housata. Stejný pocit jsem měl před útokem na Korunní Stráž. Jestli jdeš, tak bys měl vyrazit," dodal náhle.

Brian zaváhal. Znepokojeně si přítele prohlédl. Už viděl Arana v nejrůznějších náladách, od divoké přes bezstarostnou až k veselé. Nikdy ho neviděl v tak černé náladě jako teď.

„Běž." Aran mávl rukou, jako by chtěl zastřelit dříve zmíněnou husu. „Setkáme se v knihovně, která byla nejspíš zničena před třemi sty lety."

„To není vtipné," zavrčel Brian přes rameno, když se vydal z kopce dolů k bránám Tarsisu.

„Občas nejsem vtipný," tiše řekl Aran.

3.

Ujednání. Chrystanská knihovna.

Před Pohromou byl Tarsis známý jako Překrásný Tarsis. Když se město podívalo do zrcadla, vidělo odraz kultury a vytříbenosti, bohatství, krásy a kouzla. Marnotratně plýtvalo penězi a mělo peníze na utrácení. Lodě přivážely do přístavu drahocenný náklad a pokládaly mu ho k nohám. Bujné zahrady, plné květů, ho zdobily jako šperky. Stromořadími kráčeli rytíři, páni a dámy. Učenci putovali stovky mil studovat v jeho knihovně, neboť Tarsis byl nejen elegantní, uhlazený a půvabný, ale i učený. Město vyhlíželo na třpytnou zátoku a vidělo na obzoru jen radost a štěstí.

A pak bohové svrhli na Krynn ohnivou horu a Tarsis se navždy proměnil. Třpytná zátoka zmizela. Moře se stáhlo. Lodi uvázly v bahně a špíně zničeného přístavu. Tarsis se díval do zrcadla a viděl zmařenou krásu, nádherný šat špinavý a potrhaný, klenoty zahrad zvadlé a mrtvé.

Na rozdíl od mnohých, které postihlo neštěstí a ztráty, ale měli tu slušnost, důstojnost a odvahu znovu vstát, Tarsis do svého neštěstí zabředl. Liboval si v sebelítosti a obviňoval z pádu Rytíře ze Solamnie. Vyhnal rytíře z jejich domů do vyhnanství. Obviňoval i čaroděje, trpaslíky a elfy a vůbec každého, kdo nebyl jedním z nás. Obviňoval moudré muže a ženy, kteří sem přicházeli studovat do odvěké Chrystanské knihovny, a odehnal je. Nechal knihovnu zpustnout a zakázal komukoliv vstoupit.

Tarsis se proměnil v bídné a zištné město, chamtivé a lakotné. Už se neradoval z krásných věcí. Jedinou krásou se v jeho očích stal lesk ocelových mincí. Námořní přístav byl pryč, ale město stále ovládalo

obchodní stezky a různými triky se přiživovalo na obchodu se sousedy.

Teď, po více než třech stech let, se město Tarsis znovu mohlo podívat do zrcadla. Už nikdy nezíská zpět zašlou krásu, ale aspoň se nastrojilo do vypůjčené parády, nalíčilo si tvář a namalovalo rty. Sedělo ve stínech, kde na ně nikdo jasně neviděl, a předstíralo, že je znovu Překrásný Tarsis.

* * *

Tarsis kdysi bránily dvacet stop vysoké hradby, v pravidelných vzdálenostech lemované věžemi a branami, a moře. Hradby končily u přístavu, kde jejich práci převzala voda. Za přístavem zdi pokračovaly. Po Pohromě zůstaly hradby stát, ale nepřítomnost moře zanechala nešťastnou mezeru v obraně města.

Úbytek obyvatel, způsobený odchodem námořníků a loďařů, plachtařů, kupců a všech, jejichž živobytí záviselo na moři, představoval hluboký propad ve výnosech z daní. Tarsis doslova přes noc upadl z bohatství do chudoby. Nebyly peníze na výstavbu dvacet stop vysokých hradeb. Zvládli sotva pět stop. A kromě toho, prohlásil zamračeně vládce města, stejně je nepotřebovali. Tarsis teď neměl nic, o co by někdo stál.

To bylo dávno. Teď se Tarsisu dařilo lépe. K Tarsisanům dorazily zprávy o válce na severu. Věděli, že došlo k útoku na Solamnii („Nafoukaní rytíři! To jim patří!“), a doslechli se, že elfové museli opustit Qualinest („Co se taky dá čekat od elfů? Jsou to přihlouplí, usměvaví zbabělci!“). Povídalo se, že padl Pax Sarkas („Pax co? O tom jsem nikdy neslyšel.“). Tarsis tomu věnoval pramalou pozornost. S prosperitou přišla samolibost. Tarsis žil odpradávna v míru a jeho lidé neviděli na obzoru žádnou hrozbu, proč tedy plýtvat penězi na něco tak těžkopádného a všedního jako hradby, když si mohou stavět krásné domy a okázalé veřejné budovy? A tak pět stop vysoká hradba zůstala.

Hradba měla dvě hlavní, železem kované brány na severu a na východě. Derek se chystal vejít severní branou, kde měl být podle jeho odhadu nejhustší provoz. Aran vjel dovnitř východní branou a

na Briana zbylo pokusit se projít pěšky branou v jižní části hradeb, známé jako Přístavní zeď.

Protože byla Přístavní zeď nejslabší částí obrany města, rytíři předpokládali, že bude nejhlídanější. To, že Derek svěřil tuhle cestu Brianovi, byl vlastně zdráhavý kompliment. Dovolával se Brianova klidného a vyrovnaného chování, jeho tiché odvahy. Taky se zmínil, že se Brian z nich tří nejméně podobá rytíři.

Brian to přijal jako fakt a neurazil se. Přestože byl urozeného původu, byl vychováván k tvrdé práci, a ne k pocitu nadřazenosti jako Derek. Brianův otec prostředky k živobytí nezdědil, musel si je zasloužit. Byl to vzdělaný muž, a tak ho najali jako Derekova učitele a i s rodinou se usadil na Korunní Stráži. Aran, syn sousedního pána, byl přizván, aby studoval s oběma chlapci, a tak se přátelé seznámili.

Brianův původ nebyl tak dlouhý a urozený jako Derekův nebo Aranův a Brian cítil, že jsou mezi nimi rozdíly. Aran se o nich nikdy nezmínil ani na ně nemyslel. Kdyby byl Brian syn obchodníka s rybami, Aran by se k němu choval stejně. Derek se o jeho původu nikdy nezmiňoval, nikdy Brianovi neřekl nic nelaskavého nebo nezdvořilého ani ho nikdy neponížil, ale přesto mezi nimi, možná bezděčně, narýsoval čáru. Na jedné straně stál Derek z Korunní Stráže a na druhé syn najatého učitele. Když Derek řekl, že Brian nevypadá na rytíře, nebyla to nadutost. Byl to prostě Derek.

Den byl slunečný a studený, vzduch klidný. Brian přešel pláně lehkým, odměřeným krokem a přitom sledoval všechny, kdo vcházeli i odcházeli. Každou bránu hlídali dva nebo tři muži, všichni z tarsiské městské hlídky. Neviděl žádné stopy po drakoniánech.

Opatrně se přiblížil k bráně, díval se do stínů věže, jestli nespatří někoho, kdo by se neobvykle zajímal o lidi vcházející do města. Postávalo tam pár povalečů, všichni zachumlaní, aby jim nebyla zima. Jestli je někdo z nich drakonián, bude ho těžké rozeznat.

Městská hlídka se shlukla u ohně v železné pánvi a zdálo se, že se jí od něj moc nechce. Brian kráčel k bráně. Nikdo ho neoslovil. Stráže se na něj podívaly z dálky a zdálo se, že je moc nezajímá; dál si mnuly ruce nad plameny. Když došel k bráně, zastavil se a pohlédl na stráže.

Dva strážní se otočili na třetího. Teď byl očividně na řadě on.

Muž si natáhl kožešinovou kapuci přes uši a popuzený, že musí opustit teplé místo u ohně, vykročil k Brianovi.

„Jméno?“ zeptal se.

„Brian Hrom,“ řekl Brian.

„Odkud?“

„Solamnie,“ odpověděl Brian. Strážný by to stejně poznal podle přízvuku.

Strážný se ušklíbl a shodil kožešinovou kapuci, aby lépe slyšel.

„Nejsi náhodou jeden z rytířů?“ vyptával se.

„Ne,“ odpověděl Brian. „Jsem obchodník s vínem. Slyšel jsem, že se teď v Tarsisu dají najít opravdu vybraná vína. Teď po pádu Qualinestu a tak,“ dodal lehce.

Strážný se zamračil a hlasitě prohlásil: „Tady není žádný elfský víno. O nic takového v Tarsisu nestojíme, pane.“ Pak tiše dodal: „Mám sestřenku, která obchoduje s těžko sehnatelnýma věcma. Běžte do Kupecký řádky a ptejte se na Jenu. Něco dobrýho vám obstará.“

„Ano, pane, díky,“ řekl Brian.

Strážný mu řekl, jak se tam dostane, a dodal: „Pamatujte si: Jena.“ Pak mu sdělil, že může jít dál. Brian se pokusil, ale strážný zůstal stát v bráně a zastoupil mu cestu.

Brian uvažoval, co se děje, a pak si všiml, jak si muž nenápadně mne o sebe palec a dva prsty. Brian sáhl do váčku a vytáhl ocelovou minci. Podal ji strážnému, který sevřel minci v dlani a ustoupil stranou.

„Pěkný pobyt v našem městě, pane,“ řekl a lehce zasalutoval.

Brian byl rád, že má přes obličej šálu, která zakryla, jak se usmívá. Prošel bránou a zamířil ke Kupecké řádce, pro případ, kdyby se za ním strážný díval. Navzdory zimě byly ulice plné lidí, kteří spěchali do práce nebo na trh, nebo se šli prostě projít, když teď přestalo sněžit.

Jakmile se tam dostane, zamíří do Horního Města, kde bylo podle estéta Bertrema poslední známé umístění ztracené knihovny. Brian se občas ohlédl přes rameno, jestli ho někdo nesleduje, ale pokud mohl říct, nikoho ani trochu nezajímal. Doufal, že se jeho druhové dostali do města stejně snadno.

* * *

Tři rytíři se setkali ve staré části města. Derek i Aran vešli do města bez potíží, i když Derek stejně jako Brian zjistil, že se za vstup platí. Strážný u hlavní brány žádal dva ocelky a nazýval to „daň za hlavu“. Aran nic platit nemusel a prohlásil, že v Tarsisu možná pořád ještě žijí poctiví lidé. Dorazil jako poslední; zastavil se cestou doplnit si láhev a měl mnohem lepší náladu.

Aran i Derek viděli kolem bran postávat lidi, ale to mohli být jen obyčejní lelkující zvědavci, kteří se přišli podívat a zase šli. To je přivedlo k hovoru o Sturmovi Ostromeči a jeho podivných společnících.

„Nikdy jsem nepochopil, proč ti Sturm Ostromeč tak leží v žaludku, Dereku,“ řekl Aran, když se usadili na drolící se zahradní zídce, aby pojedli chléb a maso a v Aranově případě ho zapili pálenkou. „A proč jsi byl proti, aby se ucházel o rytířství.“

„Nemá řádné vychování,“ řekl Derek.

„O mně můžeš říct totéž,“ podotkl Brian. „Můj otec byl tvůj učitel.“

„Vychovali tě v domě mého otce s našimi vrstevníky,“ řekl Derek, „ne v nějakém hraničním městečku na okraji ničeho, mezi cizinci. A kromě toho, Briane, tvůj otec byl čestný muž.“

„Angriff Ostromeč byl taky čestný. Prostě měl smůlu,“ pokrčil rameny Aran. „Pán Guntar říkal…“

Derek si odfrkl: „Guntar Ostromeče vždycky omlouval. Kdo by mohl vážně doporučit za rytíře muže, který nikdy nepoznal vlastního otce? Pokud *je* Angriff Sturmůvotec…“

„Nemáš právo říkat takové věci, Dereku!“ rozhněvaně prohlásil Brian.

Derek se po příteli podíval. Brian byl obvykle dobrácký a trvalo, než se rozhněval. Teď ale byl naštvaný a Derek si uvědomil, že zašel příliš daleko. Koneckonců, zpochybnil pověst šlechtice, a to bylo zcela proti Instrukci.

„Nechtěl jsem naznačit, že je Sturm bastard,“ zabručel. „Jenom mi připadá zatraceně divné, že Pán Angriff zničehonic vypakoval ženu a dítě na nějaké místo, kde, jak věděl, nikdy nepotkají nikoho ze

Solamnie. Jako by se za ně styděl.“

„Nebo jako by jim chtěl zachránit život,“ nadhodil Aran. Nabídl láhev ostatním; nikdo nechtěl, tak si posloužil sám. „Chudák Angriff Ostromeč si nadělal pár opravdu mizerných nepřátel. Když posílal rodinu pryč, dělal, co pro ni pokládal za nejlepší. Podle mě slouží Sturmovi ke cti, že se vypravil zpátky do Solamnie zjistit, co se stalo s otcem.“

„Přišel si sem pro majetek,“ opovržlivě prohlásil Derek, „a když zjistil, že z něho nic nezůstalo, prodal rodinné jmění a vrátil se zpátky do svého domu na stromě.“

„Stavíš všechno do toho nejhoršího světla,“ řekl Brian. „Sturm prodal rodinné jmění, aby vyplatil rodinné dluhy, a pak se vrátil do Útěšína, protože ho v Solamnii uvítali dost macešsky.“

„Vzdej to, Briane,“ zazubil se Aran. „Sturm Ostromeč by mohl být druhý Huma a osobně zahnat Královnu Takhisis zpět do Propasti, a Derek by si pořád myslel, že není hoden svých ostruh. Všechno se to táhne zpátky ke sporu jejich dědů…“

„To s tím nemá nic společného!“ řekl Derek a tentokrát se rozhněval on. „Proč se vlastně o Ostromeči vůbec bavíme?“

„Protože pokud je náhodou v Tarsisu a potřebuje pomoc, jsme mu jí povinováni,“ řekl Brian. „Ať je rytíř, nebo ne, je to Solamnijec.“

„Nemluvě o tom, že po něm nepřátelé natahují šupinaté pracky,“ dodal Aran. „Přítel mého nepřítele je můj přítel… nebo to byl nepřítel? Nikdy si nemůžu vzpomenout.“

„Naše výprava má přednost,“ vážně prohlásil Derek. „A měli bychom s tímhle hovorem skončit. Nikdy nevíte, kdo vás může poslouchat.“

Brian se rozhlédl kolem. Staré město bylo v troskách. Chodníky byly popraskané a polámané, zasypané kusy kamení a suti. V podivných zákoutích z rozbitých zdí se válely hromady tlejícího listí. To všechno byly pozůstatky opuštěných staveb, které byly úplně nebo částečně srovnány se zemí. Veliké duby rostoucí v puklinách uprostřed rozbitých ulic dokazovaly, že je tahle část města v troskách už mnoho let, možná od Pohromy.

„Pokud dračí armády nenašly způsob, jak rekrutovat krysy, jsme

celkem v bezpečí,“ podotkl Aran a hodil po jedné z nich kus kamene. „Za poslední hodinu jsme jinak neviděli živáčka.“

Brian stál s rukama v bok a rozhlížel se po zaprášené ulici. „Myslím, že nás Bertrem poslal honit šotky, Dereku. Nikde kolem nevidím ani stopu po knihovně.“

„Nicméně knihovna je cenný majetek,“ poznamenal Aran. „Člověk by řekl, že dobří lidé z Tarsisu ji buď znovu postaví, nebo aspoň odklidí suť a promění ji v park nebo tak něco.“

„Ale to by znamenalo, že by si museli připomenout, kým byli. Připomenout si krásu, připomenout si slávu, bělokřídlé lodě – a to Tarsis nemůže udělat,“ ozval se za nimi ženský hlas.

Rytíři netasili, ale sevřeli jílce mečů a otočili se ke slídilovi. Žena měla vysoký hlas, jasný a perlivý, a její vzhled tomu hlasu odpovídal. Byla štíhlá, malá a snědá, s drzým úsměvem a červenohnědými vlasy, které jí nespoutané a neuspořádaně splývaly kolem obličeje a na ramena.

Pohybovala se rychle a tiše a upřímný úsměv posiloval čtverácký dolíček na levé tváři. Šaty měla prosté a nevýrazné a zdálo se, že nad nimi moc neuvažovala, protože jí barva haleny neladila se sukní a těžký plášť neladil ani s jedním. Soudě podle řeči však byla vzdělaná a měla solamnijský přízvuk. Brian hádal, že jí bude mezi dvaceti a třiceti lety.

Stála ve stínu uličky a usmívala se na ně, ani v nejmenším znepokojená.

Derek se ztuhle poklonil. „Omlouvám se, že jsem vás řádně nepřivítal, paní.“ Mluvil k ní zdvořile, protože to byla žena, ale chladně, protože je tajně poslouchala. „Neměl jsem tušení, že tady jste.“

„Ale to je v pořádku,“ zasmála se žena. „Vy musíte být Pán Derek z Korunní Stráže.“

Derekovi klesla brada. Užasle na ni zíral a pak se zamračil.

„Omlouvám se, paní, ale víte víc než já.“

„Já se nepředstavila? Jsem tak zapomnětlivá. Lilit Puncová,“ odpověděla a natáhla ruku.

Derek si ji šokované měřil. Dobře vychované solamnijské ženy se uklání. Nepodávají nikomu ruku jako muž. Nakonec její ruku uchopil

– jinak by ji urazil. Zdálo se však, že neví, co s ní, a co nejrychleji ji zase pustil.

„Nejste náhodou nějak spřízněná s Puncy z Varu?“ zeptal se jí Aran.

„Jsem dcera Pána Eustáce,“ potěšené odvětila Lilit. „Jeho čtvrtá dcera.“

Derek zvedl obočí. V posledních dnech rozhodně neměl moc štěstí s rytířskými dcerami. Nejdřív ta Uth-Matarova v Palantasu, ze které se vyklubala zlodějka. A teď se tu tahle mladá žena, dcera rytíře, potlouká v šatech, které vypadají, jako by je ukradla šotkovi, a mluví a jedná drze jako muž.

„Jak se daří mému otci, pane?“ zeptala se Lilit.

„Mám tu čest vám sdělit, že když jsem naposledy viděl vašeho ctěného otce, byl v pořádku,“ řekl Derek. „Udatně bojoval v bitvě u hradu Vingaard a opustil bojiště, teprve když bylo očividné, že má nepřítel značnou přesilu.“

„Starý dobrý táta,“ řekla Lilit se smíchem. „Překvapuje mě, že měl dost rozumu ustoupit. Obyčejně tam trčí jako velký panák, co čeká, až něčím dostane po hlavě.“

Derek oněměl šokem nad tak neuctivou řečí, obzvlášť od ženy.

Aran se hlasitě zasmál a bodře si s Lilit potřásl rukou a Brian jí ruku políbil, čímž ji znovu rozesmál. Když držel její ruku ve své, všiml si, že má na ukazováčku a palci tmavě fialové skvrny. Podobné skvrny, čerstvé i starší, měla i na vlněné halence a na sukni. Pomyslel si, že nikdy neviděl nic tak okouzlujícího jako dolíček najejí levé tváři. Zatoužil ji znovu rozesmát, jen aby viděl, jak se dolíček prohloubí a hnědé oči zajiskří.

Derek se na společníky zamračil, že ji povzbuzují v nevhodném chování. Musí s touhle dámou mluvit, ale chystal se mluvit chladně, aby vyjádřil nesouhlas.

„Jak to, že mne znáte, paní?“ zeptal se.

„Bertrem mi poslal vzkaz, abych vyhlížela Solamnijského rytíře, který hledá proslulou Chrystanskou knihovnu,“ odpověděla Lilit. „Vy jste první, poslední a jediní rytíři, které jsem tu za celé roky viděla, a pak jsem zaslechla, jak se zmiňujete o Bertremovi, takže jsem usoudila, že musíte být Pán Derek z Korunní Stráže.“

„Nedovolil jsem estétovi Bertremovi ohlásit náš příchod,“ řekl Derek koženě. „Vlastně jsem mu přikázal, aby to držel v nejpřísnější tajnosti.“

„Bertrem se o tom nezmínil nikomu kromě mne a já jsem to neřekla nikomu dalšímu, Pane Dereku,“ řekla Lilit a dolíček se prohloubil. „Dobře že to udělal. Strávili byste hledáním knihovny roky a nikdy byste ji nenašli.“

„Vy jste estétka!“ uhádl Aran.

Lilit na něj mrkla; další zcela nepatřičné chování pro vychovanou solamnijskou ženu. „Chcete, abych vás zavedla do knihovny, pánové?“

„Pokud vás to nebude příliš obtěžovat, paní,“ řekl Derek.

„Kdepak, vůbec mě to neobtěžuje,“ odvětila Lilit a zkřížila si ruce na prsou. „Ale na oplátku pro mne musíte něco udělat. Potřebuji laskavost.“

Derek se zamračil. Tahle mladá žena se mu nezamlouvala a rozhodně se mu nezamlouvalo ani to nechat se vydíráním nutit k tomu, aby jí sloužil. „Co po nás chcete, paní?“

Lilitin dolíček zmizel. Najednou vypadala ustaraně. Kývla na ně, aby šli blíž, a promluvila tichým hlasem. „V tomhle městě je něco velmi špatně. Slyšeli jsme zvěsti…“

„Kdo slyšel zvěsti?“ přerušil ji Derek.

„Ti z nás, kterým leží na srdci zájmy světa,“ odpověděla Lilit a pevně na něj pohlédla. „Ujišťuji vás, že jsme na stejné straně, Pane Dereku. Jak jsem říkala, slyšeli jsme zvěsti, že uvnitř městských hradeb byli viděni drakoniáni.“

Tři rytíři se po sobě podívali.

„I za městskými hradbami,“ řekl Aran.

„Takže je to pravda. Viděli jste je?“ zeptala se Lilit vážně.
„Kde?“

„Na cestě do Tarsisu. Tábořili u mostu a sledovali projíždějící.“

„To dává smysl,“ řekla Lilit. „Někdo dal do oběhu seznam hledaných vrahů Dračího velmistra Verminaarda. Jedna kopie se mi náhodou dostala do rukou.“ Sáhla za opasek a vytáhla podobný dokument, jaký vzali drakoniánům.

„Už dlouho hledám jednu osobu a teď jsem ji našla na tomhle

seznamu. Chci, abyste ho zadrželi a přivedli mi ho.“ Lilit varovně zvedla prst. „Nikdo se to nesmí dozvědět!“

„Vybrala jste si špatné lidi, paní,“ řekl Derek. „Měla byste si promluvit s místním cechem zlodějů. Ti jsou na únosy odborníci.“

„Nechci, abyste ho unesli! A rozhodně nechci, aby padl do rukou zlodějům nebo drakoniánům.“ Lilit samou naléhavostí zrudla. „Má u sebe něco velmi cenného a já se obávám, že nechápe, jakje to důležité. Mohl by tu věc z čiré hlouposti dát nepříteli. Od chvíle, kdy jsem zahlédla jeho jméno na seznamu, pokouším se přijít na to, jak se k němu dostat. Vás mi seslalo samo nebe, pánové. Dejte mi rytířské slovo, že to pro mne uděláte, a já vám ukážu, jak najít knihovnu.“

„To je vydírání nehodné dcery rytíře!“ prohlásil Derek a Brian s ním bohužel musel souhlasit. Všechno bylo velmi mlhavé a nejasné.

Lilit se nenechala zastrašit. „Myslím, že je nehodné rytíře odmítnout pomoc rytířově dceři!“ řekla rázně.

„Jakou věc ta osoba má?“ zeptal se zvědavě Aran.

Lilit zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou. „Ne, že bych vám nedůvěřovala. Kdyby to bylo mé tajemství, řekla bych vám to, pane rytíři, ale není a nemohu se o ně dělit. Mám tu informaci od někoho, kdo by se ocitl ve velkém nebezpečí, kdyby ho objevili. Neměl by s námi mluvit. I tak hodně riskoval tím, co mi řekl, ale bojí se o tu cennost i o osobu, která ji nese.“

Derek se dál tvářil zachmuřeně.

„Koho z toho seznamu chcete najít?“ zeptal se Brian.

Lilit položila prst na jméno.

„Ani náhodou!“ vyštěkl Derek.

„Dereku…“ řekl Brian.

„Nechám vás, pánové, abyste to spolu probrali.“ Lilit se vzdálila z doslechu.

„Té divošce nevěřím,“ řekl Derek, „i když je to dcera rytíře. A taky nemám v úmyslu unášet šotka. Utahuje si z nás!“

„Dereku, plahočili jsme se po téhle mizerné ulici skoro celé dopoledne a nenašli jsme ani náznak knihovny,“ vyčerpaně prohlásil Aran. „Mohli bychom ji tu hledat po zbytek života. Povídám, vyřiďme pro ni tuhle věc, a ona nám na oplátku pomůže najít

knihovnu.“

„Kromě toho, jestli jdou po šotkovi drakoniáni, měl by to být dostatečný důvod, abychom ho zachraňovali,“ podotkl Brian. „Očividně patří k lidem, kteří spolu se Sturmem zabili velmistra.“

„Mohl by nám říct, kde Sturma najdeme,“ řekl Aran.

Brian zavrtěl hlavou, aby Aranovi naznačil, že tohle je poslední věc, kterou měl použít, aby Dereka přiměl souhlasit s Lilitiným plánem. Úplně poslední. Pokud šlo o Briana, ten stejně chtěl Lilit pomoci, i kdyby jen proto, aby znovu viděl, jak se usmívá.

Derekovi se situace očividně nezamlouvala, ale nezbylo mu než přijmout fakta: nemohli knihovnu najít, a pokud ve městě číhají drakoniáni, nesměli ztrácet čas.

Zavolal na Lilit: „Ujmeme se úkolu, paní. Kde šotka najdeme?“

„Nemám ponětí,“ řekla vesele. Když viděla, jak Derek vraští čelo, dodala:

„Ostatní estéti ho vyhlížejí. Dají mi vědět. Mezitím vám ukážu knihovnu. Vidíte? Taky umím být čestná.“

„Co dělají drakoniáni v Tarsisu, paní?“ zeptal se Brian. Vedla je uličkou, která vypadala jako slepá, a nikde žádná knihovna.

Lilit zavrtěla hlavou. „Možná jenom hledají ty lidi. Nevíme.“

„Hlásili jste to úřadům?“

„Pokusili jsme se,“ ušklíbla se Lilit. „Poslali jsme delegaci k vládci, ale jenom nám vynadal. Tvrdil, že máme bujnou fantazii. Nazval nás buřiči a řekl, že se pokoušíme vyvolat potíže.“

Lilit zavrtěla hlavou. „Chová se divně. Býval to laskavý muž, vždycky si udělal čas na prosebníky, ale tentokrát byl příkrý, skoro hrubý.“ Hluboce si povzdechla. „Já bych řekla, že potíže už nastaly.“

„Co tím myslíte?“

„Myslíme si, že ho ovládají nepřátelé. Samozřejmě to nemůžeme dokázat, ale dávalo by to smysl. Něco na něj mají. To je jediný důvod, proč by vládce dovolil, aby se ti netvoři vůbec přiblížili k městu.“

Ulička vedla podél velké budovy, která už byla tak zchátralá, že se dalo jen tušit, že to kdysi bývalo krásné sídlo. Zdi vypadaly, že se sesypou, jestli na ně někdo jen dýchne, a rytíři se od nich drželi dál, přestože je Lilit ujišťovala, že tu dům stojí stovky let. Vedla je dál,

jen se tu a tam se zastavila a ohlédla, jestli je někdo nesleduje.

„Pozor na kanálové mříže," řekla a ukázala na zem. „Šrouby jsou rezavé a nedá se jim věřit. Mohli byste nepříjemně spadnout."

Aran, který na mříž málem šlápl, ji hbitě přeskočil.

„Proč to tu Tarsisané neuklidili?" zeptal se a mávl kolem sebe. „Už je to přece přes tři sta let."

„Nejdřív měli moc práce, snažili se hlavně přežít a neměli čas znovu stavět, co bylo ztraceno," odpověděla Lilit. „Brali si ze zbořených staveb cihly, žulu a mramor a stavěli z nich domy. Myslím, že nejdřív chtěli město přestavět, ale potýkali se s těžkostmi a nebezpečím a lidé opouštěli město, aby si našli práci jinde. Pořád jim chyběly peníze, a hlavně vůle."

„V pozdějších letech, když se jim dařilo lépe, přece museli zvažovat, že tuhle část přestaví jako ty ostatní," řekl Brian. „Cestou sem jsem viděl pár opravdu velkolepých staveb."

Lilit potřásla hlavou. „Za to může knihovna. Lidé si tuhle část města spojovali s těmi, koho obviňovali ze svých útrap – s čaroději, kleriky, učenci a Solamnijskými rytíři, jako jste vy. Obyvatelé se báli, že když knihovnu a univerzitu znovu vybudují, potížisté jako my se vrátí."

„Překvapuje mě, že knihovnu nezničili," řekl Aran.

„Estéti se báli nejhoršího. Když se řádu donesly zprávy o potížích v Tarsisu, dělal si velké starosti. Poslal do města skupinku – tehdy to byla nebezpečná cesta, v zemi vládlo bezpráví – s pokyny, aby knihy zachránila, nebo alespoň, pokud bude pozdě, odvezla, co půjde.

Když dorazili do Tarsisu, zjistili, že Gileanovi klerici, kteří tu pracovali před Pohromou, obdrželi varování, že se má stát něco strašlivého. Mohli Krynn bezpečně opustit spolu s kleriky ostatních bohů, ale rozhodli se zůstat a strážit knihy. Naštěstí byla knihovna zbudována pod zemí, takže když udeřila ohnivá hora, byla ušetřena. Teď se museli obávat jen lidí.

Když ke knihovně dorazily davy, aby ji zapálily a vyplenily, zjistily, že ji hlídají estéti. Mnoho z nich padlo v boji, ale udrželi davy v bezpečné vzdálenosti, než se jim podařilo zapečetit vstup do knihovny. Potom vchod ukryli tak, aby ho nikdo nenašel a nemohl otevřít dveře, pokud nezná jejich tajemství. Knihy zůstaly po celá

staletí v bezpečí pod dohledem těch, kdo je milují.“

„Jako jste vy,“ řekl Brian s obdivem. Vzal ji za ruku a ukázal na inkoustové skvrny na prstech.

Lilit se začervenala, ale přikývla. Brian ji dál držel za ruku, jakoby náhodou. Lilit se na něj usmála, dolíček se prohloubil a jemně vytáhla ruku ze sevření.

„Jakou knihu nebo odkaz hledáte, Pane Briane? Možná vám můžu při hledání pomoci. Jsem důvěrně obeznámená s většinou toho, co tu dole máme, i když jistě ne se vším. To by zabralo několik životů.“

Derek se na Briana ostře podíval a umlčel ho.

„Ne, že bychom vám nedůvěřovali, paní,“ řekl Derek chladně, „ale věřím, že bychom si měli tuhle informaci nechat pro sebe. Mohlo by to pro vás být nebezpečné.“

„Jak chcete,“ řekla Lilit. Zastavila se. „Jsme tady.“

„Holá zeď,“ podotkl Aran.

Prošli stinným podloubím, v němž slepá ulice končila. Stála tu zeď z větrem ošlehaných barevných kamenů, zasazených ve zvětralé omítce. Zeď se setkávala se svahem porostlým vysokou trávou.

„Chrystanská knihovna,“ řekla Lilit.

Šlápla na dlažební kámen před zdí a zatlačila na něj. K úžasu rytířů se pevná kamenná zeď náhle otřásla a zajela stranou.

„Vůbec to není kámen,“ zvolal Aran a natáhl ruku, aby si na to sáhl. „Je to dřevo namalované tak, aby vypadalo jako kámen!“ Zasmál se. „Mistrovský kousek! Úplně mě to oklamalo!“

Rytíři se ohlédli a spatřili ulici ve zcela jiném světle.

„Ta ulička je součástí obrany knihovny,“ řekl Brian. „Každý, kdo se pokusí ke knihovně dostat, tudy *musí* projít.“

„A kanálová mříž, na kterou jsem málem šlápl, je past!“ Aran se na Lilit podíval s větší úctou. „Zdá se, že jste vy a vaši estéti připraveni za knihovnu bojovat i umírat. Proč? Je to jenom hromada knih.“

„Hromada knih, která obsahuje jasné světlo moudrosti předchozích generací, Pane Arane,“ tiše řekla Lilit. „Obáváme se, že pokud světlo uhasne, ponoříme se do temnoty tak hluboké, že možná nikdy nenajdeme cestu ven.“

Odstrčila stranou dřevěné dveře malované tak, aby vypadaly jako kámen. Za nimi byly další dřevěné dveře, tentokrát velice staré. Do dřeva byly vyřezané váhy, odpočívající na knize.

„Symbol Gileana, boha Knihy a udržovatele rovnováhy.“ Lilit natáhla ruku a dotkla se vah.

„Mluvíte o něm s úctou,“ řekl Brian. „Věříte, že se bohové vrátili?“

Lilit se chystala odpovědět, ale Derek ji přerušil: „Na takové nesmysly nemáme čas. Prosím, pokračujte, paní.“

Lilit se na Briana potajmu usmála.

„Promluvíme si později,“ řekla.

Zatlačila dvakrát na jednu z misek, pak třikrát na druhou a nakonec čtyřikrát na symbol knihy. Druhé dveře se otevřely. Za nimi vedlo do tmy dlouhé schodiště. Na háku u dveří visela lucerna. Lilit ji sundala, otevřela skleněný kryt a zapálila pahýl svíčky. Plamen jasně zaplál. Opatrně skleněný kryt zase zavřela a svítila jim na cestu dolů.

Vzduch se oteplil. Schodiště páchlo starou kůží, ovčí kožešinou a prachem času. Na úpatí schodů byly další dveře, znovu ozdobené váhami a knihou. Lilit na symboly znovu zatlačila, tentokrát ale v jiném pořadí. Dveře zajely do stěny. Vešla dovnitř, lucernu vysoko zvednutou.

Místnost byla ohromná, dlouhá a široká, táhla se daleko za dosah světla lucerny. A od podlahy až ke stropu byla naplněná knihami. Zdi lemovaly police s knihami. Mířily v dlouhých řadách po podlaze, řada po řadě se táhla do tmy. Byl to opravdový les polic a knih na nich bylo tolik, jako je v lese na stromech listí.

Tři rytíři hleděli na knihy s úžasem a rostoucím zděšením.

„*Určitě* nepotřebujete mou pomoc, Pane Dereku?“ zeptala se klidně Lilit.

4.

Beznadějné hledání. Pobouření. Polapení šotka.

sou jich tu tisíce!“ zalapal po dechu Aran.

„Tisíce tisíců,“ řekl Brian s výrazem beznaděje. Derek se obrátil na Lilit. „Musí tu někde být katalog knih, Paní z Punců. Estéti jsou známí pečlivým vedením záznamů.“

„Býval tady,“ řekla Lilit. „Byl tu katalog všech knih a křížových odkazů podle titulu, autora i obsahu.“

„Mluvíte v minulém čase,“ poznamenal Aran s neblahým tušením.

„Katalog byl zničen,“ řekla jim Lilit vážně.

„Kdo by udělal něco takového? Proč?“ zeptal se Brian.

„Zničili ho sami estéti.“ Lilit si hluboce povzdechla. „Těsně před Pohromou, v době, kdy kněz-král vydal Edikt o dohledu nad myšlením, hrozil, že vyšle vymahače do knihovny, aby prohledali katalog a odstranili a spálili všechny knihy, které považoval za ‚hrozbu pro víru‘. Estéti to samozřejmě nemohli dopustit, a tak spálili katalog. Pokud by chtěli vymahači ediktu vědět, co v knihách je, museli by si je přečíst. *Všechny.*“

„A nás to zřejmě čeká taky,“ zachmuřeně prohlásil Derek.

Brian ukázal na Lilitiny umazané prsty. „Ne nutně. Vytváříte katalog znovu, že, Paní z Punců?“

„Byla bych ráda, kdybyste mi říkal prostě Lilit. A ano, pokouším se katalog znovu sepsat. Nedostala jsem se moc daleko. Je to obrovský úkol.“

„Dereku, musíme jí říct, proč tady jsme,“ zašeptal Aran.

Derek byl odhodlaný udržet jablko v tajnosti a chvíli se tvářil neústupně.

Potom však zalétl pohledem na police knih, police a police a police knih. Na okamžik pevně stiskl rty a pak stroze řekl: „Hledáme informace o dračích jablkách. S jistotou o nich víme jen to, že je vytvořili čarodějové.“

Lilit hvízdla. „Tak čarodějové! Nevzpomínám si, že bych narazila na cokoliv o dračích jablkách, ale s knihami, které se zabývají magií, jsem ani nezačala.“

Derek a Brian se po sobě zděšeně podívali. Aran potřásl hlavou a sáhl po láhvi.

„Můžu vám ukázat oblast, kde jsou uložené knihy o tajemnu,“ nabídla jim Lilit. „Obávám se, že jsou až úplně vzadu.“

Police stály blízko u sebe a uličky mezi nimi byly tak úzké, že se Aran místy musel otočit bokem, aby prošel. Pohybovali se opatrně, protože lucerna nedosvítila dost daleko. Brian ve tmě zakopl o jakousi bednu a málem srazil na zem celou polici.

„Omlouvám se za nepořádek,“ řekla Lilit, když obcházeli několik převržených polic, jejichž obsah byl rozsypaný po podlaze. „V téhle části jsem ještě nezačala a nechtěla jsem ničím hýbat. Možná to tak nevypadá, ale v tomhle chaosu je jistý řád.

Což mi připomíná, pánové,“ dodala vážně, „pokud nějakou knihu vytáhnete z police, *prosím,* vraťte ji přesně na to místo, kde jste ji našli. A hodně by mi pomohlo, kdybyste si dělali poznámky o obsahu. Mimochodem, kolika jazyky mluvíte?“

„Solamnijsky,“ odpověděl netrpělivě Derek, který nechápal, proč se ptá. „A obecnou, samozřejmě.“

Lilit se zastavila a zvedla lucernu: „Žádným jiným? Elfsky? Chursky?“

Rytíři zavrtěli hlavami.

„Tak to je škoda,“ řekla a kousla se do rtu. „My Solamnijci si myslíme, že každý musí mluvit naší řečí, a když jí nemluví, měl by, ale čarodějové pocházejí z nejrůznějších ras a národů. Jejich zápisy jsou v mnoha různých jazycích, včetně jazyka magie. Když uvážím, jak se k čarodějům staví naši lidé, pochybuji, že najdete příliš mnoho

knih solamnijsky.“

„Je to čím dál lepší!“ vesele poznamenal Aran. „Může nám trvat týdny, než najdeme svitek o dračím jablku, a nakonec můžeme zjistit, že je napsaný nesrozumitelným trpasličím dialektem a že nerozumíme ani slovo. Připijme si na náš úkol!“ a přihnul si z láhve.

„Nepřivolávej potíže,“ napomenul ho Derek. „Možná se na nás usměje štěstí.“

Lilit spráskla ruce. „U Gileanovy Knihy! Štěstí už se na vás usmálo. Zrovna mě něco napadlo. Možná vám může pomoci šotek, kterého půjdete zachránit!“

„Šotek?“ opakoval znechuceně Derek. „O tom dost pochybuji.“

„Jak by nám mohl pomoci?“ zeptal se Brian.

Lilit se začervenala: „To vám nemůžu říct, ale mohl by.“

„Zase šotek! Kdy ho půjdeme hledat?“ rezignovaně se zeptal Derek.

„Jakmile mi přátelé řeknou, že dorazil do Tarsisu, pokud sem vůbec dorazí. Jen v to doufám, kvůli tomu seznamu.“ Lilit si zvedla sukně a překročila další polici. „Tudy. Ukážu vám, kde hledat, a pomůžu vám, jak to jen půjde.“

* * *

Rytíři strávili v knihovně dva dny rozčilujícím a marným pátráním. Rozhodli se, že se nebudou vracet do tábora, protože by museli znovu projít branami tam a zase zpátky. Když už jsou tady, připadalo jim rozumnější zůstat, obzvlášť pokud se kolem potloukají drakoniáni. Lilit navrhla, aby v knihovně i spali; byl to ideální úkryt, protože sem nikdy nikdo z Tarsisu nechodil. Brian odvedl oba koně do stájí poblíž hlavní brány, kdyby měli při odchodu naspěch. Lilit jim přinesla jídlo a pití a ustlali si na podlaze mezi policemi.

Od rána do večera prohledávali knihy, rukopisy, statě, sbírky poznámek a čmáranice na útržcích papíru. Seděli u dlouhých dřevěných stolů, lemovaných a uvězněných bludištěm polic. Aran přísahal, že kdykoliv z nich spustí oči, police se přesunují, protože jakmile poodešli, ztráceli se. Pracovali ve světle lucerny, protože knihovna neměla okna. Lilit ukázala na staré světlíky vysoko u

stropu, které kdysi propouštěly dovnitř sluneční světlo. Teď byly zasypané hlínou, sutí a troskami.

„Říkali jsme si, že bude nejlepší nechat je tak," řekla a toužebně dodala: „Snad je jednoho dne odkryjeme a znovu na nás bude svítit slunce. Teď ale není pravý čas. Příliš mnoho lidí na tomhle světě by považovalo vědění za hrozbu."

Knihovna byla nejenom temná, ale i přízračně tichá. Knihy pohlcovaly a polykaly všechny zvuky. Svět venku mohl klidně skončit v ohnivém výbuchu, a oni by to vůbec nevěděli.

„Říkám vám upřímně," prohlásil Aran třetího dne ráno, „že bych radši bojoval s rytířem smrti." Otevřel knihu. Do nosu mu vletěl prach a rytíř mocně kýchl. „S celou legií rytířů smrti, a ještě se stovkou opilých trpaslíků!"

Sklíčeně se podíval na vybledlé stránky. „Tohle vypadá, jako by to psali pavouci, co si namočili nohy v inkoustu a proběhli se po pergamenu. *Ale jsou* tady obrázky draků, takže by to mohlo být i něco o jablkách."

Lilit mu nahlédla přes rameno. „To je jazyk magie. Položte ji sem, k ostatním knihám o dracích." Shrnula si vlasy z očí a na čele jí zůstala šmouha prachu. „A nezapomeňte označit její místo na polici."

„V téhle knize jsou taky obrázky draků," řekl Brian, „ale stránky jsou hrozně křehké. Bojím se, že se rozsypou, když si je budu dál prohlížet, a stejně je nedokážu přečíst."

Lilit mu knihu vzala a opatrněji přidala na malou hromádku.

„Možná tu ve městě je nějaký čaroděj, který by nám to mohl přeložit…" začal Brian.

„Čarodějům o tom neřekneme," suše prohlásil Derek.

„V Tarsisu stejně žádní nejsou," dodala Lilit, „aspoň ne takoví, co by to o sobě otevřeně řekli. Počkáme na šotka. Nic neslibuji, chápejte, ale…"

„Lilit?" zavolal mužský hlas. „Jsi tady?"

Derek vstal.

„Neplašte se," řekla rychle Lilit, „to je jeden z estétů." Hlasitěji zavolala: „Už jdu, Marku!" a odspěchala do přední části knihovny.

„Briane, běž s ní," přikázal Derek.

Brian udělal, co mu poručil. Proplétal se mezi policemi,

pokoušeje si zapamatovat obraty a zatáčky, které ho zavedou kupředu, a ne na mělčinu nějakého vzdáleného knižního ostrova. Držel se Lilitina světla a nakonec ji dostihl.

„Copak? Nevěříte mi?“ zeptala se Lilit s úsměvem.

Brian cítil, jak se červená, a byl rád, že je tu tak šero a ona ho nevidí rudnout.

„Jenom… mohlo by to být nebezpečné,“ řekl nepřesvědčivě.

Lilit se jenom zasmála.

Ve dveřích stál muž. Měl na sobě plášť a šálu a nedalo se o něm skoro nic říct. Lilit si k němu pospíšila a tiše se dali do řeči. Brian se držel zpátky, i když dobře věděl, že ho Derek poslal, aby ji špehoval. Ti dva spolu nemluvili dlouho. Marcus odešel a Lilit se vrátila k Brianovi. Oči měla ve světle lucerny potemnělé a vypadala ustaraně.

„Co se děje?“ zeptal se Brian.

„Měl bys zavolat ostatní,“ řekla.

Brianův výkřik se odrážel od stěn a setřásal prach ze stropu. Slyšel, jak Aran kleje a něco těžkého dopadá na zem.

Lilit sebou trhla: „Opatrně!“ vykřikla ustaraně.

„To nic, jsem v pořádku,“ odpověděl Aran.

Lilit něco zamumlala a Brian se zazubil. Nedělala si starost o rytíře. Šlo jí o drahocenné knihy.

„Šotek je v Tarsisu,“ oznámila, když se Derek a Aran vynořili ze šera do světla lucerny. „On a jeho přátelé dnes ráno prošli městskou branou. Ubytovali se U rudého draka, ale budou potíže. Strážní u brány viděli, že jeden z mužů má hrudní plát se znaky Solamnijského rytíře, a oznámili to úřadům. Poslali do hostince hlídku, aby je zatkla.“

„To bude Ostromeč,“ popuzeně prohlásil Derek. „A není to rytíř. Nemá právo nosit takovou zbroj!“

„O to teď nejde, Dereku,“ dopáleně odsekl Aran. „Jde o to, že Ostromeč a jeho přátelé budou uvězněni, a jestli nějaký drakonián zjistí, že jsou to lidé, které hledají…“

„Nesmí to zjistit!“ naléhala Lilit. „Nesmí! Prohledají šotkovy věci a objeví, co má u sebe. Musíte ho zachránit.“

„Před tarsiskou hlídkou? Za bílého dne? Paní, je mi jedno, jakou tajemnou věc ten šotek nese. Když se ho pokusíme zachránit,

dosáhneme jenom toho, že se k němu připojíme ve vězení," řekl Derek.

„Mí přátelé odvedou pozornost," řekla Lilit. „V tom zmatku šotka popadnete. Přiveďte ho rovnou sem. Počkám na vás. A teď už si pospěšte!" Hnala je nahoru do schodů.

„Jak najdeme tu hospodu?" zeptal se Brian. „Nevyznáme se tady!"

„Zvládnete to snadno," tvrdila. „Držte se hlavní ulice. Vraťte se přes náměstí, tak jak jste přišli. A pak jděte tam, odkud uslyšíte křik."

* * *

Když vyšli na jasné zimní slunce, Brian zamrkal a promnul si oči. V knihovně žili ve věčné tmě a neměli ponětí, kolik je hodin. Podle postavení slunce hádal, že je asi tak uprostřed dopoledne. Rytíři spěchali hlavní ulicí, jak jim řekla Lilit, a nikoho nepotkali, dokud nedorazili na Hlavní náměstí. Tam narazili na rozčilený dav. Lidé zevnitř obchodů a stánků proudili ven do ulic a jiní se dávali do běhu. Rytíři slyšeli vzdálené burácení, jako když vlny narážejí na pobřeží.

„Co se děje, dobrý muži?" zastavil se Aran na pár slov s obchodníkem, který zamračeně sledoval, jak mu zákazníci utíkají z krámu. „Vrací se moře?"

„Hloupý vtip," zavrčel obchodník. „Vypadá to, že kolem Rudého draka je pozdvižení. Nějaký Rytíř ze Solamnie byl tak hloupý, že v našem městě ukázal insignie. Stráže se ho pokoušejí odvléct do soudní síně, ale možná se tam ani nedostanou. Takové jako on nemáme v Tarsisu rádi. Jo, dostane se mu spravedlnosti."

Aran zvedl ruku a ujistil se, že šála, kterou má přes nos a ústa, nesklouzla. „Osypky na všechny Solamnijské rytíře, povídám. Asi se tam půjdeme podívat. Přeji vám dobrý den, pane."

„Tady," řekl obchodník a podal Aranovi shnilé rajče. „Nemůžu odejít z obchodu, ale hoďte to po něm za mě."

„Hodím, pane, díky," řekl Aran.

Tři rytíři se rozběhli a připojili se k davu, který se posouval

jediným směrem. Narazili na shluk lidí, pokřikujících urážky. Občas vyletěl i kámen. Soudě podle natažených krků mířili vězni k nim. Brian nahlížel přes ramena lidí před sebou a viděl, jak se přibližuje malé procesí. Tarsiské stráže obklopily vězně. Dav při pohledu na vojáky couvl a utichl.

„Je to Ostromeč," oznámil jim Aran. Byl z nich nejvyšší a měl nejlepší výhled. „A vedle něj je nejspíš půlelf, podle uší. Pak je tam skutečný elf a trpaslík. A tohle musí být Lilitin drahocenný šotek."

„Měli přece odlákat pozornost," divil se Brian.

„Aspoň pojďme blíž," řekl Derek a rytíři se prostrkali davem, který sebou nerozhodně mlel. Pokřikování na rytíře už je nebavilo a vypadalo to, že se lidé rozejdou, když se najednou ozval vysoký šotčí hlásek: „Hej, ty! Tupolebý lanýži! Copak se ti stalo s čenichem?"

Strážný zrudl. Brian netušil, co je to tupolebý lanýž, ale strážný to očividně věděl, protože se vrhl na šotka, který hbitě uskočil z dosahu a praštil ho po hlavě prakovkou. Kdosi v davu se zasmál, jiní zatleskali, další začali házet vším, co jim přišlo pod ruku – zeleninou, kameny i botami. Nikdo nijak zvlášť nemířil a městská stráž se ocitla pod palbou. Šotek se dál vysmíval každému, kdo ho zaujal, a výsledkem bylo, že se několik lidí v davu pokusilo prorazit ochranný kruh stráží, aby se k němu dostalo.

Velitel stráže začal z plných plic křičet. Elf spadl na zem. Brian viděl, jak se Sturm zastavil, sklonil se nad elfem, aby ho chránil, a odrážel lidi rukama. Trpaslík kohosi kopal a mlátil pěstmi, zatímco se půlelf zoufale pokoušel dostat k šotkovi.

„Teď!" řekl Derek. Zabavil jutový pytel, který našel před stánkem se zeleninou, a prodíral se s ním davem. Brian a Aran mířili za ním.

Půlelf už šotka skoro měl; Aran nevěděl, co dělat, a tak hodil rajče, trefil půlelfa do obličeje a na chvilku ho oslepil.

„Omlouvám se," řekl nešťastně.

Derek se vrhl na šotka a přitiskl mu dlaň na pusu. Brian a Aran ho popadli za nožky, Derek mu přetáhl přes hlavu pytel a vyrazili s ním ulicí. Šotek se zmítal a kvičel.

Někdo zařval, ať je zastaví, ale rytíři byli tak rychlí, že než si přihlížející uvědomili, co se děje, byli pryč.

„Vem ho!“ zařval Derek na Arana, který z nich byl nejsilnější.

Aran si hodil šotka přes rameno a jednou rukou ho držel za nohy. Z pytle visely šotkovy vlasy, rozhozené Aranovi po zádech. Derek vběhl do prázdné boční ulice. Nakonec dorazil Brian a kryl jim záda. Měli jen matnou představu, kde jsou, a báli se, že se ztratí, a tak se co nejrychleji zase vrátili na hlavní ulici.

Šotek v pytli tlumeně skučel a mrskal sebou jako úhoř. Aranovi dělalo potíže udržet ho a lidé se zastavovali a civěli na ně.

„Ticho, kamarádíčku,“ poradil šotkovi Aran, „a nekopej. Jsme na tvé straně.“

„Tomu nevěřím!“ vykřikl šotek.

„Jsme přátelé Sturma Ostromeče,“ řekl Brian.

Šotek přestal hulákat.

„Vy jste taky rytíři jako Sturm?“ zeptal se nadšeně.

Derek vrhl na Arana kamenný pohled a chystal se spustit jednu ze svých tirád. Aran zavrtěl hlavou.

„Ano,“ řekl. „Jsme rytíři jako Sturm, ale jsme tu v přestrojení. Nesmíš to nikomu říct.“

„Neřeknu, slibuju,“ prohlásil šotek a dodal: „Můžete mě vytáhnout z toho pytle? Nejdřív to bylo zábavné, ale teď to tu začíná smrdět cibulí.“

Derek zavrtěl hlavou. „Až budeme v knihovně. Ne dřív. Nemám chuť honit se za šotkem po tarsiských ulicích.“

„Ještě ne,“ řekl Aran šotkovi spiklenecky. „Je to moc nebezpečné. Poznali by tě.“

„Asi máš pravdu. Jsem jeden z hrdinů bitvy u Pax Sarkasu a pomohl jsem najít Charasovo kladivo. Kdy půjdeme zachránit ostatní?“

Tři rytíři se po sobě podívali.

„Později,“ řekl Aran. „My… no… musíme vymyslet plán.“

„Já vám pomůžu!“ nabízel se dychtivě šotek. „Jsem na plánování odborník. Nemohli byste to trošku pootevřít, aby se mi líp dýchalo? A možná bys se mnou nemusel tak házet. Měl jsem pořádnou snídani a asi se mi začíná dělat špatně. Už tě někdy napadlo, proč jídlo, které bylo tak dobré, když jsi ho jedl, chutná tak strašně, když se vrací nahoru?“

Aran hodil šotka na zem. „Nenechám se od něj pozvracet," řekl Derekovi.

„Drž ho pevně," rozkázal Derek. „Ručíš za něho."

Aran otevřel pytel. Objevil se šotek, celý rudý a bez dechu, jak sebou mrskal hlavou dolů. Byl malý a štíhlý jako většina šotků a měl šťastnou, zvídavou, bystrou a usměvavou tvář. Upravil si kožešinou lemovanou vestu a křiklavě barevné oblečení, ujistil se, že má čupřinu pořád na vršku hlavy, a zkontroloval, jestli má u sebe všechny váčky. Potom natáhl ručku.

„Já jsem Tasslehoff Bosonožka," řekl. „Přátelé mi říkají Tas."

„Aran Dlouhý luk," řekl Aran, vážně mu potřásl rukou a nabídl mu láhev. „Sprav si chuť po té cibuli."

„Docela rád," řekl Tas, napil se a málem si zastrčil láhev k sobě, samozřejmě nešťastnou náhodou, jak se omlouval.

„Brian Hrom," řekl Brian a natáhl ruku.

Tas se netrpělivě podíval na Dereka.

„Hněte sebou," řekl Derek nedočkavě a vyrazil.

„Divné jméno," zamumlal šotek a oči se mu uličnicky zaleskly. „Pán Hněte Sebou."

„Je to Derek z Korunní Stráže," řekl Aran a pevně sevřel šotka za límec.

„Teda," řekl Tas. „Jste si jistí, že je to rytíř?"

„Ano, samozřejmě že je," řekl Aran, zazubil se na Tase a mrkl. „Proč se ptáš?"

„Sturm říká, že rytíři jsou vždycky zdvořilí a chovají se k lidem uctivě. Sturm je ke mně vždycky zdvořilý," vážně prohlásil Tas.

„To je kvůli nebezpečí, víš," vysvětloval Brian. „Derek má o nás starost. To je všechno."

„Sturm si o nás taky dělá často starosti." Tas si povzdechl a ohlédl se. „Doufám, že je v pořádku, a ostatní taky. Když s nimi nejsem, mají vždycky potíže. Samozřejmě," dodal vzápětí. „Mé přátele často potkávají potíže i když s nimi *jsem*, ale proto jsem tam, abych jim z nich pomohl, takže bych se myslím měl vrátit…"

Šotek sebou náhle prudce škubl, otočil se zazmítal, a než Aran postřehl, co se děje, držel prázdnou kožešinovou vestu a šotek se hnal ulicí pryč.

Brian se vrhl za ním a konečně ho chytil. Naštěstí byl Derek daleko před nimi a neviděl, co se stalo.

„Jak se z toho vykroutil?“ zeptal se Aran přítele.

„Je to šotek,“ řekl Brian. Když viděl Aranův zmatený výraz, musel se zasmát. „Tohle dělávají.“

Pomohl Tasovi navléknout si vestu zpět a řekl: „Vím, že si děláš starosti o přátele. My taky, ale dostali jsme velmi důležitý úkol – najít tě.“

„Mě?“ užasl Tas. „Důležitý úkol najít mě – Tasslehoffa Bosonožku?“

„Někdo se s tebou chce setkat. Přísahám na svou rytířskou čest,“ dodal vážně, „že až si promluvíš s naším přítelem, pomůžu ti zachránit přátele.“

„To se Derekovi nebude líbit,“ věštil Aran a zubil se.

Brian pokrčil rameny.

„Důležitý úkol!“ vydechl Tasslehoff. „Až tohle povím Flintoví. Ano, jistě, jdu s vámi. Nechtěl bych tvého přítele zklamat. A vůbec, kdo to je? Proč mě chce vidět? Kam jdeme? Bude tam, až tam dojdeme? Jak jste věděli, kde mě najdete?“

„Vysvětlím ti to všechno později,“ řekl Aran. „Musíme si pospíšit.“

Aran chytil Tase za jednu paži, Brian ho popadl za druhou a táhli ho ulicí.

5.

Kouzelné brýle. Slovo „chromatický“. Láska uprostřed prachu.

Lilit na ně čekala u vchodu do knihovny. Když spatřila Arana a Briana, jak před ni na zem skládají šotka, rozzářila se. „Našli jste ho! Jsem tak ráda,“ řekla s úlevou.

„Tasslehoff Bosonožka,“ řekl šotek a natáhl ruku.

„Lilit Puncová,“ odpověděla, vzala jeho ručku do svých a vřele ji stiskla. „Jsem velmi poctěna, že tě potkávám, Tasslehoffe Bosonožko.“

Tas se přitom zarděl potěšením.

„Neměli bychom postávat venku,“ varoval je Derek. „Vezměte ho do knihovny.“

„Ano, máte pravdu. Pojď dovnitř.“ Lilit je vedla a šotek ji následoval, potěšený úžasným, nečekaným dobrodružstvím.

„Knihovna! Miluju knihovny. Obyčejně mě ale do nich nechtějí pustit. Jednou jsem zkusil navštívit Velkou knihovnu v Palantasu, ale řekli mi, že šotci dovnitř nesmí. Nevíš proč, Lilit? Myslel jsem, že se možná spletli a chtěli říct, že zlobři dovnitř nesmí, to bych pochopil, a zkusil jsem se tam vplížit oknem, abych neotravoval nikoho u dveří, ale uvízl jsem a Eskorti mi přišli na pomoc…“

„Estéti,“ opravila ho Lilit s úsměvem.

„Jo, ti taky,“ řekl Tas. „Každopádně jsem zjistil, že to pravidlo neříká nic o zlobrech, ale říká ‚žádný šotek‘. Jsem moc rád, že *vy* sem šotky pouštíte.“

„No, obvykle ne,“ řekla Lilit, „ale v tvém případě uděláme

výjimku.“

Mezitím sešli po schodech do knihovny. Tasslehoff stál docela klidně a užasle se rozhlížel. Lilit mu nechala ruku na rameni.

„Velice vám děkuji, pánové, že jste mi ho přivedli, ale teď, jestli nás omluvíte, si musím s mistrem Bosonožkou promluvit o samotě.“ Omluvně dodala: „Jak jsem říkala, není to mé tajemství.“

„Tajemství?“ řekl Tas dychtivě.

„Jistě, paní,“ řekl Derek. Zaváhal a pak dodal: „Zmínila jste se, že nám Bosonožka dokáže pomoci…“

„Dám vám vědět, jestli to bude možné, nebo ne,“ ujistila ho Lilit. „Je to část toho tajemství.“

„Umím moc dobře udržet tajemství,“ oznámil Tas. „Jaké tajemství mám udržet?“

Derek souhlasně přikývl a zamířil dozadu do knihovny. Aran a Brian ho doprovázeli a Lilit je brzy mezi policemi ztratila z dohledu. Zvuk kroků zeslábl a utichl, pořád bylo ale slyšet Aranův smích, dunící knihovnou a setřásající prach z knih.

„Pojď, posaď se,“ řekla Lilit a odvedla Tase k židli. Přitáhla si židli blíž a posadila se vedle něj. „Musím ti položit otázku. Odpověď je moc důležitá pro mě a spoustu dalších lidí, Tasslehoffe, takže si ji prosím nejdřív pořádně promysli. Chci vědět, jestli s sebou máš Arkanistovy brýle.“

„Čí co?“ zeptal se Tas zmateně.

„Arkanistovy brýle.“

„Ten Arkanista říká, že jsem mu je vzal?“ ptal se Tas rozhořčeně. „Nevzal! Nikdy si neberu nic, co mi nepatří.“

„Mám přítele, velmi dobrého přítele jménem Večerník, který říká, žes ty brýle našel v plovoucí hrobce krále Duncana v Thorbardinu. Říká, žes je upustil a on je zvedl a vrátil ti je…“

„Aha!“ Tas vzrušeně poskočil. „Ty myslíš moje zvláštní kouzelné brýle pro čtení! Proč jsi to neřekla hned? Ano, myslím, že je někde mám. Mám se po nich podívat?“

„Ano, prosím,“ řekla Lilit, poplašená šotkovým bezstarostným chováním, ale připomněla si, že to je *šotek* a zlatý drak ví, proč mu brýle nechal.

„Doufám, žes o Večerníkovi nikomu neřekl,“ řekla Lilit a s

rostoucími obavami sledovala, jak Tas převrací váčky a rozsypává jejich obsah po podlaze. Věděla, že šotci sbírají všemožné různorodé cetky a poklady, od cenností až po hlouposti, a všechno mezi tím. Neuvědomovala si však plně rozsah šotkova majetku, dokud ho neviděla nakupený na zemi. „Náš přítel by mohl mít velké potíže, kdyby se někdo dozvěděl, že nám pomáhá.“

„Neřekl jsem nikomu ani slovo o zlatém… chlupatém mamutovi,“ odpověděl Tasslehoff. „Víš, byli jsme v Duncanově hrobce, můj přítel Flint a já, a taky tam byl trpaslík jménem Charas, jenomže pak jsme zjistili, že opravdový Charas je mrtvý – hodně mrtvý. Tak jsme se divili, kdo ten trpaslík doopravdy je, a já jsem v hrobce našel ty brýle a nasadil jsem si je, a když jsem se přes ně podíval na toho trpaslíka, nebyl to trpaslík, ale zlatý… chlupatý mamut.“

Žalostně se na ni podíval. „Vidíš, jak to je? Když jsem zkoušel říct ostatním, že jsem potkal zlatého… chlupatého mamuta… vždycky ze mě vyjde jenom… chlupatý mamut. Nemůžu říct… chlupatý mamut.“

„Aha, vidím,“ pochopila Lilit.

Zlatý drak očividně našel způsob, jak zapečetit dokonce i šotčí rty, takže nemohly prozradit tajemství, které drak mezitím odhalil, ale jen estétům.

Před mnoha lety se dobří draci probudili a zjistili, že jim draci Královny Takhisis ukradli vejce. Královna použila vejce jako rukojmí a přinutila dobré draky slíbit, že nezasáhnou do nadcházející války. Dobří draci se báli o osud svých mladých a souhlasili, přestože někteří důrazně tvrdili, že je to špatná volba. Večerník patřil mezi ně. Ostře promlouval proti takovému ústupku a prohlásil, že se tou přísahou nebude cítit zavázán. Byl za vzpouru potrestán, ostatní ho vypověděli do plovoucí hrobky krále Duncana v Thorbardinu, kde měl chránit Charasovo kladivo.

Posvátné kladivo nedávno objevili dva trpaslíci, Flint Křesadlo a Arman Charas, doprovázení Tasslehoffem. Vrátili ho trpaslíkům a vysvobodili Večerníka z vězení. Tasslehoff se v hrobce s Večerníkem setkal a ten se šotka ptal, co se děje ve světě. To, co slyšel, ho velice znepokojilo, obzvlášť když se dozvěděl, že se na

Krynnu objevili noví zlí tvorové známí jako drakoniáni. Mladý metalický drak pojal strašlivé podezření. Večerník se neodvážil odhalit, kým je. Kdyby síly temnoty věděly, že je zlatý drak vzhůru a sleduje činy Temné královny, poslaly by na něj zlé draky. Protože byl sám, nemohl se jim postavit. A tak našel kouzelný způsob, jak přinutit šotka udržet tajemství.

„Když jsem se skrz brýle podíval příště, byli jsme ve velké síni, jak se jenom jmenovala, a trpaslíci bojovali proti Dračímu velmistrovi Verminaardovi, ale ten měl přece být mrtvý, a tak jsem se na něho podíval a viděl jsem, že to vůbec není Verminaard. Byl to drakonián!“

Zatímco Tas mluvil, plácl sebou na podlahu a dal se do třídění cenného majetku, hledaje brýle. Lilit si zděšeně uvědomila, že tohle hledání může trvat dost dlouho; šotek totiž nedokázal nic jen tak zvednout, aniž by to prozkoumal, ukázal jí to a vylíčil jí, jak k tomu přišel, co to dělá a co s tím chce dělat on.

„Tasi,“ řekla, „ve městě jsou velmi nebezpeční lidé, kteří by ty brýle skvěle zpeněžili. Jestli myslíš, žes je mohl nechat v hostinci.“

„Aha! Věděl jsem to!“ Tas se plácl do čela. „Jsem pěkný ťulpas, jak říkává Flint.“ Sáhl do jedné z kapes jasně barevných kalhot a vytáhl odtud další sbírku věcí: švestkovou pecku, zkamenělého brouka, ohnutou lžíci, o které tvrdil, že je na zahánění nemrtvých, jestli bude mít to štěstí a nějakého potká, a nakonec – v kapesníku, na kterém bylo vyšito jméno K. Majere – brýle z čirého skla s drátěnými rámečky.

„Jsou opravdu pozoruhodné.“ Tas na ně hleděl s laskavou pýchou. „Proto na ně dávám takový pozor.“

„Ehm, ano,“ řekla Lilit, které se nesmírně ulevilo.

„Chce je tvůj přítel zpět?“ zeptal se Tas tesklivě.

Lilit nevěděla, co odpovědět. Večerník řekl Astinovi, mistru knihovníkovi z Velké knihovny, aby šotka našel a ujistil se, že Tas brýle má. Drak neříkal nic o tom, že chce šotkovi brýle vzít, ani o tom, jestli je má šotek použít a pomáhat rytířům nebo komukoliv jinému, kdo hledá vědění.

Lilit byla stoupenkyně boha neutrality, který udržoval rovnováhu mezi bohy světla a temnoty, a jako taková se ve válkách neměla

stavět na ničí stranu. Jejím úkolem je chránit vědění. Pokud to dokáže, pokud bude vědění věků zachováno, nezáleží na tom, zda zvítězí zlo nebo dobro. Plamen moudrosti bude dál osvětlovat cestu budoucím generacím.

Kněz-král se vědění bál, přestože byl Paladinovým stoupencem. Bál se, že pokud se lidé budou smět dozvědět o jiných bozích než o Paladinovi a bozích světla, přestanou dobré bohy uctívat a obrátí se k jiným. Právě proto se Paladin a ostatní bohové světla obrátili proti němu.

Teď se svět pokouší dobýt Takhisis, Královna temnot. I ona se bojí vědění, ví, že ti, kdo žijí v nevědomosti, se neptají a otrocky dělají, co se jim řekne. Takhisis se pokoušela vědění udupat a Gilean a jeho stoupenci byli odhodlaní postavit se jí na odpor.

Kde jsou v téhle bitvě bohové světla? Vrátili se s Gileanem? Mají Paladin a ostatní své hrdiny, a jestli ano, budou jako kněz-král? Budou chtít zničit knihy? Pokud ano, Lilit s nimi bude bojovat stejně jako s drakoniány nebo s kýmkoliv jiným, kdo ohrozí její knihovnu.

Možná proto se Večerník obrátil o pomoc k Astinovi, a ne k Paladinovi, jestliže je Paladin poblíž. Večerník nevěří Takhisis a jejím nohsledům, ale není si ani jistý, jestli může důvěřovat bohům světla.

A teď se Lilit setkala se šotkem, a přestože se považovala za svobodomyslnou a bez předsudků, nemohla si pomoci a říkala si, že si drak mohl jako ochránce tak cenné věci vybrat někoho odpovědnějšího. Považovala za veliký zázrak, že šotkovi brýle zůstaly celou dlouhou cestu z Thorbardinu do Tarsisu. Nebylo však na ní soudit, obzvlášť když neznala fakta. Bylo jí řečeno, aby našla šotka a ujistila se, že má brýle u sebe. Může ohlásit, že to udělala. Práce je hotova. Má mu však dovolit, aby pomohl rytířům?

„Ne, Večerník je nechce zpět," řekla Lilit Tasovi. „Můžeš si je nechat."

„Opravdu?" nadchnul se Tas. „To je úžasné! Děkuju!"

„Poděkuj příteli, zlatému chlupatému mamutovi," řekla Lilit a usmála se. Vytáhla malou knížku a začala si dělat poznámky. „Teď se prosím těmi brýlemi podívej a pověz mi, co vidíš…"

* * *

V zadní části knihovny rytíři nepokračovali v hledání, ale dohadovali se.

„*Cos* udělal?“ mračil se Derek na Briana.

„Dal jsem šotkovi čestné rytířské slovo, že mu pomůžu zachránit Sturma a ostatní,“ klidně odvětil Brian.

„Neměl jsi právo něco takového slibovat!“ naštvaně odsekl Derek. „Víš, jak důležitý je náš úkol najít dračí jablko a vzít ho zpět do Solamnie! Můžeš tím všechno ohrozit…“

„Neřekl jsem nic o tom, že *vy* mi pomůžete, Dereku,“ namítl Brian. „Ty a Aran můžete dál hledat dračí jablko. Ostromeč je Solamnijec, a i když ho znám jen krátce, považuji ho za přítele. A i kdybych ho neznal, udělal bych všechno, co můžu, aby on a jeho společníci nepadli do rukou nepřátel. A kromě toho,“ dodal umíněně, „dal jsem slovo.“

„Instrukce říká, že je naší povinností mařit a křížit plány nepříteli,“ poukázal Aran a zvedl ke rtům láhev. Potom si otřel rty hřbetem ruky.

„Pověz mi, co nepříteli zmaříme, když zachráníme půlelfa a falešného rytíře?“ odsekl Derek, ale Brian viděl, že Aranův argument přece jen zabírá. Derek o tom aspoň uvažoval.

Brian se vrátil k práci, aby dal Derekovi čas na rozmyšlenou. Jejich studia přerušila Lilit, která přišla a přivedla šotka. Ruku mu držela na rameni a občas ho přátelsky plácla po ruce, když se pokoušel vytáhnout z polic nějakou knihu.

Všichni tři rytíři zdvořile vstali.

„Jak vám můžeme posloužit, paní?“ zeptal se Derek.

„Otázka zní, jak vám můžu posloužit já, nebo spíš jak vám může posloužit Tasslehoff.“ Lilit sáhla po jednom svazku na hromádce knih o dracích. Otevřela ho na náhodném místě a přisunula k lucerně. „Tasi, můžeš to přečíst?“

Tasslehoff vylezl na vysokou židli, pohodlně se usadil a zadíval se na stránku. Svraštil čelo: „Myslíš všechny ty čmáranice? Ne, promiň.“

Derek zavrčel: „Překvapilo by mě, kdyby vůbec uměl číst!“

Lilit tiše řekla: „Tasi, myslela jsem, aby sis při čtení nasadil ty svoje zvláštní brýle. Jak jsme o tom mluvili.“

„Aha! Jasně!“ Tasslehoff sáhl do kapsy a zašátral v ní.

„Myslím, že jsou v jiné kapse,“ zašeptala Lilit.

„Paní, ztrácíme drahocenný čas…“

Tasslehoff zalovil rukou ve správné kapse a vytáhl brýle. Nasadil si je na drobný nos, přitlačil sedýlka, aby mu nepadaly, a podíval se dolů na stránku.

„Píše se tu: Rudí draci jsou největší z chro… chrom…“ zakoktal se, „chromatických draků a jsou i nejobávanější. Přestože pohrdají humanoidy, mohou se rudí draci občas spojit s těmi, kdo mají stejné cíle a ambice, včetně touhy po moci. Rudí draci uctívají Královnu Takhisis…“

„Ukaž!“ Derek vyškubl Tasovi knihu. Chvilku na ni hleděl a pak ji vrátil. „Lže. Nepřečtu ani slovo.“

„Ale on ano,“ vítězoslavně prohlásila Lilit, „s kouzelnými Arkanistovými brýlemi.“

„A jak víte, že si nevymýšlí?“

„Ale no tak, Dereku,“ řekl Aran se smíchem. „Copak by si šotek nebo kdokoliv jiný vymyslel slovo ‚chromatický‘?“

Derek se na Tase pochybovačně zadíval a pak natáhl ruku. „Ukaž mi ty brýle.“

Tasslehoff se podíval na Lilit. Ta přikývla, a tak mu Tas brýle podal, i když se mu očividně nechtělo.

„Jsou moje,“ prohlásil, „dal mi je zlatý chlupatý mamut.“

Derek se pokusil nasadit si je, ale byly příliš malé. Šilhal na knihu skrz čočky a usilovně se pokoušel zaostřit na slova. Pak brýle sundal, promnul si oči a přeměřil si šotka o něco zdvořileji.

„Mluví pravdu,“ připustil Derek s nevěřícným úžasem. „Nemám sice ponětí jak, ale skrz brýle ta slova přečtu.“

„Jsou kouzelné,“ hrdě řekl Tas. Rychle brýle Derekovi zase vyškubl z ruky. „Kdysi patřily nějakému chlapíkovi, co se jmenoval Arachnida.“

„Arkanista,“ řekla Lilit. „Byl to půlelf, mudrc, který žil ještě před Pohromou. Udělal takových brýlí několik a dal je estétům, aby je mohli používat při bádání.“

„Ajak fungují?“ zeptal se Brian.

„To nevíme jistě. Soudí se…“

Neměla však šanci mu to dopovědět. Přerušil ji výkřik: „Lilit, to jsem já, Marcus!“

„Omluvte mne,“ řekla. „Poslala jsem Marka, aby se podíval po tvých přátelích, Tasi. Nejspíš má důležité zprávy.“

„Já půjdu taky,“ seskočil šotek ze židle.

„Ty tu budeš sedět a číst, šotku,“ řekl Derek.

Tas se rozhořčeně naježil: „Podívej se, Pane z Holenní Stráže, moji přátelé můžou být v nebezpečí, a jestli je to tak, tak mě potřebují, takže si můžeš vzít tu svoji knížku a…“

„Prosím, mistře Bosonožko,“ chvatně zasáhl Brian, „opravdu potřebujeme tvoji pomoc. Nemůžeme ty knihy přečíst, ale ty ano. Kdybys je prohlédl a našel cokoliv o dračích jablkách, byli bychom ti hluboce zavázáni. Vzpomeň si, jak jsem přísahal, že tvým přátelům pomůžu, a dávám ti rytířské slovo, že udělám, co půjde.“

„Tvá pomoc může být pro tyhle rytíře životně důležitá, Tasi,“ vážně dodala Lilit. „Myslím, že by to zlatý chlupatý mamut považoval za osobní laskavost.“

„No… asi jo,“ řekl Tas.

Zlověstně se zamračil na Dereka, vyšplhal zpátky na židli, opřel se lokty o stůl a dal se do čtení, pohybuje při tom rty nad slovy.

Lilit zamířila zpátky dopředu k příteli. Udělala jen pár kroků a zarazila se, otočila a věnovala Brianovi dolíčkový úsměv. „Můžete jít se mnou, jestli chcete. Jenom se ujistit, že neprodávám vaše tajemství nepříteli.“

Brian se ohlédl na Dereka, který vypadal velmi popuzeně, ale přikývl.

„Omlouvám se za Derekovo chování,“ řekl tiše, když vykročil za Lilit. „Doufám, že víte, že vás nepodezírám…“

„Jsem hluboce uražena, pane,“ řekla Lilit a zastavila se. „Možná se přes to nikdy nepřenesu.“

„Prosím, paní.“ Brian ji uchopil za ruku. „Je mi to opravdu líto…“

Lilit vybuchla smíchy: „Dělala jsem si legraci. Vy rytíři berete vždycky všechno tak vážně!“

Brian zrudl. Pustil její ruku a otočil se.

„Teď se omlouvám já," řekla Lilit. „Nechtěla jsem si z vás tropit žerty, pane."

Našla v šeré tmě jeho ruku a pevněji stiskla.

„Nejsem ‚pan'," řekl. „Jsem Brian."

„A já jsem Lilit," odpověděla tiše a přitáhla si ho blíž k sobě.

Vysoké police s knihami je obklopovaly, ohrazovaly a odsekávaly, oddělovaly je od všech na celém světě. Lepil se na ně prach. Svítila jim jen Lilitina lucerna, a ta teď stála na podlaze, aby mohla Lilit vzít obě jeho ruce do svých. Vypadali, jako by stáli v jezírku světla svíčky, přestože zůstávali ukrytí ve sladké tmě.

Ani jeden z nich si nikdy nebyl úplně jistý, jak se to stalo, ale jejich rty se setkaly a dotkly a políbily a rozdělily a znovu dotkly a znovu políbily.

„Lilit!" zavolal na ni Marcus. „Je to důležité!"

„Minutku!" zvolala bez dechu a tiše dodala. „Měli bychom jít… Briane…"

„Ano, měli bychom, Lilit."

Ale nepohnuli se.

Znovu se políbili a pak Lilit s nepatrným povzdechem zvedla lucernu. Drželi se za ruce a proplétali se mezi policemi, dávali si na čas, dotek je hřál. Když už byli skoro vpředu, zastavili se k poslednímu, rychlému polibku.

Brian si uhladil kníry, Lilit si prohrábla rozcuchané vlasy a oba se usilovně snažili vypadat naprosto nevinně. Zahnuli za roh a narazili na Marka, kterého už přestalo bavit čekání a vydal se je uličkou hledat.

„Aha, tady jste," řekl a zvedl lucernu.

Marcus vůbec nevypadal, jak by Brian od estéta čekal. Neměl oholenou hlavu a měl na sobě obyčejné kalhoty, košili a plášť, ne roucho a sandály. Měl meč a vypadal jako voják, ne jako učenec. Ale Lilit taky nebyla taková, jak by čekal od estétky.

„Zachránili rytíři šotka?" zeptal se Marcus.

„Ano," řekla Lilit. „Je tady, živý a zdravý. A co jeho přátelé, ti další ze seznamu?"

„Půlelf, trpaslík, elf a rytíř byli předvedeni před vládce do soudní

síně. Zůstal jsem tam a vyslechl jsem kousek přelíčení. Pán vypadal překvapeně, když uviděl Solamnijského rytíře, ale myslím, že ho to i potěšilo. Pokoušel se udělat, co bylo v jeho silách, aby jim pomohl, ale ten podivný chlapík – ten v tom plášti – zasáhl a začal mu něco šeptat do ucha.“

„Říkáte, že jsou u soudu? Jaký zločin měli Sturm a jeho společníci spáchat?“ zeptal se zvědavě Brian.

„Vzpomeň si na seznam hledaných,“ řekla Lilit.

„Ach ano,“ řekl Brian. „Vražda Pána Verminaarda.“

„To samozřejmě nemá nikdo vědět,“ podotkl Marcus. „Ale dva lovci odměn se opili v krčmě u starých doků a nedrželi jazyk za zuby. Teď si o tom povídá celé město. A mám i další zprávy.“

„Vidím, že nic dobrého,“ řekla Lilit.

„Podle Alfreda…“

„To je vládcův písař,“ poučila Lilit Briana. „Alfredo je taky jeden z nás.“

„Jeho Excelence v noci tajně odchází z města a s někým se setkává. Alfredo uvážil, že se chová nervózně a nevhodně, a rozhodl se sledovat ho a zjistit, co se děje.“

„Vzal na sebe obrovské riziko,“ řekla Lilit.

„V jeho prospěch je nutné říct,“ suše prohlásil Marcus, „že nečekal nic horšího než manželskou nevěru. Odhalil však něco jiného. Náš pán se setkal se zástupci Dračího velmistra.“

„Požehnaný Gileane!“ Lilit vyděšeně zalapala po dechu a zakryla si rukou ústa. „Měli jsme pravdu!“

„Podle toho, co Alfredo zachytil, náš vládce vyjednává s novým velmistrem Rudého křídla – nějakým hobgoblinem jménem Tede. Pokud se Tarsis v klidu vzdá, nezaútočí na město…“

„Velmistr lže,“ prohlásil Brian bez obalu. „Stejný lživý slib dali i u Vingaardu. Předstírají vyjednávání, ale je to jenom lest, dokud jejich jednotky nedorazí na místo. Jakmile dorazí armáda, přeruší vyjednávání a zaútočí.“

Brian se obrátil k Lilit. „Útok může přijít za pár dní, možná hodin. Jsi Solamnijka a dcera rytíře. Budeš tu ve velkém nebezpečí. Pojď s námi. Vezmeme tě do bezpečí.“

„Děkuji, Briane,“ jemně odvětila Lilit, „ale nemůžu opustit

knihovnu. Ty máš svůj úkol, a já svůj. Byla mi svěřena knihovna. Přísahala jsem, že budu chránit knihy, a jak říkáš, jsem dcera rytíře a držím slovo.“

Brian začal naléhat, ale ona jen s úsměvem zavrtěla hlavou a obrátila se zpět k příteli. Brian viděl, že nemůže říct nic, co by ji přesvědčilo, a ještě víc ji miloval pro její odvahu a čest, i když si celým srdcem přál, aby nebyla tak odvážná a čestná.

Lilit a Marcus debatovali o Ostromečovi a jeho přátelích. „Polovina skupiny je pořád U rudého draka, včetně kleriků Mišakal a Paladina.“

„Těch dávných starých bohů? Ti lidé tvrdí, že jsou jejich kleriky?“ zeptal se Brian.

Lilit a Marcus vypadali velice důležitě a Brian si náhle uvědomil, že to myslí vážně.

„Ale no tak. Nemyslíte si, že to jsou – chci říct, přece nemůžete věřit…“

„…v pravé bohy? Jistěže můžeme,“ prohlásila Lilit odměřeně. „Koneckonců, sami jednoho z nich uctíváme. My estéti jsme Gileanovi klerici, zavázali jsme se mu sloužit.“

Brian otevřel ústa a zase je zavřel. Nevěděl, co říct. Lilit vypadala jako rozumná mladá žena, a přece tu stojí a vykládá o službě bohům, kteří opustili lidstvo před třemi sty lety. Brian by se Lilit rád zeptal na její víru, ale teď nebyl čas na teologické diskuse.

„Viděl jsem kolem hostince postavy v pláštích a kapucích,“ dodal Marcus. „Jsem si jistý, že jsou to drakoniáni a že ty lidi hlídají. Jestli velmistr dostane Paladinova klerika a Mišakalinu kleričku…“

„To nesmíme dopustit,“ pevně řekla Lilit. „Musíme i ostatní přivést do knihovny. Pokud dojde k útoku na město, tohle bude jediné místo, kde by mohli být v bezpečí. Marku, vyjdi ven a podívej se, jestli knihovnu hlídají.“

Marcus přikývl a vyběhl po schodech.

Lilit se otočila zpátky k Brianovi, položila mu ruku na paži a zadívala se mu do tváře.

„Musíte se pokusit zachránit rytíře a jeho přátele. Drakoniáni je nesmí zajmout. Jinak je zabijí.“

Brian ji objal a přitáhl k sobě.

„Udělám cokoliv, oč mě požádáš, Lilit, ale nejdřív mi odpověz na tohle. Věříš v lásku na první pohled?“

„Nevěřila jsem,“ odpověděla Lilit tiše a usmála se na něj, „až dosud.“

Dlouhou, sladkou chvíli se drželi a pak si Lilit hluboce povzdechla a řekla: „Raději bys měl jít. Zůstanu tady a dohlédnu na šotka.“

„Zůstanu s tebou v knihovně, pomůžu ti ji bránit. Derek a Aran můžou jít na výpravu za dračím jablkem beze mne.“

Lilit zavrtěla hlavou: „Ne, to by nebylo správné. Máš svoje povinnosti, a já mám své.“ Usmála se a dolíček se jí prohloubil. „Až to bude za námi, podělíme se o příběhy z války. Raději si pospěš,“ dodala.

Brian věděl, že je to beznadějné, a přestal se ji pokoušet přesvědčit. Zavolal na Dereka a Arana a rytíři vyrazili skladištěm knih. Tasslehoff je doprovázel navzdory tomu, že mu Derek víckrát rozkázal, aby se vrátil ke čtení.

„Moji přátelé *mají* potíže, že ano?“ Tas si hluboce povzdechl. „Asi je budu muset jít zachránit – *zase.* Vyprávěl jsem vám, jak jsem *zachránil]* Karamona před strašlivou lidožravou Starou Gmit? Byli jsme v úžasné strašidelné pevnosti, co se jí říká Velká lebka…“

„Ty nejdeš, šotku,“ řekl Derek.

„Ale ano, jdu, člověče,“ řekl Tas.

„Nemůžeme ho přikovat k židli. Jestli ho tu necháte, stejně uteče,“ podotkla Lilit. „Můžete ho rovnou vzít s sebou. Tak aspoň budete vědět, kde je.“

Nakonec se Derek nechal přesvědčit, i když z toho neměl radost. „Až se vrátíme, Bosonožko,“ řekl Derek, „budeš pokračovat v hledání informace o dračích jablkách.“

„Ach, tu už jsem našel,“ nonšalantně prohlásil Tas.

„Cože?“ zvolal Derek. „A proč jsi nám to neřekl?“

„Protože jste se nezeptali,“ smrtelně vážně odvětil Tas.

„Teď se ptám,“ zamračil se Derek.

„Ale ne moc hezky,“ napomenul ho Tas.

Lilit se naklonila a něco mu zašeptala do ucha.

„No dobrá, povím vám to. Dračí jablka jsou z křišťálu a magie a

uvnitř mají něco… zapomněl jsem…“ Chvilku přemýšlel. „Esenci… to je ono. Esenci chromatických draků.“

Tasslehoff se kochal tím, jak se mu slova kutálí po jazyku, a několikrát je s požitkem zopakoval, dokud mu Derek ostře nerozkázal, aby pokračoval.

„Nevím, co to je ta esence chromatických draků,“ řekl Tas, radostně využívaje možnost říct to všechno ještě jednou, „ale je v nich. Když jedno z dračích jablek ovládnete, můžete skrz ně rozkázat drakům, aby vás poslechli, neboje přivolat nebo tak něco.“

„A jak se to dělá?“ zeptal se Derek.

„V té knize nebyl návod,“ odpověděl Tas, popuzený, že ho takhle vyslýchají, zatímco jsou jeho přátelé v nebezpečí. Když viděl, jak se Derek zamračil, dodal: „Mám přítele, který o nich nejspíš ví všechno. Je to čaroděj. Jmenuje se Raistlin a můžeme se ho zeptat…“

„Ne,“ řekl Derek, „nemůžeme. Psalo se v té knize, kde dračí jablka najít?“

„Psalo se tam, že jedno z nich odnesli do nějakých Ledových končin…“ začal Tas.

„Opravdu byste si měli pospíšit,“ přerušila je naléhavě Lilit. Už nějakou dobu postávala u dveří a nervózně hleděla nahoru na schody. „Můžeme to probrat, až se vrátíte. Váš přítel rytíř byl uvězněn a nejspíš ho chtějí zabít.“

„Není to rytíř,“ trval na svém Derek. „Ale,“ dodal krotčeji, „je to Solamnijec. Briane, ty máš na starosti šot… mistra Bosonožku.“ Vyrazili s Aranem do schodů. Tasslehoff zůstal vzadu a čekal na Briana.

„Ještě jeden polibek,“ řekl Brian Lilit s úsměvem. „Pro štěstí?“

„Pro štěstí!“ řekla, políbila ho a toužebně dodala: „Našel jsi někdy něco, cos hledal celý život, a přitom jsi věděl, že to zase ztratíš a už možná nikdy znovu nenajdeš?“

„To se mi stává pořád,“ prohlásil Tasslehoff, který postával blízko nich.

„Jednou jsem našel moc zajímavý prsten, který patřil zlému čaroději. Pořád se mnou někam skákal – sem, pak tam, a zase zpátky sem. Měl jsem ho docela rád, ale musel jsem ho někam založit…“

Tasslehoff zmlkl. Příběh o prstenu a o zlém čaroději byl velmi

vzrušující a z větší části pravdivý, ale šotek přišel o posluchače. Lilit ani Brian ho neposlouchali.

Derek na ně netrpělivě zavolal. Brian naposledy políbil Lilit, pevně stiskl šotka a rozběhl se s ním po schodech.

Lilit vzdychla a vrátila se k zaprášeným knihám.

6.

Záchrana. Sturm urovnává spor.

Rytíři a šotek se vynořili z tajného vchodu do knihovny a ocitli se ve sněhové vánici. Byla to znepokojivá změna počasí; když sestupovali pod zem, byl slunečný den.

Z oblohy padaly velké, těžké sněhové vločky a bránily jim ve výhledu. Chůze po kamenné dlažbě byla zrádná, podkluzovaly jim nohy. Marcus odešel teprve před chviličkou, ale jeho stopy už zasypal rychle padající sníh. Jak řekl Tas, sněžilo tak hustě, že si neviděli málem ani na špičku nosu, a tak je polekala postava, která se náhle vynořila z bílé záclony.

„To jsem já, Marcus," řekl muž. Zaslechl řinčení oceli a zvedl ruce. „Napadlo mě, že budete potřebovat někoho, kdo vás doprovodí k soudu."

Derek zamumlal díky a zastrčil meč do pochvy. Pospíchali vánicí, mrkali, aby vyhnali sníh z očí, a klouzali na namrzlém chodníku. Přestože zbytek světa pod sněhovou přikrývkou utichl a umlkl, na jejich malém kousku bylo docela živo, protože šotek nepřetržitě mluvil.

„Už jste si někdy všimli, jak pod sněhem vypadá všechno jinak? Asi proto je tak snadné ztratit se ve sněhové vánici. Ztratili jsme se? Nevzpomínám si, že bych někdy viděl tenhle strom – tamhleten shrbený. Myslím, že jsme někde museli špatně zahnout…"

Konečně došli na roh ulice, k budově, kterou šotek poznal, ale ani to mu nezavřelo pusu.

„Podívejte se na ty chrliče! Hej, viděl jsem jeden, jak se pohnul! Briane, viděls, jak se ten strašlivě zamračený chrlíc pohnul? Nebylo

by vzrušující, kdyby vylétl z hradu na domě a snesl se na nás a vyškrábal nám oči ostrými drápy? Ne že bych snad chtěl mít vyškrábané oči, to rozhodně ne. Moc bych toho bez nich neviděl. Hele, Marku, myslím, že jsme se zase ztratili. Nepamatuju si, že bychom šli kolem toho řezníka – vlastně počkej, pamatuju…“

„Nemůžeš ho udržet zticha?“ zabručel Derek.

„Leda by mu vyřízl jazyk,“ odvětil Aran.

Zdálo se, že to Derek považuje za schůdné řešení. Mezitím však, k Tasovu štěstí, konečně dorazili k soudní síni, velké, nehezké kamenné budově. Navzdory chumelenici se před ní shromáždil dav a někteří pokřikovali na nenáviděného Solamnijce, aby se přestal schovávat za vládcovy sukně a ukázal se.

„Tihle lidé nás doopravdy nenávidí,“ řekl Derek.

„Ve skutečnosti se jim nemůžete divit,“ řekl Marcus.

„To oni se obrátili proti nám,“ odsekl Derek. „V tomhle městě zahynulo po Pohromě mnoho Solamnijců v rukách davu.“

„Byla to tragédie,“ připustil Marcus. „A když nepokoje skončily, někteří lidé se opravdu styděli za to, co se stalo. Tarsis vyslal do Solamnie delegaci, aby se pokusila usmířit. Věděl jste to?“

Derek zavrtěl hlavou.

„Pokus o jednání byl odmrštěn. Nedostala ani svolení vystoupit z lodi na půdu Solamnie. Kdyby byli Solamnijci tak ochotní odpouštět těm, kdo se proti nim provinili, jak jim říká Instrukce,“ podotkl Marcus a po očku se na Dereka podíval, „rytíři by byli uvítáni zpátky a možná by teď na město neútočila dračí armáda.“

„Většina Solamnie je v rukou nepřátel,“ řekl Derek.

„Ano, já vím,“ odvětil Marcus. „Mí rodiče žijí ve Vingaardu. Už dlouho od nich nemám zprávy.“

Rytíři chvíli mlčeli a pak se Brian tiše zeptal: „Vy jste tedy také ze Solamnie?“

„Ano,“ řekl Marcus. „Jsem jeden z těch ‚Eskortu‘, jak nám říká šotek.“ Usmál se skrz sníh na Tasslehoffa. „Poslali mne sem s Lilit a několika dalšími chránit knihovnu.“

„Není způsob, jak ji uchránit!“ řekl Brian. Najednou se bezdůvodně rozhněval. „Ne před dračími armádami. Knihovna je bezpečně ukrytá. Vy a Lilit byste ji měli prostě zamknout a odejít.

Riskujete život kvůli několika knihám!“

Odmlčel se a zrudl; nechtěl mluvit tak vášnivě. Všichni na něj užasle hleděli.

Marcus byl mírný, chápající, ale rozhodný. „Zapomínáte, pane rytíři, že je s námi náš bůh. Gilean nás nenechá bojovat samotné, pokud musíme bojovat. Počkejte tady chvilku. Vidím jednoho ze spolupracovníků, půjdu se ho zeptat, co se děje.“

Odspěchal sněhem promluvit si s mužem, který zrovna vyšel z budovy soudu. Po krátkém rozhovoru Marcus přispěchal zpátky.

„Vaši přátelé budou odvedeni do vězení.“

„Doufám, že je to hezké vězení,“ řekl Tasslehoff jen tak do vzduchu. „Některá jsou, a některá ne, víte. V tarsiském vězení jsem ještě nikdy nebyl, takže netuším…“

„Ticho, Bosonožko!“ rázně rozkázal Derek. „Arane, schovej tu zatracenou láhev!“

Tasslehoff otevřel pusu, aby rytíři řekl, co si o tom myslí, ale vdechl obrovský chomáč vloček a následující chvíle strávil tím, že se je pokoušel vykašlat.

„Konstábl nebude riskovat a nepřivede je na dohled téhle lůze,“ pokračoval Marcus, „ne po tom, co se stalo, když se je pokoušel zatknout. Vezme je oklikou, zadní uličkou.“

„Pro jednou stojí štěstí při nás,“ řekl Derek.

„Žádné štěstí,“ vážně prohlásil Marcus. „Gilean nás obdaroval požehnáním. Rychle! Tudy!“

„Možná to byl Gilean, kdo přidusil šotka,“ nadhodil Aran. Už si zastrčil láhev za opasek a plácal kašlajícího Tasslehoffa po zádech.

„Jestli to byl on, možná se stanu jeho stoupencem,“ řekl Derek.

* * *

Marcus je odvedl kolem soudní budovy k zadní uličce. Sněhová přeháňka skončila, jako by bouři bavilo pohrávat si s nimi, a na čerstvě napadaném sněhu se zatřpytilo slunce. Pak se po nebi přehnaly další mraky a slunce si začalo hrát na schovávanou a dělalo na ně baf mezi sněhovými sprškami, takže chvilku jasně zářilo, a chvilku padal sníh.

Budova vrhala stín na uličku, která byla šerá a ponurá. Sotva do ní vešli, spatřil Brian, jak se od protější stěny oddělily dvě postavy v pláštích a kápích a vyrazily opačným směrem.

„Podívejte tamhle!“ ukázal.

„Drakoniáni,“ řekl Aran, a když se Derek nedíval,‘ dal si doušek. „Jsou oblečení přesně jako ti, co nás zastavili na mostě.“

„Myslíte, že nás viděli?“

„Pochybuji. Jsme ve stínu. Taky bych je neviděl, ale vyšli na světlo. Rád bych věděl, proč tak rychle odešli.“

„Pst! To musí být oni!“ varoval je Marcus.

Otevřely se dveře a ozvaly se hlasy.

„Ber šotka,“ řekl Derek Markovi.

Tasslehoff se pokusil trvat na tom, že budou v nadcházejícím boji potřebovat jeho pomoc, ale Marcus mu dal ruku přes pusu a umlčel ho.

Ze soudní budovy se vynořil konstábl. Vedl pět vězňů; s překvapením zjistili, že je mezi nimi žena. Tři strážní pochodovali vedle nich. Brian viděl, že Sturm kráčí vedle ženy, jako by ji chtěl chránit. To, co se doslechli, byla pravda: Sturm měl hrudní pancíř s vytepanými symboly rytířů, s růží a ledňáčkem.

Ať si Derek o Sturmovi Ostromeči říkal, co chtěl, Brian ho vždycky viděl jako zosobnění Solamnijského rytíře. Sturm byl galantní, odvážný a ušlechtilý, takže bylo podivné, že by udělal něco tak nečestného, jako lhal, že je rytíř, a nosil zbroj, na kterou neměl právo.

Brian tasil meč, pomalu a tiše ho vytáhl z pochvy. Jeho přátelé už měli zbraně v ruce. Marcus stáhl umlčeného šotka zpátky do stínu.

Dveře za vězni se zabouchly. Konstábl je odváděl uličkou pryč. Brian viděl, jak se Sturm s jedním vězněm po sobě podívali, a uhodl, že se chtějí pokusit uprchnout.

„Vezmu si konstábla,“ řekl Derek, „vy se postarejte o ostatní strážné.“

Konstábl slyšel křik davu před budovou, ale věřil, že tady vzadu jsou v bezpečí. Nečekal potíže a tím pádem nedával pořádně pozor. Uvědomil si, že se něco děje, až když zahlédl záblesk oceli. Když viděl, jak se k nim ženou tři zahalené postavy, přiložil ke rtům

píšťalku, aby zahvízdal na poplach. Derek ho přetáhl po hlavě jílcem meče, takže se muž svalil jako špalek, dřív než stačil přivolat pomoc. Aran a Brian zbylým strážným pohrozili meči a ti se dali uličkou na úprk.

Rytíři se obrátili k vězňům, kteří užasle hleděli na nečekané zachránce.

„Kdo jste?“ zeptal se půlelf.

Brian si ho zvědavě prohlížel. Půlelf byl vysoký a svalnatý, oblečený v kůži a kožešinách, a měl vousy, možná proto, aby ukryl elfské rysy, třebaže až na špičaté uši nebyly tak výrazné, aby si jich Brian všiml. Nevypadal na víc než pětatřicet, ale v očích měl výraz někoho, kdo už je na světě dlouho a poznal radosti i bolesti života. Samozřejmě, elfská krev mu poskytne mnohem delší život než většině lidí. Brian uvažoval, jak starý doopravdy je.

„Unikli jsme jednomu nebezpečí, a potkali horší?“ naléhal půlelf. „Ukažte se.“

Až v tu chvíli si Brian uvědomil, že musí vypadat spíš jako nájemní vrazi než rytíři. Stáhl si šál, otočil se ke Sturmovi a rychle řekl solamnijsky: „*Oth Tsarthon e Paran,*“ což znamená „setkáváme se v přátelství“.

Sturm se postavil před ženu, aby ji mohl chránit vlastním tělem. Žena měla hustý závoj a těžký plášť, takže Brian příliš netušil, jak vypadá. Pohybovala se však s ladnou krásou a ruka, spočívající na rytířově paži, byla pozoruhodně jemná a bílá jako alabastr.

Sturm překvapeně zalapal po dechu.

„*Est Tsarthai en Paranaith,*“ odpověděl. „Mí společníci jsou přátelé.“ Pak dodal obecnou: „Tihle muži jsou Rytíři ze Solamnie.“

Půlelf a trpaslík na ně podezíravě hleděli. „Rytíři! Proč…“

„Není čas na vysvětlování, Sturme Ostromeči,“ řekl mu Derek. Ze zdvořilosti mluvil obecnou, protože předpokládal, že ostatní solamnijsky nemluví. „Stráže se brzy vrátí. Pojďte s námi.“

„Ne tak zhurta!“ prohlásil trpaslík.

Byl to starý trpaslík, soudě podle šedin v dlouhých vousech, a jako většina trpaslíků, které Brian znal, vypadal zlostně, umíněně a tvrdohlavě. Popadl halapartnu, která upadla jednomu ze strážných, sevřel ji ve velkých, silných nikách, praštil s ní o ohnuté koleno a

ulomil kus ratiště, aby se mu s ní lépe bojovalo.

„Buď si ten čas udělejte, nebo nikam nejdu!“ řekl jim trpaslík „Odkud znáte Sturmovo jméno a jak to, že tu na nás čekáte…“

Tentokrát se Tasovi podařilo vyklouznout z Markova sevření.

„Prostě ho propíchněte!“ vykřikl radostně šotek. „Nechte ho vránám. I když se asi nebudou namáhat. Kdo by taky měl žaludek na trpaslíky…“

Půlelf se uvolnil, usmál se a obrátil se na brunátného trpaslíka. „Spokojený?“

„Jednoho krásného dne toho šotka zabij u,“ mumlal si trpaslík pod vousy.

Sturm Ostromeč celou dobu hleděl na Dereka, který si taky sundal šálu z obličeje.

„Ostromeči,“ pozdravil ho studeně Derek.

Sturm stiskl rty, tvář mu potemněla a sevřel jílec meče. Brian se napjal, předvídaje potíže, ale pak se Ostromeč podíval po ostatních, kteří tu byli s ním, hlavně po ženě se závojem. Brian viděl, co si Sturm myslí. Kdyby byl sám, odmítl by přijmout pomoc od muže, který veřejně urazil jeho i jeho rodinu.

„Můj pane,“ řekl Sturm stejně chladně. Neuklonil se. Víc už neřekli, protože je přerušil hvizd píšťalky a výkřiky, mířící k nim.

„Stráže! Tudy!“ zavolal Marcus.

Sturmovi přátelé se na něj podívali a on přikývl. Marcus je zavedl do bludiště ulic a uliček, které se kroutily a stáčely zpět jako opilý had. Brzy stráže setřásli, a když už neslyšeli ani píšťalky, usoudili, že jsou před pronásledovateli v bezpečí, zpomalili krok a vmísili se mezi lidi na ulicích.

„Jsi rád, že jsem tě zachránil, Flintě?“ zeptal se Tasslehoff, který šel vedle zachmuřeného trpaslíka.

„Ne,“ odpověděl zlostně Flint. „A ty jsi mě nezachránil, osle. Zachránili mě tihle rytíři.“ Se zdráhavou vděčností se podíval na Briana, který se držel poblíž šotka.

Tasslehoff se zazubil, spiklenecky na Briana mrkl a řekl: „Máš báječnou halapartnu, Flintě!“

Flint už se chystal zlomenou zbraň zahodit, ale jakmile ho šotek začal provokovat, pevněji stiskl. „Hodí se mi,“ řekl, „a navíc to není

halapartna. Je to kohorta.“

„Ne!“ Tasslehoff se tlumeně zachichotal. „Kohorta je vojenský oddíl, parta pěšáků. Halapartna je zbraň.“

Flint si odfrkl: „Co ví šotek o zbraních?“ a zahrozil halapartnou na šotka, kterého tak přemohl smích, že přátelům skoro nestačil. „Tohle je kohorta!“

„No jistě! Zrovna tak, jako má tvoje přilba chochol z gryfi hřívy! Každý ví, že to jsou koňské žíně,“ opáčil Tasslehoff.

Flint byl i tak z běhu celý červený a supěl. Při tomhle obvinění zbrunátněl. Sáhl po bílém chocholu, který se mu houpal na přilbě. „Nejsou! Z koňských žíní kýchám! Tohle je hříva gryfa!“

„Ale gryfové nemají hřívy,“ přel se Tas. Poskakoval vedle trpaslíka, váčky se mu natřásaly a obsah se sypal kolem. „Gryfové mají orlí hlavu a lví tělo, ne naopak. A tohle je halapartna, a ne kohorta.“

„Je to kohorta, nebo ne?“ dupl si Flint a zamával zbraní Sturmovi těsně před nosem.

„My rytíři to známe jako halapartnu,“ řekl Sturm, kráčející vedle tajemné ženy, která se ho stále držela.

Tasslehoff vítězoslavně zavýskl.

„Nicméně,“ dodal Sturm diplomaticky, „pokud vím, theiwarští trpaslíci užívají pro halapartnu výraz, který zní podobně jako ‚kohorta‘. Nemyslel jsi to tak, Flintě?“

„To je ono!“ prohlásil Flint s podpořenou důstojností. „Já… no… teď zrovna si na to slovo přesně nevzpomínám, nemluvím theiwarsky tak dobře, chápej, ale zní to jako kohorta. Tak jsem to myslel.“

Tasslehoff se zazubil a chystal se ještě něco říct, ale půlelf se na Sturma usmál a ukončil celou debatu tím, že Tase popadl a popohnal ho dopředu tak rychle, až mu nožky letěly nad ulicí.

Na Briana udělala družnost téhle podivně sesbírané skupinky přátel dojem. Obzvlášť velký dojem na něj udělal Sturm. Pevně držel ženu, kterou se rozhodl chránit, ale přestože jí byl očividně zaujatý, měl trpělivost ukončovat hádku mezi šotkem a trpaslíkem, a ještě trpaslíkovi zachraňovat důstojnost.

Sturm se mu podíval do očí, a jako by věděl, nač Brian myslí, pokrčil rameny a pousmál se na něj.

Pokračovali bočními ulicemi, vyhýbali se hlavním cestám. Tanis Půlelf se chopil šotka a nepouštěl ho. Šotek sebou šil, vrtěl se v přítelově sevření a pronikavým hláskem úpěnlivě prosil, ale ať chtěl cokoliv, Tanis to očividně neměl.

Došli k tržišti. Tady museli opustit boční uličky a vyjít na otevřené prostranství, aby mohli projít k hlavní cestě, mířící ke knihovně. Zahlédli pár strážných, jak je hledají, ale najít hrstku lidí v tlačenici mezi stánky by bylo pěkně těžké, a strážné zjevně chytání uprchlých vězňů až tak nezajímalo.

Brian si vzpomněl, jak Lilit říkala, že je s městem něco špatně. Strážní si to očividně mysleli taky, vypadali zamračeně a nešťastně. Obyčejní obyvatelé si pořád hleděli svých věcí, ale teď, když se díval pozorně, viděl, jak se lidé shlukují, mluví tiše a ohlížejí se přes rameno. Sturm a ostatní kráčeli se skloněnými hlavami, oči sklopené, a snažili se neupoutávat pozornost. Brian si uvědomil, že už podobné situace rozhodně zažili. Půlelf dokonce dokázal udržet šotka zticha.

Bezpečně prošli tržištěm a konečně dorazili k cestě vedoucí do staré části města a ke knihovně. Tady se Tanis zastavil a se šotkem ve vleku se vydal promluvit si s rytíři.

„Děkuji vám za pomoc, pánové," řekl. „Tady se s vámi musíme rozloučit. U rudého draka máme přátele, kteří netuší, co se stalo…"

„To nemůžeš, Tanisi!" vykřikl Tasslehoff. „Pořád ti to říkám! Musíš jít do knihovny podívat se, co jsme tam našli. Je to opravdu moc, moc důležité!"

„Tasi, nepotřebuju vidět další zkamenělou žábu," odvětil Tanis netrpělivě. „Musíme se vrátit a říct Lauraně…"

„No jo, říct *Lauraně*\" tlumeně se zachichotal Tasslehoff.

„…*a* Raistlinovi, Karamonovi i ostatním, že jsme v pořádku," pokračoval Tanis. „Když nás viděli naposledy, stráž nás odváděla do vězení. Dělají si starosti." Natáhl ruku. „Pane Dereku, děkuji…"

Tas využil Tanisovy nepozornosti, škubl sebou, poskočil a vykroutil se ze sevření. Derek po šotkovi hrábl, ale minul a Tas se rozběhl ulicí pryč.

„Potkáme se v knihovně!" zavolal Tas přes rameno a zamával jim. „Rytíři ví, kde to je!"

„Zajdu pro něj," nabídl se Flint, přestože byl tak uštvaný, že se

skloněný opíral rukama o kolena. Zdálo se, že má potíže s dechem.

„Ne!“ řekl Tanis. „Už tak jsme se rozdělili na dvě skupiny. Nedovolím, abychom se rozběhli třemi směry. Držíme se pohromadě.“

Marcus se nabídl, že za šotkem zaběhne, a vyrazil za ním.

„Povídám, nechme šotka šotkem a chvála bohům, že je pryč,“ prohlásil Flint.

„Vlastně opravdu *našel* něco životně důležitého,“ řekl Derek. „Myslím, že byste se měli jít podívat, co jsme objevili.“

Brian a Aran se po sobě překvapeně podívali.

Aran odtáhl Dereka stranou. „Co to děláš?“ zeptal se ho. „Myslel jsem, že dračí jablko je tajemství.“

„Potřebuji od toho půlelfa pomoc,“ potichu řekl Derek. „Chci vzít šotka do Ledových končin…“

„To snad žertuješ!“ vyděšeně vykřikl Aran.

„Nikdy nežertuji,“ řekl Derek přísně. „Je jediný, kdo nám může přeložit magické dokumenty. Budeme ho potřebovat.“

„Nepůjde,“ řekl Brian. „Neopustí přátele.“

„Tak ho musí přesvědčit Ostromeč, nebo raději rozkážu Ostromečovi, aby nás doprovodil i on.“

„Jak nám pořád připomínáš, Dereku, není to rytíř,“ řekl Brian. „Nemusí se řídit tvými rozkazy.“

„Bude se jimi řídit, pokud nechce, abych jeho přátelům řekl pravdu,“ ostře prohlásil Derek. „Aspoň cestou dá pozor na koně a na šotka.“

Mluvili tiše, ale Sturm musel zaslechnout své jméno. Podíval se na ně a viděl, jak Derek nesouhlasně hledí na jeho pancíř. Sturm se začervenal a otočil se.

Dereku, nedělej to, němě prosil přítele Brian. *Nech to být. Nech je jít jejich cestou, a my půjdeme svou.*

Měl nepříjemný pocit, že se to nestane.

„Pojď s námi, Ostromeči,“ zavolal Derek. Zaznělo to jako rozkaz.

Půlelf a trpaslík si vyměnili utrápené pohledy a pak se oba podívali na Sturma, který neslyšel. Právě cosi uklidňujícím tónem vykládal ženě v závoji.

„Dej na moje slova – tohle neskončí dobře,“ předpovídal trpaslík.

„A za všechno může ten potrhlý šotek!“

Půlelf si povzdechl a zachmuřeně přikývl na souhlas.

„A to ani z půlky neví, co se děje!“ podotkl Aran.

Vytáhl láhev, zvedl ji ke rtům a zjistil, že je prázdná. Zatřásl jí. Nic nevyteklo.

„Skvělé,“ zamumlal. „A teď musím snášet Dereka za střízlivá.“

7.

Poslední polibek. Oheň a krev.

Rytíři a jejich nově nalezení společníci dorazili bez nehody zpátky ke knihovně. Marcus se vrátil ohlásit, že je Tas bezpečně uvnitř a častuje Lilit historkou, jak bojovali se šesti sty tarsiskými strážnými a toulavým obrem.

„Briane," řekl Derek, „než půjdeme dovnitř, přiveď mi Ostromeče. Řekni mu, že s ním chci mluvit."

Brian si hluboce povzdechl, ale šel udělat, co mu Derek přikázal.

Sturm Ostromeč pocházel z uznávaného rodu a měl podporu Pána Guntara, který byl starý a vážený rodinný přítel. Když Sturm požádal o přijetí k rytířstvu, Pán Guntar ho podporoval. Právě Derek se postavil proti, z nejrůznějších důvodů: Sturma nevychovali v Solamnii; vychovala ho jen matka, otec v nejdůležitějších letech chyběl; Sturm neměl náležité vzdělání; nikdy nesloužil žádnému rytíři jako panoš; a nejvíce zničující bylo, když naznačil pochyby o Sturmově původu.

Naštěstí Sturm nebyl přítomen a neslyšel všechno, co Derek o něm a jeho rodině řekl, jinak by v síni Rady došlo ke krveprolití. Na obvinění odpovídal Pán Guntar a usilovně se přel ve prospěch mladého přítele, ale Derekova obvinění stačila na to, aby šla Sturmova kandidatura ke dnu.

Říkalo se, že když se Sturm doslechl o tom, co Derek řekl, pokusil se Dereka vyzvat na souboj cti. To však nebylo možné. Takový nikdo jako Sturm Ostromeč nemohl vyzvat Rytíře růže na souboj na život a na smrt. Sturm se cítil zneuctěný a rozhodl se opustit Solamnii. Mamě se ho Pán Guntar pokoušel přesvědčit, aby

zůstal. Guntar naléhal, aby počkal rok, než ho bude možné znovu navrhnout, a mezitím může vyvrátit Derekova obvinění. Sturm však odmítl a krátce poté Solamnii opustil. Vzal si s sebou své dědictví – otcův meč a zbroj; a právě část otcovy zbroje měl teď na sobě, i když na to neměl právo.

Dva pyšní, tvrdohlaví muži, pomyslel si Brian. Můžou za to oba.

„Musíme si s tebou promluvit, Sturme," řekl Brian. „Soukromě. Možná by si paní ráda na chvíli odpočinula," uzavřel nešikovně.

Sturm doprovodil zahalenou ženu na kamennou lavičku u bývalé kamenné kašny. Zdvořile ometl sníh, sundal si plášť a rozprostřel ho na lavičku a pak jí pomohl posadit se. Opravdový elf, který se jmenoval Gilthanas, za celou dobu nepromluvil s nikým ani slovo. Sedl si ochranitelsky vedle ženy. Tanis tam neklidně stál a rozhlížel se; když mu Sturm řekl, že si jde promluvit s přáteli, souhlasně přikývl.

Derek zašel na místo, kde mohli mluvit v soukromí a nikdo je neuslyší. Brian, který měl hrozivé tušení, že ví, co přijde, Sturma cestou trošku pozdržel, aby si měl možnost s ním chvilku promluvit.

„Chtěl jsem ti jenom říct, že je mi líto, co se stalo – ohledně rytířství. Derek je můj přítel a nikoho nemám raději a nevážím si nikoho víc než jeho," Brian se žalostně usmál, „ale občas by potřeboval nakopnout."

Sturm neodpověděl a upřeně hleděl na zem. Tvář měl potemnělou hněvem.

„Všichni máme své chyby," pokračoval Brian. „Kdyby si Derek někdy sundal zbroj, našli bychom pod ní lidskou bytost, ale on si tu zbroj nemůže sundat, Sturme. Prostě takový není. Od každého čeká dokonalost, obzvlášť od sebe."

Zdálo se, že při tom Sturm trochu změkl. Méně se mračil.

„Když dračí armády vpadly do Korunní Stráže," pokračoval Brian, „drak mu zabil bratra, Edwina. Tedy, předpokládáme, že je mrtvý." Na okamžik se odmlčel, vzpomněl si na strašlivé chvíle a tiše dodal: „Doufáme, že je mrtvý. Derekova žena a dítě teď musí bydlet u jejího otce, protože jim Derek nedokáže zajistit přístřeší. Jak se při tom musí muž cítit, obzvlášť tak hrdý muž jako Derek? Nezůstalo mu nic kromě rytířství, téhle výpravy a," Brian si

povzdechl, „jeho pýchy. Vzpomeň si na to, Sturme, a odpusť mu, jestli můžeš.“

Brian domluvil a odešel, aby ho Derek z ničeho nepodezíral. Když Sturm došel k Derekovi, mlčel, ztuhlý a formální. Aran se ohlédl přes Derekovu přilbu na Briana a tázavě zvedl obočí. Brian jenom zavrtěl hlavou. Neměl ponětí, co Derek dělá.

„Ostromeči,“ začal náhle Derek, „měli jsme v minulosti jisté spory…“

Sturm se zachvěl a sevřel pěsti. Neřekl nic, ale ztuhle přikývl.

„Připomínám ti, že v souladu s Instrukcí musí být v čase války veškeré osobní spory odloženy stranou. Jsem ochoten to udělat,“ dodal Derek, „pokud tak učiníš i ty. Důkazem je, že tě zasvětím do našeho tajemství. Odhalím ti poslání naší výpravy.“

Když Brianovi najednou došlo, co Derek provádí, zaskočilo ho to a tak se rozhněval, že musel polykat ostrá slova; Derek byl ke Sturmovi smířlivý, protože potřeboval šotka.

Sturm zaváhal, pak si těžce povzdechl jako někdo, kdo odkládá těžké břímě, a tiše řekl: „Jsem poctěn tvou důvěrou, můj pane.“

„Máš svolení říct o naší misi přátelům,“ řekl Derek, „ale nikdo jiný se to nesmí dozvědět.“

„Rozumím,“ řekl Sturm. „Ručím za jejich čest jako za svou.“

Derek zvedl obočí, když si uvědomil, že Sturm mluví o cizích rasách jako trpaslíci a půlelfové, ale nechal to být. Potřeboval šotka.

Chtěl pokračovat, když ho přerušil Aran. „Je to pravda, že jsi v Pax Sarkasu zabil Dračího velmistra?“ zeptal se zvědavě.

„Mí přátelé a já jsme pomáhali v Pax Sarkasu při povstání otroků, které vedlo k velmistrově smrti,“ odvětil Sturm.

Na Arana to udělalo dojem. „Nemusíš být skromný, Ostromeči. Musíš s tím mít společného trochu víc. Tvoje jméno je na velmistrově seznamu hledaných!“

„Ano?“ zeptal se překvapeně Sturm.

„Ano. Tvoje jméno a jména tvých společníků. Ukaž mu to, Briane.“

„To počká. Teď musíme probrat důležitější věci,“ řekl Derek a setřel Arana popuzeným pohledem. „Vyslala nás Rytířská rada, abychom našli a přinesli na Sankrist cenný artefakt známý jako dračí

jablko. Slyšeli jsme zvěsti, že by mohl být v Ledových končinách, a zastavili jsme se tady ve staré knihovně, abychom zkusili najít víc informací. Šotek nám v tom byl velmi nápomocný.“

Sturm si zahanbeně a rozpačitě uhladil kníry. „Nechci o nikom říkat nic špatného, pánové, obzvlášť ne o Tasslehoffovi, kterého znám už spoustu let a považuji ho za přítele…“

Derek se zamračil při představě, že by kdokoliv mohl považovat za přítele nějakého šotka, ale Sturm si toho naštěstí nevšiml.

„…ale měli byste vědět, že Tas je sice velmi dobrosrdečný, ale občas si… ehm… vymýšlí…“

„Jestli se pokoušíš říct, že je ten šotek malý lhář, tak toho jsem si vědom,“ netrpělivě prohlásil Derek. „Ale teď šotek nelže. Máme důkaz o tom, že říká pravdu. Myslím, že by ses měl se svými přáteli jít přesvědčit sám.“

„Jsem rád, že vám Tasslehoff dokázal pomoci. Tanis si s ním určitě bude chtít promluvit,“ dodal Sturm sarkasticky. „A teď, jestli jsme už domluvili…“

„Ještě jedna věc – kdo je ta žena se závojem?“ zeptal se zvědavě Brian a ohlédl se.

Žena stále seděla na lavičce a mluvila s pravým elfem a s půlelfem. Trpaslík dusal kolem.

„Paní Alhana, dcera krále Silvanesti,“ odpověděl Sturm. Tvář mu při pohledu na ni zjihla.

„Silvanesti!“ užasle zopakoval Aran. „To je daleko od domova. Co dělá silvanestská elfka v Tarsisu?“

„Temná královna natahuje spáry daleko,“ vážně odpověděl Sturm. „Dračí armády připravují vpád do její vlasti. Paní riskovala život při cestě do Tarsisu, aby našla žoldnéře, kteří by elfům pomohli odrazit nepřátele. Proto byla uvězněna. Žoldnéři ani ti, kdo si je najímají, nejsou v tomto městě vítáni.“

„Chceš říct, že dračí armády jsou tak daleko na jihu, že hrozí útokem na Silvanest?“ zděšeně se zeptal Brian.

„Vypadá to tak, pánové,“ odpověděl Sturm. Podíval se na Dereka a řekl s lítostí a účastí: „Slyšel jsem, že válka dorazila í do Solamnie.“

„Hrad Korunní Stráž padl do rukou dračích armád stejně jako

Vingaard,“ řekl Derek hluše, „a celá východní část říše. Palantas a Věž Nejvyššího kněze ještě stojí, ale nepřítel může kdykoliv zaútočit.“

„To je mi líto, pane,“ řekl Sturm upřímně a poprvé se podíval Derekovi do očí. „Opravdu líto.“

„Nepotřebujeme účast. Potřebujeme moc, která ty řezníky vyžene z naší země,“ drsně odvětil Derek. „Proto je dračí jablko tak důležité. Podle šotka získá ten, kdo ovládne dračí jablko, schopnost ovládat draky.“

„Pokud je to pravda, byla by to opravdu dobrá zpráva pro nás všechny, kdo bojujeme za svobodu,“ řekl Sturm. „Půjdu to sdělit přátelům.“

Odešel si promluvit s půlelfem.

„Teď asi budeme muset být k těm lidem zdvořilí,“ řekl Derek kysele, připravil se a vyrazil za Sturmem.

Aran za ním hleděl. „Víš, co dělá, že, Briane? Chová se k Ostromečovi příjemně, aby nám pomohl se šotkem. Jinak by mu nevěnoval jediný pohled.“

„Možná,“ připustil Brian. „Ale buďme k němu spravedliví. Opravdu věřím, že to Derek takhle nemyslí. Je přesvědčený, že to dělá pro Solamnii.“

Aran se zatahal za kníry. „Jsi dobrý přítel, Briane. Kéž by si tě Derek zasloužil.“

Natáhl ruku k láhvi, ale vzpomněl si, že je prázdná, a tak se s povzdechem vydal splnit povinnost a seznámit se se Sturmovými nežádoucími přáteli.

* * *

Jak se ukázalo, jeden ze Sturmových přátel nebyl tak nežádoucí dokonce ani pro Dereka, jehož důstojnost ani v nejmenším neutrpěla, když ho představili paní Alhaně. Solamnijci už neměli krále stovky let, ale rytíři královský rod respektovali a nechali se jím okouzlit, obzvlášť tak neobyčejně krásným příslušníkem královského rodu, jako byla Alhana Hvězdbríza.

Vyrazili ke knihovně, kde našli šotka, jak si s kouzelnými

brýlemi prohlíží knihy. Půlelf, kterého jim představili jako Tanise Půlelfa, chtěl šotka přísně pokárat, že jim utekl, ale nakonec se nechal obměkčit, když viděl, že Tas opravdu dokáže prastaré texty přečíst a všechno si to jenom nevymyslel.

Zatímco se rytíři, šotek a jeho přátelé bavili, Brian vyklouzl vyhledat Lilit. Zklamaně však zjistil, že odešla vyřídit nějakou pochůzku. Vrátil se ke vchodu a našel Marka, jak neklidně hledí na schody nahoru.

„Něco visí ve vzduchu," řekl. „Všiml jste si?"

Brian si uvědomil, že Aran nedávno říkal totéž. Teď, když ho na to Marcus upozornil, i Brian cítil cosi divného. Jak předtím řekl Aran, bylo to, jako by mu někdo přešel přes hrob.

„Kde je Lilit?" zeptal se Brian.

„Modlí se v naší kapli," odpověděl Marcus. Ukázal na místnost stranou od hlavního vchodu. Dveře, také označené knihou a váhami, byly pootevřené.

Briana to zaskočilo a nevěděl, co dělat.

„Jen… možná brzy odejdeme… chtěl jsem ji vidět…"

„Můžete jít dovnitř," usmál se Marcus.

„Nechtěl bych ji rušit…"

„To je v pořádku."

Brian zaváhal, pak popošel ke dveřím a opatrně na ně zatlačil.

Kaple byla docela malá, jen pro několik lidí. Na protější straně stál oltář. Na oltáři ležela otevřená kniha a vedle stály váhy, dokonale vyvážené. Lilit neklečela, jak Brian zpola čekal. Seděla před oltářem se zkříženýma nohama, velmi pohodlně. Mluvila tiše, ale nevypadalo to, že se modlí, spíš jako by si s bohem povídala; občas dokonce něco zdůraznila gestem.

Brian pootevřel dveře víc, aby mohl vklouznout dozadu, ale dveře zaskřípaly. Lilit se otočila a usmála se na něj.

„Promiň," řekl Brian. „Nechtěl jsem tě rušit."

„Jenom si s Gileanem povídáme," řekla.

„Mluvíš o něm, jako by to byl přítel," podotkl Brian.

„Je," řekla Lilit a vstala. Dolíček se prohloubil.

„Aleje to přece bůh. Nebo aspoň ty věříš, že je to bůh," řekl Brian.

„Uctívám ho jako boha,“ odpověděla Lilit, „ale když k němu přicházím, cítím se vítaná, jako bych přišla na návštěvu ke starému příteli.“

Brian se podíval k oltáři; přemýšlel, jak změnit téma, ze kterého byl v rozpacích. Podíval se na knihu, kterou pokládal za posvátný text, a užasle řekl: „Stránky jsou prázdné! Proč?“

„Aby nám připomínaly, že naše životy jsou prázdné listy, čekající, až je zaplníme,“ odvětila Lilit. „Kniha života se otevírá, když se narodíme, a zavírá, když zemřeme. Neustále do ní píšeme, ale bez ohledu na to, kolik jsme toho zapsali, jakou radost či žal jsme zakusili či jaké zkušenosti získali, další den nás znovu čeká nepopsaný list.“

„Někomu by to mohlo připadat skličující,“ vážně řekl Brian a hleděl na stránku, zářivě bílou a prázdnou.

„Mne to naplňuje nadějí,“ řekla Lilit. Přistoupila k němu blíž.

Vzal ji za ruce a sevřel je ve svých. „Vím, co chci vepsat na zítřejší stránku. Chci tam psát o tom, jak tě miluji.“

„Pak to zapišme na dnešní list,“ tiše odvětila Lilit. „Nečekejme na zítřek.“

Na oltáři stála malá lahvička z broušeného křišťálu, plná inkoustu; vedle ležel brk. Lilit ponořila brk do inkoustu a zpola vážná a zpola se smíchem nakreslila na stránku srdce, jako dítě, a dovnitř napsala jeho jméno: Brian.

Brian zvedl brk a chystal se napsat její jméno, ale vyrušil ho zvuk rohů, doléhající zvenku. Přestože rohy zněly z velké dálky, poznal je. Sevřel se mu žaludek a srdce zabušilo, ruka sebou cukla a upustila pero, které psalo písmeno L.

Otočil se ke dveřím.

„Co je to za děsivý zvuk?“ zalapala po dechu Lilit.

Vřeštivý zvuk byl čím dál hlasitější, falešné, chraplavé troubení. Lilit se zamračila.

„Co je to?“ zeptala se naléhavě. „Co to znamená?“

„Dračí armády,“ řekl Brian. Snažil se kvůli ní zůstat klidný. „Stalo se, čeho jsme se báli. Utočí na Tarsis.“

Podívali se s Lilit po sobě. Teď přišla chvíle, kdy se musí rozloučit, on půjde za svými povinnostmi, a ona za svými. Darovali

si vzácný okamžik, okamžik, kdy se objímali, okamžik, kdy si vtiskli do paměti milovanou tvář, okamžik, který si podrží v nadcházející temnotě. Pak se pustili.

„Marku!“ zavolala Lilit a vyběhla z kaple. „Běž pro estéty! Přiveď je sem!“

„Dereku!“ vykřikl Brian. „Dračí armády! Jdu se tam podívat!“

Už už se chystal vyběhnout po schodech, když zaslechl zevnitř knihovny zvýšené hlasy. Brian v duchu zasténal. Dovedl si představit, co se děje. Otočil se od schodů a co nejrychleji vyrazil mezi police, doufaje, že předejde hádce.

„Kam si myslíš, že jdeš, šotku?“ slyšel křičet Dereka.

„S Tanisem!“ zavolal šotek a znělo to udiveně, že se ptá. „Jste rytíři. Poradíte si beze mě, ale moji přátelé mě potřebují!“

„Nabízíme vám ochranu, Půlelfe,“ říkal Derek, když Brian dorazil. „Odmítáte ji?“

„Děkuji, pane rytíři,“ odvětil Tanis, „ale jak už jsem řekl, nemůžeme jít s vámi. Máme U rudého draka přátele. Musíme se vrátit k nim.“

„Popadni toho šotka, Sturme,“ rozkázal Derek, „a pojď s námi.“

„Nemůžu, pane,“ odpověděl rytíř. Položil Tanisovi ruku na rameno. „Je to můj vůdce a má věrnost náleží mým přátelům.“

Dereka rozzuřilo, že Sturm Ostromeč, Solamnijec, má tu drzost odmítnout přímý rozkaz rytíře, který je urozenější než on, a ještě navíc místo toho hrdě prohlašuje, že poslouchá rozkazy nějakého elfského křížence.

Tanis tomu rozuměl. Chystal se něco říct, snad aby zmírnil Derekův vztek, ale Derek ho předběhl.

„Pokud ses rozhodl takto, nezastavím tě,“ odpověděl s ledovým vztekem.

„Ale bude to další černá skvrna, Sturme Ostromeči. Pamatuj, že ještě nejsi rytíř. Ještě ne. Modli se, ať nejsem u toho, až bude o tvém rytířství jednat Rada.“

Sturm zesinal. Provinile se podíval po půlelfovi, který vypadal značně překvapeně.

„Co to říkal?“ vyptával se trpaslík. „Rytíř není rytíř?“

„Nech to být, Flintě,“ tiše řekl Tanis. „Na tom nesejde.“

„No, samozřejmě že na tom nesejde.“ Flint zamával pěstí Derekovi pod nosem. „Jsme rádi, že není jeden z těch nafoukaných rytířů, co mají místo mozku železo! Patřilo by vám, abychom vám tady šotka *nechali!“*

„Tanisi,“ řekl Sturm tiše. „Vysvětlím ti.“

„Není čas na vysvětlování!“ vykřikl naléhavě Tanis. „Poslouchejte! Blíží se. Pánové, přeji vám hodně štěstí. Sturme, dohlédni na paní Alhanu. Tasslehoffe, ty jdeš se mnou.“ Tanis pevně chytil šotka. „Jestli se rozdělíme, setkáme se U rudého draka.“

Volání rohů se blížilo. Tanis seřadil přátele a vyrazili za šotkem, který znal cestu mezi policemi. Derek rozčileně hleděl na knihy rozházené po stole. Byla jich tu spousta, které ještě neprohlédli.

„Aspoň víme, že je dračí jablko v Ledových končinách a co dělá,“ podotkl Aran. „A teď padejme z města, než tu vypukne peklo.“

„Koně jsou ve stájích u hlavní brány. Můžeme v tom zmatku vyklouznout,“ dodal Derek.

„Potřebujeme šotka!“ prohlásil Derek.

„Měj rozum, Dereku,“ řekl Aran, ale Derek začal vybalovat zbroj a odmítal ho poslouchat.

Čas přestrojení pominul. Možná si budou muset cestu z města vybojovat a Aran i Derek si přes kroužkové košile připnuli pancíře a nasadili si přílby. Brian, který přišel o zbroj, když mu utekl kůň, si musel vystačit s kůží. Prohrábli se výstrojí, vzali jen to, co bylo nezbytné, a zbytek tu nechali. Pak vyrazili mezi knihami k východu.

„Děkuji vám za pomoc, paní,“ řekl Derek Lilit, která hlídala u dveří. „Jak najdeme hostinec U rudého draka?“

Lilit na něj užasle hleděla: „Trochu divná chvíle ptát se na nocleh, pane.“

„Prosím, paní, nemáme moc času,“ prohlásil Derek.

Lilit pokrčila rameny. „Vraťte se do středu města. Hostinec je kousek od soudní budovy.“

„Běžte napřed,“ řekl Brian ostatním. „Doženu vás.“

Derek se po něm naštvaně podíval, ale nic neřekl. Aran se na Briana zazubil a mrkl a potom se s Derekem rozběhli po schodech.

Brian se obrátil k Lilit: „Zavři a zakryj dveře. Nenajdou…“

„Ano,“ řekla. Hlas se jí trochu chvěl, ale byla klidná, a dokonce se dokázala usmát. „Čekám, až přijdou ostatní estéti. Máme tu zásoby. Budeme v bezpečí. Drakoniány knihy nezajímají.“

Ne, pomyslel si Brian. Ty zajímá jenom vraždění.

Naposled ji dlouze políbil a odtrhl se od ní. Slyšel Derekovo hulákání a rozběhl se za přáteli.

„Kéž tě stráží bohové světla!“ zavolala za ním.

Brian se ohlédl a zamával jí na rozloučenou. Viděl, jak se usmívá a mává, a pak mu nad hlavou prolétl stín a zaclonil slunce.

Brian vzhlédl a spatřil rudá křídla a ohromné dračí tělo. Zalil ho dračí strach, drtící naději a lámající odvahu. Pravice s mečem mu klesla a klopýtl. V hrůze, která zastiňovala všechno kolem, sotva dýchal.

Dračí armády nepřišly Tarsis dobýt. Přišly ho zničit.

Brian bojoval proti strachu, který se mu zakousl do útrob tak, že mu bylo skoro fyzicky špatně. Uvažoval, jestli ho Derek a Aran vidí a vidí jeho slabost, a hrdost a vztek mu dodaly sílu. Běžel dál. Rudý netvor přeletěl, mířil k místům, kde vyděšení lidé vybíhali do ulic.

Brian našel Arana a Dereka ukryté v šeru rozpadávajících se dveří.

Přilétli další rudí draci a jejich křídla zaplnila nebesa. Rytíři slyšeli jejich řev, viděli je kroužit a vrhat se střemhlav dolů na bezmocné oběti, vydechovat oheň, jenž spálil na popel vše a každého, koho se dotkl. Začal stoupat kouř a domy vybuchovaly v plamenech. Dokonce až sem doléhaly strašlivé výkřiky umírajících.

Aran zpopelavěl. Derek si jen s největším úsilím udržel přísný výraz, a než promluvil, musel si dvakrát olíznout rty.

„Jdeme k hostinci.“

Všichni se bezděčně přikrčili, když se nad nimi prohnal rudý drak a břichem se otíral o vrcholky stromů. Kdyby se podíval dolů, viděl by je, ale netvorovy kruté oči hladově hleděly vpřed. Nemohl se dočkat, až se přidá k vraždění.

„Dereku, to je šílenství,“ zasykl Aran. Na rtech se mu pod přilbou perlil pot. „Důležité je dračí jablko. Kašli na zatraceného šotka!“ ukázal na houstnoucí provazce černého kouře. „Podívej se na to! To už můžeme napochodovat rovnou do Propasti!“

Derek se na něj chladně podíval. „Já jdu do hostince. Jestli se bojíš, setkáme se v táboře.“

Vyrazil, rozběhl se ulicí, přískokem od jednoho úkrytu k druhému, od vchodů k hloučkům stromů a k domům, pokoušeje se neupoutat pozornost draků.

Brian se bezmocně ohlédl na Arana, který vyčerpaně rozhodil rukama.

„Asi budeme muset s ním! Možná tomu idiotovi aspoň zabráníme, aby se dal zabít.“

KNIHA TŘETÍ

1.

Hostinec U rudého draka. Štvanice.

Když Kitiara a Mráček opustili Ledové končiny, setkali se s modrými draky a stráží sivaků, kteří se potulovali na okraji Thorbardinu a hlídali trpasličí království, jestli se neukáže někdo ze seznamu. Kit měla dobrou záminku vydat se do Tarsisu. Ariakas nedávno povýšil pospolného Teda na Dračího velmistra Rudého křídla, i když jen dočasně. Kitiara mohla císaři říct, že sejde podívat na připravovanou bitvu, aby viděla, jak si hobgoblin vede.

Modří draci se doslechli o možném útoku na město a dychtili zapojit se do boje. Mráček byl jediný, koho vyhlídka nepotěšila, a to proto, že věděl, jak to doopravdy je. Kitiara nemířila do Tarsisu bojovat nebo hodnotit hobgoblina. Řekla mu, že tam chce z osobních důvodů.

Mráček si Kitiary vážil, jak si jen málokterý drak v dějinách Krynnu vážil člověka. Oceňoval její odvahu. Mohl osobně dosvědčit její schopnosti a inteligenci, pokud šlo o válečné umění. Věřil její taktice i strategii, se kterou dobyla větší část Solamnie, a byl přesvědčen, že kdyby celou válku vedla Kitiara, a ne Ariakas, už by teď odpočívali v dobytém Palantasu. Kitiara byla vyrovnaná a chladnokrevná, mistrovská a odvážná v bitvě. Jenže pokud šlo o její osobní život, poddávala se nevyzpytatelným vášním a nechala se ovládat touhou.

Střídala milence za milencem, využívala je a pak odhazovala. Myslela si, že tyhle pletky ovládá, ale Mráček věděl, jak je to doopravdy. Kitiara toužila po lásce, jako jiní touží po trpasličí

kořalce. Hladověla po ní jako žrout po večeři. Potřebovala muže, aby ji obdivovali, a dokonce i když je ona už nemilovala, měli oni milovat dál ji. Jedinou výjimkou snad byl Ariakas, protože se Kitiara stala jeho milenkou jednoduše proto, aby získala nějaké výhody. Rozuměli si, nejspíš proto, že si byli podobní. Žádal od žen totéž, co ona od mužů. Byl to taky jediný muž, kterého se Kitiara bála, a ona byla jediná žena, která lekala Ariakase.

Třeba ten Bakaris, pomyslel si Mráček. Kitiařin zástupce a současný milenec. Okouzlující, pohledný, schopný voják, ale rozhodně se jí nemohl rovnat. Nechte ho bez dozoru v Solamnii, kde právě je, a jestli bude muset bojovat, udělá z bitvy pořádný svinčík. Mráček jen doufal, že ji tenhle výpad na jih neodvede od války na příliš dlouho.

Mráček nevěděl, koho Kitiara v Tarsisu hledá. Neřekla mu to. Věděl jenom, že je to někdo, koho zná z mládí. Mráček byl přesvědčený, že je jen otázka času, kdy mu Kit všechno řekne. Byl jediný tvor, kterému bezvýhradně důvěřovala. Jen ať najde dávno ztraceného milence, ať je to kdokoliv, pomyslel si Mráček, a konečně se z toho dostane. Pak se může vrátit k práci.

Utábořili se mimo město, u horkých pramenů, které Mráček našel. Kitiara poslala do Tarsisu a ostatních měst kolem zvědy vybavené Tedovým seznamem hledaných a taky vyslala pátrací čety s rozkazem dohlédnout na hlavní obchodní cesty.

Přestože sníh jejich úsilí značně utlumil, jedna z pátracích čet na něco narazila; bylo to však něco, co nečekala.

„Proč se Rag a jeho baazové nehlásili?“ zeptala se Kitiara sivackého velitele své drakoniánské jednotky.

Si vak neměl ponětí a vyslal hlídku na dračích hřbetech, aby to zjistila. Přinesli špatné zprávy.

„Rag a jeho muži jsou mrtví, má paní,“ hlásil sivak. „Našli jsme to, co z nich zbylo, u mostu jižně od Tarsisu. Stopy ve sněhu ukazují, že tudy projeli tři jezdci. Přijeli po cestě z Rigitu. Jeden kůň se očividně splašil a utekl k jihu. Dva koně opustili most společně. Sjeli z cesty a zamířili napříč krajem na západ.

Toho koně, co utekl, jsme našli na pláních,“ dodal sivak. „Nesl tohle.“

Zvedl pancíř ozdobený ledňáčkem a růží.

„Solamnijští rytíři," zamumlala Kitiara podrážděně. Prohrábla se hlášeními ostatních zvědů a jedno vylovila.

Ten rytíř, Derek z Korunní Stráže, dorazil se dvěma dalšími rytíři do Rigitu. Všichni tři si najali koně. Tvrdili, že míří do Tarsisu…

„Do prdele," zaklela Kitiara.

Samozřejmě že jsou to oni. Kdo jiný než Solamnijští rytíři by se tak snadno zbavil drakoniánských válečníků? Nemohla tomu uvěřit.

„Jak dlouho už jsou mrtví?" zeptala se.

„Asi tak dva dny," odpověděl sivak.

„Do prdele!" zaklela Kit znovu, tentokrát silněji. „Takže ten most už pár dní nikdo nehlídá. Ti lotři, které hledáme, tudy mohli klidně projít a dostat se do Tarsisu."

„Neviděli jsme jiné stopy, ale jestli tam proklouzli, najdeme je, paní," slíbil sivak a tak se taky stalo.

„Hledaní jsou v Tarsisu, paní," hlásil sivak o den později. „Dnes ráno vstoupili dovnitř. Všichni." Ukázal na seznam. „Dokonale odpovídají popisu. Ubytovali se U rudého draka."

„Výborně," řekla Kitiara a vstala. Tvář jí zčervenala a oči se leskly vzrušením. „Zavolej Mráčka. Hned tam poletím."

„Je tu, ehm, jistý problém." Sivak uctivě zakašlal. „Někteří z nich byli zatčeni."

„Cože?" Kitiara se na něj zahleděla s rukama v bok. „Zatčeni? Který hlupák to přikázal?"

Jakmile vyslovila slovo hlupák, napadla ji odpověď.

„Tede!"

„Ne velmistr Tede osobně," řekl sivak. „Poslal drakoniánského vyslance, který jeho jménem vede jednání s tarsiským vládcem. Vypadá to, že jakýsi strážný u brány poznal Solamnijského rytíře – toho Sturma Ostromeče," dodal sivak, když se podíval do seznamu. „Strážný u brány to řekl vládci města, který s tím zřejmě nehodlal nic dělat, ale drakoniánský vyslanec trval na tom, aby pro rytíře poslal stráže a s jeho společníky je přivedl k výslechu."

„Zakroutím tomu hobovi krkem!" procedila Kitiara mezi zuby. „Ví vyslanec, že jsou ti lidé na seznamu hledaných?"

„Myslím, že si to nedal dohromady, paní. Ví jen to, že do města

dorazil Solamnijský rytíř. Říkám to proto, že části skupiny dovolili zůstat v hostinci. Uvěznili jenom půlelfa, rytíře, elfa, trpaslíka a šotka.“

Kitiara se uvolnila. „Takže půlelfa ostatní jsou ve vězení.“

Sivak znovu zakašlal. „Ne, paní.“

„U Královny, co se ještě pokazilo?“ vyjela Kitiara.

„Zdá se, že došlo k nepokojům a šotek v tom zmatku zmizel. Ostatní předstoupili před soud ještě s další elfkou. Ukázalo se, že je to dcera krále Loraka. Všechny je odváděli do vězení, když na strážné zaútočili tři maskovaní muži a vězně zachránili.“

„Nepovídej,“ řekla Kitiara nebezpečně klidným hlasem. „Ti tři muži, kteří je zachránili, byli Solamnijští rytíři.“

„Vypadá to tak, paní,“ řekl sivak po krátkém zaváhání. „Můj informátor je slyšel mluvit solamnijský a ten rytíř, Ostromeč, je poznal.“

Kitiara se svezla na židli. „Kde jsou teď?“

„Bohužel vám musím říct, že rytíř a jeho společníci unikli. Moji muži je hledají. Nicméně žena ze seznamu a ostatní muži, včetně čaroděje a Paladinova klerika, jsou pořád ještě v hostinci.“

„Aspoň něco vyšlo,“ řekla Kit a vrátila se jí dobrá nálada. „Půlelf je neopustí. Jsou to přátelé, vrátí se pro ně. Dál hlídejte Rudého draka. Ne, počkat. Půjdu tam osobně…“

„Je tu, ehm, ještě jeden problém, paní,“ řekl sivak a couvl o pár kroků, aby byl mimo dosah meče, kdyby se neovládla. „Velmistr Tede nařídil útok. Zatímco spolu mluvíme, draci letí na Tarsis.“

* * *

„Řekla jsem tomu hlupákovi, ať čeká na můj povel!“ vztekle vykládala Kitiara Mráčkoví, zatímco se mu skláněla ke krku, aby kladli větru co nejmenší odpor. Vzlet byl pro draky vždycky nejtěžší. Dokonce i bez jezdců vyžadovalo zvednutí ohromných těl do vzduchu velikou sílu. Někteří jezdci nebrali na draky ohled a nijak jim nepomáhali, nebo je občas dokonce ohrožovali.

Kitiara instinktivně chápala, jak Mráčkoví pomoci, snad proto, že létání milovala. Jakmile byli ve vzduchu, ona a její drak splývali

dohromady. Bylo to, skoro jako by ona sama měla křídla. V boji věděla o každém drakově pohybu dřív, než ho udělal, stejně jako on z pouhého dotyku kolen na bocích nebo ruky na krku poznal, kam chce letět – vždycky přímo do středu boje.

Za nimi se vznesla letka modrých draků, vyskakovali do vzduchu za Mráčkem, který je vedl. Tohle pro něj vždycky byly okamžiky hrdosti, a jak dobře věděl, pro ní taky.

„Rudí nebudou rádi, že nás vidí," zařval Mráček do proudu studeného vzduchu.

Kitiara sdělila, co se sebou rudí draci můžou dělat, a přidala několik vybraných slov, co můžou nádavkem udělat s Tedem.

„Hledáme hostinec U rudého draka," řekla Mráčkoví.

„Myslím, že je trochu pozdě!" vykřikl drak.

Právě se dostali na dohled Tarsisu, nebo spíš toho, co kdysi býval Tarsis.

Vzduch byl plný kouře a plamenů. Mráček začenichal a potřásl hřívou. Užíval si pachu zkázy, ale skrz hustá oblaka dýmu bude zatraceně těžké rozeznat cokoliv dole na zemi.

Kitiara to však tušila předem a poslala do města zvědy. Zatímco s Mráčkem čekala opodál, až se zvědové vrátí, drak lehce kroužil těsně za oblaky kouře. Nečekali dlouho, když se objevila vyverna s jezdcem. Vynořila se z příkrovu, halícího zatracené město, a jakmile zahlédla velmistra, změnila kurs a spěchala k nim.

„Zpomal," přikázala Kitiara drakovi.

Mráček se ušklíbl, ale udělal, jak poručila. Jako většina draků vyvernami pohrdal. Považoval je i s jejich směšnýma ptačíma nohama, zakrslými šupinatými těly a ostnatými ocasy za špinavá zvířata, výsměch drakům. Když se vyverna přiblížila, varoval ji pohledem, ať se drží dál. Jelikož by modrý drak mohl vyvernu snadno překousnout vpůli, dbala na varování a přinutila sivaka, který na ní letěl, řvát z plných plic, aby ho Kitiara slyšela.

„Hostinec dostal zásah, paní! Část se zřítila. Obklíčily ho jednotky Rudého křídla." Sivak ukázal na oblohu. „Ta rudá letka tamhle se chystá…"

Kitiara nehodlala poslouchat, co rudí plánují. Mráček chápal, co chce, změnil kurs a zamířil za rudými ještě dřív, než mu stačila dát

rozkaz.

„Vrať se na místo!“ zařvala na sivaka, který jí zasalutoval. Vyverna vděčně odspěchala pryč.

Modří draci jsou menší a pohyblivější než mohutní rudí. Mráček a jeho modří je snadno dohnali. Jak Mráček předvídal, rudí je viděli velice neradi. Zlověstně na ně civěli a modří jim to opláceli.

Kitiara a vůdce rudé letky si krátce pohovořili ve vzduchu; rudý křičel na Kit, že jestli ty zločince najde, má od Teda rozkaz zabít je, ne zajmout. Kit hulákala zpátky, že to on bude mrtvý, a ne zajatý, jestli jí ty vrahy nepřivede živé a zdravé. Velitel rudé letky Kitiaru znal a taky znal Teda. Uctivěji zasalutoval a odletěl.

„Najděte tu hospodu,“ přikázala Kit Mráčkoví a zbytku modrých. „Pamatujte, hledáme tři lidi: půlelfa, lidského mága a jeho velkého, přihlouplého bratra.“

Draci vlétli do dýmu, mrkali a pečlivě sledovali, aby jim na citlivé bláně křídel nepřistál nějaký uhlík. Modří museli být opatrní, protože rudí, opilí rozkoší z vraždění a pálení, létali bezhlavě a nepozorně, vrhali se dolů na bezmocné lidi, pokoušející se uniknout, dýchali na ně plameny a dívali se, jak s ječením utíkají, vlasy a oděv v ohni, dokud se nezhroutili na zem.

Rudí, kteří se nedívali, kam letí, naráželi do domů, rozbíjeli je a sráželi ocasy. V kouři a zmatku naráželi i jeden do druhého a Mráček a ostatní modří se občas museli uchýlit k fantastickým manévrům, aby se vyhnuli srážce. Trocha bleskového dechu pomáhala odehnat rudé, kteří přiletěli příliš blízko.

Puch škvařícího se masa, výkřiky umírajících, rachot padajících věží, to všechno nebylo pro Kitiaru nic nového. Nevšímala si ničeho kolem sebe a místo toho upřeně hleděla skrz kouř do občasných skvrn čistého vzduchu, když Mráček rozehnal kouř křídly.

Prohlížela si část města, ve které hospoda stávala, a brzy ji zahlédla, protože to byla – předtím – jedna z větších budov. Na hostinec útočili drakoniáni a bojovali s těmi uvnitř.

Kit se nadechla. Přesně věděla, kdo tam je, kdo bojuje o život i o život přátel. Představila si sama sebe, jak uprostřed dýmu vchází do hospody, přelézá suť, nachází Tanise, podává mu ruku a říká: „Pojď se mnou.“ Samozřejmě, pořádně by žasl. Dokázala si představit, jak

by se tvářil.

„Gryfové!“ zařval Mráček.

Kitiara zamrkala, vytrhla se ze sna a zahleděla se skrz hledí přilby. Proklínala kouř, protože nic neviděla. A pak byli gryfové tady, letka letící dole pod dýmem na pomoc přátelům uvězněným v hostinci.

Kitiara vztekle vykřikla. Gryfové byli draví a ničeho se nebáli. Vrhli se na drakoniány okolo hostince, chňapali po nich ostrými drápy a zobáky jim ukusovali hlavy jako orli krysám.

„Jsou v tom zapletení elfi!“ zavrčel Mráček.

Gryfové sice byli nezávislí, ale vážili si elfu, a když to elfové opravdu potřebovali, gryfové sloužili těm, ke komu byli připoutáni. Sami od sebe by nikdy nevlétli doprostřed zuřící bitvy a neriskovali vlastní životy pro záchranu lidí. Těmhle gryfum velel nějaký urozený elf. Ti, kdo byli předtím polapení v troskách hostince, se teď škrábali gryfum na hřbet. Gryfové neztráceli čas, a jakmile nabrali cestující, odlétli na sever.

„Kdo unikl?“ volala Kit. „Viděls je?“

Mráček se zrovna chystal odpovědět, když se dýmem přihnal rudý drak. Jakmile zahlédl gryfy, rozlétl se za nimi, odhodlaný je zpopelnit.

„Odřízni ho!“ přikázala Kitiara.

Mráčkoví se nelíbilo, že se Kit do boje plete, ale rád kazil zábavu rudým drakům, kteří si mysleli, že jsou něco lepšího, jen proto, že jsou větší. Vrhl se rudému těsně před čenich, takže obrovský drak málem udělal salto, aby se vyhnul srážce.

„Zbláznil ses?“ zuřivě zaburácel rudý. „Utíkají!“

Kitiara přikázala rudému letět zabíjet do jiné části města a poslala za gryfy modré draky; předtím jim několikrát zdůraznila, že lidi na gryfech musí dopadnout živé a okamžitě jí je přinést.

„Nepoletíme za nimi?“ naléhal Mráček.

„Musím zjistit, kdo to byl. Nechci odletět, dokud nezjistím, že unikli ti praví. Neviděla jsem je. A co ty?“ křičela na Mráčka.

Mráček se na ně stihl pořádně podívat, zatímco se Kit dohadovala s rudým drakem.

„Byl tam ten tvůj čaroděj a velký lidský válečník, nějaká lidská

samice s červenými vlasy a muž v kožené zbroji. Mohl to být půlelf. Vypadal na vůdce, rozkazoval jim. A ještě párek barbarů.“

Kitiara se ho ostře zeptala: „Plavovlasá elfka tam nebyla?“

„Ne, paní,“ řekl Mráček. Přemýšlel, co to s tím má co dělat.

„Výborně,“ řekla Kitiara. „Možná je mrtvá.“ Pak se zamračila: „A co Flint, Sturm a šotek? Tanis by je nikdy neopustil… Možná na tom gryfovi přece jenom nebyl on…“

„Co přikážeš, paní?“ zeptal se Mráček netrpělivě.

Drak doufal, že si tuhle pitomost rozmyslí a řekne mu, aby zavolal zpátky modré, kteří vylétli za gryfy. Gryfové jsou rychlí, už bylí skoro z dohledu. Modří budou mít co dělat, aby je dohnali. Doufal, že mu řekne, že se vrací do Solamnie, k lesům hemžícím se zvěří, ke slavným bitvám, které je třeba vybojovat, a městům k dobývání.

To, co mu řekla, nebylo to, v co doufal, ani to, co čekal. Její rozkazy ho zcela zmátly.

„Vylož mě na ulici.“

Mráček otočil hlavu a zadíval se na ni: „Zbláznila ses?“

„Vím, co dělám,“ řekla. „Ten Paladinův klerik, Elistan, nebyl mezi zachráněnými, ale byl v hostinci. Musím zjistit, co se s ním stalo.“

„Říkalas, že klerik není důležitý! Nehledala jsi ho. Ti, které jsi hledala, zrovna mizí za obzorem!“

„Změnila jsem názor. Vylož mě na zem!“ rozhněvaně zopakovala Kitiara. „Poletíš s ostatním modrými. Budete pronásledovat ty na gryfech, a až je chytíte, přinesete je zpátky do tábora. Živé!“ zdůraznila. „Chci je živé!“

„Velmistře,“ řekl Mráček vážně. Dělal, co mu přikázala, ale nelíbilo se mu to. „Hodně riskuješ! Tohle město je v plamenech a plné drakoniánů, co touží po potížích. Nejdřív tě zabijí, a až pak zjistí, že jsi velmistr!“

„Postarám se o sebe,“ řekla mu Kit.

„Ten, koho hledáš, z Tarsisu unikl! Proč se vracet? Neříkej mi, že jdeš hledat nějakého hnusného klerika!“

Kit se na něj naštvaně podívala a narovnala se v sedle, ale neodpověděla. Drak netušil, co plánuje, ale ona sama dobře věděla,

že to nemá nic společného s válkou a je to všechno o její současné posedlosti.

„Kitiaro," zaprosil Mráček, „nech to být. Neriskuješ jenom velení, riskuješ život!"

„Máš rozkazy," řekla mu Kitiara a Mráček jí viděl na očích, že další odpor by byl na jeho vlastní riziko.

Drak přistál na jediném kusu volného prostranství, který našel – na tržišti. Všude se válela těla, kouřící trosky stánků a rozšlapaná zelenina, pobíhali tu vyjící psi a zatoulaní drakoniáni s meči rudými krví. Kitiara slezla ze sedla.

„Pamatuj," řekla Mráčkoví, když se drak chystal vzlétnout, „chci je živé!"

Mráček zabručel, že to slyšel jenom asi šestsetkrát. Vznesl se do kouře, který mu na začátku tak voněl, ale teď ho otravoval, protože ho dusil v plicích a pálil v očích.

Poslechne Kitiařiny rozkazy, i když byl přesvědčený, že poslední, co Kitiara potřebuje, je nechat se Ariakasem přistihnout, jak skotačí v posteli s půlelfem, který zabil Verminaarda. Mráček bude půlelfa pronásledovat, ale ani ho nenapadne chytit ho!

* * *

Iolante sledovala, jak se Kitiara prodírá zpustošeným městem. I tady byl ve vzduchu cítit kouř, ale nebyl to kouř z čadících dřevěných trámů nebo spáleného masa. Byl to pach sežehlých černých vlasů – pramínků vlasů, hořících v ohni Iolantina kouzla.

Iolante byla ve svém bytě v Nerace a zaujatě Kitiaru sledovala. Všímala si detailů, o které by se mohla podělit s Ariakasem, až mu bude podávat hlášení. Už s ní neseděl, když Iolante Kit špehovala. Úsečně prohlásil, že má příliš mnoho práce.

Iolante znala pravdu. Nikdy by to nepřipustil, ale Kitiařina zrada ho hluboce zranila. Poslední polínko na Kitiařinu pohřební hranici přihodil zimomág Feal-Thas. Poslal Ariakasovi o Kitiaře podrobné hlášení, v němž tvrdil, že prozkoumal hlubiny její duše a zjistil, že je zblázněná do půlelfa, který prý zabil Verminaarda. Iolante byla s Ariakasem, když to hlášení četl, a císař se tak slepě rozzuřil, že se

čarodějka chvíli obávala o vlastní život.

Nakonec se Ariakas uklidnil, ale přestože už jeho vztek neplál, pořád byl žhavý. Byl přesvědčený, že je Kitiara odpovědná za Verminaardovu smrt. Ariakas poslal do Solamnie stráž, aby Kit našla, ale její zástupce řekl, že tam není. Vyrazila s Mráčkem a letkou modrých za jakýmsi tajemným úkolem.

Ariakas nepochyboval, že se setká s míšencem, a začal věřit, že s půlelfem kují něco proti němu. Jeho podezření potvrdila skutečnost, že s sebou vzala letku draků. Chce se mu postavit a uchvátit Korunu moci.

Ariakas Iolante rozkázal použít kouzlo, aby zjistila, kde Kitiara je, a ohlásit mu, co se dozví.

A tak teď Iolante sledovala, jak Kitiara velí četě drakoniánů, kteří se potloukali po tržišti. Sundala si zbroj i přilbu velmistra, zamotalaje do pláště a zasunula pod hromadu sutě. Pak Kit sebrala plášť nějaké mrtvole a oblékla si ho. Uvázala si přes ústa a nos šál, aby ji chránil před kouřem a pachem smrti a taky aby nikdo nepoznal, kdo je. I kudrnaté černé vlasy schovala pod klobouk, který sebrala stejné mrtvole.

Potom Kitiara vyrazila s drakoniány ulicí k hostinci, ve kterém podle draka předtím bydlel půlelf. Půlelf ale zatím unikal na hřbetě gryfa. Iolante nechápala, co se děje. Proč Kit neletí za ním? Iolante si začínala myslet, že se v Kit spletla. Možná chce zatknout Paladinova klerika. V tom případě by se vrátila jako hrdinka, protože klerika hledala půlka Ansalonu, zatímco ta druhá pátrala po nepolapitelném Muži zeleného drahokamu. Tohle Iolante zaujalo. Poté co viděla Kitiaru dopouštět se hloupých chyb, si Iolante chtěla vsadit na císaře, ale teď si nebyla jistá. Tenhle kůň si vede lépe, než čekala.

2.

Hněv bohů. Sokyně.

Kit kráčela krvavými, spálenými ulicemi Tarsisu. Měla četu drakoniánů, které ohromilo a nijak zvlášť nepotěšilo, když se v umírajícím městě z kouře a plamenů vynořil Modrý Dračí velmistr a rozkázal jim, aby ho doprovodili. Kitiařin nevhodně načasovaný příchod drakoniánům překazil plány na rabování, znásilňování a vraždění. Teď museli chránit tohohle zatraceného velmistra, což znamenalo, že přicházeli o zábavu. Baazové uposlechli rozkaz, ale byli mrzutí a reptali.

Kitiařiny vlastní plány, co tu chce dělat, byly jen matné a neúplné, což bylo neobvyklé; nikdy se nepouštěla do boje bez promyšleného plánu útoku. Nejdřív ji napadlo odletět a pronásledovat Tanise a nevlastní bratry, ale pak si řekla, že je Mráček může uštvat sám. Kitiara potřebovala zjistit, co se stalo s její sokyní. Je Laurana mrtvá? Pohádali se s Tanisem, byli odtrženi nebo se promyšleně rozhodli jít každý svou cestou?

Kitiara především chtěla Lauranu vidět a mluvit s ní. Jedna z tátových zásad: poznej nepřítele!

Rudí draci jí dál přelétávali nad hlavou, i když už se tak nebavili; nemohli útočit, protože do města vstoupily jejich vlastní jednotky. Teď se snášeli dolů jen tu a tam, aby vychrlili plameny na nějaký dům nebo pronásledovali ty, kdo utekli z města a pokoušeli se uniknout přes pláně. Zvedl se vítr a rozdmýchal ohně, které ještě hořely, zvedal jiskry a uhlíky a rozfoukával je kolem, zakládaje další požáry.

Po ulicích se potloukaly smečky drakoniánů a goblinů. Někteří už byli opilí a rabovali nebo se rozhlíželi kolem, jak by naplnili jiné,

děsivější choutky. Boje už ustaly, až na pár statečných nebo zoufalých mužů a žen, kteří ještě vzdorovali. Jako osamělý člověk by Kitiara mohla být v nebezpečí, ale ne se svou četou drakoniánů. Dokonce i nejopilejší drakoniáni, kteří zahlédli ulicí pochodovat velitelsky vyhlížející ženu (a Kit vypadala velitelsky) doprovázenou četou baazů, poznali, že je to důstojník, a protože důstojníkům bylo třeba se za každou cenu vyhnout, nechali ji na pokoji.

Ulice byly plné mrtvých a umírajících. Některé oběti, zasažené ohnivým dračím dechem, se proměnily v hromádky spáleného masa, v nichž už by nikdo nepoznal člověka. Jiné srazily meče, zasáhly šípy nebo probodla kopí. Těla mužů, žen a dětí ležela v kalužích krve, která se strašidelně mísila s tajícím sněhem. V tarsiských stokách tekla červená.

Někteří lidé byli ještě naživu, ale soudě podle mučivého křiku to byli ti, kdo měli smůlu. Někteří ještě bojovali, některým se podařilo uniknout do kopců a někteří si našli bezpečné úkryty, kde se vyděšeně krčili a báli se hlasitě dýchat, aby je nenašli.

Kitiara neviděla mrtvá těla poprvé. Překračovala je a obcházela a necítila přitom lítost ani soucit, vlastně si jich nevšímala. Baazové, kteří ji doprovázeli, patřili k těm, kdo byli ve městě ještě před útokem, a věděli, kde hostinec U rudého draka najít. Vedli Kit, která v kouři a suti ztrácela cestu, k cíli a doufali, že se jí co nejrychleji zbaví a vrátí se k zábavě.

Když došli ke krčmě – nebo k tomu, co z ní zbylo – Kitiara přikázala drakoniánům zastavit. Tahle ulice byla v porovnání s jinými podivně tichá. Žádné potloukající se tlupy, žádné rabování. Ohně uhasly. Hostinec byl v troskách, z horních pater se kouřilo. Nikdo kolem. Zvědové, které sem nasadila, nebyli v dohledu.

Kitiara si stáhla šálu, kterou měla přes ústa, aby ji chránila před dýmem, a rozhodla se zakřičet, jestli někdo odpoví. Než však stačila vykřiknout, vdechla kouř a chvíli se nezmohla na nic než na kašel a proklínání Teda.

Mezitím ji spatřili a poznali. Od jednoho z domů se odlepil stín a vykročil k ní. Byl to sivak a Kitiara si nejdřív myslela, že je to jeden z jejích, ale pak si všimla, že má odznaky Rudé dračí armády.

„Kde je Malak?“ zeptala se.

„Mrtvý,“ odvětil podivný sivak lakonicky. „Nějaký rudý ho omylem spálil. Dračí tupec,“ zamumlal. Pak se narovnal a zasalutoval. „Malak mi předal vaše rozkazy ohledně těch vrahů, velmistře, a jelikož byl mrtvý a tady zůstali jen baazové,“ sivak pohrdavě mávl rukou, „převzal jsem velení.“

„Takže co se tu děje?“ zeptala se Kitiara a znovu se rozhlédla po podivně tiché části města, klidném oku v bouři chaosu.

„Postavil jsem jednotky na obě strany ulice, paní,“ odpověděl sivak. „Usoudil jsem, že byste chtěla mít okolí hostince hlídané, dokud zločince nechytíte, obzvlášť když je za ně vypsaná odměna,“ dodal jakoby náhodou.

„Dobrý nápad,“ řekla Kitiara a podívala se na sivaka s větším zájmem. „Zajal jsi někoho z toho seznamu?“

„Někteří unikli na gryfech…“

„To vím,“ přerušila ho Kitiara netrpělivě. „A co ostatní? Jsou naživu?“

„Ano, velmistře,“ odpověděl sivak. „Pojďte se mnou.“

Sivak ji odvedl ulicí zasypanou sutí. Ani jeden dům nezůstal nepoškozený. Kit musela přelézat hromady kamení, polámaných trámů a rozbitého skla. Cestou zahlédla baazy, stojící na stráži a odhánějící jiné drakoniány, kteří by se sem mohli zatoulat.

„Zjistili jsme, kde je zbytek skupiny,“ sdělil jí sivak, zatímco se snažili spěchat sutí. „Všichni jsou spolu. Rozestavil jsem kolem stráže, aby je chránily, a čekal na vaše rozkazy. Jinak už by byli mrtví.“

„Počkejte na mě tady,“ řekla Kitiara baazům, kteří se vlekli za ní. Baazové si dřepli; nelitovali, že mají čas na odpočinek.

Kit a sivak šli ještě asi o blok dál, na křižovatku. Tady sivak zastavil a ukázal na ulici, odbočující z té, kde stáli. Kit hleděla skrz vířící kouř. Na ulici se zhroutil jakýsi dům. Kolem něčeho ležícího na zemi stála skupinka lidí. Vypadali neklidně a neustále se ohlíželi v obavách, že budou napadeni.

Sivak jí vysvětlil, co se stalo. „Jednoho z nich, toho šotka, uvěznil těžký trám. Ostatním se ho podařilo vytáhnout, a pokud vím, ten vysoký chlapík s vousem se teď nad ním modlí a pokouší se ho uzdravit.“ Sivak si pohrdavě odfrkl. „Jako by se nějaký bůh

obtěžoval uzdravovat jednoho z těch malých křiklounů.“

Ulice byla tmavá kouřem a stíny. Kitiara musela popojít blíž, aby něco viděla. Poznala dva ze svých starých přátel – Flinta Křesadla a Sturma Ostromeče. Z místa, kde stála, neviděla na šotka, ale domýšlela se, že to musí být Tasslehoff. Dlouze se na staré přátele zadívala. Celé roky si na ně nevzpomněla, ale teď, když je znovu spatřila, ucítila náznak zájmu; o Flinta, protože to byl Tanisův nejlepší přítel, a o Sturma, protože… no, to bylo hluboko pohřbené tajemství, tajemství, které nikdy nikomu neprozradila, a na něž se dokonce ani neodvažovala pomyslet, aby jí nějak nevyklouzlo.

Flint byl šedivější, ale jinak pořád stejný, trpaslíci žili dlouho a stárli pomalu. Sturmova proměna ji však šokovala. Když spolu před pěti lety putovali, byl pohledný a mladý, i když důstojný a vážný. Teď vypadal, jako by za těch pět let zestárl o čtvrt století, i když část vyčerpané bledosti mohla mít na svědomí skutečnost, že byli lapení v pasti ve městě, na které útočil nepřítel, a jeho přátelé mohli být mrtví nebo umírat.

Kitiara odvrátila oči od Flinta a Sturma a zahleděla se na jedinou ženu ve skupince. Měla světlé vlasy a očividně to byla elfka.

„Laurana.“ Kitiara to jméno zavrčela.

Tahle žena byla stejně jako ostatní pokrytá sazemi a špínou, šaty měla promáčené deštěm, špinavé a otrhané, a na tváři cestičky po slzách. Ale stejně jako se Kitiara dokázala podívat na oblohu a vidět skrz oblaka mastného, hnusného kouře jasné sluneční paprsky, stejně tak viděla skrz špínu a popel, strach i žal jasnou záři elfčiny krásy.

Kit se na ni dívala a přemítala, jestli může tak nebezpečně krásnou sokyni nechat žít. Teď má dokonalou příležitost ji zabít. Tanis by se nikdy nedozvěděl, že to Kit způsobila smrt jeho milované. Myslel by si, že jeho dětská láska zemřela při útoku na Tarsis, jen jako jedna oběť z mnoha.

Samozřejmě, musela by zabít i ostatní přátele. Nemohla by je nechat žít a mluvit. Kit bodla lítost. Při pohledu na Flinta a Sturma si vybavila vzpomínky na některé z nejšťastnějších okamžiků svého života. Ale jejich smrti se nedá vyhnout. Mohli by ji poznat a říct Tanisovi, že zabila jeho milou, a to se neodvažovala riskovat.

Jak by měla zaútočit? Rytíř byl jako jediný ozbrojený. Flint by

měl mít sekeru, ale musel ji někde upustit, když se snažil vytáhnout šotka, protože ji neměl s sebou. Byl tam ještě jeden elf, který byl Lauraně natolik podobný, že musel být příbuzný, možná bratr. Byl od krve, a ačkoliv stál na nohách, vypadal velmi zesláble a přepadle; s tím si nemusí dělat starosti. Takže zůstal vychvalovaný Paladinův klerik, hubený, přepadlý muž středního věku, který klečel v prachu a krvi a modlil se ke svému bohu, aby uzdravil šotka.

„Chci je mrtvé," prohlásila Kitiara a tasila meč. „Ale nejdřív potřebuju vyslechnout tu elfku. Vy mezitím zabijte ostatní."

„Promiňte, paní," řekl sivak, „ale Tede nabídl za tuhle tlupu odměnu a vyplatí ji, jenom když mu je přivedou živé."

„Zaplatím dvojnásobek toho, co nabídl Tede. Na, ber," dodala Kit, když viděla, že se sivak tváří pochybovačně. Sáhla za opasek, sundala váček a hodila ho drakoniánovi. „Je tam mnohem víc, než za kolik tihle mizerové stojí."

Sivak rychle nakoukl do váčku, zahlédl lesk ocelových mincí, potěžkal ho, cosi v duchu rychle spočítal a bezpečně si váček přivázal k řemínkům brnění. Pak mávl rukou, baazové opustili stanoviště a tichými kroky se vydali za ním.

„Dejte mi čas popadnout elfku a pak zaútočte," rozkázala Kit.

„Nejdřív zabijte rytíře," poradil sivak jednotce. „Je nejnebezpečnější."

Kitiara neměla moc času. Rudí draci jim stále přelétali nad hlavami, dávali si načas a snažili se před odletem z města zničit všechno, co ještě stálo. Slyšela výkřiky, jekot a výbuchy. Nějaký rudý hlupák se mohl každou chvíli rozhodnout shodit na ni dům. Nebo se tu mohla objevit banda goblinů, šílených touhou po krvi, a všechno zničit. Kitiara se přesouvala ze stínu do stínu, až konečně zaujala pozici v ulici přímo naproti místu, kde stála Laurana.

Kit čekala. Její chvíle přijde. Jako vždycky.

Tasslehoff se posadil. Hlavu měl od krve, ale rozhodně byl živý. Klerik zvedl ruce do vzduchu. Smůla, že jeho triumf nepotrvá dlouho, napadlo Kit. Flint zvedl ruku k očím a promnul si nos. Trpaslík by šotkovi nikdy neukázal dojetí; za chvíli na něj bude něco křičet. Sturm si klekl vedle Tase a objal ho. Laurana se na ně dívala a tiše plakala. Stála stranou od skupinky a zdálo se, že je přemožená

žalem.

Kitiara vyrazila vpřed. Běžela rychle a po špičkách nejtišeji, jak to šlo. Sivak ji sledoval, jak se vrhá na svou oběť. Dal jí krátký náskok a pak zvedl hlas k bublavému výkřiku. Baazové s tasenými meči vyrazili také. Sivak, který jedním okem sledoval velmistra, běžel s nimi.

Kitiara popadla Lauranu zezadu. Zakryla jí rukou ústa, šťouchla ji špičkou nože do žeber a táhla ji pryč.

Laurana byla elfka, půvabná a jemná. Kit zpola čekala, že omdlí strachy; nečekala, že jí jemná elfská dívka zaboří jemné zoubky do ruky a tvrdě ji kopne do holeně.

Kit bolestně zabručela, ale nepustila ji. Pokusila se odvléct Lauranu stranou, ale bylo to jako pokoušet se odtáhnout vyhladovělou pumu. Elfka se zmítala a kroutila. Zatínala do Kitiary nehty a kopala kolem sebe, až jí málem podrazila nohy. Kit ztrácela trpělivost a už si myslela, že tu potvoru prostě podřízne a skončí s ní, když se objevil sivak.

„Potřebujete pomoc, paní?“ zeptal se, a než stačila odpověděl, popadl Lauranu za nohy a zvedl ji ze země. Společně ji odnesli, kopající a zmítající se, do blízké uličky.

Tady ji Kit pustila. Večerní nebe bylo rudé světlem plamenů a Kit v tom světle viděla, jak jí z otisků zubů na dlani teče krev. Stiskla ruku a zlostně se podívala na Lauranu, která jí pohled vzdorně oplácela. Sivak držel elfku na zemi s nožem na krku.

„Ať je zticha,“ řekla Kitiara. „Jdu se podívat, co se stalo s ostatními.“

Dívala se, jak se baazové ženou na své oběti. Sturm stál s mečem v ruce a Flint držel sekeru a chránil Tasslehoffa. Urozený elf a klerik se rozhlíželi kolem a volali Lauranu.

„Elistane, za mě!“ vykřikl Sturm.

Malá skupinka čelila dvaceti baazům, prahnoucím po krvi. Kit ale staré přátele znala. Nevzdají se jen tak bez boje. Sála si krev z ruky, proklínala Lauranu a dívala se. Nepochybovala o výsledku, ale měl by to být zajímavý boj.

Sturm dál křičel na klerika, aby se kryl za ním, ale klerik neposlouchal. Zůstal na místě a obrátil se k dvaceti drakoniánům,

kteří řvali a slintali radostí nad snadnou kořistí. Klerik zvedl ruce k nebi a pozvedl hlas k dunivému volání.

„Zapřísahám tě, Paladine! Sešli svůj hněv na nepřátele nejsvětějšího světla!“

Kitiara se zasmála. Sála si krev z krvácející ruky a čekala, až baazové klerika probodnou.

Nebe zadunělo a snesla se z něj kaskáda bílých plamenů, oslnivých a děsivých. Boží hněv pohltil skoro polovinu útočících baazů. Zpola oslepená Kit slyšela ječeni a strašlivé pukáni a syčení. Když se jí vrátil zrak, se šokovaným úžasem sledovala, jak baazům šupinami pokryté maso odpadává od kostí, kosti černají a mizí. Svatý plamen uhasí a po drakoniánech zbyly jen mastné skvrny na chodníku.

„Sakra!“ ohromeně řekla Kitiara.

Boží hněv dodal ostatním odvahu a sílu. Sturm a Flint se rozběhli do útoku proti zbývajícím drakoniánům. Ti viděli strašlivou smrt svých druhů a zpomalili. Elf dál volal sestru.

„Najdu ji,“ vykřikl klerik, otočil se a podíval se na Kit.

Kitiara se otočila na patě a rozběhla se zpátky k místu, kde sivak ještě pořád držel Lauraně nůž na krku. Svázal jí ruce pruhem kůže, který jí odřízl z blůzy,

„Co bylo to jasné světlo a všechen ten křik?“ zeptal se sivak zvědavě.

„Tvoji baazové shořeli. Paladin očividně není tak slabý a ufňukaný bůh, jak tvrdí naše Temná královna,“ řekla Kitiara.

Sivak potřásl šupinatou hlavou. „Baazové,“ zamumlal znechuceně. „Co se od nich dá čekat?“ Pokrčil rameny, zazubil se a poplácal váček, který mu dala. „Bude se dělit na míň částí.“

„Nemáme moc času. Míří sem ten klerik a hledá elfku.“ Kit si dřepla, aby si s Lauranou viděla do očí. „Podej mi nůž a hlídej. Dej mi vědět, jestli se přiblíží.“

Sivak udělal, jak mu rozkázala, a odběhl na konec ulice. Laurana sebou náhle prudce škubla a pokusila se vstát.

Kitiara ji lehce klepla pěstí do brady, ne tak, aby ji omráčila, ale dost na to, aby ji zastavila. Laurana přepadla dozadu a Kit jí zatlačila kolenem do prsou a přitiskla nůž ke krku. Po alabastrové kůži stekl

pramínek krve.

„Zabiju tě," věcně prohlásila Kitiara. Hlas měla ochraptělý kašlem a drsný.

Laurana se na ni zadívala, ne se strachem, ale vzdorně.

„Jenom chci, abys věděla, že nejsem obyčejný hrdlořez," pokračovala Kit. „Chci, abys věděla, proč…"

Kitiara koutkem oka zahlédla na konci ulice pohyb. Podívala se tam a viděla, jak se z kouře vynořili tři muži. Drželi v rukou zakrvavené meče a jeden z nich měl hořící pochodeň, která jim svítila na cestu kouřem a šerem nadcházející noci. Světlo mu jasně ozařovalo tvář. Kitiara ho okamžitě poznala.

Vysypala ze sebe skoro všechny kletby, které znala.

Derek z Korunní Stráže a jeho dva přátelé odhodlaně kráčeli uličkou. Kit neměla potuchy, co tady dělají, když mají být na výpravě za dračím jablkem, ale na tom teď nezáleželo. Záleželo na tom, že ji Derek nesmí vidět. Kdyby ji uviděl, kdyby poznal, že patří k nepřátelům, okamžitě by se začal divit, proč ho nepřítel posílá pro dračí jablko. Pojal by podezření a možná by odmítl pokračovat, což by byl konec plánu Ariakasova mazlíčka.

Jako by potíží nebylo dost, zasyčel na ni zezadu sivak.

„Velmistře! Raději si s tím zabíjením pospěšte. Jde sem klerik!"

Kitiara přitiskla nůž Lauraně k hrdlu.

„Jen mě klidně zabij," řekla Laurana, která polykala slzy. „Chci umřít. Pak budu s ním."

Tanis, řekla si v duchu Kitiara. Mluví o Tanisovi. Myslí si, že je Tanis mrtvý! Všichni si myslí, že je Tanis mrtvý!

Najednou to jasně viděla před sebou – hroutící se hostinec, Tanis pohřbený pod sutí, tihle lidé unikají, skupina přátel je rozdělená. Samozřejmě si jedni o druhých musí myslet, že jsou mrtví, a Kit byla poslední, kdo by vyváděl sokyni z omylu.

Vsunula si nůž do boty a vstala.

„Odpusť, princezno, dnes nemám čas tě zabít, ale ještě se setkáme, ty a já."

Sivakovy drápy zaškrábaly o dlažbu. Prudce se zastavil a hleděl na rytíře. Ti ho zahlédli, zařvali a rozběhli se.

Na jednom konci ulice rozzuřený klerik. Na druhém tři

Solamnijští rytíři.

„Tudy!“ řekl sivak a ukázal nahoru.

Nad ulicí se prostíral balkón, patřící k oknu v prvním patře. Ze střechy se kouřilo, ale plameny ještě nepohltily celý dům. Sivak se přikrčil pod balkónem a prudce se odrazil. Silné nohy ho vymrštily do vzduchu. Dlouhýma, hubenýma rukama se zachytil zábradlí, sevřel ho a vytáhl se nahoru. Pak se naklonil a natáhl šupinatou ruku ke Kitiaře. Chytila se ho za zápěstí a sivak ji vytáhl nahoru.

Drakonián se nejistě postavil na zábradlí a další, kratší skok ho přenesl na střechu. Zaťal drápy do dřevěných šindelů, chviličku tam visel a zuřivě kopal nohama a pak se mu konečně podařilo dostat nahoru. Lehl si na břicho a vytáhl Kitiaru za sebou.

Kit se ohlédla dolů. Jeden z rytířů se skláněl nad Lauranou. Další dva hleděli nahoru na drakoniána a Kit a přemítali, jestli je mají pronásledovat. Kit si myslela, že to neudělají, a měla pravdu. Po ulicích se potloukaly stovky nepřátelských vojáků, nemělo smysl ztrácet drahocenný čas pronásledováním jich dvou. Klerik, který by jim mohl ublížit i na dálku, se zastavil a sklonil se k Lauraně.

Sivak na ni zavolal a Kitiara se rozběhla po hřebenu střechy. Viděla odsud zbylé drakoniány, jak prchají ulicí pryč. Nemělo smysl riskovat život, když mohli v jiných částech prokletého města najít snadnější kořist. Byli mezi nimi i ti, které si Kitiara přivedla s sebou.

„Baazové,“ zavrtěl hlavou sivak.

Dali si s Kit načas, přecházeli z jednoho hřebene střechy na druhý, dokud jim nedošly domy. Sivak mohl kdykoliv seskočit, krátká pahýlovitá křídla by ho bezpečně dopravila na zem, zůstal však s Kit, dokud nenašli další balkón jen kousek od střechy. Odsud Kit snadno seskočila na ulici.

Protestovala sice, že už je v bezpečí, ale sivak se dál držel s ní.

„Vyznám se tady. Ukážu vám, jak se dostat z města,“ řekl a Kit, která neměla ponětí, kde je, jeho pomoc přijala.

Ohně stále zuřily a budou hořet, dokud nestráví domy, protože tu nebyl nikdo, kdo by je uhasil. Rudí draci s příchodem noci odlétli odpočinout si a radovat se ze snadného vítězství. Drakoniáni, goblini a lidští vojáci věrní Temné královně se potulovali městem a hledali zábavu. Nikdo tu nevelel. Velmistr Tede zůstal daleko od bojiště a

rozhodně se k Tarsisu nepřiblíží, dokud ho neujistí, že už tu nehrozí nebezpečí. Pokud byli ve městě důstojníci, žádný velitel se neodvážil zkusit krotit jednotky, opilé alkoholem a krví; mohly by se obrátit proti němu. Ne že by tu bylo mnoho velitelů, kteří by je chtěli krotit. Většina jich byla stejně opilých, nebo ještě opilejších než vojáci.

„Hloupý nápad, útočit na Tarsis," podotkl sivak.

Do cesty jim vevrávoral opilý goblin. Sivak mu vrazil jednu do zubů a odkopl zhroucené tělo stranou.

„Nemůžeme město udržet," pokračoval sivak. „Žádné zásobovací cesty. Budeme tu dva dny, možná tři, a pak se budeme muset stáhnout."

Podíval se na Kitiaru a mazaně dodal: „Samozřejmě, pokud tenhle útok není váš nápad, velmistře. V tom případě by to bylo prostě geniální."

Kit zavrtěla hlavou: „Ne, to jsem nebyla já. Tenhle nápad se vylíhl v bystrém mozku vašeho velmistra."

Sivaka to na chviličku zmátlo.

„Tede," řekla Kitiara. „Velmistr Rudé dračí armády." Ukázala na odznak, který měl sivak na zbroji. Pak se na něj podívala pečlivěji a zazubila se.

Došli k městské bráně a sivak se zastavil. Ohlížel se zpátky do města, nejspíš s představou, že se vydá získat svůj podíl na zbytku bohatství.

„Jenže ty nejsi z Rudé dračí armády, že?" řekla Kitiara.

„Cože?" Sivak se prudce otočil a podíval se na ni. „Jistěže jsem," řekl a ukázal na odznak.

„Je vzhůru nohama," suše řekla Kit.

„Aha," odpověděl sivak, hloupě se zazubil a spravil ho. „Je to lepší?"

„Jestli tě chytí, pověsí tě. Tak se jedná s dezertéry."

„Nedezertoval jsem." Sivak máchl tlapou. „Můj velitel a já jsme slyšeli o útoku na Tarsis a napadlo nás, že bychom tu mohli něco získat. Rozhodli jsme se, že přivedeme hochy, aby se tu porozhlédli po tom, co by se jim mohlo hodit."

„Kdo je tvůj velitel?"

„Víte, v tom rozrušení jsem nějak zapomněl, jak se jmenuje," řekl

sivak a se širokým úsměvem se poškrábal na hlavě. „Nechápejte mě špatně, velmistře. Odvádíme svou práci Královně, ale počítáme, že nám nebude mít za zlé, když na tom trochu vyděláme. Jsme tak nějak na volné noze. Snažíme se mít z téhle války víc než červivé maso na příděl a rajóny.“

Naklonil hlavu na stranu: „Zkusíte mě zatknout, velmistře?“

Kitiara se zasmála: „Po dnešním večeru ne. Dobře jsi mi posloužil. Můžeš se vrátit k veliteli. Už budu v bezpečí, můj tábor není tak daleko. Díky za pomoc.“ Natáhla ruku: „Doufám, že mi povíš své jméno.“

Sivak chvilku váhal, ale pak jí podal ruku s drápy. „Klouz, má paní,“ řekl.

„Těšilo mě, Klouži. Já jsem…“

„Modrá dáma. Všichni vás znají, paní,“ řekl Klouz obdivně.

Potřásli si rukou a tlapou a pak se sivak otočil a zamířil zpět k suti, krvi a popelu, který kdysi býval Tarsisem.

„Hej, Klouži,“ zavolala za ním Kitiara, „kdybys někdy přestal pracovat na volné noze, přijď za mnou!“

Sivak se zasmál, otočil se a zamával jí, ale šel dál.

Kitiara vyrazila. V duchu už spřádala plány. Tady, daleko od zmatku uvnitř města, byla noc temná a tichá. Pod nohama jí křupal sníh zčernalý sazemi a popelem. Kolem ní se nocí kradly stíny – přeživší, kteří měli to štěstí, že z Tarsisu unikli.

Kit je nechala na pokoji.

3.

Šotkova záchrana. Útěk z Tarsisu.

Když Brian opouštěl knihovnu, nepředpokládal, že vyvázne z Tarsisu živý. Čekal, že se setká s ukázněným a odhodlaným nepřítelem, jako byly armády Modré dámy, kterým čelili u Korunní Stráže a Vingaardu, a rozhodl se umřít statečně a vzít s sebou tolik drakoniánů, kolik jen bude možné. Když však spolu s ostatními rytíři vyšel do ulic, našel jen opilou lůzu bez vůdce, lůzu, kterou daleko víc než dobývání zajímalo loupení a drancování, vraždění a znásilňování.

Největší hrozbou byli rudí draci, a dokud přelétali oblohou a dýchali oheň na město a bezmocné obyvatele, byli rytíři v nebezpečí. Zatímco draci nad nimi řvali a chrlili plameny a občas popadli nějakého bezmocného člověka do drápů a zhltli ho za letu, rytíři se kryli, jak to jenom šlo, a schovávali do vchodů nebo pod sutiny.

Draci ohrožovali přátele i nepřátele, neboť rudí bez výčitek pálili i gobliní kůži a sledovali, jak se škvaří drakoniáni. V jednom okamžiku se Brian ukrýval pod kouřícím dubem vedle třesoucího se goblina a ani jeden z nich se neodvážil hnout, když kolem nízko přelétal rudý drak a hledal další oběti. Když drak zmizel, goblin si lokl jakéhosi pití z mastného měchu na vodu a po krátkém zaváhání nabídl i Brianovi. Brian věděl, že by ho nejspíš měl zabít, ale nedokázal se k tomu přinutit. Prožili spolu chvíli hrůzy a přežili. Brian zdvořile odmítl a naznačil goblinovi rukou, že může jít. Goblin pokrčil rameny, ostražitě se rozhlédl, kývl na Briana a odešel. Derek

strávil dalších deset minut tím, že Briana přísně káral za hloupou přecitlivělost.

Rytíři se probojovali ulicemi k hostinci U rudého draka. Snažili se přitom zachraňovat lidi před krutými nepřáteli a ulehčovat utrpení umírajícím. Většina nepřátel, na které narazili, se podívala na jejich zamračené obličeje a krvavé meče, a pokud nebyli mimořádně drzí nebo opilí, brali nohy na ramena. Rytíři brzy pochopili, že jakmile dračí armáda Tarsis zničí, vojáci odejdou, vytratí se do noci s kocovinou a nákladem lupu a otroků. Velmistr neměl v plánu město obsadit, chtěl ho jen zničit.

Derek neztrácel ze zřetele svůj cíl – najít hostinec U rudého draka a zjistit, co se stalo se šotkem. Když však kráčeli boční ulicí kousek od hostince, narazili na drakoniána a lidského žoldáka, sklánějícího se nad jakousi ležící ženou, očividně se zlými úmysly. Rytíři spěchali ženu zachránit, ale než se k nim dostali, drakonián a žoldnéř vylezli na střechu a unikli do tmy.

„Pustíme se za nimi?“ zeptal se unaveně Aran.

Byli vyčerpaní a zpola udušení kouřem. Brian měl krk rozbolavělý od kašle a vyprahlý žízní. Neodvažovali se pít vodu ze studní, protože byla všechna zbarvená do červena.

„To je zbytečné,“ řekl Derek a zavrtěl hlavou. „Briane, dohlédni, ať se té ženě nic nestane. Arane, pojď se mnou. Hostinec je o ulici vedle.“

Brian si pospíšil na pomoc a zjistil, že ženě už pomáhá na nohy jakýsi muž středního věku. Rytíř předpokládal, že je to její příbuzný, ale pak se na ženu podíval pečlivěji a zjistil, že je to elfka. Třebaže měla tvář umazanou od krve, sazí a prachu a proužkovanou cestičkami po slzách, při pohledu na její krásu se mu zastavil dech.

Muž spatřil ozbrojence a postavil se před ženu, připravený ji bránit. Brian viděl, že má vousy a na sobě roucho, které původně muselo být bílé, ačkoliv teď bylo šedé od sazí a popela, jež se snášely na město. Stál vzpřímeně, vysoký a neohrožený, ačkoliv neměl zbraně. Na krku se mu v ponurém světle blýskal medailon. Byl to klerik.

Klerik a elfka.

„Nebojte se. Jsem Solamnijský rytíř, pane,“ řekl Brian. Otočil se

a zavolal přes rameno: „Dereku! Našel jsem je. Vy zřejmě musíte být Elistan,“ dodal a obrátil se zpět ke dvojici, která si ho užasle měřila. „A vy musíte být Laurana z Qualinestu. Nejste zraněná, paní? Neublížili vám?“

„Ne, ale chtěli,“ řekla Laurana. Vypadala omámeně a zdrceně. „Bylo to tak hrozně… matoucí. Jeden z nich zřejmě věděl, kdo jsem. Řekl mi podivné věci… ale jak je to možné?“

Elistan ji objal a ona se o něj opřela. Chvěla se. „Neviděla jsem mu do tváře, protože přes ni měl šálu, ale viděla jsem jeho oči…“ Otřásla se.

„Odkud nás znáte, pane?“ zeptal se Elistan, když k nim došli i Derek a Aran. Oba kašlali, jak je ovanul dým.

„Na otázky bude čas později, pane,“ rázně prohlásil Derek. „Ještě jste v nebezpečí. Kde je šotek, Ostromeč a zbytek vaší skupiny?“ Rozhlédl se kolem. „Kde je Tanis Půlelf?“

Laurana vzlykla, zakryla si dlaní ústa a zavrávorala. Po tvářích jí tekly slzy. Elistan ji podepřel a přispěchal k ní i jakýsi elf. Brian poznal Gilthanase, který byl s Tanisem a ostatními v knihovně. Gilthanas se podíval na rytíře, krátce kývl a obrátil se zpět k sestře. Tiše jí něco říkal rodnou řečí.

„Zůstanu s ní,“ řekl Elistanovi. „Postarej se o šotka.“

„Šotek,“ ozval se Derek. „Myslíte Bosonožku? Kde je?“

„Tasslehoff byl zraněn, spadl na něj trám,“ vysvětloval Elistan a vedl rytíře zpátky uličkou. „Byl blízko smrti, ale Paladin ho ve svém milosrdenství přivedl zpět k nám. Je tamhle s ostatními.“

Brian se podíval na Dereka, který potřásl hlavou a posměšně se ušklíbl.

„Ještě jednou ahoj, páni rytíři!“ vykřikl Tasslehoff a zamával rukama. Přitom vdechl kouř a strašlivě se rozkašlal.

„Určitě není zraněný?“ zeptal se užasle Brian. „Podívejte na něj!“

Šotkovo oblečení bylo roztrhané a zakrvácené, okázalá čupřina slepená krví. Obličej i ruce měl samou modřinu, i když se zdálo, že už blednou.

Tasslehoff Brianovi odpověděl tím, že odvážně vyskočil.

„Jsem v pořádku!“ oznámil. „Nějaký mizerný dům si spadl rovnou na mě! Měl jsem žebra na třísky a dýchal jsem legračně, když

jsem vůbec dýchal, vlastně jsem občas nedýchal a pořádně to bolelo a myslel jsem, že je po mně. Ale Elistan poprosil Paladina, aby mě zachránil, a on to opravdu udělal! Jen si představte," dodal šotek pyšně a zakašlal, „Paladin mi zachránil život!"

„Opravdu nechápu, proč se obtěžoval," prohlásil trpaslík a šťouchl šotka do zad. „Reorx by rozhodně nezachraňoval šotka, který byl tak hloupý, že na sebe nechal spadnout dům!"

„*Nenechal* jsem ten dům na sebe spadnout!" trpělivě vysvětlovat Tas. „Utíkal jsem kolem něho a staral jsem se o své, a ten dům najednou poskočil a zakymácel se a pak už jsem věděl jenom – ahoj, Laurano! Slyšelas to? Spadl na mě dům a Paladin mě zachránil!"

„Dost!" řekl Derek. „Musíme si pospíšit! Pořád se to tady hemží nepřáteli. Kde je zbytek tvé skupiny, Ostromeči? Půlelf a paní Alhana?"

„V tom zmatku nás oddělili," řekl Sturm. Vypadal vyčerpaně a ve tváři měl žal a hoře. „Hostinec zasáhl dračí oheň. Ostatní…"

Sturm nedokázal pokračovat. Zavrtěl hlavou.

„Rozumím," řekl Derek chápavě. „Je mi líto tvé ztráty, ale musíme dostat tebe i tvé přátele do bezpečí."

„Ztráta?" vyjekl pronikavě Tas. „Jaká ztráta? O čem to mluvíte? Ještě nemůžeme jít! Co Tanis? A Raistlin a Karamon?"

Flint si zakryl obličej rukou.

„Tasi," řekl Sturm laskavě, klekl si na jedno koleno a položil ruce šotkovi na ramena, „nemůžeme nic dělat. Hostinec se zřítil a pohřbil ostatní pod sebou…"

„Tomu nevěřím," vykřikl Tas. Vytrhl se Sturmovi ze sevření a odklopýtal k hostinci. „Tanisi! Karamone! Raistline! Nevzdávejte se! Jdu vás zachránit!"

Nedostal se daleko, když se mu podlomila kolena a natáhl se. Sturm Tase zvedl a odnesl ho zpět k čekajícím rytířům.

„Pusťme! Musím je zachránit! Paladín je přivede zpět. Přivedl zpět *mě*\" Tas se usilovně snažil vymanit ze Sturmova sevření.

„Tasi," řekl Elistan, a když Sturm postavil šotka na nohy, laskavě ho poplácal po rameni, „naši přátelé jsou teď s bohy. Musíme je nechat jít."

Tas tvrdohlavě vrtěl hlavou, ale jeho výkřiky se změnily v tiché

vzlyky a přestal sebou zmítat.

„Potřebuji tě, Tasi," řekla Laurana rozechvělým hlasem a objala ho. „Teď, když Tanis… když tu není."

Tasslehoff vzal Lauranu za ruku a stiskl ji. „Postarám se o tebe," řekl. „Slibuju."

Derek skupinku shromáždil a zamířili ulicí k jižní bráně. Aran je vedl, meč v ruce. Brian byl jako obvykle vzadu a Derek se držel u šotka.

Dva dny! pomyslel si Brian. Jen přede dvěma dny jsem prošel stejnou bránou. Stalo se toho tolik, že se to zdálo spíše jako dva roky.

Briana to víc než jen trochu pokoušelo rozběhnout se zpět ke knihovně, zpět k Lilit. Nechá Arana a Dereka, ať si dál loví dračí jablko. Zastavil se a nechal jít ostatní napřed.

Derek a Aran. Brian si hluboce povzdechl. Ti dva do Ledových končin nikdy nedojdou, pokud nebude s nimi, aby krotil Derekovu ctižádost a zklidňoval Aranovy divoké nápady. Přísahal před Rytířskou radou, že půjde na tuhle výpravu, a nemohl opustit velitele ani vzít přísahu zpět.

Lilit slovo držela. I když se smála tomu, že je dcera rytíře, je to pravá Solamnijka. Zklamal by ji, kdyby porušil přísahu. Přesto nemohl odejít a nevědět, co s ní je. Viděl, jaké strašlivé věci drakoniáni ženám dělají.

Dotkla se ho jakási ruka. Brian se ohlédl a spatřil vedle sebe Elistana. „Gilean drží Lilit ve svých rukou," řekl mu klerik. „Nemusíš se o ni bát, ani o ostatní. Jsou v bezpečí. Drakoniáni je nenašli."

Brian na klerika zmateně civěl: „Jak víte…"

Klerik se na něj usmál, mdle a unaveně, ale konejšivě. Potom odešel za ostatními a Brian se po krátkém zaváhání rozběhl za nimi.

Laurana kráčela ruku v ruce se šotkem a Gilthanas se držel u ní. Flint jim šel v patách; Elistan mu konejšivě držel ruku na rameni. Sturm kráčel za nimi a bedlivě je střežil.

Brian si je s úžasem prohlížel. Méně obvyklou skupinu přátel bys nenašel: člověk, trpaslík, šotek, elfové. Ale jejich přátelství a vzájemná láska byly tak silné, že je nemohlo nic zlomit, dokonce ani smrt.

Brian si uvědomil, že právě přátelství jim dává sílu jít dál, dokonce i po tak zdrcující ztrátě. Každý z nich odsouval vlastní žal, aby mohl utěšit a dodat sily druhým.

Briana bodl osten závisti. On, Aran a Derek byli přáteli od dětství, a přestože si kdysi bývali takto blízcí, teď už to tak nebylo. Derek postavil mezi sebou a jimi zeď, zavřel se uvnitř pevnosti své duše. Aran už Derekovi nedůvěřuje. Je tady, aby dohlédl, že Derek neselže; nebo možná, pomyslel si Brian bezútěšně, je tady, aby dohlédl, že Derek *selže.* Aran je koneckonců Guntarův člověk…

Brian byl polapený mezi nimi, jediný, kdo viděl, jak se trhliny rozšiřují, jediný, kdo viděl, že všichni mohou do těch temných puklin spadnout a už nikdy nenajit cestu ven.

* * *

Rytíři a jejich chráněnci bezpečně opustili Tarsis. Žádný nepřátelský voják na ně nezaútočil ani je neobtěžoval, vlastně jim nikdo nevěnoval pozornost. Tarsis se válel v kaluži vlastní krve, zmítal se ve smrtelných křečích. Oči města se kalily a zavíraly před světlem. Když odcházeli branou, kterou draci rozdrtili, spatřil Brian strážného, který si od něj vzal peníze, jak leží mrtvý v kaluži krve.

Rytíři odvedli svěřence bezpečně do kopců, do jeskyně, v niž se předtím utábořili. Brian nemohl spát a nabídl se, že si vezme první hlídku. Seděl na úbočí a díval se, jak plameny vybuchují a burácejí, potom slábnou a jenom prskají, a nakonec, když už nebylo co pohltit, umírají.

A s nimi i Tarsis.

4.

Iolante lže.
Mráček se bouří.

Daleko od Tarsisu, v Nerace, v malém bytě nad krámkem s kouzelnickými předměty, Iolante sledovala, jak se Kitiařin obraz rozplývá a vytrácí spolu s kouřem a hrstkou jejích vlasů.

„To byl poslední pramen, můj pane," řekla Iolante. „Dokud nezískám další, nemůžu kouzlo znovu seslat."

„Na tom nezáleží." Ariakas se opřel rukama o stůl a vstal. Dlouho stál a mračil se na poslední proužky dýmu. „Vím všechno, co potřebuji vědět."

Při odchodu poznamenal přes rameno: „Budu žádat tvou přítomnost u soudu."

Iolante zvedla obočí: „U soudu, můj pane?"

Ariakas se málokdy obtěžoval s takovými formalitami. Odevzdaně mávl rukou: „Kitiara je velmistr. Její jednotky a hlavně draci jsou jí naprosto věrní. Kdybych ji prostě jenom nechal zabít, vznikly by potíže. Její zločiny musí být zveřejněny. Dosvědčíš, co odhalila tvá kouzla."

„To nemůžu, můj pane," odvětila Iolante.

Císař se zastavil ve dveřích, tvář potemnělou vzteky.

Iolante uctivě dodala: „Přísahala jsem Nuitárovi, bohu Černé luny, že tajemství kouzla nikdy neodhalím. Nesmím tu přísahu porušit, ani kdyby mi šlo o život."

„Právě teď ti jde o život, Iolante," zavrčel Ariakas a stiskl pěsti.

Iolante se roztřásla, ale necouvla.

„Vážím si vás a respektuji vás, můj pane," řekla tiše, „ale Nuitár je můj bůh."

Pohybovala se na bezpečné půdě. Ariakas v bohy věřil, a ačkoliv nesloužil Nuitárovi, neboť si zvolil přísahu věrnosti jeho matce Královně Takhisis, měl boha černé magie v úctě a bál se ho. Dokonce i císař Ansalonu by jen velmi nerad udělal něco, čím by vzbudil Nuitárovu zlobu.

Ariakas na ni chvíli upřeně hleděl a pokoušel se ji zastrašit. Iolante stála nehybně a dívala se mu do očí. Nakonec si císař odfrkl a zabručel, potom se otočil a vyrazil z místnosti. Zabouchl za sebou dveře takovou silou, až se zdi zatřásly.

Iolante se nadechla, úlevně se oklepala a svezla se na židli. Byla tak slabá a otřesená, že neměla sílu stát. Třesoucí se rukou si nalila sklenku ohnivé pálenky a vypila ji. Hned se cítila lépe.

Když se jí přestaly třást ruce, sáhla do hedvábného váčku a vytáhla další pramen černých vlasů. Hleděla do plamenů, usmívala se a zamyšleně si ho ovíjela kolem prstu.

* * *

Kit se vrátila do tábora za šerého jitra. Těšila se, že ji tu bude čekat Tanis, ale místo toho zjistila, že se Mráček s kořistí, pro kterou ho poslala, ještě nevrátil. Kit přešla k lůžku a rozkázala strážím, aby ji vzbudily hned, jak se drak objeví. Prospala celý den a kus noci. Když se probudila, po Mráčkoví pořád nebylo ani stopy.

Uplynulo několik dní a o dracích pořád nepřicházely zprávy. Kitiara zuřila, užírala se a dělala peklo ze života drakoniánům, kteří se jí pokud možno drželi z dohledu. Měla spoustu času přemýšlet nejen o Tanisovi, ale i o své sokyni. Rozhodla se, že je ráda, že Lauranu nezabila. Kitiara měla vždycky soutěživého ducha.

„Nestála jsem o Tanise, dokud jsem nezjistila, že by mi ho mohla sebrat jiná žena," uvědomila si Kit. „Tak pro mě bude jeho znovuzískání mnohem sladší." Usmála se pokřiveným úsměvem. „Možná až s ním skončím, pošlu elfce, co z něj zbude."

V noci, když ležela sama v posteli, se bavila představami, co

udělá, až jí Mráček přivede Tanise zpět.

„Budu se na Tanise hněvat. Povím mu, že jsem mu přišla na jeho nevěru. Obviním ho, že mě opustil kvůli Lauraně. Samozřejmě to popře, ale já ho nevyslechnu. Budu řečnit a vztekat se a zuřit. Žádné slzy. Nesnáším ženské, co brečí. Bude mě prosit za odpuštění. Vezme mě do náruče a já se budu vzpouzet. Zatnu mu nehty do masa, až mu poteče krev, a on zarazí moje kletby polibkem. Pak se pomalu obměkčím. Hodně pomalu…“

Kitiara usnula s úsměvem na rtech, s úsměvem, který se vytratil, když ji ve snech znovu navštívila Královna Takhisis a naléhala, úpěnlivě prosila a přemlouvala ji. Vypadalo to, že se Pán Soth zatím do války nezapojil. Kit se probudila unavená a v mizerné náladě a dozvěděla se, že se Mráček s ostatními modrými draky konečně vrátil.

Pospíšila si za nimi a zjistila, že naprosto selhali.

„Pronásledovali jsme ty mizerné gryfy celé dny,“ řekl jí Mráček. „Nedohnali jsme je a nakonec jsme je ztratili.“

Modrý drak byl mrzutý.

„Nemám tušení, kam se půlelf poděl,“ dodal, když se ho Kitiara vyptávala, „a je mi to úplně jedno.“

Kitiara zuřila. Celá výprava do Tarsisu byla jen plýtváním časem, penězi a silami. Potřebovala to na někoho hodit a vybrala si Teda. Zrovna o něm psala zničující hlášení, kde doporučovala, aby mu sebrali velení *a* hlavu, když na dračím hřbetě dorazil posel s výzvou, ať se dostaví do Neraky na mimořádné setkání velmistrů.

„Nechoď,“ řekl Mráček náhle, zatímco si Kitiara nasazovala přilbu.

„Proč? Nebuď hloupý. Samozřejmě že půjdu. Obviním Teda osobně, to je mnohem účinnější. O co jde?“ zeptala se. Viděla, jak Mráček sklání hlavu a hrbí ramena.

„O co má na tom mimořádném setkání jít?“ zeptal se.

Kitiara pokrčila rameny: „To Ariakas nevzkázal. Možná o debakl v Tarsisu nebo o záležitost s rytířem smrti.“

Kit s rukama v bok hleděla na draka.

„Proč bych tam neměla jít?“

Mráček nejdřív mlčel a uvažoval, než řekl: „Protože jsi udělala

chyby. Bylo chybou přivést nás sem v honbě za tvým milencem. Bylo chybou poslat nás ho pronásledovat a dvojnásobnou chybou bylo riskovat život a hledat sokyni, jako bys byla nějaká žárlivá coura…“

„Sklapni!“ vykřikla vztekle Kitiara.

Mráček zmlkl, ale mával ocasem s drápy zarytými v hlíně a svíral je a zase povoloval. Podíval se na ni a pak stočil oči stranou.

„Jdu do Neraky,“ prohlásila Kitiara.

„Tak si najdi jiného draka,“ řekl Mráček, roztáhl křídla, odrazil se zadníma nohama, vznesl se k nebi a zamířil k severu, zpátky do Solamnie.

Kitiara stála na zemi a hleděla za ním. Užasle ho sledovala, dokud nezmizel. Potom si sundala dračí přilbu, dala si ji pod paži, otočila se a odešla.

5.

Útěk z Tarsisu. Nebezpečí shora. Lauranino rozhodnutí.

Příštího jitra k nebi stále ještě stoupal kouř z pohřební hranice, v niž se teď Tarsis proměnil. Začal padat sníh. Onen den bude provždy známý jako Den černého sněhu, protože bělostné vločky pošpinily saze a popel. Černý sníh padal na těla na ulicích i otupělé drakoniány, kteří se složili, když vypili příliš mnoho trpasličí kořalky. Večer důstojníci jakž takž vystřízlivěli a začali shánět své muže. Mocná Rudá dračí armáda neměla jiné rozkazy, a tak se trousila zpět k severu.

Tři rytíři se probudili časně po krátkém, nepohodlném a studeném spánku a probrali situaci. Neměli koně; zvířata buď utekla při útoku na město, nebo je spíš někdo ukradl. Ve stájích našli koňské přikrývky a vzali si je pro sebe. Tas Lauraně obstaral těžký, kožešinou lemovaný plášť s kapuci, protože elfka byla při útoku v hostinci a musela vyběhnout ven do zimy jenom ve vlněné blůze, kožených kalhotách zastrčených v kožených botách a koženém kabátci trpasličího původu. Ostatní byli oblečení do zimy, ale neměli nic k jídlu. Pili vodu z roztopeného sněhu a i to co nejméně, protože chutnala po krvi.

Derek strávil hodiny, kdy stál na hlídce, plánováním.

„Zamíříme na jih k Rigitu," prohlásil. „Tam se rozdělíme."

„A co když zaútočili i na Rigit?" přerušil ho Aran. „Můžeme napochodovat do dalšího pekla, jako je tady." Ukázal palcem na kouřící trosky města.

„Neřekl bych, že je Rigit v nebezpečí,“ řekl Derek. „Dračí armády nebudou mít vůli ani muže na to, aby udržely Tarsis. Až se dostaneme do Rigitu, Aran nám koupí místa na lodi a odveze Gilthanase, Lauranu a Elistana zpátky do Solamnie.

Odtamtud se elfové mohou vydat za svými lidmi a Elistan může dělat, co chce. Brian a já vezmeme šotka a vyplujeme k Ledovým končinám…“

Derek viděl, jak Aran vrtí hlavou, a zarazil se.

„Co je?“ zeptal se popuzeně.

„Nedostaneme se na žádnou loď, co zůstala ve městě, Dereku,“ podrážděně vysvětloval Aran. Neustále sahal po láhvi, ale ta byla prázdná, a měl kromobyčejně špatnou náladu. „I když na Rigit nezaútočih, místní lidé si budou jistí, že jsou další na řadě, a budou utíkat z města ve všem, co se udrží na hladině.“

Derek se zamračil, ale nemohl proti tomu nic namítnout.

„Půjdu do Ledových končin s tebou,“ odhodlaně pokračoval Aran. „Tak snadno se mě nezbavíš.“

„Nechtěl jsem se tě ‚zbavit‘,“ řekl Derek. „Dělal jsem si starost o elfy. Jsou koneckonců z královského rodu. Dělal jsem si starosti i o toho staršího muže. Proto jsem tě chtěl poslat s nimi. Pořád si myslím, že je to dobrý nápad. Kdybychom našli loď…“

Aran se začal dohadovat a Brian rychle zasáhl.

„Můžeme si najmout rybářskou loď,“ navrhl. „Rybáři jsou odvážná cháska. Tak snadno se neleknou a musí se starat o živobytí. Nejspíš jen tak vyděšeně neutečou.“

Derek i Aran souhlasili, že je to rozumný návrh, i když Aran trochu bručel. Přestali se však hádat, dál probírali tuhle i ostatní možnosti a prozatím na dělení skupiny zapomněli.

* * *

Gilthanas stál u ústí jeskyně a poslouchal, o čem rytíři mluví. Pak za sebou uslyšel kroky a pootočil se. Když viděl, že je to Laurana, položil si prst na rty, ať je zticha.

„Proč?“ zašeptala.

„Abych slyšel, co strojí za úklady,“ odpověděl.

„Úklady?“ zmateně se zeptala Laurana. „Mluvíš o rytířích, jako by to byli naši nepřátelé.“

„A *oni* mluví o tom, jak jít do Ledových končin a najít dračí jablko,“ řekl Gilthanas.

Když se pokusila ještě něco říct, utišil ji. Poslouchal dál, ale rozhovor už stejně skončil. Rytíři vstali a protáhli si ztuhlé, prochladlé svaly.

Gilthanas chytil Lauranu a rychleji odtáhl od vchodu do tmy, kde spali Flint, Elistan a Tasslehoff a tiskli se k sobě, aby se zahřáli.

Laurana se na ně závistivě podívala.

Byla tak vyčerpaná, až jí bylo špatně, ale nemohla spát. Pokaždé, když usnula, uviděla nelítostné tmavé oči a ucítila nůž na krku a znovu se vyděsila a probrala se. Když byla vzhůru, vzpomínala na Tanise a žal ji rozdíral do krve. Byl mrtvý a její duše zemřela s ním. Nedostalo se jí ani chabé útěchy uložit ho k odpočinku, zazpívat mu chvalozpěvy a písně lásky, které by ho vedly na další část pouti životem. Kéž by zemřela s ním…

„Laurano, posloucháš mě?“ naléhal Gilthanas. „Je to důležité.“

„Ano, Gile,“ zalhala Laurana. Vylovila jakousi matnou vzpomínku na to, co říkal. „Mluvil jsi o dračích jablkách. Co jsou zač?“

Gilthanas viděl, jak je bledá. Viděl temné kruhy pod očima, červeně lemovaná, opuchlá víčka i pěšinky slz na špinavých tvářích. Objal ji a ona se o něj opřela, vděčná za útěchu.

„Vím, že ti na ničem z toho nezáleží,“ řekl tiše, „ale musí. Je to důležité.“ Laurana zavrtěla hlavou: „Nic už není důležité, Gile. Na ničem nezáleží.“

„Na tomhle ano, Laurano. Poslouchej mě! Dračí jablka jsou mocné kouzelné předměty, které kdysi dávno vytvořili čarodějové. Něco jsem o nich zaslechl, když jsem studoval magii. Ptal jsem se na ně svého mistra, ale ten mi nemohl skoro nic říct, jen že je prý během Ztracených bitev zničil buď kněz-král, nebo sami čarodějové. Věděl jen to, že ti, kdo ovládali jablka, měli mít schopnost ovládat draky.

V té době jsem netušil, že draci zůstali na světě, a tak jsem o tom moc nepřemýšlel.“ Elf se zachmuřil. „Jestli se dračí jablka najdou, nesmí padnout do rukou lidí! Ten rytíř, Derek, se nás chce

zbavit. Chce nás poslat na lodi zpátky domů a já vím proč. Solamnijci chtějí jablko použít k záchraně sebe samých. Na naše lidi nikdy nemysleli!“ dodal hořce.

Laurana pokrčila rameny: „A co na tom záleží, Gile? Jak by nám mohlo jedno z jablek pomoci, i kdybychom ho měli? Jak by nám pomohla stovka jablek? Nemůžeme porazit moc Temné královny. Můžeme jen doufat, že přežijeme, den, týden nebo měsíc, ale nakonec si nás zlo najde.“

V tichém zoufalství se rozplakala. Bratr si ji přitáhl k sobě, ale zatímco ji konejšil, stále myslel na dračí jablka.

„Tasslehoff o tom dračím jablku očividně něco ví,“ zašeptal Gilthanas. „Možná bys ho mohla přesvědčit, aby ti to řekl.“

Laurana se usmála skrz slzy: „Jestli se rytíři spoléhají na Tasslehoffovy informace, nemáme se myslím čeho bát, bratře. Tas si ten svůj úžasný příběh bezpochyby vymyslel a rytíři jsou tak hloupí, že mu věří.“

„Nejsou to hlupáci. Nemluv o tom!“ varoval Lauranu Gilthanas a rychle vyšel z jeskyně, do které zamířili rytíři. Přitom hrubě narazil ramenem do Briana. Elf byl tak očividně popuzený, že se Brian zastavil a užasle se na něj podíval.

Laurana si tiše, nešťastně povzdechla a sledovala, jak venku padá černý sníh.

„Na ničem z toho nezáleží, Gile,“ zopakovala unaveně. „Nemůžeme zvítězit. Jen počkáme, až na nás přijde řada s umíráním.“

* * *

Přestalo sněžit, ale šedá mračna s nimi zůstala celý den až do noci. Neobjevili se žádní draci a nikdo necítil nepokoj a předtuchy, které se objevovaly, když byli draci nablízku. Derek usoudil, že bude bezpečné odvážit se vyrazit, a tak se vydali k jihu. Vyhnuli se hlavní cestě, protože se báli dračích armád, a postupovali pomalu. Tasslehoff, zavinutý v koňské přikrývce, aby mu bylo tepleji, byl stále slabý, a přestože byl odhodlaný, nohy ho, jak říkal, „zklamaly“ a třásly se mu.

Laurana šla jako ve snách, hýbala nohama, mířila, kam jí řekli, zastavovala se, když jí řekli, ať stojí, ale měla pramalou představu, kde je a proč. Znovu a znovu prožívala poslední chvíle v hostinci, kdy jim nad hlavami řval drak a pak přišel výbuch a silné stropní trámy sténaly pod vahou propadajících se horních pater, a na praskání, předpovídající, že strop už nevydrží. Tanis ji chytil a zvedl a odhodil ji co nejdál, ven z budovy, pod kterou vzápětí zahynul.

Netruchlila sama. I Sturm měl v bledé tváři vetkaný žal. Flint mlčel a zůstával klidný, ačkoliv jeho žal nad ztrátou dávných přátel musel být hluboký jako bezedné moře. Tasslehoff vytáhl kapesník, o kterém si myslel, že kdysi patřil Karamonovi, a musel se bránit vzlykům. Přesto odvážně pokračovali, a dokonce našli i sílu zamumlat pár chraplavých, nešikovných slov účasti nebo ji laskavě pohladit po ruce. Elistan se ji pokoušel utěšit a Laurana cítila, jak pod jeho jemným dotekem žal trochu slábne, ale jakmile se klerikova ruka stáhla a hlas umlkl, propadala se zpět do trápení.

Laurana také cítila rostoucí netrpělivost rytířů. „Tímhle tempem," prohlásil Derek zachmuřeně, „se do Rigitu dostaneme na jaře!" Cítila napětí a strach, který všechny nutil sledovat nebe. Cítila, že by se měla pokusit vylézt z téhle studny černého zoufalství, do které spadla, ale nechtěla opustit temnotu. Světlo bylo příliš jasné, hlasy příliš hlasité a drnčivé. Nacházela útěchu v tichu. Snila o tom, jak na ni padá hlína a kamení a ona je nechává, aby ukončily její trápení a pohřbily ji, jako suť pohřbila Tanise.

Šli tak dlouho, dokud nepadla tma. Laurana zjistila, že pokud byl den zlý, noc je ještě horší, protože zase nemohla spát. Přišlo jitro, studené a neradostné, a oni znovu vyrazili. Po nějakém čase začaly Lauraně dny a noci splývat dohromady. V jedněch kráčela v bdělých snech a ve druhých se jí zdálo o tom, jak kráčí. Netušila, kolik je hodin, kam až došli ani kolik dní už putují. Nejedla. Pila vodu jen proto, že jí někdo vrazil měch do ruky. Kráčela otupělá žalem, vyčerpáním a zimou a nevnímala okolí. Věděla, že si o ni přátelé dělají čím dál větší starosti, a chtěla jim říct, ať se netrápí, ale to by ji stálo víc sil, než měla.

A potom přišel den, kdy ji z náměsíčného stavu vytrhly výstražné výkřiky.

Viděla, jak všichni hledí k obloze, ukazují a volají. Aran vzal luk a přiložil šíp na tětivu. Derek popadl Tasslehoffa a hodil ho do příkopu plného sněhu. Brian naléhal na ostatní, ať se ukryjí.

Laurana hleděla do mraků. Nejdřív neviděla nic, ale pak se objevili ohromní okřídlení tvorové a snášeli se dolů z oblohy.

Aran zvedl luk a zamířil.

Laurana se zajíkla a zašeptala: „Ne! Stůjte!“ Gilthanas v téže chvíli chraplavě vykřikl a vrhl se na rytíře, strčil mu do ruky a málem ho srazil. Derek se obrátil ke Gilthanasovi a dal mu ránu do brady, až elf upadl a zůstal bezvládně ležet na sněhu. Elistan se Gilthanasovi rozběhl na pomoc. Flint stál vedle Sturma a oba hleděli na nebe; Sturm s taseným mečem a Flint svíral sekeru.

Tasslehoff uvízl v příkopu, po kolena ve sněhu, a kvílel: „Nevidím! Co se děje? Nic nevidím!“

Aran znovu získal rovnováhu a znovu přiložil šíp. Laurana se podívala na bratra, ale ten byl ještě v bezvědomí. Rozběhla se, popadla Arana za paži a pevněji sevřela.

„Nestřílejte, pane rytíři! Jsou to gryfové!“

„No a?“ odvětil drsně.

„Gryfové jsou nebezpeční,“ vykřikla Laurana a pevně ho držela, „ale jenom našim nepřátelům!“

Aran zaváhal. Podíval se na Dereka, který se zamračil a solamnijsky řekl: „Nevěřím jí. Sestřel je.“

Laurana nerozuměla slovům, ale rozuměla temnému pohledu a uhodla, co řekl. Aran znovu zamířil.

„Sestřelíte je všechny jedním šípem, pane?“ zeptala se rozhněvaně. „Budete muset. Jestli střelíte jednoho, ostatní zaútočí a rozervou nás na kusy.“

Sturm se postavil vedle ní a podpořil ji. „Můžete jí důvěřovat, Arane,“ prohlásil. „Ručím za její slova životem.“

Gryfové už byli málem u nich, takže bylo skoro jedno, jestli jí Aran důvěřuje, nebo ne. Velicí tvorové přistáli kousek od nich, opeřená křídla roztažená, silné lví zadní nohy se dotkly země a ostré drápy orlích spárů, které se zaryly do hlíny, jim pomohly udržet rovnováhu. Nad zakřivenými zobany na ně ostře hleděly divoké černé oči.

„Skloňte luk," řekla Laurana Aranovi. „Sturme, Flintě i vy ostatní – schovejte zbraně."

Sturm ji okamžitě poslechl. Flint zasunul sekeru zpět do závěsu, ale ruku držel kousek od toporu. Aran sklonil luk, Brian pomalu zastrčil meč zpět do pochvy. Jen Derek tvrdohlavě zavrtěl hlavou a zbraň nepustil.

Laurana se dívala na gryfy a viděla, jak se jim blýská v očích. Zobáky klapaly. Lví drápy hrabaly v zemi, ocasy sebou mrskaly, orlí spáry zvednuté a natažené.

„Hned schovejte meč, pane rytíři!" zasyčela Laurana na Dereka mezi zuby, „jinak nás kvůli vám zabijí!"

Derek se na ni zamračeně podíval a pak hněvivě vrazil meč zpátky do pochvy.

Laurana se ohlédla přes rameno na bratra; doufala, že si s touhle nebezpečnou situací poradí. Gilthanas už se probral, ale opíral se o Elistana, třel si čelist a omámeně se rozhlížel kolem. Je to na ní.

Prohrábla si prsty vlasy, aby zlatou změť aspoň trochu učesala, a upravila si a uhladila šaty. Nabrala hrst sněhu a vydrhla si obličej. Ostatní na ni hleděli, jako by přišla o rozum, elfka však věděla, co dělá. V Qualinestu často s gryfy jednala.

Gryfové jsou ušlechtilí, důstojní tvorové, milující obřady a etiketu. Snadno se urazí a je třeba k nim přistupovat s krajní zdvořilostí, jinak se bleskurychle rozzuří. Soustředili se na ni, ostatních si nevšímali. Gryfové nemají rádi lidi, trpaslíky ani šotky, nevěří jim a klidně by je zabili. Nemají v lásce ani elfy, ale znají je a občas se dají přesvědčit, aby jim sloužili, obzvlášť urozeným elfům, kteří se s gryfy těší zvláštnímu poutu. Gryfy potěší Lauraniny pokusy upravit se, než k nim promluví.

Vykročila k nim. Sturm vyrazil, že ji doprovodí, ale Laurana viděla, jak se gryfům zaleskl v očích hněv, a zavrtěla hlavou.

„Jsi člověk a máš meč," řekla tiše. „Nelíbí se jim to. Tohle musím udělat sama."

Když byla Laurana asi šest stop od vůdce, zastavila se a hluboce se uklonila.

„Je mi ctí nacházet se v přítomnosti někoho tak vznešeného," pronesla elfsky. „Kterak vám mohu já a mí přátelé," mávla k těm,

kdo stáli vzadu, „posloužit?“

Gryfové na rozdíl od draků nemají dar řeči. Říká se, že když bohové stvořili gryfy, nabídli jim schopnost komunikovat s lidmi a jim podobnými, ale gryfové, kteří neviděli důvod hovořit s nižšími tvory, hrdě odmítli. V této i mnoha jiných věcech považovali gryfové sami sebe za nadřazené i drakům.

Avšak během staletí, kdy se mezi gryfy a elfy vyvinulo jedinečné pouto, se příslušníci elfského královského rodu naučili dorozumět se s okřídlenými tvory myšlenkami. Laurana jako otcův vyslanec často jednala s gryfy, žijícími poblíž Qualinestu. Věděla, jak s nimi jednat s požadovanou zdvořilostí a úctou, a přestože nerozuměla každému slovu, chápala podstatu toho, co říkali.

Do hlavy jí vstoupily gryfovy myšlenky. Chtěl vědět, jestli je skutečně dcerou Mluvčího sluncí z Qualinestu. Gryf o tom očividně pochyboval a Laurana mu to neměla za zlé. Nevypadala zrovna jako princezna.

„Je mi ctí být dcerou svého otce, Mluvčího sluncí z Qualinestu.“ Laurana zvládla náležitě odpovědět, přestože ji otázka značně překvapila. „Odpusť mi, že se ptám, Veliký, ale odkud mne znáš? Odkud víš, kde mne nalézt?“

„Co se děje?“ zeptal se tiše Derek. „Opravdu si myslí, že jí uvěříme, že se s těmi netvory baví?“

Elistan se po něm káravě podíval: „Jako mnozí příslušníci královských rodů Qualinesti a Silvanesti má Laurana schopnost dorozumívat se s gryfy myšlenkami.“

Derek nevěřícně zavrtěl hlavou a zašeptal Brianovi: „Buď připravený se odsud probojovat.“

Gryf si Lauranu pečlivě prohlédl, od hlavy k patám, a očividně se rozhodl uvěřit jí. Řekl jí, že je poslala paní Alhana Hvězdbríza, aby dceru Mluvčího sluncí a jejího bratra odnesli, kamkoliv budou chtít.

Tím se tajemství vysvětlilo. Gilthanas Lauraně vyprávěl, jak se s Tanisem a ostatními setkali se silvanestskou princeznou a jak Alhanu zachránili před tarsiským vězením. Zdálo se, že si je silvanestská princezna vědoma dluhu. Poslala gryfy, aby je našli a ujistili se, že jsou v bezpečí.

Laurana sepjala ruce. Radostí zapomněla na etiketu. „Můžete nás

vzít domů?“ zvolala. „Do Qualinestu?“

Gryf přisvědčil.

Laurana toužila po domově. Znovu se ocitnout v otcově vřelém objetí. Znovu spatřit zelené lesy a třpytivé řeky. Dýchat voňavý vzduch a naslouchat tichým, sladkým tónům flétny a harfy. Vědět, že je v bezpečí a milována. Lehnout si do vysoké zelené trávy a usnout hlubokým spánkem beze snů.

Laurana ve snu o domově zapomněla, že její lid musel z Qualinestu odejít, že žije ve vyhnanství. I kdyby si na to ale vzpomněla, nebyl by v tom rozdíl.

„Gilthanasi!“ zavolala elfsky na bratra. „Přišli nás odnést domů!“ Pak si uvědomila, že jí ostatní nerozumí, začervenala se a zopakovala slova obecnou. Ohlédla se na gryfy. „Vezmete i mé přátele?“

Gryfové nevypadali nijak potěšené. Zlostně civěli na rytíře a mimořádně nepřátelsky si prohlíželi šotka, který konečně vylezl z příkopu a vzrušeně vykládal: „Opravdu poletím na gryfovi? Ještě nikdy jsem na žádném neletěl. Jednou jsem jel na pegasovi.“

Gryfové se chraptivým krákáním poradili a nakonec souhlasili, že vezmou i ostatní. Laurana měla matný pocit, že je o to paní Alhana požádala, ale tušila, že gryfové stále váhají. Dali si mnoho podmínek, než ostatním vůbec dovolí, aby se přiblížili, obzvlášť šotkovi a rytířům.

Laurana se s dobrou zprávou otočila k ostatním, setkala se však jen se zamračenými, pochybovačnými a stísněnými pohledy.

„Vy a váš bratr i s ostatními můžete odletět s těmi tvory, pokud chcete, paní Laurano,“ chladně prohlásil Derek, „ale šotek zůstává s námi.“

„A co když šotek nechce zůstat s vámi?“ namítl Tasslehoff, ale nikdo si ho nevšímal.

Gilthanas už byl na nohách. Čelist měl oteklou, ale už se vzpamatoval. „Zůstanu s rytíři,“ řekl elfsky. „Nedovolím jim, aby se zmocnili dračího jablka. A myslím, že ty bys měla taky zůstat.“

Laurana na něj nevěřícně hleděla: „Gile, Tas si to jenom vymyslel.“

Gilthanas zavrtěl hlavou. „To se pleteš. Rytíři objevili informace o existenci jablka v tarsiské knihovně. Pokud je šance, že jablko

přežilo celá staletí, chci být ten, kdo ho najde.“

„O čem to vy dva mluvíte?“ vyptával se Derek podezíravě. „Mluvte obecnou, ať vám všichni rozumíme.“

„Zůstaň se mnou, Laurano,“ naléhal její bratr. Dál mluvil elfsky. „Pomoz mi to jablko získat. Udělej to pro svůj lid, místo aby sis hověla v žalu nad půlelfem.“

„Tanis pro mne položil život!“ vykřikla Laurana se sevřeným hrdlem. „Byla bych mrtvá, kdyby…“

Ale Gilthanas ji neposlouchal. Podíval se na rytíře, otočil se zpátky k sestře a řekl obecnou: „Požádej gryfy, ať nás vezmou do Ledových končin.“

Derek, Aran a Brian se po sobě podívali. Přestože byla podobná doprava poněkud nezvyklá, vyřešily by se tak všechny problémy. Gryfové mohli přeletět moře a odnést je přímo k cíli. I kdyby dokázali najít loď, což nebylo jisté, mohli jim ušetřit dny a možná týdny cesty.

„Gile, prosím, pojďme prostě domů,“ prosila Laurana.

„Půjdeme domů, Laurano, jen co budeme mít dračí jablko,“ odvětil Gilthanas. „Opustíš snad přátele v čase nebezpečí? Necháš je tady? Naši přátelé by tě neopustili. Zeptej se Sturma, co má v úmyslu udělat.“

Nikdo z jejích přátel nic neřekl. Dívali se a mlčky naslouchali, nepovažovali za dobré zasahovat. Soucitně si ji měřili, připraveni nabídnout útěchu, chápali její touhu a nechávali rozhodnutí na ní.

„Co mám dělat?“ zeptala se Sturma.

„Pověz gryfum, ať tě odnesou domů, Laurano,“ řekl jemně. „My ostatní se vydáme do Ledových končin.“

Laurana zavrtěla hlavou: „Ty to nechápeš. Gryfové vezmou lidi, jen když budu s vámi. Jsem jediná, kdo jim rozumí. Gilthanas nikdy neměl trpělivost naučit se to.“

„Tak si najdeme cestu do Ledových končin bez jejich pomoci,“ prohlásil Flint.

„Ty by ses přece mohl vrátit do Qualinestu se mnou,“ řekla Laurana. „Tak proč?“

„Kvůli šotkovi,“ vysvětlil Flint. „Rytíři ho chtějí vzít do Ledových končin.“

„To nechápu,“ řekla Laurana. „Jestli Tas nechce jít, Derek ho nemůže přinutit.“

„Pověz jí to ty,“ prohlásil Flint a šťouchl do Sturma.

Sturm zaváhal a pak řekl: „Myslím, že by tam Tas měl jít, Laurano. Souhlasím, že by nám to dračí jablko mohlo hodně pomoci, a jestli Tas půjde…“ Odmlčel se a dodal: „Derek nezaváhá obětovat jeho život pro svou věc, Laurano, a nezaváhá obětovat životy ostatních. Chápeš?“

„Půjdu se Sturmem a s rytíři,“ řekl Flint a mrzutě dodal: „Někdo je koneckonců musí chránit před Tasslehoffem.“ Trpaslík natáhl ruku a nešikovně ji pohladil po paži. „Sturm má pravdu. Běž domů, Laurano. My to zvládneme.“

Laurana se podívala na Elistana, svého učitele a rádce. Muž se lehce dotkl Paladinova medailonu, který měl na krku.

Říkal jí, že by se měla obrátit k Paladinovi. Laurana se nepotřebovala ptát boha. Věděla, co chce, a věděla, co musí udělat. Nemůže uprchnout do bezpečí, opustit přátele a nechat je čelit dlouhé a nebezpečné cestě do Ledových končin, jde pozdě. Ve spáncích jí bušilo, málo spala a vypila příliš vína. Přála si, aby měla čistší hlavu a lépe jí to myslelo.

Kitiara si oblékla modrou šupinovou zbroj a modrý sametový plášť s kapuci, notně pomačkaný z toho, jak byl nacpaný v cestovním vaku. Pak si na hlavu nasadila přilbu Dračího velmistra a vyrazila. Schůzka se konala v Modré čtvrti, v budově velitelství Modrého křídla, v téže budově, kde poprvé slyšela o Tanisovi, kde si poprvé vyslechla Ariakasův pitomý plán s dračím jablkem a poprvé se setkala s Ariakasovou čarodějkou, jejíž jméno si nevybavovala.

Lidé z města i vojáci Kitiaře uvolňovali cestu a mnozí jí provolávali slávu. Vypadala skvěle, vysoká a hrdá, s rukou na jílci meče. Kit si užívala procházku. Studený vítr odvál pach vína, pozdravy ji posílily a povzbudily. Kitiara si dávala načas, přijímala obdiv davu. Rozhodla se, že na ni ostatní velmistři prostě počkají. Kvůli někomu, jako je Tede a ten mizera Feal-Thas, se nehodlala honit. I o něm chtěla Ariakasovi říct pár věcí.

* * *

Velmistři se shromáždili v jídelně Modrého křídla, což byla jediná místnost, do které se vešli i s ochrankou. Jelikož si velmistři vzájemně nedůvěřovali, považovali tělesnou stráž za nepostradatelnou.

Velmistr Černé armády Lucien z Takaru, napůl člověk a napůl zlobr, si s sebou přivedl dva urostlé zlobry, kteří se tyčili nad každým v místnosti a páchli po hnijícím mase. Salah Chán byl velmistr Zelené armády. Byl to člověk a patřil k pouštním nomádům, milujícím boj. Doprovázelo ho šest mužů s dlouhými zakřivenými meči, zastrčenými za opaskem, a šavlemi u boku.

Pospolný Tede dorazil obklopený třiceti po zuby ozbrojenými hobgobliními strážci. Všichni se shlukli kolem Teda, kterého mezi nimi bylo sotva vidět. Ariakas dovolil vejít jen šesti. Strážci Teda, obtíženého zbrojí, vedli, protože přes zdobnou přilbu špatně viděl.

Tede ostatní velmistry pozdravil a slintal přitom blahem. Ariakas si ho nevšímal, Lucien na něj pohlížel s odporem a Salah Chán s opovržením. Přestože Tede špatně viděl, cítil jejich zřetelný chlad a kvapně se stáhl za svou osobní stráž. Po zbytek času šťouchal hoby do zad, aby zůstali ve střehu.

Feal-Thas vpochodoval do místnosti sám, jen v doprovodu velkého bílého vlka, který mu nehlučně kráčel po boku.

„Žádní ozbrojenci za patami, Feal-Thasi?“ zeptal se Ariakas, kterého doprovázelo šest bozaků. Jeden z nich, se znetvořeným křídlem, byl snad největší drakonián, jakého kdy viděli.

„Proč bych s sebou měl vodit stráže, můj pane?“ zeptal se Feal-Thas s předstíraným překvapením. „Všichni tady jsme přátelé, že ano?“

„Někteří víc než jiní,“ zavrčel Lucien.

Salah Chán souhlasně zabručel a Ariakas se tlumeně zasmál. Žádnému z velmistrů se temný elf nezamlouval a nedůvěřoval mu. V mžiku by se na něj vrhli s noži lačnícími po krvi, až na Ariakase. Císař ani Královna Takhisis neměli elfa nijak zvlášť rádi, ale snášeli ho, protože jim byl v tuto chvíli k užitku. Jakmile by přestal být užitečný, přestali by ho podporovat.

„A krom toho,“ dodal Feal-Thas a přitáhl si kožešinový plášť, „tady nevidím nic, čeho se bát.“

Salah Chán, jehož prudkost byla legendární, vyskočil a tasil meč. Lucien vstal ze židle se zaťatými pěstmi a Tede hleděl k nejbližšímu východu. Bozak s ohnutým křídlem tasil meč velký jako menší lidé a postavil se před císaře.

Feal-Thas v klidu seděl, ruce s dlouhými, hubenými prsty na stole. Bílý vlk výhružně zavrčel, sklonil hlavu a máchal ocasem.

„Schovej meč, Salahu Cháne," pobaveně rozkázal Ariakas, jako laskavý otec, který od sebe odděluje hádající se děti. „Posaď se, Luciene. Jsme tu v důležité záležitostí. Feal-Thasi, zavolej si zvíře k noze."

Když všichni více či méně uposlechli rozkaz, zamračeně dodal: „Jsme poněkud podrážděni. Jestli jste na tom jako já, tak jste se dnes v noci moc nevyspali."

„Já jsem spal dobře, Vaše Excelence," hlasitě prohlásil Tede. Nikdo mu neodpověděl; Tede si myslel, že mu nerozumějí, a s pomocí dvou strážců se mu podařilo sundat si přilbu.

„Klaním se před Jejím Temným Veličenstvem a vážím si jí jako nikoho jiného," zrovna opatrně říkal Salah Chán, „ale nemohu jen tak opustit válku na východě a vydat se do hradu Dargaard. Kéž by to Její Veličenstvo pochopilo. Kdybyste s ní o tom promluvil, císaři…"

„Co je s hradem Dargaard?" zeptal se Tede a otřel si čelo.

„Trápí mě tím stejně jako tebe, Salahu Cháne," odvětil Ariakas. „Je posedlá myšlenkou zapojit Sotha do války. Nemluví o ničem *jiném*, jen o Sothovi a o pátrání po Muži zeleného drahokamu."

„Pán Soth?" zeptal se Tede. „Kdo je ten Pán Soth?"

„Osobně nechci mít rytíře smrti nikde poblíž. Jen uvažte, jak je nadutý. On pro *nás* připraví zkoušku?" Feal-Thas pokrčil rameny. „Měl by být poctěn, že může komukoliv z nás sloužit. *Téměř* komukoliv z nás," opravil se.

„Aha, ten Pán Soth." Tede mazaně mrkl. „Ozval se mi a nabízel se, že pro mě bude pracovat. Samozřejmě jsem odmítl. ‚Sothe,' řekl jsem mu. Víte, říkám mu Sothe, a on mi říká…"

„Kde je sakra Kitiara?" zeptal se Ariakas a bouchl pěstí do stolu. Otočil se na sloužícího: „Běž pro ni!"

Sluha odešel, ale hned se vrátil a řekl, že Modrá dáma právě

vchází do budovy.

Ariakas prohodil pár slov s velikým bozakem, který se s několika drakoniány postavil ke dveřím. Lucien a Salah Chán se po sobě podívali; uvažovali, co se děje. Sice nic nevěděli, ale oba cítili potíže a drželi ruce u zbraní. Tede měl jisté potíže vidět přes hlavy a ramena osobní stráže, měl však nepříjemný pocit, že se má stát něco hrozného, a jediný východ blokovalo šest velkých bozaků. Hob v duchu zasténal.

Feal-Thas, který napsal zrádný dopis, tušil, co přijde, a sledoval situaci s nadějí. Nikdy Kitiaře neodpustil, že zabila ochránce.

Chodbou se rozlehly kroky a vzápětí Kitiařin hlas, vesele zdravící stráže. Ariakas upíral na dveře temný, zlověstný pohled. Bozaci kolem vchodu se napjali.

Kitiara vkráčela dovnitř, u boku jí řinčel meč a modrý plášť za ní vlál. Pod paží nesla přilbu.

„Můj pane Ariakasi," začala a chystala se zvednout ruku k pozdravu.

Bozak s ohnutým křídlem ji popadl a chytil za paže. Druhý bozak vzal její meč a vytrhl ho z pochvy.

„Kitiaro Uth-Matar," řekl Ariakas a těžkopádně vstal. Jeho hlas se rozléhal síní. „Jsi zatčena pro obvinění z velezrady. Pokud budeš shledána vinnou, trestem za tvůj zločin bude smrt."

Kitiara tam stála ztuhlá, zmatená a s otevřenými ústy, tak zaskočená, že se nepokusila o odpor. Nejdřív ji napadlo, že je to vtip; Ariakas byl známý zvráceným smyslem pro humor. V očích mu však viděla, že to myslí vážně – smrtelně vážně.

Kitiara se rychle rozhlédla kolem. Spatřila ostatní velmistry – tři z nich stejně překvapené jako ona – a uvědomila si, že se tady nesešli ke schůzce. Tohle je soud. Tito muži jsou jejími soudci a každý z nich touží po místě velmistra Modré dračí armády. Uvědomila si to a zároveň sledovala, jak jejich šok nahrazuje potěšení, viděla, jak po sobě vrhají temné pohledy a už v duchu plánují a strojí úklady, jak místo získat. Pro ně už byla mrtvá.

Kitiařin další instinkt byl bojovat, ale přišel trochu pozdě. Její meč byl pryč a obrovský bozak, vyzbrojený mečem a kouzly, ji pevně a bolestivě svíral. Kit napadlo, že by možná bylo lepší

vybojovat beznadějný boj hned teď než čelit mukám, která jí chce připravit Ariakas, ale udržela se. Solamnijci říkají: „Má čest je můj život.“ Kit říkala: „Nikdy se nevzdávej.“

Přinutila se uklidnit. Neposlechla pokaždé Ariakasovy rozkazy. Vyrážela na nájezdy, když měla nudně obléhat nějaký hrad. Přivlastnila si pro jednotky jisté výnosy daní, které měly patřit císaři. Nic z toho by však nebylo označeno za velezradu, ačkoliv císař samozřejmě mohl prohlásit za velezradu i krádež masa ze svého stolu, kdyby chtěl. Kit neměla ponětí, oč jde, ale pak si všimla matného úsměvu na Feal-Thasových rtech a okamžitě poznala nepřítele.

Třebaže ji bozaci drželi, stála tam vysoká a vzpřímená, beze strachu a povýšeně a hleděla na Ariakase.

„Co to má znamenat, můj pane?“ dožadovala se vysvětlení tónem dotčené nevinnosti. „Jakou velezradu jsem spáchala? Sloužila jsem vám věrně. Povězte mi, můj pane. Nerozumím tomu.“

„Jsi obviněna z osnování vraždy Dračího velmistra Verminaarda a najmutí vrahů, aby ji vykonali,“ řekl Ariakas.

Kitiaře klesla brada. Jaká děsivá ironie. Je obviněna z jediného zločinu, který nespáchala. Podívala se na Feal-Thase, spatřila, jak se matný úsměv rozšiřuje, a zavřela ústa tak prudce, až jí zacvakaly zuby.

Kitiaře se třásl hlas vzteky: „Takové obvinění naprosto odmítám, můj pane!“

„Pane Tede,“ řekl Ariakas, „žádala vás Kitiara Uth-Matar velmi podezřelým způsobem o informace, týkající se zločinců, kteří zavraždili Verminaarda?“

Tedovi se podařilo proplést se lesem osobních strážců. Lapaje po dechu a otíraje si čelo, odpověděl: „Ano, můj pane.“

„Ne!“ odsekla Kitiara.

„Mluvila s mužem jménem Eben Lomikámen a také se ho na ty lidi vyptávala?“

„Ano, můj pane,“ řekl Tede, pyšný, že je středem pozornosti. „Ten ubožák mi to sám řekl.“

Kitiara by s chutí přidržela hobgoblina pod krkem, až by mu rudá očička vylezla ze žluté hlavy. Bozak s ohnutým křídlem ji však držel

v ocelovém sevření a ona se mu nedokázala vytrhnout. Spokojila se tedy s tím, že po Tedovi vrhla tak výhružný a vražedný pohled, že se hobgoblin roztřásl a vyděšeně couvl mezi ochranku.

„Měla by být v okovech, můj pane!“ třásl se hob. „Dejte jí nohy do želez!“

Kitiara se obrátila k Ariakasovi: „Pokud nemáte jiné důkazy než slovo té roztřepané hromádky roso.“

„Císař má můj důkaz,“ prohlásil Feal-Thas. Přidržel si plášť a vstal, pomalu a beze spěchu. „Jak mnozí z vás vědí,“ řekl všem, „jsem zimomág. Nebudu podrobně vysvětlovat svoje magické schopnosti nezasvěceným. Stačí, když řeknu, že zimomág má moc ponořit se hluboko do srdcí ostatních.

Podíval jsem se do tvého srdce, velmistře Kitiaro, když jsi mě laskavě poctila návštěvou v mé ledové samotě, a viděl jsem pravdu. Poslala jsi vrahy na Pána Verminaarda v naději, že po něm převezmeš titul velmistra Rudé dračí armády.“

„Lži! Lháři!“ Kitiara se vrhla k Feal-Thasovi s takovou silou, že málem odtáhla i bozaka, který ji držel. „Měla jsem tě v Ledových končinách zabít!“

Feal-Thas se podíval na Ariakase, jako by se chtěl zeptat, jaký důkaz ještě potřebuje, a posadil se. Kitiařiny řeči ho nijak nevyvedly z míry.

Kitiara si uvědomila, že situaci jen zhoršila, a přinutila se ke klidu. „Vy věříte jemu, můj pane, tomu elfskému sráči, nebo mně? S Verminaardovou smrtí nemám nic společného! Zemřel kvůli vlastní blbosti!“

Ariakas vytáhl meč a hodil ho na stůl.

„Velmistři, slyšeli jste důkazy. Jaký je váš verdikt? Je Kitiara Uth-Matar vinna vraždou Dračího velmistra Verminaarda, nebo ji shledáváte nevinnou?“

„Vinna,“ řekl Lucien se zlobřím úšklebkem.

„Vinna,“ řekl Salah Chán a černé oči se mu leskly.

„Vinna, vinna,“ vykřikl Tede, a potom nervózně dodal, „takže by měla rozhodně mít nohy v železech!“

„Odpusť, Kitiaro,“ vážně prohlásil Feal-Thas. „Rád jsem se s tebou setkal v Ledových končinách, ale mám povinnost i vůči císaři.

Musím tě shledat vinnou.“

Ariakas otočil meč. Hrot mířil na Kitiaru. „Kitiaro Uth-Matar, byla jsi shledána vinnou smrtí Dračího velmistra. Trestem za tento zločin je smrt. Zítra za úsvitu budeš odvedena do arény smrti, kde budeš pověšena, vykuchána a rozčtvrcena. Zbytky tvého těla budou nabodnuty na kopí u chrámových bran pro výstrahu ostatním.“

Kitiara stála nehybně. Už se nesnažila vytrhnout a ani se hájit.

„Děláte strašlivou chybu, můj pane,“ řekla klidně. „Byla jsem vám věrná, když vám všichni ostatní lhali. Ale už nebudu, můj pane. Už ne. To vy jste mě zradil.“

Ariakas mávl na ohromného bozaka, jako by odhazoval smetí: „Odveďte ji.“

„Kam, můj pane?“ zeptal se bozak. „Do Ohrady, nebo do cel v chrámu?“

Ariakas se zamyslel. Ohrada byla místní věznice a byla neustále přeplněná, neustále na pokraji zmatku. Útěky nebyly běžné, ale jestli by někdo dokázal utéct, je to Kitiara. Dali by ji do cely s ostatními vězni, s muži. Dokázal si představit, jak svádí žalářníka, stráž, spoluvězně a vyvolává vzpouru.

Kobky v chrámu byly bezpečnější a ne tak plné. Drželi tam většinu politických vězňů, ale Ariakas váhal, zda ji tam poslat. Temní kněží a Pán noci neměli Kitiara v lásce, protože otevřeně prohlašovala, že je považuje za líné patolízaly, kteří jenom jedí a spí, zatímco vojáci vykonávají tvrdou a nevděčnou práci, aby vyhráli válku. Pán noci však na Ariakase žárlil a Kit by mohla najít způsob, jak ho přetáhnout na svoji stranu.

Ať ji uvězní kdekoliv, dokud je Kitiara naživu, je nebezpečná. Ariakas si začínal přát, aby nařídil okamžitou popravu a nečekal na veřejné divadlo. Ale teď už bylo pozdě změnit názor. Ostatní velmistři by vycítili slabost. Napadlo ho jediné místo, kde bude bezpečně zavřená a nikdo se k ní nedostane.

„Zavřete ji do skladu v mých osobních chrámových komnatách,“ řekl Ariakas. „Postavte ke dveřím stráže. Nikdo nesmí vstoupit do mých pokojů. Nikdo s ní nepromluví. Kdo mě neuposlechne, toho čeká stejný osud jako ji.“

Bozak s ohnutým křídlem zasalutoval a zamířil s Kitiarou ke

dveřím. Kit měla v hlavě poslední drzý a zoufalý plán. Musí se jen rozhodnout, kdy a kde udeří.

Jako by jí četl myšlenky, Ariakas nenucené podotkl: „A mimochodem, Targu, buď opatrný. V dračí zbroji má nůž.“

„Nůž!“ dožadoval se drakonián a natáhl pracku.

Kitiara se na něj vzdorovitě podívala a ani se nehnula.

„Buď ukážeš Targovi, kde ho máš, Kitiaro,“ prohlásil Ariakas suše, „nebo tě tady a teď svlékne donaha.“

Kitiara Targovi ukázala, kde najde nůž. Bozak zbraň vytáhl a sundal jí celou zbroj, nechal jí jen prošívanici. Znovu ji prohledal od hlavy k patě, pro každý případ, a pak ji svěřil dvěma baazům.

Kit to snášela se zdviženou hlavou a zaťatými pěstmi. K čertu, nedopřeje nepřátelům tu radost, aby ji viděli potit se.

„Odveďte ji,“ rozkázal Ariakas.

Když se ji baazové chystali popostrčit, otočila se Kitiara k Feal-Thasovi.

„Máš dar dívat se do srdcí,“ řekla. „Podívej se teď do mého.“

Feal-Thase to zaskočilo. Chystal se odmítnout, ale viděl, jak ho Ariakas sleduje, a napadlo ho, že je to zkouška. Možná chce Kitiara dokázat, že lže. Pokrčil rameny a udělal, co chtěla. Seslal kouzlo zimomágů a nahlédl jí do srdce. Viděl tři Solamnijské rytíře a mocného Paladinova klerika, jak opouštějí Tarsis a vyrážejí do Ledových končin s úmyslem ukrást mu dračí jablko.

Feal-Thas se rozzuřeně zachvěl, jako by ho zasáhl závan vlastního ledového větru. Vstal od stolu.

„Omlouvám se, pánové, ale musím okamžitě odjet.“ Elf vrhl po Kitiaře pobledlý, chladný pohled. „Jisté události vyžadují, abych se vrátil do Ledových končin.“

Ostatní velmistři na něj překvapeně hleděli. Kitiaře se zvlnily rty. Otočila se na patě a dovolila věznitelům, aby ji odvedli.

Císař vyhlédl z okna, u kterého nedávno stál s Kit a díval se na popravy zrádců. Kit kráčela ulicí mezi strážnými, hlavu vztyčenou, ramena vzadu. Smála se.

„To je ale ženská,“ zamumlal Ariakas. „To je ale ženská!“

* * *

Cestou do chrámu se Kitiara pokusila uplatit baazy, kteří ji odváděli. Veliký bozak ji slyšel, jak s nimi mluví, rozkázal jim odejít a nahradil je dvěma jinými.

Pak se Kit pokusila podplatit bozaka. Targ se ani neobtěžoval na štědrou nabídku odpovědět. Kitiara si v duchu povzdechla. Tušila, že tenhle pokus nevyjde; vědělo se, že drakoniánská stráž je Ariakasovi mimořádně věrná. Ale stálo to za zkoušku. Bozak Ariakasovi ohlásí, že se je pokusila podplatit, ale co na tom? Jak ji asi může potrestat? Dvakrát ji zabít nemůže.

Ariakasovi služebníci už běželi napřed dát vědět nejvyšším představitelům chrámu. Když se Pán noci dozvěděl, že se u něj bude zdržovat velmistr obviněný ze zrady, zaskočilo ho to a nevěděl, jak reagovat. Nejdřív se rozhněval; měl pocit, že mu měli o Kitiařině zradě říct a poradit se s ním, než se rozhodlo o popravě. A rozhodně mu měli říct předem, že ji Ariakas chce uvěznit v chrámu.

Jinak ovšem Pán noci nelitoval, že uvidí namyšlenou Modrou dámu pokořenou a poníženou, a rozhodně se rád podívá na popravu.

Pán noci poslal Ariakasovi stručnou odpověď, ale víc neprotestoval. Vyslal několik noviců do arény smrti, aby dohlédli na zásoby jídla v lóži, kdyby se Kitiařina poprava protáhla. Někteří lidé i po vykuchání vnitřností přežívali s křikem v agónii překvapivě dlouho.

Nerack chrám stál uprostřed města, které vyrostlo kolem něj. Chrám existoval současně ve dvou rovinách, hmotné a duchovní, a bylo to podivné, přízračné místo. Člověk si připadal, jako že kráčí stavbou, která existuje spíše ve snu než ve skutečnosti. Chrám byl původem organický, vypučel ze semene základního kamene a jeho zdi byly pokroucené a znetvořené, síně pokřivené a trýznivé. Jako ve snu, chodby, které vypadaly krátké a přímé, byly ve skutečnosti dlouhé a spletité. Každý, kdo se pokoušel projít chrámem sám, bez doprovodu temných kněží, se nakonec ztratil nebo zešílel.

Kitiara měla stejně jako ostatní velmistři v chrámu vlastní zařízené pokoje. Každý velmistr měl vchod hlídaný svými vojáky. Velmistři pokoje používali jen při slavnostních příležitostech, jinak dávali před tísnivou atmosférou chrámu přednost teplu a útulnosti hostinců, nebo dokonce vlastních kasáren.

Ariakasovy císařské pokoje byly téměř nejpřepychovější v celém chrámu hned po pokojích Pána noci. Ariakas tu však trávil čas jen zřídkakdy. Nevěřil Pánu noci, stejně jako Pán noci nevěřil jemu. Bozak Targ znal cestu chrámem, ale byl rád, že má jednoho z temných kněží jako doprovod. Vedli Kitiaru zkroucenými chodbami. Dokonce i ty, kdo v chrámu pracovali, chodby často zmátly. V jednu chvíli musel průvodce zastavit a počkat na jiného temného poutníka, aby jim poradil směr.

Zatímco se Kitiara plahočila mezi dvěma baazy, kteří se na ni ani nepodívali, natož aby s ní mluvili, pokusila se vymyslet plán útěku. Ariakas je chytrý. Chrám je skvělé vězení. 1 kdyby dokázala uniknout z cely, mohla by se chodbami toulat do skonání času a nikdy nenajit cestu ven. Temní kněží by jí nepomohli, rádi ji uvidí mrtvou.

Tohle je konec. Je v koncích. Proklela toho idiota Verminaarda, že se nechal zavraždit, proklela Tanise, že ho zabil, proklela Feal-Thase, že ji špehoval, proklela Teda, že se vůbec narodil, a proklela Ariakase, že jí nedovolil pokračovat ve válce v Solamnii. Kdyby bojovala s rytíři, nedostala by se do nesnází.

Targ, bozak s ohnutým křídlem, ji odvedl do císařského apartmá, umístěného hluboko pod zemí, skrytého před očima veřejnosti. Všechny komnaty velmistrů byly na vrcholu chrámové stavby, nad audienční síní. Kit se často divila, proč si Ariakas vybral pro pokoje podzemí. Když je uviděla, pochopila. Tohle nebyl příbytek, byl to kryt. Tady v podzemí, přístupném jen po příkrém točitém schodišti, byly ubikace pro vojáky a u nich sklady plné zásob. Malá jednotka to mohla udržet velmi dlouho, možná natrvalo.

Kněz zapálil pochodeň a vyšel po schodech napřed, aby vyřadil pasti. Vzduch páchl a byl vlhký. Ve stěnách byly střílny. Dobyvatelé, kteří by sestupovali po schodišti, museli jít po jednom za sebou a schody byly úmyslně hrubé a nerovné. Dokonce i drakoniáni se svými drápy museli dávat pozor, kam šlapou, aby nespadli. Dole na úpatí schodiště stály mohutné železné dveře, ovládané složitým mechanismem. Byly otevřené. Bozakové provedli Kitiaru dovnitř do apartmá, které bylo prostorné, přepychové, tmavé a skličující.

Není divu, že tady Ariakas odmítal bydlet, zachvěla se Kitiara.

Pokud by všechno šlo špatně, tohle by bylo jeho poslední stanoviště, místo posledního boje, a pokud by byla porážka nevyhnutelná, tady by i zemřel.

Aspoň by zemřel v boji, pomyslela si hořce.

Ariakas řekl, že ji mají zamknout do skladiště. Targji doprovodil do místnosti, která byla velkou komorou, tmavou a bez oken, přiléhající ke kuchyní. Temný poutník jí přinesl přikrývku, aby si ji mohla rozložit na studenou podlahu, a kbelík pro případ potřeby. Zeptal se jí, zda chce něco jíst. Kitiara pohrdavě odmítla. Po pravdě řečeno měla sevřený žaludek a bála se, že kdyby snědla jediné sousto, začala by zvracet.

Temný kněz se zeptal na okovy. Přestože Tede trval na tom, aby jí je nasadili, bozaka nenapadlo nějaké přinést a v apartmá nebyly. Nakonec se Targ s knězem dohodl, že to na tu chvíli nebude nutné. Než Kitiaru ráno povedou na popravu, očividně nikam nepůjde. Kněz slíbil, že pro ni pak nějaké obstará. Targ ji strčil do komory a začal zavírat dveře.

„Targu, pověz Ariakasovi, že jsem nevinná," prosila Kitiara drakoniána. „Pověz mu, že to můžu dokázat! Kdyby jenom přišel za mnou…"

Targ zabouchl dveře a otočil klíčem v zámku.

Kitiara, sama v černočerné tmě, slyšela, jak bozakovy drápy škrábou o kamennou podlahu.

A potom bylo ticho.

Slyšela tlukot vlastního srdce, každý úder dopadal do ticha jako zrnka písku a odpočítával vteřiny, než zemře. Kitiara naslouchala tlukotu srdce, dokud neduněl vězením tak hlasitě, že stěny jako by se roztahovaly a stahovaly spolu s jeho zvukem.

Kit bylo poprvé v životě skoro špatně strachy.

Viděla, jak byli lidé věšeni, kucháni a čtvrceni. Bylo to strašlivé. Znala zkušené veterány, kteří odvraceli hlavy, protože tu podívanou nesnesli. Nejdřív ji pověsí, ale ne na tak dlouho, aby zemřela, jen než ztratí vědomí. Pak ji proberou a připoutají na zemi ke kůlu. Kat jí vyřízne orgány z ještě živého těla. S křikem a svíjením v nesnesitelné agónii bude nucena sledovat, jak její vnitřnosti odhodí do ohně a spálí je. Nechají ji pomalu vykrvácet skoro k smrti a potom, těsně

před koncem, jí useknou končetiny a hlavu. Kusy těla nabodnou na kopí a nechají je hnít u chrámových bran.

Kitiara si představovala, jaké to bude, až se jí do břicha zařízne nůž. Představovala si jásot davu, až vystříkne krev, hlasitý jásot, který však nepřehluší její křik. Na tváři a šíji jí vyrazil ledový pot. Žaludek jí ztěžkl a ruce se roztřásly. Nemohla polknout, nemohla se nadechnout. Zalapala po dechu a vyskočila, s bláznivou představou, že se vrhne proti zdi a skončí to tak, že si rozbije hlavu o kameny.

Rozum však zvítězil. Ve strachu, že zešílí, se přinutila přemýšlet. Je dole, ale ještě ne na dně. Je teprve dopoledne. Má zbytek dne a noc na to, aby vymyslela plán útěku.

A co potom? Co když uteče?

Kitiara se svezla na židli. Ano, bude naživu, a to se počítá, ale zbytek života stráví na útěku. Ona, která bývala Dračí velmistr, vůdce vojsk, dobyvatelka národů, se bude schovávat v lesích, spát v jeskyních a krást. Potupa a hanba tak mizerného života bude těžší než pár strašlivých hodin agónie, které by vytrpěla při popravě.

Kitiaře klesla hlava do dlaní. Po tváři jí stekla osamělá slza; rozhněvaně ji setřela. Nikdy nepoznala takové zoufalství, nikdy nebyla v tak beznadějné situaci. Mohla by se pokusit s Ariakasem dohodnout, ale neměla co nabídnout.

Dohoda.

Kitiara zvedla hlavu a zadívala se do tmy. Mohla by uzavřít dohodu, ale ne s Ariakasem. S někým mocnějším. Nevěděla, jestli to zabere. Zpola si myslela, že by mohlo, zpola si nadávala. Ale stálo to za pokus.

Kitiara nikdy v životě nežádala o laskavost. Nikdy nevyslovila modlitbu, vlastně si ani nebyla jistá, jak se má člověk modlit. Kněží a klerici před bohy padali na kolena, ponižovali se a pokořovali. Kitiara si nemyslela, že by to mohlo nějakého boha potěšit, obzvlášť ne silnou bohyni válečnici, bohyni, která se odvážila vést válku na zemi i na nebi.

Kitiara vstala. Stiskla pěsti a zakřičela: „Královno Takhisis! Chceš Pána Sotha. Přivedu ti ho. Jsem jediná z velmistrů, má královno, kdo má schopnosti i odvahu postavit se rytíři smrti v jeho hradu a přesvědčit ho o smyslu naší věci. Pomoz mi dnes v noci

uniknout, Temné Veličenstvo, a já udělám zbytek.“

Kitiara zmlkla. Čekala, i když si nebyla jistá, na co čeká. Snad na znamení, že bohyně slyšela návrh, přijala dohodu. Viděla, že kněží taková znamení dostávali, nebo to aspoň tvrdili. Plameny, které vyšlehly na oltáři, krev vytékající z kamene. Vždycky předpokládala, že jsou to jenom triky. Raistlin, její bratříček, ji naučil, jak se to dá udělat.

Kitiara nevěřila v zázraky, přesto o jeden požádala.

Možná proto nedostala znamení. Temnota zůstala temná. Neslyšela žádný hlas, neslyšela nic kromě tlukotu svého srdce. Kit se znovu posadila. Cítila se hloupě, ale taky klidně. Byl to klid zoufalství.

Teď zbývalo jen čekat na smrt.

7.

Bílý medvěd. Ledový lid.

Den, který pro Kitiaru začal katastrofou, se pro její sokyni vyvinul lépe. Laurana požádala gryfy, aby je odnesli do Ledových končin, a gryfové to udělali, i když se odmítli přiblížit k Hradu na Ledové stěně. Sdělili jí, že tam žije bílý drak. Gryfové dali jasně najevo, že se draka nebojí, prohlásili však, že by bylo obtížné bojovat s drakem s jezdci na hřbetě.

Gryfové Lauraně řekli, že pokud tady má se svými společníky zůstat, budou potřebovat pomoc, jinak bez přístřeší, jídla a teplejšího oděvu dlouho nepřežijí. Tohle území obývají kočovníci známí jako Ledový lid, kteří by jim mohli pomoci, pokud je dokážou přesvědčit, že nemají nepřátelské úmysly.

Jakmile přelétli moře a ledovec, několik gryfů vyrazilo na průzkum. Sledovali, zda se neobjeví drak, a hledali Ledový lid. Zvědové se brzy vrátili s tím, že našli tábor kočovníků. Gryfové složili jezdce kus od něj, protože se báli, že kdyby Ledový lid veliké okřídlené tvory zahlédl, ihned by se postavil proti cizincům.

Když se chystali k odletu, gryf Lauraně sdělil, že Ledový lid nemá Feal-Thase nijak v lásce, že čaroděj a jeho thanoi v posledních měsících vedou proti kočovníkům válku. Pak ji naposledy varoval, že je důležité, aby se s Ledovým lidem spřátelili. Jsou to divocí válečníci, kteří budou buď cennými spojenci, nebo strašlivými protivníky.

Potom gryfové odlétli a skupinka si našla útočiště v troskách veliké plachetnice, která ležela rozbitá a převrácená na ledě. Nepodobala se žádné jiné, jakou kdy viděli, byla vyrobena, aby

plachtila na ledu, ne na vodě. K trupu byly připevněné veliké dřevěné skluznice. Když se do plachty opřel vítr, loď očividně klouzala po ledě.

Lodní trup jim poskytl jistou ochranu před ledovým větrem, ale ne před chladem, který je mrazil do morku kostí a ochromoval svaly. Radili se, jak nejlépe jednat s Ledovým lidem. Podle gryfů většina nomádů mluvila obecnou, protože v létě, když měli dobrý úlovek, prodávali ryby na trzích v Rigitu. Elistan navrhl, aby k nim poslali Lauranu, protože má diplomatické schopnosti. Derek namítl, že nevědí nic o tom, jak se Ledový lid staví k elfům a jestli vůbec někdy nějakého elfa viděl.

Tiskli se k sobě ve vraku lodi a přeli se, nebo spíš pokoušeli se přít; ústa měli ztuhlá zimou a mluvit bylo těžké. Náhle debatu přerušil chraplavý výkřik, dunivé zařvání jako od zraněného zvířete. Derek a rytíři přikázali ostatním zůstat v lodi a šli se podívat, co se děje. Tasslehoff okamžitě vyrazil za nimi. Sturm vyběhl za Tasem a Flint šel s ním. Gilthanas prohlásil, že Derekovi nevěří, a Elistan se usoudil, že by mohl být k užitku, a přidal se k němu. Laurana neměla v úmyslu zůstat pozadu a sama, a tak se za Derekem vyrojila celá skupina, což ho dost naštvalo.

Narazili na ohromného ledního medvěda, na kterého útočili dva drakoniáni, kapaci, a bodali do něj oštěpy. Medvěd stál na zadních, řval a odrážel oštěpy obrovskými tlapami. Bílý kožich hyzdila rudá krev. Laurana se divila, proč medvěd prostě neuteče, a pak uviděla důvod. Medvědice se snažila chránit dvě bílá medvíďata, která se k sobě choulila za ní.

„Takže ti hnusní ještěři jsou i tady," prohlásil Flint kysele.

Zatápal po sekeře a pokusil se ji vytáhnout ze závěsu na zádech. Ruce v rukavicích měl prokřehlé a nešikovné, a tak ji upustil. Sekera zazvonila o led.

Drakoniáni se zarazili a ohlédli se. Když viděli, že má protivník značnou přesilu, otočili se a dali se na útěk.

„Viděli nás!" řekl Derek. „Nesmí se vrátit a podat hlášení. Arane, luk!"

Aran sundal z ramene luk. Stejně jako Flint však měl i on ruce promrzlé na kost a nedokázal přinutit prsty uchopit šíp. Derek tasil

meč, vykřikl na Briana, aby šel s ním, a rozběhl se za drakoniány. Rytířům to na ledě klouzalo a ujíždělo; drakoniáni, kteří měli výhodu drápů, jim brzy utekli a zmizeli v bílé pustině. Derek se s klením vrátil.

Medvědice se zhroutila, ležela na ledě a krvácela. Medvíďata do ní šťouchala a pokoušela se ji přimět vstát. Elistan nedbal na Derekův křik, že na něj zraněné zvíře zaútočí, přešel k medvědici a klekl si k ní. Medvědice slabě zavrčela, vycenila zuby a pokusila se zvednout hlavu, byla však příliš zesláblá. Elistan na ni s konejšivým mumláním položil ruce. Zdálo se, že ji dotyk uklidnil; hluboce, bručivě vzdychla a uvolnila se.

„Drakoniáni se vrátí," netrpělivě prohlásil Derek. „To zvíře umírá. Nemůžeme nic dělat. Měli bychom jít, než se vrátí s posilami. Jdu to zarazit."

„Nerušte Elistana při modlitbách, pane," řekl Sturm, a když se zdálo, že si ho Derek nebude všímat, chytil ho za rameno a zastavil ho.

Derek se na něj zlostně podíval a Sturm ruku stáhl, ale zůstal stát mezi rytířem a Elistanem. Derek něco zavrčel a odkráčel a Aran šel s ním, jen Brian zůstal a díval se.

Zatímco se Elistan modlil, zející rány a krvavé šrámy na zvířecí hrudi a bocích se zavřely. Brian zalapal po dechu a tiše se zeptal Sturma: „Jak to udělal?"

„Elistan by ti řekl, že on neudělal nic, to bůh koná zázrak," s úsměvem odvětil Sturm.

„Ty tomu… věříš?" řekl Brian a kývl hlavou k Elistanovi.

„Je těžké nevěřit," odpověděl Sturm, „když máš důkaz před očima."

Brian se chtěl ptát víc. Chtěl se Sturma zeptat, jestli se modlí k Paladinovi, ale položit tak osobní otázku by byla nevychovanost, a tak mlčel. A měl ještě další důvod. Kdyby Derek zjistil, že Sturm Ostromeč věří v bohy a opravdu se k nim modlí, byla by to další černá čárka proti němu.

Medvědice se pomalu pokoušela vstát. Pořád to byla divoká šelma, která se pokoušela chránit mláďata. Elistan moudře a rychle vycouval a odtáhl s sebou i Tasslehoffa, který se snažil spřátelit s

medvíďaty. Skupinka se vrátila k lodi. Když se ohlédli, viděli medvědici na čtyřech, jak se pomalu vleče pryč s medvíďaty pobíhajícími kolem.

Derek a Aran probírali, co dělají drakoniáni tak daleko na jihu.

„Musí sloužit Feal-Thasovi," říkal právě Derek. „Ohlásí mu, že jsou v Ledových končinách tři Solamnijští rytíři."

„Při tom se velmistr určitě rozklepe strachy," podotkl Aran suše.

„Pochopí, že jsme sem přišli pro dračí jablko," řekl Derek, „a pošle své muže, aby nás napadli."

„Proč by ho mělo hned napadnout, že jdeme po jablku?" prohlásil Aran. „Jenom to, že ty jsi tou věcí posedlý, Dereku, neznamená, že všichni…"

„Viděli jste to?" vzrušeně vykřikl Brian, který se k nim připojil. „Podívejte! Medvědice odchází po svých, Elistan jí zahojil rány."

„Ty jsi takové neviňátko, Briane," řekl Derek jízlivě. „Každý šarlatán tě oklame. Medvědice měla jenom povrchová zranění, jak vidí každý."

„Ne, Dereku, mýlíš se," začal Brian, ale Aran ho přerušil. Popadl oba muže za paže a varovně je stiskl.

„Otočte se. Pomalu."

Rytíři se otočili a spatřili, jak k nim míří skupinka válečníků v kožešinách a kůžích. Byli vyzbrojení oštěpy a někteří z nich měli podivné sekery, které se v chladném slunečním světle leskly jako křišťál.

„Všichni do lodě!" rozkázal Derek. „Můžeme se tam krýt."

Brian se rozběhl zpět, vykřikl a volal na ostatní, ať běží k lodi. Popadl Tasslehoffa a strkal ho pryč. Flint, Gilthanas a Laurana spěchali za nimi. Sturm pomáhal Elistanovi, kterému to hodně klouzalo.

Válečníci se blížili. Aran si začal foukat na ruce, pokoušel se je rozehřát, aby mohl použít luk. Flint vyhlížel přes trup lodi, popadl sekeru a zvědavě si prohlížel podivné sekery nepřátel.

„To musí být Ledový lid, o kterém mluvili gryfové," řekla Laurana a spěchala k Derekovi. „Měli bychom si s nimi zkusit promluvit, ne bojovat."

„Já půjdu," nabídl se Elistan.

„Je to příliš nebezpečné,“ prohlásil Derek.

Elistan se podíval na Tassleboffa, který byl promodralý zimou a třásl se tak, až mu váčky chrastily. Ostatní na tom nebyli o moc lépe.

„Řekl bych, že teď nám nejvíc hrozí zmrznuti,“ řekl Elistan. „Nemyslím, že budu v nebezpečí. Tihle válečníci se nevrhli do útoku. Kdyby si mysleli, že jsme tu s velmistrovými vojáky, zaútočili by.“

Derek to uvážil. „Dobrá, ale promluvím s nimi já.“

„Pokud dovolíte, Pane Dereku, bylo by rozumnější, abych šel já,“ mírně namítl Elistan. „Kdyby se mi mělo něco stát, budou vás tady potřebovat.“

Derek stroze přikývl.

„Budeme vás krýt,“ řekl. Viděl, že se Aranovi podařilo rozehřát si prsty natolik, že mohl střílet z luku. Měl už šíp připravený v drážce.

Laurana stála vedle Tasslehoffa. Přitiskla roztřeseného šotka k sobě a zabalila ho do pláště. Mlčky sledovali, jak Elistan zvedá ruce, aby ukázal, že nemá zbraně, a vychází z úkrytu za lodí. Válečníci ho viděli; několik jich na něj ukázalo. Jejich vůdce pokračoval v chůzi a pobízel je vpřed.

„Podívejte se!“ zvolal náhle Aran a ukázal prstem.

„Elistane!“ varovně vykřikl Brian. „Ta medvědice jde za tebou!“

Elistan se ohlédl. Medvědice klusala na všech čtyřech po ledu a medvíďata běžela za ní.

„Elistane, vrať se!“ zavolala vyděšeně Laurana.

„Pozdě,“ zamračil se Derek. „Nezvládne to. Arane, zastřel medvěda.“

Aran zvedl luk a začal natahovat tětivu, ale rukou mu něco škublo a ujela mu.

„Pusťte mě!“ vykřikl rozhněvaně.

„Nikdo tě nedrží,“ řekl Brian.

Aran se rozhlédl. Flint a Sturm stáli na druhém konci lodě. Tasslehoff, nejpravděpodobnější podezřelý, se třásl u Laurany. Brian stál u Dereka a Gilthanas naproti u Flinta.

Aran se zatvářil nechápavě. „Promiňte.“ Potřásl hlavou a zamumlal: „Přísahal bych, že jsem něco cítil.“

Znovu zvedl luk.

Medvědice byla Elistanovi v patách. Válečníci ji také viděli a rudobradý vůdce je zastavil.

Elistan musel slyšet varovné výkřiky i škrábání na ledě těsně za sebou, ale neotočil se. Šel dál.

„Střel!“ rozkázal Derek a vztekle se otočil k Aranovi.

„Nemůžu!“ zajíkl se Aran. Navzdory chladu se potil. Svíral šíp a ruka se mu třásla námahou, ale nevystřelil. „Někdo mě drží!“

„Ne, žádný někdo,“ řekl Tasslehoff a cvakal přitom zuby. „Neměl by mu to někdo z nás říct?“

„Pst,“ řekla tiše Laurana.

Medvědice se zvedla na zadní. Vztyčila se za Elistanem, zvedla veliké tlapy a dunivě zařvala.

Vůdce válečníků se na ni dlouze zadíval a potom se otočil a kývl na své muže, kteří jeden po druhém odhodili zbraně na led. Rudobradý válečník pomalu vykročil k Elistanovi. Medvědice se vrátila na všechny čtyři, ale pořád sledovala válečníky.

Rudobradý muž měl jasně modré oči a velký nos. Tvář měl zjizvenou a ošlehanou větrem a hlas dunivý jako lavina. Mluvil obecnou, i když se silným přízvukem. Ukázal na medvěda.

„Medvědice je zraněná. Je od krve. To ty?“ zeptal se Elistana.

„Kdybych to byl já, šla by se mnou?“ odvětil Elistan. „Zaútočili na ni drakoniáni. Tito stateční rytíři,“ ukázal na Dereka a ostatní, kteří vyšli z úkrytu za lodí, „je zahnali. Zachránili jí život.“

Válečník zabručel. Prohlédl si Elistana, prohlédl si medvědici a sklonil oštěp. Uklonil se medvědici a promluvil vlastní řečí. Sáhl do koženého váčku u opasku a hodil medvědici kousky ryby. Taje s chutí sežrala a vyrazila pryč. Mířila za ledovec.

„Bílá medvědice je ochránce našeho kmene,“ prohlásil válečník. „Máte štěstí, že se za vás zaručila, jinak bychom vás zabili. Nemáme cizince rádi. Ale vy budete našimi čestnými hosty.“

„Přísahám, Dereku,“ řekl Aran, když se rytíři vydali za Elistanem, „bylo to, jako by mě držela železná ruka!“

„Ještě že tak,“ podotkl Brian. „Kdybys medvědici zabil, byli bychom teď všichni mrtví.“

„Pche, prostě mu chybí pití, to je všechno,“ znechuceně prohlásil

Derek. „Opilecké sny.“

„Ne!“ řekl Aran s nebezpečným klidem. „Znáš mě dost dobře, Dereku. Někdo mě držel za ruku.“

Brian zachytil Elistanův pohled.

Klerik se usmál a mrkl.

* * *

Ledový lid je uvítal. Nabídli jim uzené ryby a vodu. Jeden z mužů si sundal kožich a zabalil do něj polozmrzlého šotka. Rudobradý válečník byl náčelník.

Odmítl s nimi mluvit a odpovídat na otázky, řekl jen, že jim všem hrozí nebezpečí omrzlin. Rychle je odvedl zpátky do tábora, sestávajícího z malých útulných stanů ze zvířecích kůží napnutých na přenosných rámech. Z otvorů uprostřed stoupaly proužky kouře. Srdcem tábora byla protáhlá stavba, které říkali náčelnický stan. Byl dlouhý a úzký, tvořily ho kožešiny a kůže pověšené na velikém hrudním koši jakéhosi mrtvého mořského netvora, jehož zdechlina zamrzla do ledu. Malé stany se užívaly jen k spánku, na všechno ostatní byly příliš těsné. Ledový lid trávil většinu času rybařením v ledovcových jezerech nebo při práci v náčelnickém stanu.

Ti, kdo se tu shromáždili, sešívali kůže, pletli a opravovali sítě, tvarovali rybářské háčky, vyráběli oštěpy a hlavice šípů a dělali nespočet dalších věcí. Muži, ženy i děti pracovali společně, a zatímco pracovali, někdo vykládal příběh, nebo společně zpívali, probírali rybářské vyhlídky či přetřásali nejnovější klepy. Malé děti si jim hrály pod nohama, starší už měly vlastní úkoly. V drsném podnebí záviselo přežití kmene na tom, aby každý dělal, co měl.

Ledový lid věnoval hostům oděv vhodný pro život na ledovci. Družina se vděčně oblékla do teplých kožešin, vklouzla nohama do kožešinových bot a vrazila ruce do těžkých rukavic. Laurana dostala vlastní stan, tři rytíři sdíleli další a Sturm, Flint a Tas měli stan pro sebe. Elistan právě mířil do svého přístřešku, když mu do cesty vstoupil stařík s dlouhými bílými vousy, pečlivě zabalený v kožešinách a šedém rouchu. Viděl z něj jen orlí nos trčící ze šedé kutny a dvě jiskřící oči.

Stařík se mu postavil přímo do cesty. Elistan se poslušně zastavil a usmál se na shrbeného muže, který mu nesahal ani k ramenům.

Stařík si sundal kožešinovou rukavici. Sukovitá ruka se zvětšenými klouby, trvale zkroucenými prsty a pavučinou modrých žil, se zvedla a natáhla se k medailonu, který měl Elistan na krku. Stařík se ho nedotkl, třesoucí se ruka se zarazila kousek od něj.

Elistan medailon vzal, sundal si ho a vtiskl ho starci do dlaně.

„Čekal jsi na něj dlouho a trpělivě, že ano, příteli?“ řekl tiše.

„Ano,“ odvětil stařík. Po tvářích mu stekly dvě slzy a ztratily se v kožešinovém límci. „Můj otec čekal, předtím jeho otec a předtím jeho otec. Je to pravda? Bohové se vrátili?“ S úzkostí se na Elistana zadíval.

„Nikdy nás neopustili,“ řekl Elistan.

„Ach,“ řekl stařík po chvíli. „Myslím, že rozumím. Půjdeš do mého stanu a povíš mi všechno, co víš.“

Odešli spolu, pohroužení do rozhovoru, a zmizeli ve stanu nepatrně větším než ostatní, které stály vedle náčelnického stanu.

* * *

Laurana nějakou dobu seděla ve stanu sama. Žal ji spaloval, hoře bolelo, ale už si nepřipadala jako ztracená na dně temné studny, se světlem tak vysoko, že se k němu nedalo dosáhnout. Když se ohlédla na několik posledních dnů, příliš si je nevybavovala a styděla se za to. Zřetelně viděla, že kráčela po špatné cestě, která ji mohla dovést k sebezničení. S hrůzou si vybavila, jak si na okamžik přála, aby ji cizinec v Tarsisu zabil.

Gryfové ji zachránili. Tenhle zmrzlý, bílý, drsný svět ji zachránil. Paladin ji ve své milosti zachránil. I ona ožila jako ta bílá medvědice. Navždy bude Tanise milovat a navždy ho bude oplakávat, teď však byla odhodlaná pracovat pro něj, pracovat jeho jménem, aby zvítězili nad temnotou, se kterou bojoval, když zahynul. Laurana v duchu poděkovala Paladinovi a vydala se za ostatními do náčelnického stanu.

Ve stanu v pravidelných odstupech hořela rašelina a kouř unikal dírami ve stropě. Lidé seděli se zkříženýma nohama na podlaze, na

kůžích a kožešinách a věnovali se své práci. Písně a příběhy však utichly, neboť naslouchali rozhovoru náčelníka s cizinci.

Náčelník se jmenoval Harald Haakan. Mluvil s Derekem, který se prohlásil za vůdce družiny. Flint sice něco zabručel, ale Sturm ho utišil.

„Řekl jsi, že na medvědici zaútočili ‚drakoniáni‘,“ ptal se Harald. „Nikdy jsem o takových tvorech neslyšel. Co jsou zač?“

„Netvoři, jaké dřív na Ansalonu nikdo neviděl,“ odpověděl Derek. „Chodí vzpřímeně jako lidé, ale mají šupiny, křídla a drápy jako draci.“

Harald přikývl a zamračil se. „Aha, tak jste to mysleli. My jim říkáme dračí lidé. Ten hnusný černokněžník Feal-Thas je přivedl do Hradu na Ledové stěně, a s nimi bílého draka. Nikdo z nás nikdy předtím draka neviděl, i když jsme slyšeli vyprávět, že tady kdysi za dávných časů žili. Nikdo z nás nevěděl, co je obrovský bílý tvor zač, dokud nám to neřekl Raggart Starší. Ale ani on neznal dračí muže.“

„Kdo je to Raggart?“ zeptal se Derek.

„Raggart Knut, náš kněz,“ odpověděl Harald. „Je mezi námi nejstarší. Čte a vykládá znamení. Říká nám, kdy se změní počasí, kdy nechat ryby v jezeře, abychom je nevylovili do dna, a kde hledat nová loviště. Varuje nás, když se blíží nepřátelé, takže se můžeme připravit k boji.“

„Ten muž je kněz bílé medvědice?“

Haralda to očividně rozhořčilo. Zlostně se na Dereka zamračil. „Za co nás máš, Solamnijče? Za divochy? Neuctíváme medvědici. Je to ochránce našeho kmene, vážená a uznávaná, ale ne bůh.“

Zdálo se, že Harald má povahu stejně ohnivou jako vousy. Něco si pro sebe zamumlal rodnou řečí a potřásal vlasatou hlavou k Derekovi, který se za svůj omyl mnohokrát omluvil. Nakonec se náčelník uklidnil.

„V tuto chvíli neuctíváme žádné bohy,“ pokračoval Harald. „Praví bohové nás opustili a my čekáme, až se vrátí. Podle Raggarta se to může stát každou chvíli. Říká, že bílý drak je předzvěst.“

„Pravými bohy myslíte Paladina, Mišakal a Takhisis?“ zeptal se Sturm se zájmem.

„Známe je pod jinými jmény,“ odpověděl Harald, „ale slyšel

jsem, že jim takto říkají rybáři v Rigitu. Pokud jsou to staří bohové, tak ano, na jejich návrat čekáme.“

Laurana si pomyslela, že tohle by mohlo zajímat Elistana, a rozhlédla se po něm, ale klerik s nimi do stanu nepřišel a ona nevěděla, kde je.

Derek odvedl hovor k Dračímu velmistrovi, Feal-Thasovi.

Harald jim řekl, že Feal-Thas žije v Ledových končinách už stovky let a doteď si většinou hleděl svého. Harald už slyšel, že si Feal-Thas říká Dračí velmistr, ale nic o tom nevěděl a nevěděl ani o dračích armádách a válce zuřící v jiných částech Ansalonu.

„A ani mě to nezajímá,“ prohlásil a mávl velkou rukou. „My vedeme nekonečnou, každodenní válku – bojujeme, abychom se udrželi naživu. Bojujeme s nepřáteli mnohem staršími než draci a právě tak nebezpečnými – se zimou, nemocemi a hladem. Bojujeme s thanoi, kteří přepadávají naše vesnice kvůli jídlu, a nestaráme se o to, co se děje se zbytkem světa,“ prohlásil Harald kousavě, hledě na Dereka. „Zajímá se snad zbytek světa o nás?“

Derek byl na rozpacích, nevěděl, co říct.

Harald přikývl a znovu se posadil. „Myslel jsem si to,“ zabručel. „Pokud jde o čaroděje, ten nám dělá potíže. Přivedl sem dračí muže, aby se spojili s thanoi a útočili na nás. Jeho vojáci vyhladili menší kmeny. Vraždí ženy a dětí. Feal-Thas nám otevřeně řekl, že nás hodlá zničit všechny, aby nikdo z Ledového lidu nezůstal naživu. Náš kmen je velký a mí válečníci jsou silní, takže se zatím neodvážil nás napadnout, ale bojím se, že se to změní. Přistihli jsme jeho vlky, jak slídí kolem a špehují nás, a poslal už i menší jednotky, aby nás vyzkoušely. Spletl jsem si vás s jeho vojáky.“

„Jsme Feal-Thasovi nepřátelé,“ řekl Derek. „Přísahali jsme, že ho zničíme.“

„Uvítali bychom vaše meče v boji, pane rytíři,“ odvětil Harald, „ale Feal-Thase v bitvě nepotkáte. Zůstává zalezlý v paláci nebo v troskách Hradu na Ledové stěně.“

„Pak s ním půjdeme bojovat tam,“ prohlásil Derek. „Jsou v té oblasti jiné kmeny? Jak velkou armádu bychom mohli dát rychle dohromady?“

Harald na něj chvíli hleděl a pak se z celého srdce rozesmál.

Výbuch smíchu otřásl žebry stanu a všichni ostatní lidé shromáždění uvnitř se k němu připojili.

„Skvělý žert," řekl Harald, když se znovu vzmohl na slovo, a poplácal Dereka po rameni.

„Ujišťuji vás, že jsem nežertoval," ztuhle pravil Derek. „Máme v úmyslu jít do Hradu na Ledové stěně a vyzvat čaroděje na souboj. Pokud bude třeba, půjdeme sami. Byli jsme do Ledových končin vysláni s důležitým tajným úkolem…"

„Jsme tady, abychom našli dračí jablko!" zavolal Tasslehoff vzrušeně z opačného konce stanu. „Neviděli jste někde nějaké?"

Tím Derekův rozhovor s náčelníkem skončil. Rytíř rozhněvaně vstal, omluvil se a vypochodoval z náčelnického stanu. Mávl na Briana a Arana, aby šli s ním. Cestou vrhl na Tase ostrý pohled, ale ten po šotkovi stekl jako po skle, aniž si ho vůbec všiml.

Krátce po odchodu rytířů vstal Gilthanas. „Prosím, omluvte i mě, náčelníku," řekl elf zdvořile, „ale už neudržím oči otevřené. Jdu si do stanu odpočinout."

„Gile," pokusila se ho zdržet Laurana, ale elf předstíral, že ji neslyší, a odešel.

* * *

Tři rytíři se do malého stanu jen tak tak vešli. Ani jeden z nich se tu nemohl narovnat, strop byl příliš nízko. Skrčili se na zemi, nalepení na sebe, až do sebe strkali rameny a skoro vráželi hlavami.

„Dobrá, Dereku, jsme tady," vesele prohlásil Aran. Byl skrčený, kolena až u uší, ale už měl zase dobrou náladu, protože mu náčelník nahradil vypitou pálenku. Nápoj byl čirý jako voda a destilovaný z brambor, které Ledový lid dostal výměnou za ryby. Aran se při prvním loku trochu zajíkl a zvlhl mu zrak, ale tvrdil, že když si na něj člověk zvykne, je docela dobrý.

„Co bylo tak důležité, abys musel urazit náčelníka a tak rychle nás nahnat sem?" zeptal se Aran a přiložil láhev ke rtům.

„Briane," řekl Derek, „odhrň klopu stanu. Pomalu, abys na sebe neupoutal pozornost. Co vidíš? Je tam?"

„Kdo tam má být?" zeptal se Brian.

„Ten elf,“ řekl Derek.

Gilthanas lelkoval poblíž a pozoroval děti, jak spouštějí provázky do otvoru v ledu, aby chytili ryby. Brian by si myslel, že elfa rybaření opravdu zajímá, kdyby se Gilthanas neprozradil tím, že vrhal ostré pohledy ke stanu rytířů.

„Ano,“ odpověděl zdráhavě. „Je tam venku.“

„A co z toho?“ pokrčil rameny Aran.

„Špehuje nás.“ Derek na ně kývl, ať se skloní blíž. „Mluvte solamnijsky a potichu. Nevěřím mu. On a jeho sestra chtějí dračí jablko ukrást.“

„My taky,“ široce zívl Aran.

„Ale oni ho chtějí ukrást *nám*“ řekl Derek, „a jestli jim padne do rukou, odnesou ho k elfům.“

„Zatímco my ho krademe pro lidi,“ řekl Aran.

„V tom je rozdíl,“ namítl Derek přísně.

„Ach, jistě,“ zazubil se Aran. „My jsme lidé a oni jsou elfové, takže my jsme dobří, a oni jsou zlí. Naprosto to chápu.“

„To ani nebudu komentovat,“ odsekl Derek. „My rytíři bychom měli rozhodnout, jak jablko co nejlépe využít.“

Brian se narovnal, jak jen to šlo, až se dotýkal hlavou stropu. „Pán Guntar slíbil, že rytíři přinesou jablko na Sněm na Bělokameni. Elfové jsou součástí Sněmu a budou mít k osudu jablka co říct.“

„Už jsem o té záležitosti uvažoval,“ řekl Derek. „Nejsem si jistý, jestli je to nejmoudřejší rozhodnutí, ale to probereme později. Prozatím si musíme na elfa a jeho přátele dát pozor. Věřím, že jsou v tom namočení všichni, včetně Ostromeče.“

„Takže teď je špehujeme? Copak tomu říká Instrukce?“ zeptal se suše Aran.

„Poznej nepřítele,“ odvětil Derek.

* * *

Laurana dobře věděla, že Gilthanas odchází, aby špehoval Dereka. Taky věděla, že ho nezastaví. Nepohodlně se zavrtěla. Jen před několika hodinami si myslela, že už jí nikdy nebude teplo. Teď jí začínalo být nepříjemně horko a dělalo se jí trochu špatně z pachu

hořící rašeliny, blízkosti tolika těl a silného zápachu ryb. Zvedla se k odchodu, ale Sturm ji zdržel pohledem, a tak si zase sedla.

Haralda naprosto vyvedlo z míry Derekovo prohlášení o obléhání Hradu na Ledové stěně. Náčelník se zamračil a obrátil se na Sturma. Sturm trpělivě snášel zkoumavý pohled a čekal, až náčelník promluví.

„Je to blázen, že?“ řekl Harald.

„Ne, náčelníku,“ odpověděl překvapený Sturm. „Derek z Korunní Stráže je vysoce postavený příslušník našeho rytířstva. Urazil dlouhou cestu, aby našel dračí jablko.“

Harald zabručel. „Mluví o svolání vojska, o výpravě k Hradu na Ledové stěně a útoku na čaroděje přímo v jeho doupěti. Mí válečníci neobléhají hrady. Když na nás zaútočí, bojujeme. Když je jich přesila, máme rychlé lodě, které nás odvezou přes led pryč od nebezpečí.“

Harald se na Sturma zvědavě podíval. „Ty jsi rytíř, že?“ Ukázal na Sturmovy dlouhé vousy. „Cestuješ ve společnosti rytířů. Proč nejsi s nimi a nevymýšlíš plány, nebo kdo ví, co dělají?“

„Nepatřím k jejich skupině, pane,“ řekl Sturm, vyhýbaje se otázce, zda je, či není rytíř. „Mí přátelé a já jsme se s Derekem a ostatními rytíři potkali v Tarsisu. Na město zaútočila dračí armáda a zničila ho. Stěží jsme vyvázli životem. Považovali jsme za moudré cestovat spolu.“

Harald se poškrábal ve vousech. „Říkáš, že Tarsis je zničený?“

Sturm přikývl.

„Neuvědomil jsem si, že je válka, o které mluvíte, tak blízko Ledových končin. A co Rigit?“ Harald vypadal ustaraně. „Naše lodě plují v jeho vodách. Vozíme tam ryby na trh.“

„Když jsme ho viděli naposledy, neútočili na něj,“ odpověděl Sturm. „Věřím, že prozatím je Rigit v bezpečí. Dračí armády i tak roztáhly své síly příliš daleko, když zaútočily na Tarsis, a musely se pak stáhnout. Ale jestli Feal-Thas na Ledové stěně zesílí, bude s to poskytnout armádám temnoty ochranu, kterou potřebují pro zásobovací cesty. Pak Rigit padne a s ním i mnoho dalších pobřežních měst. Temnota zahalí celý Ansalon.“

Haralda to zmátlo. „Feal-Thas není v tom svém ďábelském úsilí

sám? Jsou tu i jiní?“

„Tvůj kněz má pravdu,“ řekla mu Laurana. „Bílý drak je předzvěst. Takhisis, Královna temnot, se vrátila a přivedla s sebou zlé draky. Vybudovala armády temnoty. Chce dobýt a zotročit svět.“

Ostatní lidé ve stanu přestali pracovat a s kamennými tvářemi mlčky naslouchali.

„Člověk vidí přicházející temnotu a bojí se jen o sebe,“ podotkl Harald. „Nemyslí na ostatní.“

„A když na ně myslí, příliš často si řekne: ‚Nechte je, ať se postarají sami o sebe,‘“ smutně dodala Laurana.

Myslela na trpaslíky v Thorbardinu, kteří se rozhodli bojovat s dračími armádami, ale odmítli bojovat po boku lidí a elfu. Gilthanas tu byl, aby získal dračí jablko pro elfy, aby se ujistil, že ho nedostanou lidé. Jestli dračí jablko získá Derek s rytíři, odnesou ho lidem.

„Nevidím, že by sem mířili vaši lidé pomáhat Ledovému lidu,“ naježil se Harald. Špatně si Lauraninu poznámku vyložil a urazil se.

„Přišli jsme…“začal Sturm.

Harald si odfrkl: „Chcete, abych věřil, že jste ušli celou tu cestu jen proto, abyste bojovali pro Ledový lid? Šotek říká, že tady hledáte nějaké dračí cosi.“

„Dračí jablko. Je to mocný kouzelný předmět. Prý ho má Feal-Thas. Rytíři opravdu přišli hledat jablko, ale pokud Feal-Thase zabijí, váš lid tím také získá.“

„A co čaroděj, který přijde po něm?“ zeptal se Harald. „Nebo tady s tím dračím jablkem zůstanete a pomůžete nám bojovat s dalším zlem?“

Zdálo se, že se Sturm chystá říct ještě něco, ale pak jen vzdychl a sklopil oči. Hleděl na své ruce, které bezděčně hladily bílý kožešinový rukáv pláště.

Harald se na Sturma podíval a zamračil se: „Vypadáš jako muž, který snědl zkaženého úhoře.“

„Pokud jde o boj s Feal-Thasem,“ řekl Sturm, „možná nebudete mít na vybranou, pane. Drakoniáni si nás dobře prohlédli. Museli poznat Solamnijské rytíře. Ohlásí to čaroději, který se podiví, co dělají Solamnijci tak daleko od domova. Říkal jste, že vlčí zvědi

sledují váš tábor. Řeknou mu, že jste nás přijali…“

„…a Feal-Thas nás přinutí bojovat, ať chceme, nebo ne,“ dořekl Harald. Zlostně se na Sturma podíval a zavrčel: „Tomu říkám pěkný kotlík ryb!“

„Odpusťte, pane,“ provinile řekla Laurana. „Neuvědomila jsem si, že můžeme pro vaše lidi představovat nebezpečí. Stunne, můžeme něco dělat? Mohli bychom odejít.“ Vstala, jako by chtěla okamžitě začít balit.

„Jsem si jistý, že Derek s ostatními už to plánují,“ řekl Sturm.

„Já si jistý nejsem,“ zamumlal Flint pod vousy.

Harald se nadechl, ale nestačil nic říct. Do stanu vkulhal stařec, kněz Raggart, v doprovodu Elistana. Všichni uctivě vstali, včetně Haralda. Raggart přešel k náčelníkovi. Stařík měl v očích slzy.

„Mám radostnou zprávu,“ řekl Raggart, Z ohledu k cizincům mluvil obecnou. „Bohové jsou znovu s námi. Tento muž je Paladinův klerik. Navrhl mi, abych se modlil k Bohu rybáři, a ten odpověděl na mé modlitby.“ Stařec se dotkl podobného medailonu, jaký měl Elistan, ale na tom jeho byl symbol boha, kterého někteří znali jako Habakuka a Ledový lid jako Boha rybáře.

Harald stiskl Raggartovi ruku a tiše mu cosi řekl jejich řečí. Pak se náčelník obrátil ke Sturmovi.

„Zdá se, že přinášíte v jedné ruce smrt, a ve druhé život. Co budeme dělat?“

„Derek nám to určitě řekne,“ suše řekl Sturm.

8.

Půlnoční modlitby v Temném opatství.

Kitiara strávila nějaký čas prohledáváním špižírny, jestli nenajde něco, co by mohla použít jako zbraň. Byla to nevděčná práce, protože byla v úplné tmě. Bozak místnost prohlédl, než ji tady zamkl, a i ona sama se rychle rozhlédla, než odnesl světlo. Neměla však na práci nic jiného než uvažovat o nadcházející smrti, takže cokoliv bylo lepší. Klopýtala přes bedny a otloukala si palce o sudy, škrábla se o ohnutý hřebík a bouchla se hlavou do zdi, až konečně objevila zbraň – svého druhu.

Rozkopla bednu a udělala si z jedné desky jakousi palici. Aby byla nebezpečnější, vytahala z víka sudu pár hřebíků, další desku použila jako kladivo a zatloukla je na jeden konec provizorní palice, takže byl docela ježatý. Kit nedoufala, že si vybojuje cestu na svobodu. Doufala, že je vyprovokuje k ostrému boji a že ji budou muset zabít.

Pak už opravdu neměla co dělat. Pochodovala po komoře sem a tam, dokud se neunavila, a pak se posadila na židli. Ztratila veškerou představu o čase. Tma polykala minuty a hodiny. Kit byla odhodlaná neusnout, neměla v úmyslu vyplýtvat poslední hodiny života na spánek, ale ticho a nuda, strach a napětí ji přemohly. Zavřela oči a hlava jí klesla.

Najednou se z dřímoty prudce probrala. Měla pocit, že za dveřmi slyší zvuky. Opravdu. Někdo strkal klíč do zámku.

Je čas. Kat už přišel.

Kit vyskočilo srdce až do krku. Nemohla popadnout dech a chviličku si myslela, že umře čirou hrůzou. Pak se zajíkla a znovu se

rozdýchala. Popadla palici a kradmo přešla místnost, šátrajíc ve tmě, dokud nenašla dveře. Opřela se zády o stěnu. Až se dveře otevřou, ti, co nahlédnou dovnitř, ji neuvidí. Překvapí je a dostane šanci. Přikrčila se, palici v ruce, a čekala.

Dveře se pomalu pootevřely, palec po palci, jako by někdo jen opatrně tlačil, aby nenadělal hluk. To bylo divné. Kat by je prostě prudce otevřel. Dovnitř dopadlo světlo, ne prudké denní světlo nebo planoucí světlo pochodní, ale temný paprsek, který šátral a přejížděl komorou, přes prázdnou židli a pak přes sudy a bedny. Vzduch zavoněl exotickými květinami.

Žádný kat by takhle nevoněl.

„Kitiaro?“ zašeptal hlas. Ženský hlas.

Kitiara sklonila palici. Schovala jí za nohu a vykročila ke dveřím. Stála tam žena zahalená v černém sametovém plášti s tmavě purpurovým lemováním. Stáhla si kapuci a světlo jí plně ozářilo tvář.

„Iolante?“ zeptala se Kitiara v naprostém úžasu. Jméno si vybavila v posledním okamžiku.

„Díky Královně!“ vydechla Iolante, chytila Kitiaru za paži a držela se jí, jako by potřebovala cítit něco pevného a skutečného. Světlo vycházející z prstenu divoce skákalo komorou. „Nevěděla jsem, jestli tě ještě zastihnu naživu!“

„Zatím jsem živá,“ řekla Kitiara. Nebyla si jistá, co si o neočekávané návštěvě myslet. Setřásla Iolantinu ruku a nahlédla za ni, myslela si, že s sebou musela přivést stráže. Nikdo tam nebyl. Neslyšela dech, cinkot zbroje ani šoupání bot.

Kitiara se podezíravě obrátila k čarodějce; bála se, že je to past.

„Co tady děláš?“ zeptala se. „Poslal tě Ariakas? Je to snad nějaké nové mučení?“

„Mluv potichu! Umlčela jsem stráže u dveří, ale každou chvíli můžou dorazit další. A proč tady jsem? Ariakas mě neposlal.“ Iolante se odmlčela. „Poslala mě Takhisis.“

„Takhisis!“ zopakovala Kitiara s rostoucím údivem. „Nechápu.“

„Naše královna slyšela tvou modlitbu a poručila mi, ať tě osvobodím. Musíš ale dodržet, cos jí přisahala,“ dodala Iolante. „Musíš strávit noc na hradu Dargaard.“

Kitiaru to ohromilo. Vyslovila modlitbu ze zoufalství, ani na

okamžik nevěřila, že ji nějaké nesmrtelné uši poslouchají nebo že nesmrtelné ruce otočí klíčem v zámku. Pomyšlení, že ji Takhisis nejen slyšela, ale i odpověděla, a teď čeká, že ona dodrží slib, bylo skoro stejně děsivé jako krutá smrt, které měla čelit.

Kit by se cítila mnohem lépe, kdyby věděla, že Takhisis sice možná naslouchala, ale Iolantiny uši modlitbu slyšely. Čarodějka si postříkala ruce parfémem, aby zakryla pach spálených vlasů.

„Přinesla jsi mi zbraň?“ zeptala se Kit.

„Nebudeš ji potřebovat.“

„Budu, jestli se mě pokusí zajmout. Nezemřu s vykuchanými střevy,“ dodala drsně.

Iolante zaváhala a pak sáhla do rukávu a vytáhla dlouhou dýku, takovou, jakou mohli čarodějové nosit pro vlastní obranu. Podala ji Kit, která ji potěžkala a ušklíbla se. Ostří bylo lehké a vypadalo křehce.

„Asi bych ti měla poděkovat,“ řekla nevděčně Kit. Nelíbilo se jí být někomu zavázaná, tím méně téhle navoněné couře. Dluh je však dluh. „Máš to u mě.“

Zastrčila si dýku za opasek a vyrazila ze dveří.

„Bohové!“ zvolala vyděšeně Iolante. „Co to děláš?“

„Odcházím,“ odsekla Kit.

„To se chceš procházet Královniným chrámem takhle?“ Iolante ukázala na Kit, která na sobě měla to, co obvykle nosila pod zbrojí – modrou prošívanou košili, na které byl zlatou nití vyšitý znak Modré dračí armády.

Kit pokrčila rameny a šla dál.

„Po večerní bohoslužbě nesmí být v chrámu cizinci,“ varovala ji Iolante. „Temní kněží hlídají chodby. Nemusíš se vůbec obtěžovat odcházet z vězení, stejně tě sem zase rychle vrátí. A co chceš udělat s kouzelnými dračími pastmi u bran?“

Každou bránu hlídali vojáci jiného velmistra, každá byla zasvěcena jedné z barev chromatických draků, takže tu byla rudá brána, modrá brána, zelená brána a tak dál. Každá brána ukrývala past napodobující dech draků, kterým vzdávala poctu. Chodby vedoucí k rudé bráně lemovaly kamenné hlavy rudých draků, které by na bezmocného vetřelce vychrlily oheň a sežehly by ho na půli

cesty. Brána modrého draka jiskřila blesky, brána zeleného chrlila jedovatý plyn.

„Znám heslo na zneškodnění pastí," utrousila Kitiara přes rameno. „Všichni velmistři ho znají."

„Když tě včera Ariakas uvěznil, přikázal hesla změnit," řekla Iolante.

Kitiara se zastavila a zaťala pěsti. Chviličku tam jen tak stála a klela a pak se otočila k čarodějce.

„Znáš nové heslo?"

Iolante se usmála: „Kdo myslíš, že kouzlo dělal?"

Kitiara čarodějce nevěřila. Nechápala, co se děje. Měla potíže uvěřit Iolantině tvrzení, že ji poslala Královna Takhisis, ale jak jinak mohla čarodějka vědět o Kitiařině modlitbě? Ať se to Kit líbilo, nebo ne, musela svěřit život do rukou téhle ženy, a Kit se to *nelíbilo*\

„Takže co máš v plánu?" zeptala se.

Iolante jí hodila ranec oblečení: „Nejdřív si oblékni tohle."

Kit vysypala ven černé sametové roucho, jaké nosili temní kněží. Musela připustit, že je to rozumná myšlenka. Soukala se do něj; ve spěchu se pokusila prostrčit hlavu rukávem a pak si ho oblékla naopak. S Iolantinou pomocí to nakonec zvládla a objaly ji černé, dusivé záhyby.

„A co teď?"

„Zúčastníme se půlnočních obřadů v Temném opatství," vysvětlila Iolante. „Tam se vmísíme do davu a odejdeme s ostatními. Dračí pasti budou zneškodněné, aby mohli odejít. Musíme si pospíšit," dodala. „Bohoslužba už začala. Naštěstí je opatství kousek odsud."

Opustily komoru; záře Iolantina kouzelného prstenu jim svítila na cestu Ariakasovými pokoji. Hlavní dveře byly pootevřené.

„A co stráže?" zašeptala Kitiara.

„Mrtvé," klidně odvětila Iolante.

Kit opatrně nahlédla za dveře. Ve světle prstenu spatřila dvě hromádky kamenného prachu – ostatky dvou baazů. Kitiara se na čarodějku podívala s novou úctou.

Iolante si nadzdvihla lem roucha, aby si ho neumazala, a opatrně ostatky překročila. Zatvářila se znechuceně. Kit prošla přímo

hromadami a rozkopala prach kolem.

„Měly bychom se toho zbavit," řekla a ukázala na rozházený prach. „Každý, kdo to uvidí, pozná, že je to mrtvý drakoun."

„Nemáme čas," odpověděla Iolante. „Budeme to muset riskovat. Naštěstí se tady málokdy rozsvěcí a málokdo chodí do téhle části chrámu. Tudy."

Kitiara poznala schodiště, po kterém předtím sestupovala v doprovodu stráží. Prošly jím a pokračovaly dál a brzy zaslechly prozpěvující hlasy, chválící Temnou královnu. Kitiara se nikdy nezúčastnila ani jedné bohoslužby v Temném opatství. Ve skutečnosti dělala, co mohla, aby se jim vyhnula. Nebyla si ani jistá, kde Temné opatství leží, měla jen matnou představu, že je to na opačné straně než kobky. Chodby osvětlovalo nachověbílé světlo, které nemělo zřetelný zdroj, ale tajemně jako by vyzařovalo ze stěn. Toto světlo smývalo všechny barvy, všechny význačné rysy, všechny rozdíly a okolí zůstávalo přízračně bílé, lemované temnotou.

Všichni, kdo kráčeli těmito chodbami, dokonce i ti, kdo tu chodili denně, zakoušeli pocit neskutečna. Podlahy nebyly úplně rovné, zdi se podivně svažovaly, chodby měnily polohu, dveře nebyly tam, kde včera, Iolante, vedená světlem prstenu, kráčela podivnými chodbami s jistotou. Kdyby byla Kit sama, beznadějně by se ztratila.

Předpokládala, že prozpěvování pochází z bohoslužby, a myslela si, že bude snadné jít za hlasy, ale zvuky tu byly zkreslené. Chvílemi jí zpěv v uších rámusil, takže si byla jistá, že už musí být u opatství, a za další zatáčkou zjistila, že zvuky slábnou skoro do ticha. Za dalším záhybem znovu hlasitě zaduněly. V jednu chvíli se chodbami rozlehl pronikavý výkřik, při kterém se Kitiaře zježily chloupky na šíji. Děsivý křik prudce skončil.

„Co to bylo?" zeptala se Kit.

„Večerní oběť," řekla Iolante. „Opatství je tamhle vpředu."

„Díky Královně," zamumlala Kit. Nikdy předtím nebyla tak hluboko a nemohla se dočkat, až bude venku. Kit měla ráda jednoduchý život, nepřecpaný bohy. Vzpomněla si na smlouvu s Královnou, ale zahnala ji z hlavy. Má naléhavější věci k přemýšlení, a kromě toho ji Takhisis ještě nezachránila.

Zahnuly a málem s Iolante narazily do jednoho z temných kněží.

Kitiara si stáhla kapuci, aby jí nebylo vidět do obličeje, a držela hlavu skloněnou. Ruka, zavinutá v prostorném rukávu, pevně sevřela rukojeť nože.

Temný kněz se na ně podíval. Kit zadržela dech, ale muž se mračil na Iolante. Stáhl si kapuci, aby na ni pořádně viděl. Byl bledý a vyzáblý jako mrtvola. Přes nos se mu táhla odporná rudá jizva.

„Jsi tady v pozdní hodinu, Černý plášti," prohlásil nesouhlasně.

Kit sevřela dýku pevněji.

Iolante si stáhla kápi. Přízračná záře jí osvětlila obličej a zatřpytila se jí ve fialkových očích.

Temného kněze to zaskočilo a o krok couvl.

„Vidím, že mě poznáváš," řekla Iolante. „Můj průvodce a já jsme přišli na bohoslužbu. Jdu pozdě, a tak žádám, abys nás nezdržoval."

Temný kněz se vzpamatoval ze šoku. Bez zájmu přelétl pohledem Kit a znovu se obrátil k Iolante. „Opravdu jdete pozdě, madam. Bohoslužby už jsou skoro v polovině."

„Takže nás jistě omluvíš."

Iolante proklouzla kolem něj. Černý plášť šustil a v chodbě po ní zůstávala květinová vůně. Kit ji pokorně následovala. Poodstrčila kapuci a ohlédla se, aby viděla, co temný kněz dělá. Vyrazil za nimi a Kit měla chvíli pocit, že je bude následovat, ale muž něco zamumlal, otočil se a odešel.

„Zdá se, že nejsi moc bezpečná společnost," řekla Kitiara. „Nejsi tu zrovna oblíbená."

„Temní kněží mi nedůvěřují," s klidem prohlásila Iolante. „Nedůvěřují žádným uživatelům magie. Nechápou, jak můžeme být věrní Takhisis, a zároveň sloužit Nuitárovi."

Pohrdavě se usmála. „A žárlí na mou moc. Pán noci se pokouší Ariakase přesvědčit, aby čarodějům zakázal vstup do chrámu. Někteří z kleriků nás chtějí dokonce vyhnat z města. To půjde jen těžko, když uvážíme, že i sám císař užívá magii.

Ale teď ticho," varovala Kitiaru. „Opatství je před námi. Znáš nějakou modlitbu?"

Kit samozřejmě žádnou neznala.

„Tak tedy, jestli se tě někdo zeptá, proč se nepřipojuješ, udělej tohle znamení." Iolante udělala rukou kruh. „Znamená to, že jsi

složila slib mlčení.“

Opatství bylo nacpané lidmi. Kitiara a Iolante si našly místa ve vchodu. Z komnaty vanul ostrý pach těl, potících se pod černými rouchy, pach hořícího vosku, kadidla a čerstvé krve. Na oltáři leželo tělo mladé ženy a z rány na hrdle vytékala krev. Jakýsi kněz s krví na tukách předzpěvoval modlitby a vyzýval dav ke chvále Takhisis.

Kitiara neklidně postávala v davu, v nozdrách pach krve, v uších falešné kňučení, a najednou cítila, že musí pryč. Nemohla tu jenom stát a čekat, až někdo zjistí, že utekla z vězení, a vyvolá poplach.

„K čertu, zmizme odsud,“ zašeptala naléhavě.

„V bráně by nás zastavili a vyptávali by se,“ řekla Iolante tlumeně a popadla Kit za rukáv. „Když půjdeme s davem, nikdo si nás nevšimne.“

Kitiara si rozčileně povzdechla, musela však přiznat, že je to dobrý plán. Obrnila se proti čekání.

Opatství byla kruhová místnost s vysokou kupolí, pod kterou stála velká socha Královny Takhisis v její dračí podobě. Socha byla úžasná. Tělo draka bylo černé a každá z pěti hlav z jinak zabarveného mramoru. Oči tvořily drahokamy, které zářily kouzelným jasem a osvětlovaly místnost. Jakýmsi zázrakem se zdálo, že se hlavy pohybují; oči se stáčely tam a zase jinam a děsivé světlo všímavého pohledu neustále pročesávalo dav.

Kit sledovala houpající a vinoucí se hlavy sochy Královny Takhisis a občas zalétla pohledem k Iolante, která stála vedle ní, v neustále se pohybujícím barevném světle téměř neviditelná. Přes nasazenou kapuci jí neviděla do obličeje. Kit byla nervózní, tiskla dýku ve zpocené dlani a přála si, aby se čas pohnul a ona už byla pryč. Iolante byla klidná, nehybná, beze stop nervozity, navzdory tomu, že kdyby Ariakas zjistil, jak pomohla Kit utéci, její život by už nestál za žití. Ať byl pro Kit přichystán jakýkoliv trest, pro Iolante by byl třikrát horší.

„Proč to děláš?“ zašeptala Kitiara do prozpěvování. „Proč mi pomáháš? A nevykládej mi pitomosti o odpovědi na mé modlitby.“

Iolante se na Kit kradmo podívala zpod kapuce. Fialkové duhovky se jí leskly ve světle královniných mnohobarevných fazetových očí. Iolante se podívala zpátky na sochu a Kit si už

myslela, že odmítne odpovědět, nakonec však čarodějka zašeptala: „Nechci tě za nepřítele, Modrá dámo.“ Široce rozevřené fialkové oči se upřely na Kit. „Pokud uděláš to, co říkáš, a uspěješ, budeš mít na své straně jednoho z nejmocnějších tvorů Krynnu. Pán Soth z tebe udělá sílu, se kterou je třeba počítat. Nechápeš, Kitiaro? Její Temné Veličenstvo začíná o Ariakasovi pochybovat. Rozhlíží se po někom jiném, kdo by mohl nést Korunu moci. Pokud se ukáže, že to máš být ty – a já myslím, že to tak bude – chci, abys o mně smýšlela dobře.“

A jestli se mi nepodaří vrátit se z hradu Dargaard živá, Ariakasovi zůstane Koruna moci a čarodějka tím nic neztratí, přemítala Kitiara. Je taková, jak jsem si myslela: mazaná, prospěchářská, manipulující a zrádná.

Kit se Iolante začínala zamlouvat.

Modlitby dosáhly horečnatého vrcholu a Kit vroucně doufala, že obřad brzy skončí, když se hlava sochy pohnula směrem k ní. Světlo Královniných safírově modrých očí ozářilo dav kolem. Svítící oči se na okamžik zastavily na uctívači vlevo před ní – na bozakovi s ohnutým křídlem. V tu chvíli prozpěvování náhle skončilo a nechalo po sobě do uší bijící ticho. Královniny hlavy se přestaly pohybovat. Zázrak skončil. Socha byla znovu jen mramor, pokud kdy byla něčím jiným; Kit měla pocit, že zaslechla skřípění a rachot stroje. Opatství zářilo bílým světlem. Bohoslužba skončila.

Dav zamrkal a protřel si oči. Ti, kdo měli zkušenosti a poznali předem, že se blíží konec, už se tlačili ven s nadějí, že předběhnou dav. Lidé zamířili k východu. Bozak s ohnutým křídlem se otočil a vydal se rovnou k ní. Kit měla na hlavě kapuci, ale tají nezakrývala obličej a během bohoslužby trochu sklouzla. Rychle se otočila, ale Targ ji přesto letmo zahlédl. Kit si byla jistá, že v plážích očích Ariakasova oblíbeného bozaka viděla poznání.

Mohla se mýlit, ale nemohla to riskovat. Zpomalila a nechala dav plynout kolem sebe. Sevřela nůž a čekala, až se bozak přiblíží. Vlna davu sunula bozaka k ní. Možná při ní Takhisis opravdu stojí. Zoufale zadoufala, že se křehká čepel nezlomí, a zabodla Targovi dýku mezi žebra. Mířila na plíce a doufala, že srdce jen škrábne a nezabije ho rovnou.

Bozak zavrčel, spíš překvapením než bolestí. Kit vytrhla čepel a

ukryla ji do rukávu. Bozak se začal s užaslým výrazem v očích hroutit. Kitiara popadla Iolante za předloktí a táhla ji ze dveří.

„Kde je nejbližší brána?“ Kitiara odstrčila několik poutníků a málem je přitom smetla na zem.

„Proč? Co se děje?“ zeptala se Iolante, vyplašená Kitiařiným výrazem.

„Kudy?“ prudce zopakovala Kit.

„Vpravo,“ řekla Iolante a Kit ji zatáhla tím směrem.

Nedostaly se daleko, když zdmi otřásl výbuch. Vzduchem poletoval prach a suť. Když dozněly zvuky výbuchu, začaly se chodbami rozléhat výkřiky, jekot a sténání. Někteří poutníci se v šoku zastavili, jiní vyděšeně křičeli. Nikdo netušil, co se stalo.

„Nuitáre, chraň nás! Cos provedla?“ zajíkla se Iolante.

„Ten bozak přede mnou byl jeden z Ariakasových strážců. Poznal mě. Bodla jsem ho. Neměla jsem na vybranou,“ řekla Kitiara, zatímco se hnala chodbou. Když viděla Iolantin nechápavý výraz, dodala: „Když bozak umře, kosti vybuchnou.“

Kolem pobíhali strážci a temní poutníci, někteří se hnali k místu výbuchu, jiní od něj.

„Nuitáre, chraň nás,“ zopakovala Iolante. Stáhla si kapuci hluboko do obličeje, chytila sukně a rozběhla se. Kitiara se k ní připojila. Neměla ponětí, kde jsou, ale doufala, že Iolante to ví. Zahnuly za roh a ocitly se tváří v tvář drakoniánské chrámové stráži, která se hnala chodbou. Než se stačily vytratit, stráž je zastavila.

„Co se stalo?“ vyptával se jeden, který jim zastoupil cestu. „Slyšeli jsme výbuch.“

Iolante propukla v pláč. „V opatství. Bílý plášť… v přestrojení… seslal kouzlo… mrtví drakoniáni… výbuch… hrůza!“ Mluvila hlasem malé holčičky, úplně jiným, než byl její obvyklý hrdelní kontraalt.

„Ten Bílý plášť unikl,“ dodala Kit. „Jestli si pospíšíte, mohli byste ho chytit.

Je převlečený za temného kněze. Nemůžete si ho splést, má přes nos dlouhou rudou jizvu.“

Velitel drakoniánů už neztrácel čas vyptáváním. Pustil se s jednotkami do pronásledování.

„Dobrý nápad,“ řekla Iolante a hnala se pryč.

„Tvůj taky,“ řekla Kit.

Vystoupaly po točitém schodišti vedoucím nahoru z podzemí. Cestou se neustále vyhýbaly strážím, ženoucím se na místo neštěstí. Kit a Iolante se dostaly na vrchol schodiště, rozběhly se další chodbou a ocitly se u brány bílého draka.

Po útoku na chrám byly všechny brány zamčené a pasti spuštěné. Drakoniánští strážci stáli s tasenými zbraněmi, napjatí a nesví.

„No nazdar,“ řekla Kitiara. Tohle nečekala.

„Klid,“ zašeptala Iolante. „Nech mluvit mě.“

Sundala si kapuci a uslzeně zopakovala historku o Bílém plášti. Drakoniáni Ariakasovu čarodějku znali; Iolante tady byla naposledy dnes odpoledne a pracovala na pasti bílého draka, která každého, kdo ji spustí, zasáhne mrazivým dechem a ochromí chladem. Iolante samozřejmě znala heslo, ale stráže se jí ani nezeptaly. Zajímal je však její doprovod.

Plazí oči se podezřívavě upřely na Kit: „Kdo je to?“

„Moje průvodkyně,“ prohlásila Iolante. Bezmocně si povzdechla a žalostně se podívala na velitele. „Chodby jsou tak matoucí. Všechny vypadají stejně. Beznadějně jsem se ztratila.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se drakonián Kitiary. Ta si vzpomněla na Iolantinu radu a udělala rukou znamení kruhu.

„Složila slib mlčení,“ vysvětlila Iolante.

Drakonián se zadíval na Kit, která stála s uctivě sklopenou hlavou a v širokém rukávu tiskla ukrytou krvavou dýku. Velitel na ně mávl, že mohou projít.

Už byly skoro venku, když zaslechly, jak se za nimi ženou nohy s drápy. Kit se zastavila, napjatá a připravená udeřit.

„Madame Iolante,“ zavolal drakonián, „velitel mě posílá, abych se zeptal, jestli chcete doprovod domů. Ulice mohou být nebezpečné.“

Iolante si hluboce povzdechla. „Ne, děkuji,“ řekla. „Nebudu vás odvádět od práce.“

Obě ženy prošly bránou, potom prostranstvím kolem chrámu a na ulici.

Kitiara byla volná. Nadechla se čerstvého vzduchu a zahleděla se

na černé nebe poseté hvězdami. Myslela, že už je nikdy neuvidí. Samou radostí a úlevou se jí skoro zatočila hlava a stěží slyšela, co říká Iolante.

„Poslouchej mě!“ Iolante ji štípla do ruky, aby upoutala její pozornost. „Musím si pospíšit za Ariakasem. Vypadalo by divně, kdybych se s touhle novinou nerozběhla rovnou za ním. Nemám moc času! Kam půjdeš?“

„Ke svému modrému drakovi,“ řekla Kit.

Iolante zavrtěla hlavou: „To jsem si myslela. Neplýtvej časem. Ariakas rozkázal všem modrým drakům v Nerace, ať se vrátí do Solamnie. Ví, že modří jsou ti věrní, a bál se, co by se stalo, kdyby tví draci zjistili, že máš být popravena.“

Kitiara tiše zaklela.

Iolante ukázala na boční uličku. „Na konci ulice je stáj, kde má koně Salah Chán. Koně z Churu jsou nejrychlejší a nejlepší na světě,“ dodala hrdě. „Ataky jsou nejchytřejší. Aby je nikdo nemohl ukrást, učí je mí lidé tajné slovo. Musíš ho vyslovit, jinak ti kůň nedovolí nasednout. Vzepjal by se a oháněl by se po tobě podkovami a mohl tě zabít. Chápeš?“

Kit chápala, Iolante jí prozradila ono slovo, Kit ho zopakovala a přikývla.

Kit se chystala odejít. „Ještě jednu věc,“ zadržela ji Iolante.

„Co?“

Iolante si ji pátravě prohlédla. „Dodržíš přísahu? Pojedeš do hradu Dargaard?“

Kitiara zaváhala. Pomyslela na život na útěku. Jakmile Ariakas zjistí, že je pryč, vypíše na ni odměnu. Všichni lovci odměn po celém Ansalonu ji budou hledat. Už nikdy se nebude moci ukázat v žádném větším ani menším městě. Neustále se bude muset ohlížet, bude se bát usnout.

„Dodržím přísahu,“ řekla Kit.

Iolante se usmála. „Říkala jsem si, žes ji myslela vážně. Tohle budeš potřebovat ke vstupu do hradu Dargaard.“

Čarodějka vzala Kitiaru za ruku a navlékla jí na zápěstí velký stříbrný náramek, zdobený třemi vyřezanými onyxy.

Kit se zazubila: „Chceš, abych pro rytíře smrti vypadala co

nejlépe? Jsou k tomu i náušnice?“

„Co víš o Pánu Sothovi?“ zeptala se Iolante.

„Nic moc,“ připustila Kitiara. „Je to rytíř smrti…“

„Může tě zabít jediným slovem,“ řekla Iolante. „Má armádu nemrtvých válečníků, kteří ho brání, a pokud se jimi probojuješ, což je nepravděpodobné, potkáš bánší. Jejich píseň je tak strašlivá, že pokud zaslechneš jediný kvílivý tón, zastaví se ti srdce a padneš mrtvá k zemi. Nepřežiješ v hradu Dargaard ani pět minut, natož celou noc.“

Kit se zarazila.

„Takže tenhle náramek je kouzelný,“ pochybovačně se podívala na šperk, „a nějak mě ochrání?“

„Zachrání tě před tím, abys nezemřela čirou hrůzou. Onyxy navíc pohltí kouzelné útoky, ale vydrží jen určité množství. Potom se rozsypou a náramek bude k ničemu. Ale měl by tě aspoň dostat za dveře. Má omezenou moc. Nenasazuj si ho, pokud ho nebudeš chtít použít.“

Kitiara náramek sevřela.

„Hodně štěstí,“ dodala Iolante. Položila ruku na svůj prsten a začala si cosi mumlat.

„Počkej, Iolante,“ řekla Kit a Iolante přerušila zaklínání.

„No, co ještě?“

Kit nebyla zvyklá být někomu vděčná. Slova jí uvázla v hrdle a zazněla mrzutě a nešikovně: „Děkuji.“

Iolante se usmála. „Nezapomeň, že mi dlužíš,“ řekla a zmizela. Její černý plášť se rozplynul v noční tmě.

Kitiara si pospíšila uličkou. Za sebou slyšela výkřiky, jak se mezi rozzuřenými Takhisisinými stoupenci šířila zpráva o vražd ícím Bílém plášti, který použil magii, aby pronikl do chrámu.

Našla stáje a vybrala si černého koně. Líbily se jí silné svaly, ušlechtilý postoj, hrdá křivka šíje a lesk v očích. Pronesla slovo, které ji naučila Iolante, a kůň jí dovolil nasednout. Za chvíli už cválali z města.

Kitiara zamířila na sever, k hradu Dargaard.

* * *

Mezitím v chrámu zpráva o Bílém plášti rozvířila představivost uctívačů, a než na místo dorazil Pán noci a začal vyslýchat svědky, několik temných kněží přísahalo, že stáli hned vedle drzého čaroděje. Četa drakoniánů zatkla temného kněze s holou hlavou a jizvou přes nos. Rozzuření Targovou smrtí ho na místě podřízli, a teprve až byl mrtvý, zjistili, že to není a nikdy nebyl uživatel magie. Ráno byla celá Neraka vzhůru nohama, jak drakoniáni procházeli dům za domem a hledali nechvalně známého čaroděje v bílém plášti.

Rozruch a vztek vyvolaný výbuchem v chrámu byl takový, že poprava Kitiary Uth-Matar nikoho nezajímala. Teprve stráže, které ji měly přivést do arény smrti, zjistily, že se jí v nočním zmatku podařilo uniknout. Ariakasovi to sdělil roztřesený pobočník, který čekal, že ho to bude stát život. Iolante hystericky kvílela v koutě. Pán noci zuřil kvůli zničenému opatství a chtěl vědět, jak to císař hodlá dát do pořádku. Zatímco mluvil, vtrhl dovnitř Salah Chán a vztekle řval, že mu někdo ukradl oblíbeného koně.

Ariakas zprávy přijal s klidem, který všechny kolem udivil. Nic neřekl. Nezabil posla. Mlčky vyslechl vztekání Pána noci, tirády Salah Chána i Iolantino kvílení a potom rozkázal Pánu noci, velmistrovi, čarodějce i všem ostatním, ať odejdou.

Když zůstal sám, začal Ariakas pochodovat pokojem tam a zpátky a uvažoval o té úžasné náhodě, která přivedla do Temného opatství Bílý plášť právě té noci, kdy byla Kitiara zamčená v tomtéž chrámu v komoře a čekala na popravu.

Císař potřásl hlavou a obdivně zamumlal: „To je ale ženská. To je ale ženská!“

9.

Špeh. Sen. Oheň a duha.

Brian procitl z hlubokého spánku z vyčerpání a najednou byl úplně bdělý. Nehybně ležel a naslouchal, dokud si nebyl jistý, že se mu to jen nezdálo a že opravdu slyšel hlasy. Ozvaly se znovu. Brian odhodil přikrývky a tiše a kradmo se protáhl kolem dřímajícího Arana ke stanové chlopni.

„Co se děje?“ zamumlal Aran.

„Přebírám hlídku,“ zašeptal Brian a Aran si přetáhl kožešiny přes hlavu a schoulil se hlouběji mezi kůže, tvořící lůžko.

Brian, zabalený v kožešinách, otevřel stanovou chlopeň a vyhlédl do tmy. Nic se nehýbalo. Derek byl někde venku. Trval na tom, že postaví vlastní stráže, přestože ho Harald ujistil, že Ledový lid pečlivě hlídá. Zpod vedlejšího stanu prosvítalo světlo. Byl to Sturmův stan. Brian se přikradl blíž.

Noc v Ledových končinách byla černá a stříbrná, pronikavě chladná a posetá hvězdami. V jejich jasném světle dobře viděl, a pokud viděl, mohl být viděn. Držel se ve stínu.

Hlas, který ho probudil, patřil Lauraně. Říkala něco o Silvanestu. Byla ve Sturmově stanu, a zatímco se Brian díval ze stínu, přidal se k nim i trpaslík.

Mluvili tlumeně. Brian opatrně přešel k zadní části, aby slyšel, co říkají. Pohrdal sám sebou, že špehuje někoho, koho začal považovat za přátele, ale když zaslechl Lauranu zmínit se o dávném elfském království, vyklíčilo v něm podezření.

„My víme,“ slyšel říkat Lauranu, když do stanu vešel Flint. „Zdálo se ti o Silvanestu.“

„Koukám, že nejsem sám,“ řekl Flint tázavě. Hlas mu zněl chraplavě, neklidně a stísněně. „Vy mi asi – chcete, abych řekl, co se mi zdálo?“

„Ne!“ zachraptěl Sturm. „Ne, nechci o tom mluvit – nikdy!“

Laurana zamumlala cosi, čemu Brian nerozuměl.

Byl zmatený. Mluvili o snu, o snu o Silvanestu. To nedávalo smysl. Přešlapoval, aby se zahřál, a dál naslouchal.

„Taky o tom nemůžu mluvit,“ řekl Flint. „Prostě jsem chtěl vědět, že to byl jenom sen. Vypadalo to tak opravdově. Myslel jsem, že budete oba…“

Brian uslyšel kroky a stáhl se do stínu. Kolem se prohnal šotek, tak rozrušený, že si rytíře vůbec nevšiml. Prudce odhrnul chlopeň a vmáčkl se dovnitř.

„Slyšel jsem dobře? Mluvili jste o snu? Mně se nikdy nic nezdá – nebo si na to aspoň nepamatuju. Šotci většinou nemají sny. No, asi mají. I zvířata mají sny, ale…“

Trpaslík zavrčel a Tas se vrátil k tématu. „Teď jsem měl úžasný sen! Stromy ronily krvavé slzy! Kolem se potloukali strašliví mrtví elfové a zabíjeli lidi! Raistlin měl černý plášť! Bylo to skvělé! A tys tam byl taky, Sturme. I Laurana a Flint. A všichni umřeli! No, skoro všichni. Raistlin neumřel. A pak tam byl zelený drak…“

Nikdo jiný ve stanu neřekl ani slovo. Dokonce i trpaslík zmlkl, což bylo zvláštní, protože Flint jen málokdy nechal Tase plácat takové nesmysly. Tas se v tom tichu zajíkl. Pak se ozval znovu a zjevně se je pokoušel vyprovokovat k odpovědi.

„Zelený drak? Raistlin v černém? Už jsem to říkal? Docela mu to slušelo. V červené vlastně vždycky vypadá tak nějak žlutě, víte, co myslím.“

Očividně nevěděli, protože ticho bylo čím dál hlubší.

„No,“ řekl Tas. „Asi si půjdu zase lehnout. Nechcete si poslechnout ještě kousek?“ Zněla v tom naději, že se zeptají, ale nikdo ho nepobídl.

„Tak dobrou,“ řekl Tas a vyšel ven.

Zmateně zavrtěl hlavou. Prošel těsně kolem Briana – zase si ho nevšiml – a cestou si mumlal: „Co je se všemi? Byl to jenom sen! 1 když, musím říct,“ dodal zamyšleně, „že to byl *nejživější* sen, jaký

jsem kdy měl.“

Ve stanu nikdo nemluvil. Brianovi to všechno připadalo velmi zvláštní, ale ulevilo se mu, že proti nim nespřádají úklady. Právě se chystal vrátit zpátky, když uslyšel Flinta, jak říká: „Nevadí mi noční můra, ale rozhodně se o ni nehodlám dělit se šotkem. Co myslíte, jak je možné, že jsme měli stejný sen? Co to znamená?“

„Podivná země – Silvanest,“ zamyšleně řekla Laurana. Světlo pod okrajem stanu zakolísalo. Elfka pootevřela stan a Brian se přikrčil ve stínu. Horečně doufal, že ho nezahlédla.

„Myslíte, že to bylo doopravdy?“ Lauraně se třásl hlas. „Umřeli – jak jsme to viděli?“

„My jsme tady,“ konejšivě odpověděl Sturm. „Neumřeli jsme. Můžeme jen věřit, že ostatní taky ne. A možná je to směšné, ale já nějak *vím*, že jsou v pořádku.“

Briana to zarazilo. Sturmův hlas zněl velmi jistě, koneckonců to byl jenom sen. Ale stejně bylo podivné, že se jim všem zdálo totéž.

Laurana vyklouzla do noci. Nesla silnou svíčku a plamen jí osvětloval tvář. Byla pobledlá, noční můra ji vylekala, a vypadala užasle. Gilthanas vyšel ze svého stanu, který byl přímo naproti Brianovi, takže se rytíř ocitl v pasti. Dokud tu ti dva budou stát, nemůže se vrátit.

„Laurano,“ řekl bratr, když ji zahlédl, a vyšel jí kousek naproti. „Bál jsem se o tebe. Zdálo se mi, že jsi umřela!“

„Já vím,“ řekla Laurana. „Měla jsem stejný sen, a Sturm, Flint a Tas taky. Všem se nám zdál sen o Tanisovi, Raistlinovi a ostatních. Byl to hrozný sen, ale zároveň mě utěšil. Vím, že Tanis žije, Gile. Vím to! I ostatní jsou naživu. Nikdo z nás to nechápe…“

Zašli s bratrem do stanu, aby dokončili hovor uvnitř. Brian už se chystal vrátit do svého, když se zase něco pohnulo. Ze stanu vyšli trpaslík a rytíř. Brian se znovu stáhl do stínu a přísahal, že už nikdy v životě nebude nikoho špehovat. Na tohle není stavěný!

„No tak to by byl spánek,“ řekl Flint. „Vezmu si hlídku.“

„Budu hlídat s tebou,“ nabídl se Sturm.

„Asi se nikdy nedozvíme, jak a proč jsme všichni měli stejný sen,“ řekl trpaslík.

„Asi ne,“ souhlasil Sturm.

Trpaslík vyšel ze stanu. Sturm se chystal za ním, když na zemi těsně u vchodu cosi zahlédl. Sklonil se, aby to zvedl. Třpytilo se to jasným modrobílým světlem, jako by Sturmovi na dlani odpočívala hvězda spadlá z nebe. Rytíř tam stál, hleděl na tu lesklou věc a převaloval ji v dlani. Brian ji viděl docela jasně – přívěsek ve tvaru hvězdy. Vyzařovalo z něj vlastní světlo. Byl neuvěřitelně krásný.

„Asi ne," zopakoval Sturm, hledě na klenot, ale teď to znělo zamyšleně. Pevně klenot stiskl, šťastný, že ho znovu získal.

Když Sturm míjel Gilthanasův stan, zaslechl uvnitř Lauranin hlas, sklonil se a vešel dovnitř. Brian si vděčně pospíšil zpět do vlastního stanu, vklouzl tam, zakopl o Aranovy nohy a našel lůžko. Slyšel, o čem trojice naproti mluví.

„Laurano," řekl Sturm, „můžeš mi něco říct o tomhle?"

Brian slyšel, jak zalapala po dechu. Gilthanas cosi řekl elfsky.

„Sturme," prohlásila Laurana s úžasem, „to je hvězdný kámen! Kdes k něčemu takovému přišel?"

„Dala mi to paní Alhana, než jsme se rozloučili," odpověděl Sturm tiše a uctivě. „Nechtěl jsem si ho vzít, vidím, že je to nesmírně cenné, ale ona na tom trvala."

„Sturme," řekla Laurana a hlas jí přetékal city. „Tohle je odpověď – nebo aspoň část odpovědi. Hvězdný kámen je dar, jaký si dávají milenci. Kámen je spojuje, jejich srdce, mysl i duše, i když se odloučí. Je to duchovní spojení, ne tělesné, a nedá se zlomit. Někteří věří, že přetrvá i po smrti."

Sturm odpověděl tlumeně a Brian mu nerozuměl. Vzpomněl si na Lilit – často na ni během cesty myslel – a mohl si jen představovat, co asi rytíř cítí.

„Nikdy jsem neslyšel, že by někdo daroval hvězdný kámen člověku," řekl Gilthanas a uštěpačně dodal: „Má nevyčíslitelnou hodnotu. Dostal bys za něj malé království. Slušný zisk."

„Opravdu věříš, že bych tohle *prodali"* zeptal se Sturm. Hlas se mu třásl hněvem. „Jestli ano, tak mě neznáš!"

Gilthanas chviličku mlčel a pak tiše řekl: „Znám tě, Sturme Ostromeči. Mýlil jsem se. Neměl jsem nic takového naznačovat. Odpusť mi, prosím."

Sturm zamumlal, že omluvu přijímá, a vyšel ze stanu. Když

odcházel, Gilthanas ho znovu poprosil o prominutí. Sturm neřekl nic; prostě odešel.

Laurana elfsky cosi pohněvaně bratrovi řekla. Gilthanas jí elfsky odpověděl. Brian jim nerozuměl, ale slova urozeného elfa zněla kajícně, i když mrzutě.

Laurana se vynořila ze stanu a rozběhla se za Sturmem.

„Gil to nemyslel…“ začala.

„Ale ano, Laurano, myslel,“ řekl Sturm vážně. „Možná si tu krutou poznámku rozmyslel, ale když ji říkal, věděl přesně, co říká.“

Odmlčel se a dodal: „Chce dračí jablko pro váš lid, že? Viděl jsem ho, jak se potlouká kolem rytířů. Vím, že špehoval Dereka. Co ví tvůj bratr o jablku?“

Laurana se zajíkla. Sturmovo neomalené obvinění ji zaskočilo. „Myslím, že neví nic. Jenom mluví.“

Sturm ji popuzeně přerušil: „Pořád se pokoušíš všechno namazat medem. Uklidňuješ Dereka. Chlácholíš bratra. Postav se pro jednou sama za sebe a za to, v co věříš!“

„Promiň,“ řekla Laurana a Brian slyšel, jak boty křupají na sněhu.

„Laurano,“ přibrzdil Sturm, „to já bych se měl omluvit. Po tom všem, čím jsi prošla. Neměl jsem s tebou takhle mluvit. Držíš nás pohromadě. To tys nás přivedla sem.“

„A k čemu?“ zeptala se sklesle. „Abychom tu zmrzli?“

„To já nevím,“ odvětil rytíř. „Možná to vědí bohové.“

Mlčeli, přátelé, co se vzájemně utěšují.

Pak se Laurana ozvala: „Můžu se tě ještě na něco zeptat, než půjdeš?“

„Jistě,“ odpověděl Sturm.

„Říkal jsi, že víš, že je Tanis s ostatními naživu.“

„Neumřeli v Tarsisu, jak jsme se báli. Tanis a ostatní přátelé jsou s paní Alhanou v Silvanestu. Vím, že byli ve velikém nebezpečí a prožili velký žal, ale teď jsou v bezpečí. Nevím, jak to vím,“ dodal prostě, „ale vím to.“

„Kouzlo hvězdného kamene,“ řekla Laurana. „Paní Alhana promlouvá skrz kámen k tvému srdci. Vy dva budete navždy spojeni.“

Pak tiše, tak tiše, že ji Brian skoro neslyšel, dodala: „Sturme, ta

lidská žena, kterou jsem viděla ve snu, ta, co byla s Tanisem. Byla to… Kitiara?“

Sturm si zahanbeně odkašlal. „Byla to Kit,“ řekl stroze.

„Co myslíš… jsou spolu?“

„Nevím, jak by to bylo možné, Laurano. Když jsem viděl Kit naposledy, mířila do Solamnie. Každopádně pochybuji, že by byla v Silvanestu. Kit elfové nikdy moc nebrali.“

Laurana si povzdechla tak, že to slyšel i Brian. „Kéž bych tomu mohla věřit.“

Sturm se ji pokusil uklidnit. „Byli jsme v tom snu všichni a *my* nejsme v Silvanestu. Tanis a ostatní jsou naživu. Dobře, že to víme. Ale pamatuj, Laurano, byl to jenom sen.“

„Asi máš pravdu,“ odvětila Laurana. Popřála mu dobrou noc a vrátila se do svého stanu, když ale procházela kolem Brianova, slyšel ji mumlat: „*Magický* sen…“

Brian dlouho ležel vzhůru a nemohl spát. Většinu života prožil tak, že neměl s magií nic společného. Na čaroděje se v Solamnii obvykle hledělo s hlubokým podezřením a ti, kdo se tam rozhodli žít – a bylo jich pramálo – se drželi stranou. Jediná kouzla, která kdy viděl, se předváděla na trzích a i o těch mu otec řekl, že jsou to jenom hbité ruce a triky. Pokud šlo o svaté zázraky, viděl, jak Elistan zahojil rány bílé medvědice. Nesouhlasil s Derekem, že to byl jenom podvod, i když se nemohl přimět věřit, že to byli bohové.

Teď však byl ve společnosti lidí, kteří znali mágy odmalička a jeden čaroděj v rudém plášti byl jejich druhem z dětství. Přestože nevěděli, jak magie působí, přijímali kouzla jako součást života. Kvůli třpytivému šperku byli přesvědčení, že sdíleli společný sen. Věřil tomu dokonce i ten starý, mrzutý a tvrdohlavý trpaslík.

Brian si pomyslel, že magie možná ani tak není v kameni, ale v jejich duších. Jejich vzájemná láska a přátelství byly tak hluboké, že i když byli rozděleni, byli stále spolu, v srdcích a myslích ostatních. Denně vídal pouto, které tyhle lidi spojovalo. Vzpomínal si, že kdysi existovalo podobné pouto mezi třemi mladíky. Kdysi dávno by ti tři mladíci možná mohli sdílet sen. Ale teď už ne. Brian si uvědomil, že se celou výpravu pokouší přátelské pouto znovu najít, ale nikdy se mu to nepodaří. Válka a ctižádost, strach a nedůvěra je změnily,

odvedly je od sebe, místo aby je připoutaly k sobě těsněji. On, Derek a Aran si byli cizinci.

Kvůli Derekovu podezření se Brian dozvěděl nejskrytější tajemství přátel, kteří mu důvěřovali, a i když na něj to, co zjistil, zapůsobilo a zasáhlo ho to, dobře věděl, že to neměl slyšet. Když se Derek vrátil z hlídky a bručel, že nevěří trpaslíkovi ani Ostromeči a Ledovému lidu, že mají pořádné hlídky, musel se Brian držet, aby nevyskočil a nedal mu pěstí.

* * *

Příštího rána Derek s Aranem vyrazili k Hradu na Ledové stěně, aby si ho prohlédli na vlastní oči. Vzali s sebou jako průvodce Raggartova vnuka, který se taky jmenoval Raggart.

Raggart Mladší, jak mu říkali, i když už mu bylo skoro třicet, se dychtivě nabízel, že oba rytíře doprovodí. Raggart byl kmenový kronikář, což znamenalo, že byl vypravěč příběhů. Ledový lid neměl písemné záznamy (jen málokdo uměl psát a číst), a tak se důležité události zachovávaly v podobě písní a legend. Mladý Raggart se učil dějiny od předcházejícího kronikáře, který byl teď už asi patnáct let mrtvý, a vyprávěl každodenně, někdy zpíval, někdy hrál a vystupoval ve všech rolích, někdy vytvářel příběh. Dokázal napodobit jakýkoliv zvuk, od svištění skluznic lodí, spěchajících zmrzlou krajinou, až po vytí vlků a hádky mořských ptáků, a používal ty zvuky k oživení svých představení.

Mladý Raggart tušil, že přidá k učení kmene skvělý příběh, a chtěl být očitým svědkem. Daroval rytířům hrubý náčrt vnitřku hradu, i když bylo otázkou, k čemu jim bude, protože neměli v úmyslu vejít dovnitř. Když se ho Derek zeptal, odkud ví, jak to uvnitř hradu vypadá, když přece sám připustil, že tam nikdy nebyl, Raggart mu odpověděl, že si poskládal útržky z velmi staré básně, kterou složil nějaký jeho dávno mrtvý předchůdce asi před třemi sty lety. Tehdy ten hrad prozkoumal.

Přestože Derek o mapě pochyboval, prohlásil, že je to lepší než nic, přijal ji, a než odešli, se zájmem ji prostudoval. Šel s nimi i Tasslehoff, ne že by ho snad tolik chtěli, ale Derek zjistil, že pokud

šotka nehodlá probodnout, nezbaví se ho.

Brian měl jít také, ale odmítl. Dereka to nepotěšilo a chtěl mu rozkázat, aby šel, ale na Brianovi bylo cosi podivně vzpurného a vzdorovitého. Derek z toho nechtěl dělat vědu, a tak polkl hněv a místo toho Brianovi řekl, ať dá pozor na Ostromeče a ostatní. Brian se na Dereka mlčky zamračil, pak se otočil a beze slova odešel.

„Myslím, že se náš přítel zamiloval do té elfky," nesouhlasně sdělil Derek Aranovi, když odešli. „Budu si s ním muset promluvit."

Aran, který viděl, jak se po sobě Brian s Lilit dívali, věděl, že v tomhle se Derek úplně a naprosto plete, ale bavilo ho nechat Dereka v omylu. Šli za průvodcem zasněženou pustinou, a tak se Aran docela těšil na jednu z Derekových hlasitých lekcí o tom, jak je špatné milovat někoho, kdo není „z našeho druhu".

Brian se chystal posnídat sám ve stanu. Laurana slyšela, že zůstal v táboře, a dělalo jí to starosti. Přišla se ho poptat na zdraví. Byla laskavá a vlídná a zdálo se, že se o něj opravdu bojí. Brian si vzpomněl, jak ji minulou noc špehoval, a cítil se hůř než nejhorší mizera, který se kdy potloukal palantaskými kanály. Nemohl odmítnout pozvání, a tak se k ní, k jejím přátelům a k náčelníkovi Ledového lidu připojil v náčelnickém stanu.

Družina byla toho rána mnohem veselejší. Otevřeně mluvili o nepřítomných druzích, bez žalu a pocitu ztráty, a přemýšleli, kde asi jsou a co dělají. Brian se na jejich radostnou novinu tvářil překvapeně. Hraní mu moc nešlo, ale ostatní byli tak šťastní, že si toho nikdo nevšiml.

Rozhovor se stočil k dračímu jablku. Harald naslouchal všemu, co říkali, a svoje myšlenky si nechával pro sebe. Gilthanas se netajil tím, že podle něj patří jablko elfům.

„Pán Guntar slíbil, že vezme jablko na Sněm na Bělokameni. Elfové jsou příslušníky Sněmu…" začal Brian.

„Byli jsme," skočil mu do řeči Gilthanas a ušklíbl se. „Už nejsme."

„Gile, prosím, nezačínej," ozvala se Laurana, ale pak se ohlédla na Sturma. Možná si vzpomněla, co říkal o mazání medu, a zmlkla.

„Tak dost!" prohlásil Flint. „K čemu to dračí jablko je, že je tak zatraceně důležité?" Zamračil se a ježaté obočí se mu stáhlo. Podiva]

se nejdřív na Briana a pak na Gilthanase.

„No?“ dožadoval se, a když nikdo neodpověděl, zabručel: „Myslel jsem si to. Tolik nadělá me s hledáním něčeho, o čem se prý šotek dočetl v nějaké knížce! To by vám mělo hned napovědět – hlavně že máme nechat to pitomé jablko tam, kde je, a vrátit se domů!“ Flint se vítězoslavně znovu posadil.

Sturm si uhladil kníry a chystal se něco říct. Gilthanas taky otevřel ústa, ale oba je přerušil Tasslehoff, který vtrhl do náčelnického stanu dychtivý vzrušením, přetékající důležitostí a roztřesený zimou.

„Našli jsme Hrad na Ledové stěně!“ oznámil. „A hádejte? Je z ledu! No, vlastně není. Derek říká, že pod tím ledem jsou kamenné zdi a led se na nich prostě naakumuloval,“ Tas hrdě vyslovil to skvělé slovo, „za všechny ty roky.“

Žuchl sebou na podlahu a vděčně přijal kouřící tekutinu na zahřátí. „Tohle mě hřeje až po palce,“ řekl vděčně. „Jo, ten hrad, sedí jak na bidýlku vysoko, vysoko na vrcholku ledové hory. Derek měl báječný nápad, že vezmeme hrad útokem, najdeme dračí jablko a zabijeme čaroděje. Ten hrad je úžasný! Raggart nám o něm zazpíval píseň. Zpívá se v ní o podzemních tunelech a kouzelné kašně, která nikdy nezamrzá, a pak tam samozřejmě je taky dračí doupě s dračím jablkem a drakem uvnitř. Už se nemůžu dočkat!“

Tas si znovu lokl nápoje a vlhce vydechl: „Teda, hoši, to je dobré! No, kde jsem skončil?“

„U toho, jak necháte pobít moje lidi,“ rozhněvaně odpověděl Harald.

„Cože?“ Tasslehoff vypadal překvapeně. „To jsem nechtěl.“

„Abychom se dostali k Hradu na Ledové stěně, budou moji lidé muset přejít ledovec, kde budou vidět na míle daleko. Snadná sklizeň pro bílého draka,“ pokračoval Harald, čím dál vzteklejší. „A potom bude z těch, kdo nějakým zázrakem přežijí útok draka, terč pro dračí muže, kteří na mé lidi vystřílí tolik šípů, že z nich budou ostnatá prasata!“

„Co je to ostnaté prase?“ zeptal se Tas, ale nikdo mu neodpověděl.

Do stanu vešel Derek.

Harald se vymrštil na nohy a zlostně se na něj zahleděl: „Takže ty pošleš moje lidi na jistou smrt!“

„Měl jsem v úmyslu vysvětlit svůj plán osobně,“ řekl Derek a sjel šotka popuzeným pohledem.

Tasslehoff se široce usmál a skromně mávl rukou: „To je v pořádku, pane rytíři. Nemusíte mi děkovat.“

Derek se otočil k Haraldovi. „Vaši lidé mohou do hradu proklouznout za tmy.“

Harald zavrtěl hlavou a odfrkl si tak prudce, až se zdálo, že se stan otřásl. Lidé uvnitř odložili práci a soustředili se na něj.

„Co je na tom špatného?“ naléhal Derek v rozpacích z tolika temných a nečitelných očí, které na něj upřeně hleděly.

Harald se podíval na Raggarta Staršího. Starý kněz v šedém rouchu vrávoravě vstal a opřel se o vnukovu paži.

„V noci se kolem hradu plíží vlci,“ řekl Raggart. „Uvidí nás a ohlásí to Feal-Thasovi.“

Derek si nejdřív myslel, že kněz žertuje, ale pak si uvědomil, že to stařec myslí vážně. Obrátil se na náčelníka: „Jsi rozumný muž. To věříš takovým nesmyslům? Vlčí stráže – to je pohádka pro děti!“

Harald se znovu nadmul vzteky a vypadalo to, že jestli otevře ústa, vyfoukne Dereka ze stanu. Raggart mu varovně položil ruku na paži a náčelník spolkl vztek a zůstal zticha.

„Podle tebe jsou i bohové jenom pohádky pro děti, že, pane rytíři?“ zeptal se stařec.

Derek odměřeně odpověděl: „Měl jsem milovaného bratra, který v bohy věřil. Když na náš hrad zaútočily dračí armády a dobyly ho, zemřel strašlivou smrtí. Modlil se k bohům, aby nás zachránili, ale oni neudělali nic. To mi dokazuje, že žádní bohové nejsou.“

Elistan se pohnul a chystal se promluvit, ale Derek ho viděl a předběhl ho. „Setři si dech, kleriku. Jestli opravdu *jsou* bohové jako ten takzvaný bůh, který odmítl vyslyšet modlitby mého bratra a nechal ho zemřít, tak s takovými nechci nic mít.“

Rozhlédl se po stanu, po všech očích, které ho sledovaly. „Mnoho lidí může zemřít, náčelníku, to je pravda, ale mnoho lidí po celém Krynnu už položilo životy pro náš ušlechtilý cíl…“

„…najít dračí jablko a odnést ho zpátky *k vám,*“ dořekl Harald

zarputile.

„A zabijeme toho čaroděje…“

Harald si znovu odfrkl.

Derek zrudl vzteky a došla mu řeč. Byl zvyklý na poslušnost a úctu a tady se mu nedostávalo ani jednoho. Náčelníkův postoj, který považoval za tvrdohlavou tupost, ho očividně zmátl.

„Nechápete důležitost…“ začal netrpělivě.

„Ne, to ty nechápeš,“ zahřměl Harald. „Mí lidé bojují, jen když musí. Nevyhledáváme boj. Proč si myslíš, že máme tak rychlé lodě? Aby nás odvezly do bezpečí. Nejsme zbabělci. Bojujeme, když musíme, ale *jenom* když musíme. Když máme možnost utéct, utečeme. Není to žádná hanba, pane rytíři, protože den co den bojujeme s vražednými nepřáteli: pohyblivým ledem, ostrým větrem, bodavou zimou, nemocemi, hladem. S těmito nepřáteli bojujeme celá staletí. Změní na tom něco tvoje dračí jablko?“

„Možná ano, možná ne,“ vložil se do toho Elistan. „Jediný oblázek, hozený do jezera, zčeří vlnky, které se šíří a nakonec dosáhnou až k pobřeží. Vzdálenost mezi Solamnií a Ledovými končinami je ohromná, ale bohové nás přesto svedli dohromady. Možná kvůli dračímu jablku,“ podíval se na Dereka a pak na Haralda, „nebo snad abychom se naučili vážit si a respektovat jeden druhého.“

„A jestli bude Feal-Thas zničen, myslím, že sem Ariakas už nikoho nepošle,“ řekl Sturm. „Podle mého mínění útok na Tarsis nedokázal sílu Temné královny, ale odhalil její slabost. Kdybychom našli způsob, jak spolupracovat…“

„Už jsem takový způsob ukázal,“ rozhněvaně ho přerušil Derek. „Když zaútočíme na Hrad na Ledové stěně…“

Laurana přestala poslouchat. Bylo jí špatně z hádek, špatně ze sporů. Derek nikdy neporozumí Haraldovi. Náčelník nikdy nepochopí Dereka. Vzpomněla si na Tanise. Teď, když uvěřila, že je naživu, uvažovala, jestli je s tou lidskou ženou, s Kitiarou. Laurana ji viděla s Tanisem ve snu. Kit byla přitažlivá, s černými kudrnatými vlasy, pokřiveným úsměvem a jiskřivýma černýma očima…

Něco na ní bylo Lauraně povědomé. Měla pocit, že už ty oči viděla.

Teď se chováš hloupě, řekla si. Dovolíš žárlivosti, aby tě ovládala. Sturm má pravdu. Kitiara není nikde poblíž Silvanestu. Co by tam dělala? To je zvláštní, že cítím takové spojení. Jako bychom se už setkaly.

„Budeme se držet našeho plánu, náčelníku, ať se vy rozhodnete jakkoliv," zrovna prudce prohlašoval Derek.

Laurana vstala a odešla.

Tasslehoffa už dávno přestal rozhovor bavit. Byl vzadu v náčelnickém stanu a k potěšení několika dětí, dřepících na zemi kolem něj, se důkladně probíral svými váčky. Mezi jeho poklady byl odlomený kousek křišťálu, jehož hladké plošky a ostré hrany tvořily trojboký jehlan.

Musel ho sebrat někde v Tarsisu, uvědomila si Laurana. Střípek vypadal, jako by kdysi zdobil elegantní lampu nebo jako kousek stopky rozbité sklenky na víno.

Tasslehoff dřepěl přímo pod jedním z větracích otvorů ve střeše. Polední slunce dopadalo dovnitř a tvořilo kolem šotka jasný světelný kruh.

„Dívejte se!" řekl dětem. „Udělám kouzlo, které mě naučil mocný a skvělý čaroděj Raistlin Majere."

Tas zvedl krystal ke slunci. „Teď řeknu kouzelná slova. *Abraka dabraka.*" Zatočil střípkem v prstech a po stanu se roztančily duhové odlesky. Děti radostně zavýskly a Derek v přední částí se na všechny přísně podíval a přikázal Tasslehoffovi, ať přestane dělat hlouposti.

„Já ti ukážu hlouposti," zamumlal Tas a znovu zatočil krystalem, až jedna maličká duha přeběhla Derekovi přes obličej.

Světlo rytíře oslepilo a Derek zamrkal. Děti zatleskaly a rozesmály se a Tas potlačil zachichotání. Derek rozhněvaně vstal, ale Laurana na něj kývla, že to vyřídí, a rytíř si zase sedl.

„Opravdu tě to naučil Raistlin?" zeptala se Laurana a sedla si vedle šotka. Doufala, že ho rozptýlí a šotek přestane rytíře mučit.

„Jo, naučil," prohlásil Tas hrdě a dychtivě dodal: „Povím ti, jak to bylo. Je to moc zajímavé. Flint vyráběl pro jednoho zákazníka závěs pro vsazení drahokamu a ten závěs s drahokamem se ztratil. Nabídl jsem se, že mu ho pomůžu najít, a vydal jsem se za Raistlinem a Karamonem zeptat se, jestli ho neviděli. Karamon nebyl doma a

Raistlin měl nos zabořený v knížce. Říkal, že ho nemám otravovat, a já jsem řekl, že si jenom sednu a počkám, až se vrátí Karamon, a Raistlin řekl, jestli tam hodlám sedět celý den a rozčilovat ho, a já jsem řekl, že ano, že musím najít ten drahokam, a pak Raistlin položil knížku a přišel ke mně a obrátil mi všechny kapsy, a věřila bys tomu? Ten drahokam byl tam!“

Tas se musel nadechnout, ale hned pokračoval. „Byl jsem opravdu rád, že jsem ho našel, a řekl jsem, že ho odnesu zpátky Flintoví, ale Raistlin řekl, že ne, že ho Flintoví odnese po večeři a já mám jít pryč a dát mu teď pokoj. Řekl jsem, že asi stejně počkám na Karamona, protože jsem ho od včerejška neviděl. Raistlin se na mě podíval takovým tím pohledem, při kterém jednomu běhá mráz po zádech, a pak se zeptal, jestli bych šel, kdyby mě naučil jeden kouzelný trik. Řekl jsem mu, že bych *musel jít*, protože bych ho chtěl hned ukázat Flintoví.

Raistlin zvedl drahokam do výšky a řekl kouzelná slova a udělal duhu! Pak mi ukázal, jak podržet drahokam ve světle, a naučil mě kouzelná slova *a já* jsem udělal duhu! Naučil mě ještě jeden kouzelný trik. Počkej, hned ti ho ukážu.“

Zvedl křišťál do světla tak, že procházelo skrz a paprsek dopadal na podlahu. Tas odstrčil kožešinové koberečky, až byl vidět led. Držel krystal nehybně a zaostřil paprsek na led. Světlo zasáhlo led a ten se začal rozpouštět. Děti se užasle zajíkly.

„Vidíš?“ řekl Tas pyšně. „Kouzlo! Když jsem to ukazoval Flintoví, zapálil jsem ubrus.“

Laurana skryla úsměv. Nebylo to žádné kouzlo. Elfové používali hranoly od doby, co existovali elfové a krystaly, oheň a duha.

Oheň a duha.

Laurana se zahleděla na tající led a najednou věděla, jak může Ledový lid porazit nepřátele.

Vstala. Nejdřív ji napadlo, že to řekne ostatním, ale pak si to rozmyslela. Co to vlastně dělá? Ona, elfská dívka, má zkušeným solamnijským válečníkům vykládat, jak bojovat? Neposlouchali by ji. A co hůř, vysmáli by se jí. A byla tu i další potíž. Nápad závisí na víře v bohy. Je její víra dostatečně silná? Vsadí na ni život i životy přátel a Ledového lidu?

Laurana se pomalu vrátila. Představila si, jak promlouvá, a najednou se jí udělalo mdlo, jako když poprvé hrála na harfu pro hosty svých rodičů. Nepamatovala si nic z toho představení, jen to, že potom zvracela. Od matčiny smrti Laurana vystupovala jako hostitelka. Nesčetněkrát hrála hostům, mluvila před hodnostáři a později promlouvala ke shromážděným uprchlíkům a nebyla z toho nervózní, snad proto, že vždycky stála v otcově nebo Elistanově stínu. Ale jestli se ozve teď, bude muset stát sama za sebe, na přímém slunci.

Mlč, hlupačko, plísnila se Laurana a byla odhodlaná poslechnout se. Pak si ale vzpomněla na Sturma, jak jí říkal, že má stát za tím, čemu věří.

„Vím, jak zaútočit na Hrad na Ledové stěně," řekla, a když se na ni všichni užasle zadívali, napjatě dodala, zaskočená vlastní odvahou: „S pomocí bohů přinutíme hrad, aby na sebe zaútočil sám."

10.

Až moc dobrý kůň. Takhisisin kněz.

Kitiara jela celou noc. Kůň Salaha Chána několik dní umíral nudou ve stáji a teď si užíval cval. Kitiara mu čas od času přitáhla uzdu, aby ho úplně nevyčerpala. Měli před sebou dalekou cestu. Hrad Dargaard byl odsud stovky mil daleko a nebezpečí číhalo za každým křovím a hlídalo na každé křižovatce.

Zatímco jeli, pokoušela se spočítat, kdy se přijde na to, že je pryč. Doufala, že za svítání, až nastane čas popravy, ale ve zmatku po zničení Temného opatství si nemohla být jistá. Draci roznesou novinu o jejím útěku široko daleko. Zpráva se rychle rozšíří.

Jedinou výhodou bylo, že Ariakas bude počítat s tím, že Kitiara zamíří do Solamnie, spojí se s modrým velitelstvím a povede proti němu vzpouru. To by na jejím místě udělal on. Soustředí pátrání na cesty do Solamnie. Lovci odměn budou zklamaní, Kitiara nemířila na západ. Jela na sever do prokleté říše známé jako Nocov, do země, kam nikdo nezajde, pokud nemá sebevražedné sklony nebo mimořádně dobrý důvod nebýt nikde jinde.

Kdysi byl Nocov součástí Solamnie a říkalo se mu Rytířov. Bývala to krajina zarostlá lesy, drsná a hornatá. Nehodila se k obdělávání půdy a v době Pohromy byla velmi řídce osídlená. Vládl tu bohatý a vlivný Rytíř růže, Pán Loren Soth. Jeho rodový hrad stál v severní části Dargaardských hor. Byl postavený tak, aby připomínal růži, a považovali ho za architektonický div. Rodinná legenda pravila, že si Sothův dědeček přivedl ke stavbě hradu trpasličího stavitele a že výstavba trvala sto let. Kolem hradu

vyrostlo město Dargaard, ale většina ostatních osad v Rytířově stála podél řeky a čile se živila mletím, těžbou dřeva a rybolovem.

Pohroma Rytířov zničila. Zemětřesení roztrhalo hory. Řeka se vylila ze břehů a na některých místech změnila koryto. Všechny osady kolem řeky byly zničeny. Mnohé životy byly ztraceny a obživa zničena.

Lidi v ostatních oblastech Solamnie katastrofa také těžce zasáhla. Soustředili se na vlastní přežití a nestarali se o to, co se děje v Rytířově. Většinou se věřilo, že si místní vládce s problémy nějak poradí.

Z Rytířova vyklopýtali přeživší a vyprávěli podivné a děsivé příběhy. Kdysi velkolepý hrad Dargaard byl zničen, a to nebylo nejhorší. Na hradě se stala vražda; hradní paní a její malé dítě zahynuly strašlivou smrtí v požáru, který zachvátil onen podivuhodný hrad a zanechal ho zčernalý a zhroucený. Říkalo se, že žena posledním dechem proklela muže, který mohl ji i dítě zachránit, ale v záchvatu žárlivosti a vzteku odešel a nechal je zemřít v plamenech.

Pán Loren Soth, kdysi hrdý a ušlechtilý Rytíř růže, teď byl rytířem smrti, prokletým k životu v temné říši nemrtvých. Noc co noc mu kvílivé hlasy elfek, které s ním sdílely kletbu, opakovaly příběh jeho tragického pádu. Kostliví válečníci v ohněm zčernalé zbroji, poskvrněné jejich vlastní krví, museli pro svého pána držet věčnou stráž na rozpadajících se hradbách a v zuřivosti zabíjeli každou živou bytost, která se jim postavila.

Bohové světla Pána Sotha odsoudili k těmto mukám a přinutili ho neustále přemýšlet o vlastní vině. Doufali, že rytíř nakonec požádá o odpuštění, o záchranu. Takhisis ho chtěla získat na svou stranu a darovala mu mocná kouzla v naději, že ho přesvědčí, ať se ke spáse obrátí zády a slouží jí. Soth se však očividně obrátil zády ke všem bohům, dobrým i zlým, a nevyrazil na pochod děsit svět, jak Takhisis doufala. Zůstával ve své tvrzi, ponořený ve vlastních myšlenkách, děsivý a nemilosrdně vraždící všechny, kdo se ho odvážili rušit.

Takové zprávy přicházely z Rytířova. Nejdřív jim věřil málokdo, ale z temného kraje přicházely další zvěsti a vyprávěly stejný příběh. Město Dargaard, které uniklo Pohromě relativně nedotčené, zůstalo

opuštěné; jeho obyvatelé v hrůze uprchli a přísahali, že už se tam nikdy nevrátí. S příběhy o děsivých bánší a nemrtvých válečnících se však objevovaly i příběhy o pohádkovém pokladu, nepředstavitelném bohatství ukrytém ve sklepeních hradu. Mnoho hrabivců a dobrodruhů putovalo do Dargaardu hledat bohatství a slávu. Vrátili se však jen ti, koho tak vyděsil pohled na zčernalé hradby a zhroucené věže, že se k hradu vůbec nepřiblížili. Země získala tak zlou pověst, že ji překřtili na Nocov. Časem už jí tak říkali všude a je tak označena i na mapách.

Pána Sotha nikdy nikdo neviděl nebo alespoň nikdo nepřežil, aby o tom mohl vyprávět. Je rytíř smrti jen mýtus, výtvor matek, které chtějí postrašit děti, aby byly hodné? Nebo je snad příběh výplod bujné fantazie nějakého šotka? Anebo doopravdy existuje?

Kitiara by takovéhle bláznivé smyšlenky brala na lehkou váhu nebýt Královny Takhisis, která ji vytrvale pobízela, ať se tam vypraví, a ještě z jednoho důvodu. Kitiařin otec Gregor Uth-Matar se kdysi vysmál „babskému strašení“ a vypravil se tam, zlákaný příběhy o nevýslovném bohatství. Byl jeden z mála, kdo se z Nocova vrátili, a otevřeně přiznal, že to bylo jen díky pudu sebezáchovy, který ho přesvědčil, že takové nebezpečí nestojí za žádné peníze. Vždycky o cestě do Nocova žertoval, ale když z něj Kit jako malé děvčátko loudila podrobnosti, řekl jí Gregor, že některé věci je lepší zapomenout. Smál se, když to říkal, ale v očích měl stín, který tam předtím neviděla a nikdy na něj nezapomněla.

A ona teď jede do té děsivé země, do domova živých i mrtvých, do doupěte zoufalých a nebezpečných, kteří se museli ukrýt v Nocově, protože všude jinde byli lovnou zvěří.

O tom Kitiara uvažovala oné noci na koňském hřbetě. Myslela na otce a vzpomínala na děsivé příběhy, které slýchala. Nedaleko od Neraky narazila na křižovatku. Jedna cesta vedla na západ, druhá na sever. Kit přitáhla koni uzdu. Podívala se k západu, k Mráčkoví, který už dotrucoval a teď se diví, co se jí stalo. Velmi ji lákalo vydat se na západ, vrátit se ke svým jednotkám a postavit se Ariakasovi. Udělat přesně to, čeho se císař bál.

Zvážila tu možnost, přinutila se o tom přemýšlet. Byla si jistá, že by se Mráček postavil na její stranu. Nemohla se však spolehnout na

ostatní modré draky. Královna Takhisis by se na ni rozhněvala, že porušila přísahu, a otočila by se k ní zády. Modří draci by nešli proti Královně. Kitiařiny jednotky by se rozdělily. Zhruba polovinu by jich shromáždila pod svým praporem, ostatní by dezertovali. Pohledný Bakaris by se k ní přidal, ale nebyl zase až tak důvěryhodný. Kdyby mu nabídli dost peněz, v mžiku by se obrátil proti ní.

Kitiara se v sedle zavrtěla. Ještě tu byl jeden důvod, ten nejdůležitější, proč se nevydá na západ. Kitiara Uth-Matar by mohla porušit přísahu Královně, ale nemohla porušit slib, který dala sama sobě. Přísahala si, že se k Ariakasovi vrátí jako vítěz, silná a mocná, aby se jí neodvážil zkřížit cestu. Aby toho mohla dosáhnout, potřebuje silného a mocného spojence. Takového spojence jako Pán Soth. Je to buď vítězství, nebo smrt.

Odjela na sever.

* * *

Přišlo jitro, jasné a chladné, a Kit si uvědomila, že s koněm bude problém. Nádherný hřebec s inkoustově černou, lesklou srstí, dlouhou hřívou a mohutnými svaly byl očividně vzácné zvíře. Lidé se zastavovali a obdivně na něj hleděli. Pak se podívali na jezdce, na Kit, oblečenou znovu jen ve vycpávané košili pod zbroj. Dýkou přeřezala nitě výšivky, už tak omšelé. Neměla plášť a bez něj v tomhle počasí působila ještě ošuntěleji. Kdokoliv spatřil nádherného koně, se okamžitě podivil, jak si otrhaný žoldák jako ona může opatřit tak nádherné a ušlechtilé zvíře. Každý, koho potkala, si vzácného koně se žebráckým jezdcem určitě zapamatoval.

Krt sjela z hlavní cesty a ukryla se v lese. Prohledala okolí, až našla mělkou dolinu, kde mohla koně přivázat. Po tom, co prožila, byla vyčerpaná a potřebovala se vyspat. Když usínala, přemýšlela o koni. Pojmenovala ho Větrník. Potřebovala jeho sílu a vytrvalost, aby ji odvezl do Nocova. Potřebovala jeho rychlost, kdyby ji pronásledovali Ariakasovi lidé. Musí najít způsob, jak na něm otevřeně jet po cestě a neupoutávat na sebe pozornost.

Mysl jí pracovala i ve spánku a Kit se v podvečer probudila

odpočatá a doufala, že i s řešením.

Nechala koně ukrytého v lese a postarala se, aby vypadala ještě hůř. Zašpinila si tvář blátem, setřásla si vlasy do očí a vrátila se k hlavní cestě. Pořád byla příliš blízko Neraky; když kolem propochodovala k městu jednotka goblinů, rozbušilo se jí srdce. Přikrčila se za stromem a gobliní vojáci ji minuli a nevšimli si jí.

Pak se přiblížila obchodní karavana, ale hlídalo ji několik dobře ozbrojených žoldnéřů. Nechala ji projít. Blížila se noc a proud poutníků se tenčil. Kit byla čím dál neklidnější a netrpělivější. Plýtvá drahocenným časem. Zrovna se odhodlávala riskovat jízdu tak, jak byla, když se konečně objevil poutník, jakého toužila potkat – Takhisisin kněz, očividně vysoce postavený, možná spiritor. Kolem krku se mu na těžkém zlatém řetězu okázale houpal velký medailon božstva. Měl černé sametové roucho a plášť z jehněčí vlny nejlepší kvality. Prsty mu zdobily zlaté prsteny s černými jantary a onyxy. Sedlo i koňská výstroj byly z drahé, ručně obrobené kůže.

Byl to malý muž, zavalitý a zdravě červený. Na rozdíl od temných kněží v chrámu si očividně užíval jídlo i víno. Neměl jinou zbraň než jezdecký bič. Kit čekala, kdy se objeví ozbrojený doprovod, ale nikdo nedorazil. Neslyšela údery podkov. Přestože jel kněz po cestách blízko Neraky sám, zdálo se, že si nedělá starosti. Kit se tomu měla podivit, ale spěchala a tahle oběť byla příliš dokonalá, aby si ji nechala vyklouznout.

Když se kněz přiblížil, Kit se vynořila zpoza stromu. Se skloněnou hlavou, aby jí nebylo vidět do tváře, odkulhala ke knězi a natáhla ruku.

„Prosím, temný otče,“ řekla chraplavě, „dejte ocelek vojákovi zraněnému při službě naší Královně.“

Kněz se po ní zlověstně podíval a výhružně zvedl bič.

„Nic ti nedám, mizerný pse,“ řekl neomaleně. „Vojákům našich jednotek se nesluší žebrat. Seber svou mizernou kůži a ztrať se z veřejné cesty!“

„Prosím, otče,“ zafňukala Kitiara.

Kněz po ní šlehl jezdeckým bičem. Mířil na hlavu a minul, ale Kit vykřikla a přepadla dozadu, jako by ji zasáhl.

Kněz projel bez mrknutí oka kolem. Kit okamžik počkala, aby se

ujistila, že je sám a nejedou za ním stráže. Když na cestě nikoho neviděla, rychle a tiše se za ním rozběhla. Skočila, vyšvihla se koni za zadek, chytila kněze rukou kolem krku a přiložila mu nůž na hrdlo.

Kněze to naprosto zaskočilo. Když ucítil dotek oceli, zalapal po dechu a ztuhl.

„Pěkně jsem tě poprosila, temný otče," řekla Kit káravě. „Odmítl jsi mi cokoliv dát, takže teď na tom trvám. Nepodříznu ti krk jen proto, že jsi služebník Temné královny, takže jí za to můžeš poděkovat. A teď dolů z koně."

Přesunula nůž muži pod žebra a šťouchla ho. Cítila, jak se zavalité tělo třese, a myslela si, že je to strach. Temný kněz mrzutě sesedl. Kitiara hbitě sklouzla z koně a přistála na zemi za ním. Kněz se začal otáčet, ale Kitiara mu podkopla nohy a on zasténal a svalil se.

„Dej sem peníze," začala Kit.

K jejímu úžasu kněz znovu vyskočil na nohy. Sevřel medailon, zvedl ho před sebe a vztekle zařval: „Kéž Královna Takhisis slyší mou modlitbu a vysuší tvé srdce. Kéž ti stáhne maso z kostí, vysaje dech z těla a úplně tě zničí!"

Ochablé tělo se mu třáslo vzteky a hlas zněl sebejistě. Nepochyboval, že mu temná bohyně odpoví, a na kratičký, děsivý okamžik nepochybovala ani Kitiara. Večerní vzduch zajiskřil mocí modlitby a Kit se přikrčila a čekala, kdy ji zasáhne Takhisisin hněv.

Nic se nestalo.

Praskání utichlo a vytratilo se. Kitiařino tělo zůstalo nedotčené. Srdce dál bilo. Dýchala.

Kit zvedla hlavu. Kněz pořád držel medailon, ale začínal se tvářit nejistě. „Takhisis!" vykřikl a v hlase mu zazněla panika, „vysuš srdce téhle ničemnice a stáhni jí maso…"

Kitiara vybuchla smíchy.

„Jestli chceš zastavit *mě,* temný otče, vzýváš špatného boha. Příště zkus Paladina. Teď si sundej roucho. Chci tvůj opasek, šperky a tučný váček. Rychle!"

Na důraz svých slov ho šťouchla nožem do břicha. Kněz si strhl řetěz a prsteny a hodil jí je k nohám. Pak zůstal zamračeně stát proti

ní, s rukama zkříženýma na hrudi, a mračil se.

„Temný otče, jediný důvod, proč jsem tě ještě nepropíchla, je, že nechci zničit ty teplé šaty," řekla Kit.

Byla nervózní, bála se, že se někdo objeví. Přikročila blíž a namířila mu nůž na krk.

„Ale jestli mě k tomu přinutíš…"

Temný kněz jí hodil na hlavu váček a pak si s kletbami ke všem temným bohům, na které si dokázal vzpomenout, stáhl roucho přes hlavu. Kit ho sbalila do ranečku a svázala peníze a šperky dovnitř roucha a pláště. Plácla koně po zadku, takže se zvíře rozběhlo po cestě, a nechala temného kněze stát roztřeseného ve spodkách a svolávat na ni kletby.

Kit se zasmála a vklouzla do lesa. Prošla hustým křovím k místu, kde ukrývala Větrníka. Když kněze naposledy zahlédla, utíkal po cestě a hlasitě volal na svého koně. Kit předtím viděla stopy biče na koňském krku a tušila, že zvíře nebude mít chuť zastavit a čekat na něj.

Kitiara si navlékla přepychové roucho vysoce postaveného kněze přes svoje oblečení a pověsila si na krk zlatý řetěz s Královniným medailonem. Knězovy prsteny jí byly příliš volné, a tak je uložila do váčku plného ocelových mincí.

„Jak vypadám?" zeptala se Větrníka a zapózovala pro něj. Zdálo se, že kůň souhlasí. Možná i on v duchu viděl nejlepší hostince, nejjemnější oves a nejteplejší stáje.

Kitiara se z mizerného žoldáka proměnila v bohatého kněze Takhisis. Nikoho nenapadne ptát se, kde vzala tak drahocenného koně. Může jet po hlavních cestách za dne. Může spát v opravdových postelích a netrávit noci v roklích. Její pronásledovatelé budou hledat zrádného velmistra, válečnici. Nenapadne je dívat se po vysoce postaveném spiritorovi. Nešťastný kněz povypráví příběh prvnímu soudci, na kterého narazí, ale pokud kněz věděl, okradla ho žebrácká, nebo snad možná, protože se zmínila o Paladinovi, služebnice boha světla.

Kitiara se od srdce zasmála. Dala si dobré jídlo – knězovu večeři – a nasedla na koně. Vyjeli na sever. Jedno nebezpečí nechala za sebou.

Bohužel měla spoustu času přemýšlet o opravdové hrůze, která ležela před ní.

11.

Ledobijec. Ustanovení panoše.

Lauranin nápad, jak zaútočit na Hrad na Ledové stěně, způsobil poprask. Rytíři byli proti, její přátelé pro, Harald měl pochybnosti, ale zaujalo ho to. Celý den a noc strávili tím, že se přeli. Harald nakonec souhlasil, hlavně proto, že s tím souhlasil Raggart Starší, ale částečně i proto, že Derek byl proti. Derek stroze prohlásil, že žádný voják s trochou zdravého rozumu nevyrazí do bitvy ozbrojený jen vírou v bohy, kteří se prokázali jako nedůvěryhodní, pokud tedy vůbec existují. On s tím nehodlá mít nic společného.

Brian musel připustit, že v téhle věci dává za pravdu Derekovi. Lauranin plán byl chytrý, ale závisel na bozích, a dokonce i Elistan řekl, že jim nemůže zaručit, že se bohové do boje zapojí.

„Ale vy chcete riskovat život, protože věříte v bohy, s mizivou nadějí, že by vám *mohli* přijít na pomoc," podotkl Aran a zdvořile nabídl láhev ostatním, než si ji sám přiložil k ústům.

„To jsem neřekl. Řekl jsem, že věřím, že nám bohové pomohou," odvětil Elistan.

„Ale jedním dechem říkáte, že nemůžete slíbit, že to opravdu udělají," dohadoval se s ním Aran dobrosrdečně.

„Nikdy bych si nedovolil mluvit za bohy," řekl Elistan. „Požádám je pokorně o pomoc, a pokud to budou považovat za správné, poskytnou nám ji. Pokud nám z nějakého důvodu odmítnou pomoci, přijmu jejich rozhodnutí, neboť oni vědí, co je nejlepší."

Aran se zasmál: „Dáváte bohům šanci. Jestli vám pomůžou, slíznou smetanu, a když ne, dodáte omluvy."

„Dovolte, abych vám to zkusil vysvětlit," usmál se Elistan. „Říkal

jste, že máte milovaného synovce, kterému je pět. Řekněme, že vás to dítě poprosí, abyste mu dovolil pohrát si s mečem. Dáte mu, co chce?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Aran.

„Máte synovce velmi rád. Chcete, aby byl šťastný, a přesto mu to odepřete. Proč?“

„Protože je to dítě. Meč je pro něho hračka. Ještě nemá dost rozumu, aby chápal, jak je nebezpečný pro něj i pro ostatní kolem.“ Aran se zazubil. „Vím, co chcete říct, pane. Tvrdíte, že to je důvod, proč nám bohové nedají vše, oč požádáme. Mohli bychom se navzájem pokrájet na kousky.“

„Zajistit nám splnění všech našich přání a tužeb by bylo totéž jako dovolit malému dítěti, aby si hrálo s vaším mečem. Neznáme boží plány a nevíme, jakou roli v nich hrajeme. A tak prosíme s vírou a nadějí, že dostaneme, po čem toužíme, ale pokud ne, věříme, že bohové vědí, co je pro nás nejlepší. Přijmeme boží vůli a jdeme dál.“

Aran nad tím zapřemýšlel a spláchl to lokem z láhve, ale stále vrtěl hlavou.

„Ty v ty bohy věříš?“ zeptal se Sturma.

„Ano,“ vážně odvětil Sturm.

„Věříš, že bohové doopravdy vědí, co je pro tebe nejlepší?“

„Mám důkaz,“ řekl Sturm. „Když jsme byli v Thorbardinu a hledali Charasovo kladivo, modlil jsem se, aby ho bohové dali mně. Chtěl jsem posvátné kladivo, abych mohl vykovat legendární dračí kopí. Aspoň jsem si to říkal. Hněval jsem se na bohy, když jsem viděl, že se rozhodli dát kladivo trpaslíkům.“

„Pořád jsi kvůli tomu naštvaný!“ potřásl hlavou Flint.

Sturm se hořce usmál. „Možná ano. Dodneška nechápu, proč přišlo bohům vhodné nechat kladivo v trpasličím království, když ho tolik potřebujeme. Ale vím, proč ho bohové nesvěřili mně. Uvědomil jsem si, že nechci kladivo pro dobro lidí, ale pro své vlastní. Chtěl jsem kladivo, protože by mi přineslo úctu a slávu. Ke své hanbě přiznávám, že jsem zašel tak daleko, že jsem se připojil k nečestnému plánu, jak si kladivo udržet a ošidit trpaslíky.

Když jsem si uvědomil, co jsem udělal, požádal jsem bohy o odpuštění. Rád bych si myslel, že bych použil kladivo k dobrému, ale

nevím. Když jsem byl ochoten klesnout tak nízko proto, abych ho získal, možná bych klesl ještě hlouběji. Bohové mi nedali to, co jsem si myslel, že chci. Dali mi větší dar – poznal jsem sám sebe, svoje slabosti a poklesky. Den po dni se snažím tyto chyby překonat a s pomocí bohů i svých přátel se stát lepším mužem.“

Brian se při Sturmově řeči díval na Dereka, obzvlášť když Sturm mluvil o tom, že chtěl kladivo pro vlastní slávu. Derek však neposlouchal. Pořád se ještě dohadoval s Haraldem a pokoušel se náčelníka přesvědčit, aby se připojil k jeho plánu. Snad to bylo dobře, že Derek neslyšel Sturmovo doznání. Jeho mínění o Sturmovi, které bylo i tak mizerné, by kleslo pod úroveň mořské hladiny.

Aran se Elistana dál vyptával na bohy, ptal se na jejich jména a jak se Mišakal liší od Chislev a proč jsou tu i bohové neutrality, o kterých mluvila Lilit, a jak je udržována rovnováha světa. Aran pozorně naslouchal Elistanovým odpovědím, přestože Brian tušil, že jeho zájem o nově nalezené bohy je čistě akademický. Brian si nedovedl představit, jak cynický Aran přijímá náboženství.

Derek ostře zvedl hlas a ukončil rozhovor. „Cekáte, že svěřím úspěch své mise dvěma starcům a hloupým nápadům nějakého děvčete? Jste blázen!“

Harald vstal a podíval se na Dereka svrchu: „Sílený, nebo ne, jestli chcete, aby mí lidé zaútočili na hrad, pane rytíři, tak to uděláme po mém – nebo spíš tak, jak navrhla elfka. Zítra za úsvitu.“

Harald odešel. V Derekovi to vřelo rozčilením, ale nemohl vůbec nic dělat. Buď mohl nabídku přijmout, nebo na misi zapomenout. Brian si v duchu povzdechl.

Najednou ho napadla nevítaná myšlenka. Nikdo o dračím jablku nic neví. Co když se ukáže, že je to zlá věc? Odnesl by ho Derek do Solamnie, jen aby uspokojil vlastní ctižádost? Brian měl nepříjemný pocit, že ano.

Podíval se na Sturma, na muže, který upřímně připustil slabost a otevřeně mluvil o svých chybách a omylech. Pak ho srovnal s Derekem, Rytířem růže, osvědčeným v boji, smělém a sebejistém – s mužem, který by se zdráhal připustit, že má nějaké chyby, odmítl by přiznat slabost.

Určitě je to rytíř? zeptal se jednou šotek.

Z mnoha hledisek byl Sturm skutečnější rytíř než Derek z Korunní Stráže. Sturm se všemi svými slabostmi, chybami a pochybnostmi se každodenně snažil žít podle vysokých rytířských ideálů. Sturm se nevydal na výpravu hledat dračí jablko. Přišel sem, protože si Derek dělal nárok na šotka a Sturm by neopustil přítele. Zatímco Derek, jak Brian věděl, by obětoval šotka, Ledový lid, kohokoliv včetně přátel, aby získal, co chtěl. Derek by řekl (a snad by tomu i věřil), že to dělá pro dobro celého lidstva, ale Brian se bál, že to dělá jen pro dobro Dereka z Korunní Stráže.

Derek vyšel z náčelnického stanu rozzuřený. Aran šel za Derekem, aby ho zkusil uklidnit. Harald, Raggart a Elistan spolu s Gilthanasem a Lauranou odešli do stanu, který teď Raggart určil bohům, probrat plány na zítřejší útok na hrad. Tasslehoffa nikdo neviděl už hodiny a Flint, který si byl jistý, že šotek spadl do nějaké díry v ledu, prohlásil, že se po něm půjde podívat.

Brian měl nápad ohledně Ostromeče. Derek bude zuřit a nejspíš se navždy obrátí proti němu, ale Brian cítil, že je to správná věc. Brian měl jedinou pochybnost, jedinou otázku, kterou chtěl Sturmovi položit, než uvede plán do pohybu. Sturm se právě chystal vyrazit s Flintem hledat šotka, když ho Brian zastavil.

„Sturme," řekl Brian, „mohl bych s tebou chvíli mluvit soukromě?"

Flint prohlásil, že mizerného šotka najde sám, a nechal Sturma s Brianem o samotě. Brianův stan byl obsazený, a tak Brian požádal Sturma, jestli mohou jít do jeho.

„Chci se tě na něco zeptat," řekl Brian, když se usadili na kožešiny. „Není to moje věc a je to nemístná otázka. Máš plné právo rozhněvat se, že se ptám. Pochopím to. Taky pochopím, jestli mi odmítneš odpovědět."

Sturm se tvářil vážně, ale naznačil Brianovi, ať pokračuje.

„Proč jsi lhal přátelům o tom, že jsi rytíř? Než odpovíš," řekl a varovně zvedl ruku, „viděl jsem, že si tě tví přátelé váží a respektují tě. Vím, že by v tom pro ně nebyl žádný rozdíl, jestli jsi rytíř, nebo ne. Souhlasíš, že je to tak?"

„Ano, je to tak," tiše řekl Sturm, tak tiše, že se Brian musel naklonit, aby ho slyšel.

„A když zjistili, žes jsi lhal, nic se tím nezměnilo. Stále tě obdivují, důvěřují ti a vzhlížejí k tobě.“

Sturm sklonil hlavu a zakryl si oči dlaní. City mu nedovolily promluvit.

„Tak proč ta lež?“ zeptal se jemně Brian.

Sturm zvedl hlavu. Byl bledý a napjatý, ale když promluvil, usmíval se. „Můžu ti říct jen to, že jsem jim nikdy nelhal. Víš, nikdy jsem jim přímo neřekl, že jsem rytíř. Ale nechal jsem je, ať tomu věří. Nosil jsem zbroj. Mluvil jsem o rytířstvu. Když o mně někdo mluvil jako o rytíři, nepopřel jsem to.“

Odmlčel se a zamyšleně se zahleděl do vzpomínek. „Kdyby se mě Tanis zeptal, když jsem se vrátil, ‚Sturme, ty jsi teď Rytíř ze Solamnie?‘, asi bych našel sílu říct mu, že mě odmítli.“

„Neprávem,“ prohlásil pevně Brian.

Sturm vypadal překvapeně. Odsud podporu nečekal.

„Prosím, vysvětli mi to do konce,“ pobídl ho Brian. „Nemysli, že se ptám z pýchy nebo prázdné zvědavosti. Pokouším se něco si přebrat.“

Sturma to lehce zmátlo, ale pokračoval. „Tanis se mě nezeptal. On i ostatní přátelé považovali za jisté, že jsem rytíř. Než jsem to mohl dát do pořádku, vypuklo peklo. Objevila se hůl z modrého křišťálu a hobgoblini a paní, kterou bylo třeba chránit. Naše životy se v okamžiku změnily, a když přišel čas, kdy jsem mohl říct přátelům pravdu, bylo pozdě. Pravda by všechno zkomplikovala.

A taky tu byla má hrdost.“ Sturm se zamračil. „Nechtěl jsem snášet Raistlinův samolibý vítězoslavný výraz, jeho jedovaté poznámky.“

Sturm si povzdechl. Hlas mu změkl a zdálo se, že mluví sám k sobě, jako by tu Brian ani nebyl. „A tolik jsem toužil být rytířem. Nedokázal jsem se toho vzdát. Přísahal jsem, že toho budu hoden. Musíš mi věřit. Přísahal jsem, že nikdy neudělám nic, čím bych rytířstvo zneuctil. Věřil jsem, že když budu žít jako rytíř, nějak tu lež napravím. Vím, že jsem udělal špatnou věc, a hluboce se za to stydím. Navždy jsem si zničil naději, že se stanu rytířem. Přijímám to jako trest. Ale bude-li to vůle bohů, doufám, že jednoho dne stanu před Radou, přiznám své hříchy a požádám o odpuštění.“

„Myslím, že jsi víc rytíř než mnozí z nás, kdo nosí rytířský titul,“ tiše řekl Brian.

Sturm jen zavrtěl hlavou a usmál se. Chtěl něco říct, ale přerušil ho Flint, který vrazil hlavu do stanu a zařval: „Ten zatracený šotek! Tomu bys nevěřil, co provedl *tentokrát.* Radši pojď.“

Sturm se omluvil a odspěchal zachraňovat Tase z nejnovějších nesnází. Brian zůstal ve stanu a přemýšlel. Nakonec se rozhodl. Udělá to, i když s ním Derek už asi nikdy nepromluví.

* * *

Té noci Ledový lid uspořádal oslavu na počest bohů a prosil o požehnání pro útok na Hrad na Ledové stěně. Derek reptal, že se nejspíš bude muset zúčastnit, jinak by urazil hostitele, ale zamračeně dodal, že se dlouho nezdrží. Aran prohlásil, že pokud jde o něj, těší se; má dobré oslavy rád. Brian se na oslavu taky těšil, ale z jiného důvodu.

Náčelnický stan byl vyklizený a udělali tu místo pro tanec. Několik starších se usadilo kolem ohromného bubnu a měkce na něj bubnovalo, zatímco Raggart Starší vyprávěl příběhy o starých bozích, které slyšel od svého otce a jeho otce. Stařec chvílemi vyprávěl, chvílemi prozpěvoval, a dokonce udělal i pár tanečních kroků. Pak nastoupil Raggart Mladší a vyprávěl příběhy o hrdinech z dávných bitev, aby posílil srdce válečníků. Když skončil, Tasslehoff, který měl modré oko, ale jinak byl v pořádku, zazpíval neslušnou písničku o tom, že jeho pravou láskou je plachetnice, čímž Ledový lid zcela zmátl, i když mu ze zdvořilosti zatleskali.

Gilthanas si půjčil flétnu z velrybí kosti a zahrál píseň, která jako by s sebou přinesla teplý, jemný vánek s vůní jarních květů. Elfova píseň byla tak kouzelná, že náčelnický stan, zamlžený kouřem z hořící rašeliny a silným pachem ryb, náhle zavoněl bezem a jarní trávou.

Když skončil zpěv a vyprávění příběhů a všichni se najedli a napili, Raggart Starší zvedl ruce, aby je utišil. To chvíli trvalo, protože děti a šotek byli rozjaření a nemohli se uklidnit. Nakonec se však ve stanu rozhostilo ticho. Ledový lid hleděl na Raggarta s

očekáváním; věděl, co se stane. Derek zamumlal, že by už měli jít, ale Aran ani Brian se nehnuli, a tak musel zůstat.

Raggart Starší sáhl dolů pro jakousi věc zavinutou v bílé kožešině, která mu ležela u nohou. Zvedl ji v obou rukou a podržel před sebou. Tiše něco řekl vnukovi, Raggartovi Mladšímu, a opatrně rozvázal kožené řemínky, které držely kožešinu. Kožešina sklouzla a věc se zaleskla ve světle ohně.

Ledový lid tiše vzdychl a všichni povstali. Hosté taky vstali, jakmile pochopili, že se to od nich čeká.

„Co je to?“ vyptával se Tasslehoff, který stál na špičkách a natahoval krk. „Nic nevidím!“

„Válečná sekera vytesaná z ledu,“ užasle odvětil Sturm.

„Opravdu? Z ledu? Flintě, vysaď mě!“ vykřikl šotek, položil Flintoví ruce na ramena a chystal se na něj vyskočit.

„Žádné takové!“ prohlásil vztekle trpaslík a smetl šotkovy dlaně.

Raggart se zamračil nad vyrušením. Sturm Tase popadl a odtáhl ho dopředu, aby měl šotek dobrý výhled. Zároveň ho pořádně držel, protože viděl, jak se šotkovi svírají prsty touhou.

Raggart promluvil: „Dávno, pradávno, když byl svět ještě mladý, žil náš lid daleko odsud, v zemi vyprahlé a sežehnuté nelítostným mladým sluncem. Nebylo tam jídlo, nebyla tam voda. Naši lidé v horku chřadli a mnozí zemřeli. Nakonec už to náčelník nevydržel. Prosil bohy o pomoc a jeden z bohů, Bůh rybář, mu odpověděl. Věděl o zemi, která přetékala kožešinovou zvěří. Slíbil, že ukáže lidu cestu do oné země, neboť se bál, že se ji pokoušejí získat zlé bytosti. Byla tu však potíž – ona země znala jen krátké léto. Byla to země zimy, země sněhu a ledu.

Náčelník a jeho lid měli opravdu dost pálícího slunce, dusivého vedra a neustálého hladu. Souhlasili, že půjdou, a Bůh rybář jim dal oděv vhodný do chladu a naučil je, jak přežít za dlouhé zimy. Pak je zvedl v dlani a přenesl je do Ledových končin. Posledním darem, který jim bůh dal, bylo tajemství, jak dělat zbraně z ledu.

Ledobijce byly požehnány bohy, a dokonce i když se od nás bohové ve spravedlivém hněvu odvrátili, ti z nás, kdo čekali na jejich návrat, dál zhotovovali ledové zbraně, a přestože byli bohové pryč, jejich požehnání přetrvávalo, dokud přetrvávala naše víra v ně.

Je tradice, že v předvečer bitvy klerik, který ledobijce zhotovuje, nahlédne do každého srdce a vybere toho, kdo má umění i odvahu, moudrost i schopnost být velkým válečníkem. Tomu pak bohové darují ledobijec.“

Válečníci z Ledového lidu se seřadili po jedné straně náčelnického stanu a Harald pokynul hostům, aby se připojili.

Flint se zamračil a zavrtěl hlavou. „Pro Reorxe je dost dobrá čistá ocel a je dost dobrá i pro mě,“ řekl. „Nic ve zlém k Bohu rybáři,“ dodal chvatně.

Raggart se na trpaslíka usmál a přikývl. Laurana se nepostavila do řady, zůstala s Elistanem vedle Flinta. Sturm a Gilthanas zaujali místo v řadě, Sturm hlavně proto, aby mohl dohlédnout na Tasslehoffa. Brian, Derek a Aran se postavili na konec.

Raggart přešel podél řady se zbraní zavinutou v bílé kožešině. Prošel kolem válečníků Ledového lidu, kolem Gilthanase a Sturma a k šotkovu obrovskému zklamání pronesl třpytivou zbraň i kolem něj. Tasslehoff natáhl ruku a dotkl se jí.

„Au!“ Tas prudce stáhl prsty zpět. „Spálil jsem se o led!“ zavolal radostně. „Podívej, Sturme, led mě spálil! Jak je to možné?“

Sturm šotka utišil.

Raggart pokračoval dál ke třem rytířům.

Derek znechuceně zamumlal: „Co budu dělat se zbraní vyrobenou z ledu? Asi si ji budu muset vzít. Jinak by se mohli urazit. Pořád doufám, že náčelníka přesvědčím, abychom se drželi mého plánu.“

Raggart prošel kolem Arana, který si zbraň zvědavě prohlédl a připil jí ze své láhve. Klerik prošel kolem Briana a zamířil k Derekovi, ale i toho minul.

Raggart se zastavil a zamračil se. Rozhlédl se kolem a čelo se mu znovu vyhladilo. Odvrátil se od řady válečníků a přešel k Lauraně. S úklonou jí nabídl ledobijec.

Laurana se zajíkla: „To musí být omyl!“

„Vidím vysokou věž, modrého draka a jasně stříbrné kopí, jehož světlo je ztlumené velikým žalem,“ řekl Raggart. „Vidím rozbitou kouli a jinou kouli poskvrněnou krví zla. Vidím zlatou zbroj, zářící jako maják v čele bitvy. Bohové si tě vyvolili pro svůj dar.“

Raggart jí podával ledobijec. Laurana se užasle rozhlédla kolem, beze slov se ptala, co dělat. Sturm se na ni povzbudivě usmál a přikývl. Gilthanas se zamračil a zavrtěl hlavou. Elfské ženy cvičily se zbraněmi stejně jako muži, ale ženy nebojovaly, pokud nebyla situace zcela zoufalá, a žádná elfka by se nikdy nepostavila do čela mužů!

„Ber ji, Laurano!“ zvolal dychtivě Tasslehoff. „Ale opatrně. Spálila mě. Podívej na moje prsty!“

Flint si zbraň kriticky prohlédl. „Můžu říct, že je sekera dobře zpracovaná,“ prohlásil. „Potěžkej ji, děvče. Zkus, jaká je do ruky.“

Laurana se začervenala. „Odpusť, Raggarte. Jsem opravdu poctěna takovým darem. Ale mám hrozně divný pocit. Bojím se, že když si ji vezmu, chopím se osudu.“

„Možná ano,“ řekl Raggart.

„Ale to nechci,“ namítla Laurana.

„Hledáme svůj osud, dítě, ale nakonec si osud najde nás.“

Laurana pořád váhala.

Derek zamumlal Brianovi: „Jestli je potřeba důkaz, že je stařík cvok, tak teď ho máme.“

Mluvil solamnijsky a potichu, ale Laurana ho slyšela a rozuměla mu. Stiskla rty a zatvářila se odhodlaně. Natáhla ruku. Trochu ucukla v očekávání spalujícího chladu, ale sevřela ledobijec a vytáhla ho z kožešinového lůžka.

Laurana se uvolnila. Snadno zbraň udržela. Kupodivu nebyl led o nic chladnější než jílec ocelového meče. Zvedla sekeru ke světlu a obdivovala její krásu. Ledobijec byl vytvořený z křišťálově čistého ledu, vysekaný a vyleštěný tak, že byl úplně hladký, s jednoduchými, elegantními křivkami.

Zbraň vypadala veliká a těžká a Lauranini přátelé se trochu ošívali, čekali, že jí vyklouzne nebo ji stěží zvedne. K jejich úžasu však zbraň Lauraně přesně seděla.

„Vypadá to, že ji zhotovili pro mne,“ řekla s úžasem.

Raggart přikývl, jako by to bylo úplně samozřejmé. Poučil ji, jak se zbraní zacházet a starat se o ni, varoval ji, aby ji držela mimo přímé slunce a z dosahu tepla a ohně.

„Jinak se ledobijec roztopí, i když ne tak rychle jako obyčejný

led, neboť led, ze kterého děláme sekery, je požehnaný bohy a neobvykle silný a pevný," řekl jí.

Laurana poděkovala jemu i Ledovému lidu a nakonec poděkovala bohům. Schovala ledobijec do kožešiny a s ještě červenými tvářemi tiše požádala, ať oslavy pokračují. Bubny se znovu rozezněly, když Brian s tlukoucím srdcem zvedl ruku.

„Chci něco říct."

Bubny umlkly. Aran a Derek na něj užasle hleděli, protože věděli, jak jejich přítel nenávidí veřejné projevy. Všichni ostatní se na něj dívali srdečně a vyčkávali.

„Já… ehm…" Brian se musel odmlčet a odkašlat si a potom rychle pokračoval, aby už to měl za sebou. „Mezi námi je někdo, koho jsem během této výpravy dobře poznal. Byl jsem svědkem jeho odvahy. Byl jsem svědkem jeho poctivosti. Je ztělesněním cti. A tak," Brian se zhluboka nadechl, protože dobře věděl, jaké reakce se mu dostane, „tímto přijímám Sturma Ostromeče, syna Angriffa Ostromeče, za svého panoše."

Brianovi hořely tváře. Krev mu bušila v uších. Matně si uvědomoval zdvořilý potlesk Ledového lidu, který neměl ponětí, co to znamená. Nakonec se odvážil zvednout hlavu. Sturm byl bledý. Laurana, která seděla vedle něj, vřele tleskala. Gilthanas hrál na flétnu válečnickou melodii. Elistan Sturmovi cosi řekl a stiskl mu ruku. Sturmovi se vrátila do tváře barva a oči se mu zaleskly ve světle ohně.

„Jsi si tím jistý, můj pane?" zeptal se Sturm tiše. Významně se po straně podíval na Dereka, který se mračil a kypěl hněvem.

„Ano," řekl Brian a podal Sturmovi ruku. „Uvědomuješ si, jak ti to pomůže?"

Sturm přikývl a přerývaně řekl: „Ano, můj pane. Nedokážu říct, jak moc to pro mě znamená…" Hluboce se uklonil. „Jsem poctěn, můj pane. Nezklamu tě."

Víc ze sebe Sturm, přemožený city, nevypravil. Flint a Tasslehoff mu přišli blahopřát.

Laurana se naklonila a zeptala se Briana: „Slyšela jsem, jak říkáte, že to Sturmovi pomůže. Jak? Není už Sturm na panoše trochu starý? Myslela jsem, že panoši jsou chlapci, kteří slouží rytířům."

„Obvykle ano, ale neexistují věková omezení. Někteří muži zůstávají panoši celý život a jsou s tím spokojení. To, že jsem Sturma prohlásil za svého panoše, mu umožní podstoupit rytířské zkoušky, což by jinak nemohl.“

„Proč?“

„Protože jsem Sturma jmenoval za panoše, přestoupení, která by mu jinak zamezila vstoupit mezi rytířstvo, jsou teď zahlazena.“

Lauraně se na čele objevila malá zamračená vráska. „Jaká přestoupení mohl Sturm spáchat?“

Brian zaváhal, nechtěl o tom mluvit.

„Vím, že lhal, že je rytíř,“ řekla Laurana. „Řekl mi to. To jste myslel?“

Brian přikývl. Pak náčelnickým stanem prolétl závan studeného větru a ohně zablikaly. Derek vyrazil ven.

Laurana za ním ustaraně hleděla. „Chcete říct, že by toho Derek využil, aby se Sturm nemohl ucházet o rytířský titul.“

„Rozhodně,“ důrazně přikývl Brian. „Tím, že jsem ze Sturma udělal svého panoše, říkám Radě, že jsem usoudil, že by měl být jeho přečin odpuštěn a zapomenut. Derek nebude moci ani přijít s tím, že Sturm o svém rytířství lhal.“

Sturm trpělivě odpovídal na Tasslehoffovy otázky a sliboval mu, že jestli někdy pojede na turnaj, Tasslehoff mu ponese štít. Šotek zářil potěšením nad takovou poctou.

„Nemyslím, že Sturm lhal,“ řekla tiše Laurana.

„Vlastně ani já ne,“ řekl Brian.

Aran zašel potřást Sturmovi rukou a poblahopřát mu a pak došel za Brianem.

„Derek tě čeká venku,“ řekl mu do ucha.

„Je hodně naštvaný?“ zeptal se Brian.

„Počítám, že vzteky ohryzává ostří meče,“ řekl Aran vesele. Poplácal Briana po rameni. „Neboj se. Udělal jsi správnou věc. Řeknu to i nad tvým hrobem.“

„Díky,“ zamumlal Brian.

Začal tanec. Nejstarší vybubnovávali živý rytmus a zpívali. Mladí a staří vstali, utvořili kruh, vzali se za ruce a skláněli se, houpali a proplétali. Vtáhli do kola Lauranu, a přesvědčili dokonce i Flinta,

který klopýtal o vlastní nohy a k pobavení všech kolem zakopával. Brian si povzdechl a zamířil k východu.

Sturm ho zastavil: „Bojím se, že kvůli tomu budeš mít potíže s Derekem.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ řekl Brian a hořce se usmál.

„Tak to nech být,“ řekl Sturm vážně. „Nestojí to za…“

„Myslím, že stojí. Rytířstvo potřebuje muže, jako jsi ty, Sturme,“ řekl Brian. „Možná víc než muže, jako jsme my.“

Sturm chtě! ještě něco namítnout, ale Brian si odepjal opasek s mečem a podal mu ho. „Tady, panoši. Vyčisti a vylešti mi zbraň, než zítra vyjedeme do boje.“

Sturm zaváhal a pak meč s vděčným úsměvem přijal. „Ano, můj pane,“ řekl a uklonil se.

Brian vyšel do mrazivého větru vanoucího od ledovce. Viděl bledé obrysy za kruhem stanů. Vlci. Pozorovali je. Uvažoval, jestli má Raggart pravdu, jestli jsou to špehové. Rozhodně vypadali, že je sledují. Zachvěl se chladem a zjistil, že ho čeká další chlad v podobě zuřivosti.

„Udělal jsi to schválně, abys mě zdiskreditoval!“ obvinil ho Derek. „Udělal jsi to, abys zničil mou důvěryhodnost, abych vypadal jako hlupák!“

Brian užasl. Čekal skoro cokoliv, ale tohle ne. „To snad ne. Ty si myslíš, že jsem si vybral Sturma za panoše jenom proto, abych ti něco oplatil?“

„Samozřejmě,“ odsekl Derek. „Proč bys to jinak dělal? Ostromeč je lhář a dost možná i bastard. Bohové, to už sis rovnou mohl vybrat za panoše šotka! Nebo si to necháváš na zítřejší noc?“ vyštěkl jízlivě.

Brian zíral na Dereka tak šokované, že se nezmohl na slovo.

„Chci vás s Aranem oba ve stanu, než vyjde měsíc,“ pokračoval Derek. „Musíte si před zítřkem odpočinout. A řekni Ostromečovi, aby se mi taky hlásil. Jako panoš teď spadá pod mou pravomoc. Bude poslouchat mé rozkazy. Žádné další spolky s elfy proti mně. Pamatuj, co říkám – Ostromečovo první neuposlechnutí bude jeho poslední.“

Derek se otočil a odpochodoval ke stanu, který rytíři sdíleli. Boty na ledu křupaly a meč mu cinkal u boku.

Brian si hluboce povzdechl a vrátil se zpět do tepla a veselí náčelnického stanu. Koutkem oka viděl vlky, jak se plíží a kradou za okrajem tábora.

12.

Feal-Thas líčí past.
Derekovi se zdá o dracích.

akmile se Feal-Thas vrátil z Neraky do Hradu na Ledové stěně, poslal pro velitele drakoniánů a zeptal se, jestli v okolí zahlédli cizince. Drakoniáni ohlásili, že na dva strážné zaútočila skupina cizinců, včetně tří Solamnijskýcb rytířů. Rytíři a jejich společníci se schovávají v táboře Ledového lidu. Feal-Thas nepochyboval, že rytíře poslala Kitiara, v souladu s Ariakasovým plánem nastrčit jablko Solamnijcům.

Ariakas mu plán vysvětlil, když byl Feal-Thas v Nerace. Císař použil analogii o obléhatelích, házejících přes hradby nepřátelského města zdechliny nakažených zvířat, aby se obránci nakazili. Tady se Ariakas pokoušel o totéž, až na to, že místo morem nakažené krávy použijí dračí jablko. Rytíři odnesou dračí jablko do Solamnie a tam podlehnou jeho moci jako nešťastný král Lorac v Silvanestu.

Feal-Thas s plánem souhlasil. Nic jiného mu nezbylo. Ariakas držel Korunu moci. Takhisis ho milovala, zatímco s Feal-Thasem sotva mluvila. Feal-Thas se utěšoval tím, že nehody se stávají, obzvlášť rytířům, hledajícím slávu. Ariakas bude sotva moci obvinit Feal-Thase, když tihle Solamnijci skončí v dračím břiše.

A byla tu i další potíž, kterou Ariakas neuvážil, možná proto, že mu o ní Feal-Thas neřekl. Dračí jablko spřádalo vlastní plány a intriky.

Po stovky let, od doby, kdy se draci po porážce Temné královny rukou Humy Drakomora uložili k spánku, čekala dračí jablka, stvořená z esence draků, na Královnin návrat. Konečně zaslechla

Takhisisin hlas, jak volá ostatní draky.

A tohle jablko teď toužilo vymanit se z vězení a vrátit se do světa. Feal-Thas ho slyšel svůdně šeptat, byl však natolik rozumný, aby ho neposlouchal. Ale jiní, ti, kdo ho chtějí slyšet a chtějí mu věřit, mu budou naslouchat.

Když Feal-Thas vyslechl drakoniánovo hlášení, pospíšil si do Slídina doupěte, ujistit se, že jablko je v bezpečí. Bílá dračice dostala rozkaz hlídat ho a toho rozkazu se bude držet všemi svými schopnostmi. Bohužel, čaroděj Slídiným schopnostem příliš nevěřil. Bílá dračice nebyla nijak zvlášť inteligentní, ani chytrá, lstivá nebo mazaná, zatímco dračí jablko rozhodně ano.

Feal-Thas procházel zamrzlými tunely pod hradem. Nenesl si světlo. Když se přiblížil, ledové kouzlo osvětlovalo tunely namodralým svitem. Prošel komnatou, ve které bývalo jablko dřív, a nahlédl dovnitř. Stále tu byly patrné stopy po ochráncových obětech – krev pokrývající podlahu, skvrny na stěnách. Zastavil se, aby si děsivou scénu prohlédl. Část krve patřila Kitiaře. Feal-Thas se těsně před odchodem z Neraky dozvěděl, že Kitiara unikla popravě. To ho sice zklamalo, ale nepřekvapilo. Ta ženská měla štěstí – štěstí, odvahu a chytrost, což je nebezpečná kombinace. Ariakas ji neměl nechat žít tak dlouho. Feal-Thas by byl udělal všem laskavost, kdyby se jí zbavil.

Jenom musí přijít na to, co udělat, aby jí štěstí konečně došlo.

Vešel do dračího brlohu. Kolem dračice zvolna padal kouzelný sníh, který sama vytvořila. Udržoval ji v chladu a uchovával její potravu, dva mrtvé thanoi a člověka, aby se nezkazila, dokud ji nesežere. Slída podřimovala, ale když ucítila elfa, rychle se probrala. Začenichala. Pootevřela oko do rudé, lesklé škvíry. Zaryla drápy do ledové podlahy, stáhla bílé rty a obnažila žluté tesáky. Neměla Feal-Thase ráda, stejně jako on neměl rád ji.

Bílí draci jsou z Královniných draků nejmenší a nejméně inteligentní. Nehodí se k ničemu než k zabíjení. Poslouchají pokyny, ale jenom když jsou dostatečně jednoduché.

„Co chceš?“ zamumlala Slída.

Bílé šupiny se jí v čarodějově namodralém světle leskly, křídla měla složená na zádech a dlouhý ocas stočený kolem mohutného

zasněženého těla. Přestože byla ve srovnání s rudými draky malá, skoro zaplňovala velikou jeskyni, zděděnou po jiném bílém drakovi, který ji postavil kdysi dávno, snad za Humových časů. Vchodem dopadalo do doupěte bledé sluneční světlo a třpytilo se na stěnách pokrytých sněhem a jinovatkou dračího dechu.

„Přišel jsem se ujistit, že máš pohodlí a všechno, co potřebuješ," uhlazeně prohlásil Feal-Thas.

Drak si odfrkl a vydechl mráz. „Přišel jsi zkontrolovat svoje drahocenné dračí jablko, protože mi nevěříš. Je tu v bezpečí. Přesvědč se sám. A pak běž a zahrabej si hlavu do ledovce."

Bílá dračice položila hlavu na sníh a rudýma očima sledovala Feal-Thase.

Jablko stálo na ledovém podstavci. Barvy byly nehybné a tlumené a jablko vypadalo jako mrtvé. Když se k němu Feal-Thas přiblížil a soustředil se na ně, jablko ožilo. Barvy uvnitř koule začaly vířit, takže vypadala jako duhová mýdlová bublina. Modrá, zelená, černá, červená a bílá se proměňovaly, přesouvaly, splývaly a zase oddělovaly.

Feal-Thas přistoupil blíž. Jako vždycky se toužil jablka dotknout. Toužil zkusit mu ukázat svou moc, převzít ho, stát se jeho pánem. Bylo by to snadné. Je přece mocný, nejmocnější elfský arcimág, jaký kdy žil. Až ovládne jablko, vyrve Ariakasovi korunu a vyzve samotnou Královnu Takhisis…

„Ha ha," zasmál se tiše. Přišel k dračímu jablku, ruce pečlivě sevřené v rukávech. „Pěkný pokus. Můžeš to rovnou vzdát," poradil jablku. „Nevzdám se tě. Vím, jak jsi nebezpečné. Musíš zkusit lichotky na někoho jiného, třeba na Solamnijského rytíře, který tě přišel osvobodit."

Barvy krátce zazářily, zuřivě zavířily a pak se ztlumily zpět a pomalu, zdánlivě bezcílně, se vznášely v kouli.

„Myslel jsem si, že by tě to mohlo zajímat. Jsem si jistý, že když se na to soustředíš, dostaneš ho. Jsi to, po čem touží. Mělo by pro tebe být snadné ovládnout ho a přilákat k sobě, jako to udělalo tvé sesterské jablko s Lorakem." Feal-Thas se odmlčel a tiše, zamračeně dodal: „Jako jsi to udělalo mně."

Koule potemněla a barvy se smísily, černé nenávistí.

„Se mnou jsi selhalo,“ pokračoval Feal-Thas a pokrčil rameny. „Ale s rytířem by ti to mohlo vyjít. Můžeš ho sem přivolat, a pak pod nějakou falešnou záminkou poslat draka pryč. Ale to ti nemusím vykládat.“ Feal-Thas pohrozil jablku prstem. „Hraješ si se mnou, doufáš, že mě chytíš do pasti.“

Znovu stiskl ruce a pohrdavě prohlásil: „Ušetři si potíže. Tvoje sliby nezabírají už tři sta let a teď zabírat nezačnou.“

Barvy znovu zavířily. Tentokrát převládla zelená.‘

„Podezíráš mě, proč to dělám. Správně. Samozřejmě že je to past. Ty rytíře přivedeš, já ho zabiju.“ Feal-Thas znovu pokrčil rameny. „No ale stejně by se ti to mohlo podařit. Možná selžu já. Ber, nebo neber.“ Odmlčel se a pak tiše dodal: „Máš snad jinou možnost?“

Feal-Thas se otočil a odešel. Viděl, jak se světlo jablka odráží na ledových stěnách. Zablýsklo se rudě, pak nachově a nakonec získalo mrzutý, zelenočerný odstín. Odešel a neviděl, jak se všechny barvy spojily v bláznivé ukázce vítězství.

* * *

Derek se znovu probudil ze sna o dracích. Zajíkl se a ztěžka se nadechl, ne vyděšený, ale vítězný. Ležel bdělý, hleděl do tmy a znovu prožíval sen, který byl velmi živý.

Obvykle se mu zdály šedivé, černé a nesmyslné sny. Nezabýval se jimi, považoval je za divoké kotrmelce dřímající, neukázněné mysli. Derek nad sny nikdy nepřemýšlel a nepokoušel si je vybavit a netrpělivě hleděl na ty, kdo si na sny stěžovali.

Ale tyhle sny byly jiné. Byly barevné: rudé a modré, zelené, černé a bílé. Byly plné draků, nepřátelských draků, kteří zakrývali nebe. Slunce na jejich šupinách vytvářelo děsivou duhu. Lidé od nich prchali s otevřenými ústy a vyděšeným křikem. Všude kolem něj přetékal, vlnil se a praskal oheň a s ním krev a kouř. Derek neutíkal. Stál pevně, hleděl na bijící křídla, otevřené tlamy a obnažené zuby. Měl by držet v rukou meč, ale místo toho držel křišťálovou kouli. Zvedl ji k nebi a vykřikl ostrý rozkaz a vztekle křičící draci padali z nebe, umírali jako padající hvězdy a vlekli za sebou ohnivé ohony.

Derek byl zalitý potem. Odhodil kožešinové pokrývky. Bodavý

chlad byl příjemný, vytrhl ho ze sna a probral ho.

Tiše, jásavě zašeptal: „Jablko.“

13.

Útok na Hrad na Ledové stěně.

stávejte, vy dva,“ ostře rozkázal Derek.

„Co? Cože?“ Aran se posadil, pořád ještě napůl spící, zmatený a vyplašený. „Co je? Co se děje?“

Brian sáhl pro meč, hmatal po něm, protože potmě nic neviděl. Pak si vzpomněl – dal zbraň Sturmovi. V duchu zasténal. Rytíř bez meče. Tohle bude Derek považovat za to strašlivé provinění.

„Potichu,“ zašeptal Derek. „Přemýšlel jsem nad tím vším. Budeme se držet šíleného plánu té elfky, zaútočíme na hrad.“

„Dereku, je noc,“ namítl Aran, „studená jako gobliní zadek! Povíš mi to ráno.“ Hodil sebou na zem a přetáhl si kožešiny přes hlavu.

„Je ráno, nebo skoro ráno,“ řekl Derek. „Teď dávejte pozor.“

Brian se posadil, roztřesený zimou. Aran na Dereka hleděl přes okraj pokrývky.

„Takže se budeme držet plánu na útok,“ řekl Aran a poškrábal se na strništi na bradě. „Proč o tom máme mluvit?“

„Protože vím, kde najít dračí jablko,“ řekl Derek. „Vím, kde je.“

„Jak to víš?“ užasl Brian.

„Zdá se, že jsi úplně okouzlený těmi novými bohy, tak řekněme, že mi to pověděli *oni,*“ odsekl Derek. „Není důležité, jak to vím. Tohle je můj plán: až začne útok, oddělíme se od hlavní skupiny, vplížíme se do hradu, získáme jablko a…“ Zarazil se a zadíval se ven: „Slyšeli jste to?“

„Ne,“ řekl Brian.

Derek zamumlal něco o špezích a vyběhl ze stanu.

„*Bohové* mu řekli o jablku!“ nevěřícně zavrtěl hlavou Aran a sáhl po láhvi.

„Myslím, že to měla být jízlivost. To se Derekovi vůbec nepodobá,“ neklidně dodal Brian.

„Máš pravdu. Derek je možná umanutý, škrobený, nadutý pitomec, ale aspoň to vždycky býval *poctivý* umanutý, škrobený, nadutý pitomec. Teď přišel i o tuhle roztomilou přednost.“

Brian si natáhl boty; tak jako tak už může vstávat. Do stanu prosakovalo šeré světlo jitra. „Možná má pravdu. Jestli se vplížíme do hradu…“

„To je právě to,“ přerušil ho Aran a máchl láhví. „Odkdy se Derek někam *plížil* Je to opravdu ten Derek, který musel obrátit Instrukci vzhůru nohama, aby našel způsob, jak vejít do Tarsisu a neukázat přitom všem široko daleko, že jsme rytíři? A teď se chce vplížit do hradu a ukrást dračí jablko.“

„Je to nepřátelský hrad,“ podotkl Derek.

Aran zavrtěl hlavou. Nepřesvědčilo ho to. „Derek, kterého jsme znali, by napochodoval před hrad, zabušil na bránu a vyzval čaroděje, ať vyleze a bojuje. Připouštím, že to není moc rozumné, ale *toho* Dereka by nikdy ani nenapadlo někam se plížit a krást.“

Než stačil Brian odpovědět, Derek vklouzl zpátky do stanu. „Nepřistihl jsem ho, ale ten elf určitě poslouchal. Na tom teď nesejde. Tábor už se začíná budit. Briane, jdi probudit Ostromeče. Pověz mu, co uděláme, a rozkaž mu, ať si to nechá pro sebe. Nesmí to říct ostatním, hlavně ne elfovi. Já si jdu promluvit s náčelníkem.“

Derek znovu zmizel.

„Hodláš se držet toho jeho bláznivého plánu?“ zeptal se Aran.

„Derek nám dal rozkaz,“ odpověděl Brian, „a… je to náš přítel.“

„Přítel, který nás hodlá nechat všechny zabít,“ zamumlal Aran. Připjal si opasek s mečem a naposledy si přihnul z láhve. Pak si natáhl plášť a oddupal ze stanu.

Brian šel probudit Sturma, zjistil však, že už je vzhůru. Zpod stanu prosvítal tenký proužek stříbrného světla.

„Sturme?“ zavolal tiše a zatáhl za chlopeň.

Ve stanu svítil knot v nádobce s olejem. Sturm seděl na podlaze se zkříženýma nohama a jemnou kůží leštil Brianův meč.

„Už jsem skoro hotový, můj pane,“ vzhlédl Sturm. V očích mu zářilo světlo plamene.

Brian si dřepl. „Ten rozkaz, abys mi naleštil meč, byl žert.“

„Já vím,“ usmál se Sturm. Ruka s kůží pomalu, opatrně klouzala po čepeli meče. „To, cos udělal, pro mne znamená víc, než tušíš, můj pane. Tohle je jenom chabý způsob, jak ti ukázat vděčnost.“

Briana to hluboce dojalo. „Musím s tebou mluvit,“ řekl. Vysvětlil mu Derekův plán využít útoku jako rozptýlení, proklouznout do hradu a ukrást jablko.

„Derek říká, že ví, kde jablko je,“ dodal Brian.

„Jak to může vědět?“ zamračil se Sturm.

Brian nechtěl zopakovat Derekovu jízlivou poznámku o bozích, a tak se otázce vyhnul. „Derek ti rozkazuje, že máš jít s námi.“

Sturm si ho mlčky, ustaraně přeměřil. Vráska na čele se mu prohloubila. „Jsem dalek toho zpochybňovat rozkazy Pána Rytíře růže.“

„No, jen se ptej!“ unaveně odvětil Brian. „Aran a já neděláme nic jiného od chvíle, kdy jsme vyrazili na tuhle výpravu.“ Ztišil hlas. „Mám o Dereka starost. Je tím dračím jablkem čím dál posedlejší. Skoro ho to pohlcuje.“

Sturm vypadal velice vážně. „Vím něco o magii, ne že bych chtěl, to ne, ale často jsem byl s Raistlinem…“

„Se svým přítelem, s Rudým pláštěm?“ ujasnil si Brian.

„No, není to zrovna přítel, ale ano, to je on. Raistlin nás vždycky varoval, že jestli někdy narazíme na věc, která by mohla být magická, máme ji nechat na pokoji a nic s ní nedělat. Takové artefakty mají používat ti, kdo studují magii a znají a chápou její vražedný potenciál. Pro nevědomé jsou nebezpečné,‘ říkal.“

Sturm se ušklíbl. „Jedinkrát jsem neposlechl Raistlinovo varování a zaplatil jsem za to. Nasadil jsem si kouzelnou přilbu, kterou jsem našel, a ona se mě zmocnila.“ Sturm se zarazil a mávl rukou. „Ale to je jiný příběh. Myslím, že kdyby tu Raistlin byl, varoval by nás před tím jablkem, řekl by nám, ať se k němu nepřibližujeme.“

„Mluvíš, jako by jablko mělo něco společného s Derekovou proměnou, ale jak by to bylo možné?“ přel se Brian.

„A jak je možné, že trpasličí přilba ukradla člověku duši?“ zeptal

se Sturm se žalostným úsměvem. „Neznám odpověď.“

Odhodil hadřík stranou, naklonil čepel k plameni a sledoval, jak na kovu plane světlo. Pak si položil meč na ohnutou paži, klekl na jedno koleno a nabídl ho, jílcem napřed, rytíři.

„Můj pane,“ řekl s vážnou úctou.

Brian meč přijal a připjal si ho pod plášť. Opasek nebyl dost dlouhý, aby obepnul silnou kožešinu.

Sturm zvedl starou čepel Ostromečů, nejcennější dědictví po otci, a ukázal k východu ze stanu: „Až po tobě, můj pane.“

„Prosím, říkej mi Briane,“ řekl Brian. „Pořád mám pocit, že mluvíš k Derekovi.“

* * *

Zdálo se, že bohové stojí při Derekovi a Ledovém lidu, alespoň zpočátku, neboť zrána bylo nebe čisté, slunce jasně zářilo a vál svěží vítr, podle Haralda na tuhle roční dobu neobvykle teplý. Náčelník se poradil s Raggartem Starším, který řekl, že jim bohové seslali dobré počasí jako znamení, že jsou podniku příznivě nakloněni. A jelikož jsou bohové při nich, i on se vydá do útoku.

Haralda i Raggarta Mladšího to zaskočilo. Stařík se sotva držel na nohou. Oba se ho pokusili odradit, ale Raggart Starší je neposlouchal. Bez pomoci odklopýtal k ledové lodi a nesl s sebou ledobijec. Když se mu Raggart Mladší pokoušel pomoci, stařec mu popuzeně přikázal, aby se kolem něho přestal motat jako nějaká zatracená matka medvědice.

Laurana si přinesla vlastní ledobijec. Původně měla v úmyslu vzít si do boje meč; byla sice poctěna, že jí darovali sekeru, ale neměla chuť ji použít, protože s podobnou zbraní nikdy necvičila. Její meč však ve stanu nebyl. Laurana hledala a hledala a pak si uvědomila, že je nejspíš v Tasslehoffově stanu spolu se vším, co se v táboře poztrácelo během posledních dnů. Už ale neměla čas jít se prohrabovat šotkovými poklady, bála se, že se opozdí, a tak popadla ledobijec a odspěchala do jitra.

Hleděla do jasného slunce a říkala si, že by její plán přece jen mohl vyjít, když ji dohnal Gilthanas.

„Nemyslíš, že bys měla zůstat tady v táboře s ostatními ženami?“

„Ne,“ odpověděla mu rozhořčeně a šla dál.

Gilthanas se k ní připojil. „Laurano, zaslechl jsem, jak se ráno Derek bavil se svými přáteli.“

Laurana se zamračila a zavrtěla hlavou.

„Dobře že jsem je slyšel,“ bránil se Gilthanas. „Až začne útok, rytíři se chystají využít odvedené pozornosti a projít do hradu pro dračí jablko. Jestli půjde Derek, půjdu s ním. To víš.“

Laurana se otočila k bratrovi: „Chceš, abych tady zůstala, protože máš v úmyslu vzít dračí jablko pro sebe a myslíš si, že se tě pokusím zastavit.“

„A nepokusíš se?“ namítl popuzeně.

„A co uděláš? Budeš bojovat s rytíři? Se všemi?“

„Mám svá kouzla,“ řekl Gilthanas.

Laurana zavrtěla hlavou a odešla. Gilthanas za ní rozhněvaně vykřikl, ale ona si ho nevšímala. Elistan, který kráčel k lodi, slyšel Gilthanasovo volání a viděl Lauraninu rozhněvanou tvář.

„Tvůj bratr asi chce, abys nikam nešla,“ řekl Elistan.

„Chce, abych zůstala se ženami.“

„Možná bys ho měla poslechnout. Má o tebe starost,“ řekl Elistan. „Bohové nám až dosud žehnali a já věřím, že nám budou pomáhat i dále, ale to neznamená, že nebudeme v nebezpečí.“

„Jenže jeho nezajímá moje bezpečí,“ řekla Laurana. „Derek a ostatní rytíři chtějí bitvu využít jako rozptýlení pozornosti. Chystají se vloudit do Hradu na Ledové stěně a ukrást dračí jablko. Gilthanas chce jít za nimi, protože taky chce dračí jablko. Je připravený kvůli tomu Dereka zabít, nebo si aspoň myslí, že je připravený, takže vidíš, proč musím jít.“

Elistan stáhl šedivějící obočí a modré oči se mu zaleskly. „Ví to Harald?“

„Ne.“ Laurana zrudla hanbou. „Nemůžu mu to říct. Nevím, co mám dělat. Když to řekneme Haraldovi, budou z toho jenom potíže, a bohové se dnes na nás usmívají.“

Elistan vzhlédl k jasnému slunci a bezmračnému nebi. „Zdá se, že ano.“ Zamyšleně si ji změřil. „Vidím, že neseš ledobijec.“

„Ano. Nechtěla jsem, neumím ho používat, ale nemohla jsem

najít svůj meč. Musel mi s ním utéct Tasslehoff, i když přísahá, že ne.“ Laurana si povzdechla. „Jenže on vždycky přísahá, že ne!“

Elistan se na ni pronikavě podíval a řekl: „Myslím, že bys měla jít s bratrem a s ostatními.“ Usmál se a tajemně dodal: „Řekl bych, že tentokrát Tasslehoff mluví pravdu.“

Potom odešel k Haraldovi. Laurana tam stála, zmateně za ním hleděla a uvažovala, co tím myslel.

* * *

Ledový lid měl lodě ukryté v soutěsce, kterou vytvořil ledovec. Válečníci se tísnili na palubě, bylo jich tolik, kolik jen ledové lodě uvezly. Ti, kdo byli zároveň i námořníky, popadli lana, připraveni rozvinout veliké plachty. Dívali se na Haralda a čekali na rozkaz. Náčelník otevřel ústa, ale slova mu odumřela na rtech. Neklidně se zahleděl na oblohu.

„Co zase?“ vyptával se podrážděně Derek.

„Cítím to,“ řekl Sturm, skrčil se ve stínu stěžně a stáhl Tasslehoffa k sobě dolů. „Drak. Myslím, že byste se měl schovat, můj pane.“

Derek neodpověděl, ale dřepl si na palubu a solamnijsky mumlal, že je to jenom další Haraldův pokus, jak se vyhnout tomu, že mají zaútočit.

Válečníci se ukryli, lehli si na palubu nebo přelezli přes zábradlí a schovali se na ledu pod lodí. Všichni cítili nepokoj. Slyšeli, jak vítr hvízdá lanovím, ale nic víc. Přesto se pořád nikdo nehýbal. Pocit hrůzy rostl, a dokonce i Derek se stáhl hlouběji do stínu.

Najednou se nad nimi objevila bílá dračice, Slída. Křídla měla rozepjatá a šupiny jí na ranním slunci zářily jako sněhové krystalky. Dračí strach jim tiskl srdce a zastavoval dech. Muži se choulili na palubě a zbraně jim vypadávaly z rukou. Děti v táboře kvílely a psi vyděšeně vyli. Dračice sklonila hlavu a upřela rudé oči k táboru. Ti válečníci, kteří dokázali dračí strach překonat, sevřeli zbraně a připravili se bránit rodiny.

Slída líně mávla křídly. Zavrčela a zacvakala na ně zuby, ale to bylo všechno. Přeletěla nízko nad ledovými loděmi a letěla dál.

Ti, kdo se vyděšeně krčili na člunech, sledovali velké dračí břicho, jak přelétá nad stěžněm. Když nad nimi neohrabaně přelétala, nikdo se neodvážil ani nadechnout. Slída měla divný zvyk máchat za letu nohama, skoro jako by plavala vzduchem, takže když mávla křídly dolů, stáhla nohy k sobě, a se zvednutím křídel je zase roztáhla. To ji zpomalovalo, takže chvíli trvalo, než jim odplavala z dohledu a zmizela ve východu slunce.

Dokud si nebyli ji jistí, že je pryč, nikdo se nepohnul. Pak, když strach pustil jejich srdce z drápů, vstali a užasle na sebe hleděli. Neodvažovali se ani vyslovit, v co doufali.

„Drak opustil hrad!“ vykřikl Harald nevěřícně. Hleděl do slunce, dokud mu slzy nezastřely zrak, a pak se otočil k Raggartovi Staršímu a stiskl klerika v medvědím objetí tak silném, že by mu rozdrtil staré kosti, kdyby klerik naštěstí neměl těžký kožich. „Bohové buďte pochváleni! Drak odletěl z Ledových končin!“

Elistan vstal, medailon stále v dlani. Vypadal poněkud zmateně a ohromeně božskou štědrostí. Čekal zázrak, ale ne takhle velkolepý.

Válečníci začali jásat, ale Harald se bál, že je drak uslyší a vrátí se, a tak je utišil a přikázal jim pokračovat v práci. Vytáhli plachty. Vítr se opřel do plátna a popohnal ledové lodě vpřed. Lodě se na ostrých skluznicích rozjely po ledu.

Flint měl proti lodi samozřejmě námitky; prohlašoval, že vždycky spadne přes palubu. Nakonec Sturm trpaslíka přesvědčil, že ledové lodě nejsou totéž jako lodě, plující po vodě; nebude žádné houpání a kymácení na vlnách. A pokud by Flint spadl přes palubu, což bylo vysoce nepravděpodobné, rozhodně se neutopí.

„Ne, jenom si rozbiju hlavu o ledovec,“ zabručel Flint, ale protože mohl buď nasednout na loď, nebo zůstat v táboře, souhlasil, že půjde s nimi.

Bohužel Flint zjistil, že ledové lodě jsou mnohem horší než kterýkoliv jiný způsob přepravy, s jakým se dosud setkal, a to včetně gryfů. Ledové lodě klouzaly po ledu mnohem rychleji než běžné lodě vodou a občas se hnaly po ledovci tak rychle, že je vítr zvedal na jednu skluznici a nakláněl na bok. Když se to stalo, muži z Ledového lidu se smáli, široce otevírali ústa a polykali vítr.

Ubohý Flint se choulil v důlku, pažemi zoufale svíral provaz a oči

měl pevně zavřené, aby neviděl strašlivý náraz, který je jistě čekal. V jednu chvíli jedno oko otevřel a zahlédl Tasslehoffa, jak se lepí na krk příďové figury, vyřezané do podoby špičatého mořského netvora. Šotek potěšené výskal a štiplavý vítr mu sfoukával slzy z tváří. Čupřina za ním vlála jako prapor. Flint se roztřásl a přísahal, že to je naposled. Myslel to vážně. Už nikdy žádné lodě. Nikdy.

Derek pochodoval po palubě, nebo to spíš zkoušel. Neustále klopýtal a nakonec si uvědomil, že tak pošetile poškozuje svou vážnost (Ledovému lidu nedělalo potíže stát na naklánějící se palubě), a postavil se k zábradlí vedle Haralda. Raggart Starší a Elistan seděli na sudech a zdálo se, že si divokou jízdu užívají. Gilthanas se držel u Dereka. Sturm stál vedle Tasslehoffa, připravený chytit ho, kdyby se šotek pustil a měl spadnout. Laurana se stranila všech, obzvlášť Dereka, kterého její rozhodnutí jet s nimi vůbec nepotěšilo a snažil se, seč mohl, poslat ji zpět do tábora. Obrátil se i na Haralda, ale od náčelníka se mu podpory nedostalo. Laurana obdržela ledobijec. Tím byla potvrzena jako válečnice a byla mezi nimi vítána.

Kdyby Harald znal její skutečné úmysly, možná by změnil názor.

Laurana seděla na palubě a vítr ji šlehal do tváře. Uvažovala o tom, co chce udělat, a děsila se sama sebe. Chvěla se při té představě a nebyla si jistá, jestli má odvahu uskutečnit ji. Několikrát zakolísala a málem se rozhodla, že až dojedou k cíli, zůstane v lodi. Nikdo jí to nebude mít za zlé. Všichni si oddechnou. Navzdory tomu, že dostala ledobijec, byla válečníkům přítomnost ženy v jejich středu nepříjemná. Derek byl naštvaný, a dokonce i Sturm se po ní díval s obavami.

Laurana bojovala s drakoniány v Pax Sarkasu a vedla si při tom dobře. Tanis i ostatní chválili její zručnost i odvahu v boji. Přestože byly elfky cvičeny k boji, což byla tradice už od dob První dračí války, kdy elfové bojovali o holý život, Laurana nebyla válečnice. Nemohla však dovolit, aby se Gilthanas dal do boje s rytíři, a měla děsivou předtuchu, že přesně tak to skončí, pokud ho nikdo nezastaví. Dřív se mohla spolehnout aspoň na Sturma, že se postaví na Gilthanasovu stranu a postará se o něj, ale Sturm byl teď zavázán někomu jinému. Musel poslouchat svého pána a Laurana ho nechtěla

nutit, aby musel volit mezi povinností a přátelstvím.

Ledové lodě chvátaly přes ledovec a hnaly se k hradu. Válečníci se shlukli po stranách a kochali se divokou jízdou. Plán útoku byl prostý. Pokud jim bohové pomůžou, budou bojovat; pokud ne, využijí rychlé lodě, aby je odvezly pryč. Jediný nepřítel, který by je dokázal dostihnout, byla dračice, a ta odletěla. Všichni věřili, že bohové, kteří už toho pro ně udělali tolik, udělají ještě víc.

Vítězství je jisté.

* * *

Osamělá věž Hradu na Ledové stěně, trčící vysoko do vzduchu, vypadala jako jediná část opevnění, vystavěná z kamene. Hradby byly pokryty staletými nánosy ledu. Stráže na vrcholku zdí kráčely po ledu. Kamenné schody dávno zmizely, pokryté ledem. Stěny pokrývalo tolik ledových vrstev, že byly vrcholky strážných věží skoro stejně vysoko jako cimbuří.

Když se lodě přiblížily, viděli válečníci vojáky shromážděné na ledové hradbě. Vojáci byli obrovští, velicí a mohutní.

„To nejsou drakoniáni," řekl Derek.

„Thanoi," mračil se Harald. „Náš dávný nepřítel. Říká se jim taky mroží muži, protože mají kly a břicha jako mroži, ale kráčejí vzpřímeně jako lidé. Nemají Feal-Thase nijak v lásce. Přišli jen proto, aby nás mohli zabíjet. Takže tolik k překvapivému útoku. Čaroděj věděl, že přicházíme."

„Vlci," prohlásil Raggart Starší. „Včera v noci slídili kolem tábora. Slyšeli válečnou slavnost a řekli mu, že přicházíme."

Derek obrátil oči v sloup, ale mlčel.

„Ale Feal-Thas poslal dračici pryč," zmateně řekl Sturm. „To nedává smysl."

„Možná je to lest," nadhodil Raggart Mladší. „Možná dračice číhá poblíž a chystá se na nás zaútočit."

„Ne," odpověděl Raggart Starší. Přitiskl si ruku na srdce. „Necítím ji. Dračice je pryč."

„Může to mít spoustu příčin," hbitě řekl Derek. „V jiných částech Ansalonu zuří válka. Možná dračici potřebují jinde. Možná si je

Feal-Thas příliš jistý sám sebou. Myslí si, že ji proti nám nebude potřebovat. To znamená," dodal tiše k rytířům, „že je dračí jablko nehlídané."

„Až na tisíc mrožích mužů a několik set drakoniánů, nemluvě o temném elfském černokněžníkovi," zabručel Aran.

„Neboj se." Derek podupával, aby si rozehřál nohy. Měl dobrou náladu. „Ostromečovi bohové nám pomůžou."

Sturm Derekovu jízlivou poznámku neslyšel. Sledoval thanoi, shromážděné na hradbách, mávající zbraněmi, naklánějící se přes hradby a pokřikující na nepřátele urážky. Válečníci jim odpovídali, ale vypadali zastrašeně. Thanoi se kupili na hradbách a vytvářeli kolem vrcholku opevnění temnou, neprolomitelnou linii oceli.

„Feal-Thas si přivedl k obraně hradeb tisíce bojovníků, ale draka poslal pryč," podotkl Sturm a zavrtěl hlavou.

„Tamhle nahoře jsou bílí medvědi," vykřikl Tasslehoff. „Jako ten, co jsme ho zachránili!" Obrátil se k náčelníkovi: „Myslel jsem, že jste s medvědy přátelé."

„Thanoi lední medvědy zotročují," řekl jim Harald. „Bodají je a mučí, až začnou medvědi nenávidět všechno, co chodí po dvou nohách. Zaútočí, jakmile nás uvidí."

„Nejdřív drakoniáni, pak mroží muži a teď šílení medvědi. Co ještě?" bručel Flint.

„Věř," řekl Elistan a položil trpaslíkovi ruku na rameno.

„Věřím," rázně prohlásil Flint a poplácal sekeru. „V tohle. A v Reorxe," dodal rychle trpasličí řečí v obavě, aby se bůh, známý svou nedůtklivostí, neurazil.

Ledové lodě už klouzaly na dostřel šípů. Nejdřív se válečníci nebáli. Thanoi s tlustýma rukama a drápy luky nepoužívali. Ale pak začaly o led před nimi zvonit šípy a muži si uvědomili, že na hradbách jsou i drakoniánští lučištníci. Když dva šípy zasáhly bok lodi a zadrnčely ve dřevě, Harald přikázal zastavit. Stáhli plachty, lodě zpomalily a zastavily se.

Válečníci zachmuřeně hleděli na hradby. Žádný jásot, žádné radostné vzrušení jako ráno, když vyráželi. Bylo jich asi tři sta a čelili víc než tisíci. Nepřítel měl značnou přesilu. Navíc byli nechránění, na volné ploše, zatímco nepřítel seděl uvelebený v

ledové pevnosti. Derek ještě nepřipustil porážku, ale i jeho to zarazilo.

Na led kousek od lodě dopadl veliký balvan, shozený z hradeb. Kdyby dopadl, kam mířil, rozbil by dno lodi a možná zlomil stěžeň a zabil spoustu mužů. Silné paže thanoi po nich začaly vrhat další balvany.

Harald se obrátil na Elistana. „Nemůžeme tady stát a čekat, až se trefí. Buď nám musí bohové pomoci, nebo se stáhneme."

„Chápu," řekl Elistan. Podíval se na Raggarta Staršího, který přikývl.

„Shoďte žebřík," rozkázal Raggart.

Harald užasl: „Vy chcete opustit loď?"

„Ano," klidně odvětil Elistan.

Harald zavrtěl hlavou: „To není možné. To nedovolím."

„Musíme se dostat blíž k hradu," vysvětlil Elistan.

„Tak se dostanete na dostřel. Budou z vás mít cvičné terče." Náčelník zavrtěl hlavou. „Ne. Rozhodně ne."

„Bohové se postarají o naše bezpečí," řekl Raggart. Mazaně se na Haralda podíval a dodal: „Buď věříš, nebo ne, náčelníku. Obojí najednou nejde."

„Je snadné věřit, když jste v bezpečí a pohodlí stanu," dodal Elistan.

Harald se zamračil, zamnul si vousy a podíval se z jednoho na druhého. Válečníci se shromáždili kolem, pozorovali náčelníka a čekali, co udělá. Na Lauranu náhle dolehly pochybnosti. Tohle byl její nápad, ale nikdy nechtěla, aby Elistan riskoval život. Jak říkal, je snadné věřit, když jste v pohodlí a bezpečí. Toužila pokusit se ho odradit. Elistan se na ni podíval a povzbudivě se usmál, jako by jí četl myšlenky. Laurana mu úsměv vrátila. Doufala, že vypadá sebejistě, ne tak roztřeseně, jak se cítila.

„Shoďte žebřík," řekl nakonec Harald zdráhavě a s nechutí.

„Půjdu s nimi," nabídl se Sturm.

„Ne, nepůjdeš," řekl Derek. „Zůstaneš s námi, Ostromeči," dodal solamnijsky. „Jestli ten jejich bláznivý plán zabere, o čemž pochybuji, chci se vydat do hradu a ty nás doprovodíš."

Sturmovi se to nezamlouvalo, ale nemohl nic dělat. Byl panoš a

musel sloužit rytířům.

„Stejně bys nás nemohl nijak ochránit, pane rytíři,“ řekl mu Raggart Starší, „ale díky, že tě to napadlo.“

Habakukův klerik jednou rukou sevřel medailon a druhou zvedl a požádal o ticho. Válečníci umlkli a mnozí sklonili hlavy.

„Bohové světla, přicházíme k vám jako děti, které v hněvu utekly z domova a teď, po letech toulání, ztracené a samy, konečně nalezly cestu zpět do vaší milující péče. Buďte teď s námi, až půjdeme vpřed ve tvém jménu, Bože rybáři, i ve tvém jménu, Bože otče, bojovat se zlem, které se pokouší dobýt svět. Buďte s našimi válečníky, posilněte jejich paže a zažeňte strach z jejich srdcí. Buďte s námi a dejte nám svaté požehnání.“

Raggart dokončil modlitbu a odešel. Šel vyrovnaně, už nevrávoral, a odstrčil ruku svého vnuka. Stařec došel k provazovému žebříku, visícímu přes zábradlí, pevně ho sevřel a slezl dolů stejně hbitě jako před sedmdesáti lety, když byl ještě chlapec. Elistan sestupoval pomaleji, nebyl zvyklý na lodě a žebříky, ale nakonec se oba ocitli bezpečně na ledě.

Nepřátelé se tísnili na hradbách, zvědaví, co se děje. Při pohledu na dva starší muže, jednoho v dlouhém bílém a druhého v šedomodrém rouchu, kráčející bez obav směrem k nim, začali thanoi pohrdavě houkat a frkat.

„Posíláte do boje staré báby?“ zahulákal jeden a po hradbách se rozlehl divoký smích, okamžitě následovaný sprškou šípů.

Laurana s hrůzou přihlížela, srdce až v krku. Šípy dopadaly všude kolem kleriků. Jeden Elistanovi probodl rukáv, jiný udeřil do ledu mezi Raggartovýma nohama. Ti dva však šli dál beze strachu a svírali v dlaních medailony.

„Příště už lučištníci najdou cíl,“ pochmurně oznámil Derek. „Věděl jsem, že je to bláznovství. Pojď, Ostromeči, musíme dostat ty dva staré hlupáky zpět.“

„Ne!“ zastoupil mu cestu Harald. „Šli s mým svolením.“

„Pak zodpovídáte za následky,“ řekl Derek.

Z hradeb vylétla další sprška šípů. I tyhle však minuly. Kolem Elistana a Raggarta dopadlo víc šípů, ale žádný je nezasáhl.

Jakýsi válečník začal jásat, ale jeho druhové ho utišili. Hleděli

tiše, uctivě a v úžasu. Posměšky na hradbách utichly a nahradilo je rozhněvané vrčení a výkřiky „střílejte znovu“.

Elistan a Raggart si posměšků ani šípů nevšímali. Zastavili se ve stínu hradeb, zvedli v rukách medailony a podrželi je vysoko v ranních paprscích.

Vítr zesílil a změnil směr, neobvykle se oteplil a přinášel náznaky jara. Všichni napjatě čekali; nikdo si nebyl jistý, co se stane.

„Neřekli kouzelná slova,“ s obavami zašeptal Tas.

Sturm ho utišil.

Jasné slunce zasáhlo nejdřív jeden a pak druhý medailon. Oba zaplály světlem. Klerikové drželi medailony pevně a světlo sílilo, až bylo tak jasné, že přihlížející museli odvrátit zrak. Potom z Elistanova medailonu vystřelil paprsek zářivého, planoucího bílého světla. Paprsek, silný a mocný, zasáhl hradbu ledového hradu. Vzápětí vyšlehl z Raggartova medailonu další paprsek, modrý, a zasáhl jinou část stěny.

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Mnozí vydechli úžasem. Všichni ohromeně hleděli, kromě Dereka, který si zaujatě upravoval povolenou přezku opasku. Sturm chtěl něco říct, aby ho upozornil, co se děje.

„Neplýtvej dechem,“ řekl tiše Brian. „Nepodívá se, a jestli se podívá, neuvidí.“

Elistanův paprsek se vpálil do ledu na hradbách a led se zachvěl. Vzduchem se rozlehlo hromové dunění. Led zapraskal, odtrhl se ze zdi a s burácením se svezl dolů. Na místě, kam mířil posvátným světlem Raggart, se utrhly veliké ledové bloky a sklouzly ze zdi.

Dva paprsky zářily ještě jasněji. Bohové se chopili slunce a vrhli ho proti ledové hradbě. Thanoi natěsnaní na cimbuří se přestali vysmívat a šokované hleděli dolů. V první chvíli si neuvědomili, v jakém jsou nebezpečí, ale pak jeden z nich, méně tupý než ostatní, pochopil, co se stane, jestli bude útok na led pokračovat.

Lučištníci zdvojnásobili úsilí, ale šípy dál míjely cíl a ty, co vlétly do proudu posvátného světla, mizely v obláčcích kouře. Led praskal a opadával a přihlížející brzy spatřili kamennou hradbu pod ním.

Elistan přesunul paprsek a namířil ho na ledem pokryté cimbuří. Někteří thanoi, stojící blízko planoucího světla, se vyděsili a pokusili

se uprchnout, ale narazili na ostatní, natlačené kolem nich. Chycení v pasti odstrkovali ostatní z cesty, ale ti je strčili zpět. Vzduchem se nesly výkřiky strachu a vzteku, ale pak je přehlušilo další hromové zapraskání. Led na cimbuří se pohnul a otřásl. Zezdola už ho žádný další led nepodpíral, a tak ledové cimbuří prasklo a zřítilo se dolů jako lavina.

Stovky thanoi spadly dolů s ledem, za strašlivého křiku a řevu. Thanoi, kteří stáli na místě, kam útočil Raggart, se zoufale pokoušeli utéct, ale jejich část cimbuří se otřásla, popraskala a zhroutila se. Led i s thanoi sjel na zem.

Praskliny v ledu se šířily jako pavučina šíleného pavouka, běžely podél jedné strany hradby, stoupaly vzhůru přes další. Vypadalo to, jako by se hroutil celý hrad, ledové vrstvy sjížděly a klouzaly, duněly a padaly. Jenom kamenná věž zůstávala nehnutě stát, nezranitelná.

Harald jásavě vykřikl a pak zamával nad hlavou obrovským ledobijcem a rozběhl se k boku lodi. Jeho muži ho následovali. Neobtěžoval se se žebříkem, ale přeskočil zábradlí. Jeho válečníci se hnali za ním. Válečníci na ostatních ledových lodích udělali totéž a brzy všichni běželi napříč ledovou plání, dychtiví zaútočit na nepřátele, kterým se podařilo přežít pád.

Derek rozkázal rytířům počkat, až se loď vyprázdní. Naklonil se přes zábradlí a upřeně se zadíval na hradbu. Zdálo se, že našel, co hledal. Rozběhl se pro žebřík a rozkázal Sturmovi, Brianovi a Aranovi, ať jdou s ním. Tas v rozkazu svoje jméno neslyšel, ale předpokládal, že to bylo jen opomenutí. Šotek radostně skočil přes zábradlí a za chvilku už vesele utíkal vedle Dereka.

Rytíř ani nezpomalil a strčil do šotka tak, až odlétl. Tasslehoff přistál na ledě na břiše, se skrčenýma rukama i nohama. Několikrát se otočil, než se zastavil a zůstal ležet, lapaje po dechu.

Sturm se ohlédl, jestli je Tas v pořádku. Derek vyštěkl rozkaz. Zdálo se, že Sturm neposlechne.

„Postarám se o něho!“ zavolala Laurana a spěchala k šotkovi.

Sturm vypadal zachmuřeně, ale obrátil se a rozběhl se za rytíři.

Gilthanas měl pravdu. Derek se nehodlal přidat k boji. Mířil stranou bitvy.

Laurana pomohla Tasovi vstát. Šotek nebyl zraněný, ale byl

velmi rozhořčený.

„Derek říkal, že mě nepotřebuje! Po tom, jak moc jsem mu pomohl! Kdyby nebylo mě, nevěděl by o tom pitomém jablku vůbec nic. No, však uvidíme!“

Než ho Laurana stačila chytit, dal se na úprk.

„Říkal jsem ti to,“ prohlásil Gilthanas. Chytil ji a držel, aby se nerozběhla za Tasem.

„Nezůstanu pozadu,“ řekla vzdorovitě.

„Vím, že ne,“ odsekl. „Jenom jim chci dát náskok, aby nevěděli, že jdeme za nimi.“

Laurana si povzdechla. Z části byla ráda, že se ji nepokusil přinutit zůstat stranou, ale druhá část si zoufale přála, aby to udělal. Cítila stejný děs jako tehdy, když jim nad hlavou prolétal drak, jen nevěděla proč, protože teď tu žádný drak nebyl. Dohnali Tasslehoffa, jehož krátké nožky nemohly rytířům stačit.

„Jdu s vámi,“ oznámil Tas. V chladném vzduchu se mu u úst srážela pára.

„Dobrá,“ řekl Gilthanas. „Můžeš být k užitku.“

„Opravdu?“ Tase to potěšilo, ale měl jisté pochyby. „Myslím, že jsem ještě nikdy nebyl k užitku.“

„Kam Derek jde?“ divila se Laurana.

Derek mířil ke zdi, ale pak uhnul stranou a vedl skupinku za roh, k zadní straně hradu, těsně přiléhající k ledovci.

Gilthanas přimhouřil oči proti ostrému světlu a pak ukázal na místo těsně u země. „Tam! Našel cestu dovnitř.“

Led se odlomil od hradby, a jako když rozkrojíte plástev medu, odhalil spoustu tunelů pod hradem.

Derek si vybral nejbližší a vedl jednotku dovnitř.

Gilthanas a Laurana drželi Tase a čekali, až budou mít rytíři dostatečný náskok, aby je mohli bezpečně sledovat. Právě když se chystali vejít, zaslechli těžké kroky a mrzutý hlas, jak hlasitě volá: „Počkejte!“

Laurana se otočila a spatřila Flinta, jak nešikovně klouže a utíká sněhem.

„Dělej! Ztratíme je!“ popuzeně odpověděl Gilthanas. Tichým krokem se vplížil do tunelu. „Drž se za mnou,“ přikázal sestře. Pak

se zlostně podíval na ledobijec. „A dej si pozor, ať si tou věcí neublížíš.“

„Co *ty* tady děláš, osle?“ zeptal se Flint Tase.

„Gilthanas říkal, že můžu být *k užitku*“ prohlásil Tas důležitě.

„Leda ve snu!“ zavrčel Flint.

Laurana je následovala, s pochybami a pocitem, že jen zaclání. Ale musela jít. Gilthanas se chová podivně. Derek se chová podivně. Ani jeden jako by nebyl sám sebou, a to všechno kvůli dračímu jablku.

Horečně zadoufala, že ho vůbec nenajdou.

14.

Vlčí smečka. Past. Lauranin osud.

Uvnitř Slídina doupěte, teď prázdného, stál vedle svého pána bílý vlk. I když byla dračice pryč, magický sníh se kolem nich stále snášel ve velkých vločkách, které přistávaly vlkovi na kožichu a vytvářely bílou přikrývku. Vlk zamrkal, aby se zbavil sněhu v očích. Ostatní vlci ze smečky stáli nebo kroužili kolem něj, uši nastražené, a naslouchali. Vůdčí samice, vlkova družka, zvedla nos a začenichala. Ztuhla.

Ostatní vlci se zastavili, zvedli hlavy a zpozorněli, ihned ve střehu. Vlčice se ohlédla po druhovi. Vlk se podíval na Feal-Thase.

Zimomág nehybně stál. Sníh mu pokryl kožich a vytvořil druhý plášť. Hleděl do tunelů, osvětlených kouzelným světlem, protože nechtěl, aby se jeho nepřátelé otloukali ve tmě, a i on nasál vzduch a nastražil uši.

Země se otřásla jako při zemětřesení. Tunely zapraskaly a zasténaly. Shora slyšel výkřiky raněných a umírajících – zvuky boje. Utočili na hrad. Feal-Thasovi to bylo jedno. Jenom ať se bohové světla vyvztekají. Jenom ať klidně rozpustí celý hrad. Musí zůstat stát jen tak dlouho, aby mohl zničit zloděje, kteří usilují o jeho dračí jablko.

Feal-Thas pronášel slova magie, vyvolával mocné kouzlo. Sníh přestal padat. Feal-Thas na počátku recitoval slova, ale skončil zavytím. Bílý kožešinový plášť mu přirostl k tělu. Nehty mu vyrostly a stočily se, proměněné v drápy. Čelisti vyrazily vpřed a nos se

protáhl a stal se z něj čenich. Uši se posunuly a prodloužily. Ze zubů se staly tesáky, ostré, žluté a lačnící po krvi. Klesl na všechny čtyři a cítil, jak se mu vlní svaly na zádech, cítil sílu v nohách. Vychutnával si tu sílu.

Byl mohutným vlkem, pánem vlků. O hlavu přečníval ostatní vlky ve smečce, kteří se plížili kolem a hleděli na něj rudýma očima, nejistí, ostražití, ale připravení následovat ho, kam je povede.

Smysly se mu zostřily a Feal-Thas cítil to, co ostatní vlci – pach lidí v mrazivém vzduchu. Slyšel drsný dech a pevný krok, zařinčení meče, občasný útržek rozhovoru, i když ne příliš, neboť rytíři šetřili dechem.

Past zabrala. Přicházejí.

Feal-Thas skákal na všech čtyřech, svaly se mu stahovaly a napínaly, stahovaly a napínaly. Nohy se dotýkaly země, odrážely se od ní a znovu se k ní natahovaly. Vítr mu hvízdal kolem uší. Sníh ho pálil v očích. Otevřel tlamu a nasál ostrý vzduch. Z vyplazeného jazyka mu stékaly sliny. U vytržení se zazubil a kochal se během, lovem a vyhlídkou na zabíjení.

* * *

Derek se v ledovém tunelu zastavil, aby se podíval do mapy, kterou mu dal Raggart Mladší. Tunely, ve kterých stáli, tady před třemi sty lety nebyly. Dračí doupě na mapě bylo, i když ho Raggartův předek takto nepojmenoval, protože draci se na Krynnu neukázali po mnoho staletí. Doupě bylo na mapě označeno jako ‚jeskyně smrti', protože tu předek viděl ležet spousty kostí, včetně několika lidských lebek.

Derek usoudil, že opuštěné dračí doupě by bylo logickým místem, které by si pro sebe Slída vybrala. Z mapy věděl, kde asi doupě leží, a vybral tunel, který vedl tím směrem. Na cestu jim svítilo slunce, zářící i skrze led a osvětlující tunel mihotavým modrozeleným světlem. Ušli jen kousek, když dorazili na místo, kde se tunel setkával se dvěma dalšími. Derek se zahleděl na mapu a zamračil se. Nedávalo to smysl. Aran náhle bodl prstem do ledové stěny.

„Podívej na tohle!" zvolal.

V ledu byly vyřezané šipky. Jedna ukazovala přímo vzhůru. Druhá mířila na cosi, co vypadalo jako hrubý náčrt draka – pár čar s křídly a ocasem. Rytíři prozkoumali ostatní tunely a zjistili, že podobné šipky jsou ve všech.

„Šipka nahoru musí znamenat, že tunel vede nahoru do hradu," odhadoval Brian.

„A tenhle tunel vede do dračího doupěte," se zadostiučiněním prohlásil Derek.

„Přemýšlím, co znamená to X," řekl Aran a přihnul si z láhve.

„A kdo je sem nakreslil," řekl Sturm.

Derek pokrčil rameny: „Na tom nesejde," prohlásil a vedl je tunelem označeným postavou draka.

* * *

Gilthanas a Laurana v doprovodu Flinta a Tase rytíře následovali. Tiše se kradli ledovými chodbami. Zastavili se, když slyšeli, že rytíři stojí, a vyslechli rozhovor o značkách v tunelech. Když se rytíři vydali dál, pokračovali za nimi.

Malá skupinka se pohybovala tiše, v bezpečné vzdálenosti, a rytíři ji neslyšeli. Kvůli chladu musel Flint nechat kroužkovou košili a pancíř v táboře. Přestože měl pevnou koženou vestu a až po nos byl zabalený ve vrstvách kůže a kožešin, tvrdil, že se beze zbroje cítí úplně nahý. Kromě bručení bylo jediným zvukem, který vydával, vrzání těžkých bot.

Tasslehoff byl tak okouzlený představou, že bude k užitku, že byl odhodlaný poslechnout Gilthanasovy rozkazy a být zticha, i když to znamenalo, že v sobě musel dusit všechny zajímavé objevy a otázky. Postupně si začínal připadat jako soudek zázvorového piva, který zůstal příliš dlouho na slunci – syčelo to v něm a chystal se vybuchnout.

Rytíři se chvílemi zastavovali a naslouchali, pokoušeli se určit, jestli je před nimi nebo za nimi nepřítel. Když rytíři zastavili, zastavila i Laurana a její skupinka.

Flinta to mátlo. „Proč je prostě nedohoníme hned?"

„Až mě Derek zavede k dračímu jablku." Elfův hlas zněl vztekle.

„Pak zjistí, že jsem tady – a pomstím se mu.“

Flint si Gilthanase užasle přeměřil a polekaně se podíval po Lauraně. Hleděla na Flinta úpěnlivě a očima ho prosila o pochopení. Flint šel dál, ale přestal bručet, což jasně ukazovalo, že je rozrušený.

Čtveřice sledovala rytíře bludištěm tunelů. Minuli komnatu, kde Feal-Thas ukrýval dračí jablko předtím, spolu s nestvůrným magickým ochráncem. Rytíři si komnaty všimli, ale prošli kolem. Čtveřice jen slyšela, jak Aran říká, že našel na stěně X. Gilthanas, který si těch X také všímal, se na okamžik zastavil, aby komnatu prozkoumal. Laurana šla s ním a Flinta s Tasslehoffem nechali hlídat venku.

Laurana s hrůzou hleděla na kosti, utrhané údy a krev zamrzlou ve sněhu.

„Podívej se na podstavec,“ vítězoslavně ukázal Gilthanas. „Na tomhle stávalo dračí jablko. Jenom se podívej na ty runy. Mluví o jablku a o tom, jak bylo vytvořeno. To vysvětluje krveprolití,“ dodal, rozhlížeje se po tratolišti krve. „Nejsme první, kdo ho přišel hledat.“

„Říkáš, že jablko bylo tady a někdo nebo něco ho hlídalo, ale teď tu není. Možná jdeme pozdě.“ Jako by v to Laurana doufala.

Gilthanas se na ni rozhněvaně podíval a chystal se něco říct, když zaslechli Flintovo volání.

„Ten mizerný šotek,“ prohlásil trpaslík. „Utekl tamhle,“ ukázal na tunel označený drakem.

Tas byl skoro hned zpět.

„Myslím, že to mám!“ zašeptal hlasitě. „Dračí doupě!“

Gilthanas odspěchal za Tasem a Flint a Laurana chvátali za nimi. Zahnuli za roh a elf rychle skočil zpět do tunelu. Kývl na ostatní, ať jdou pomalu za ním.

„Tamhle jsou,“ naznačil tiše a ukázal.

Laurana opatrně nahlédla za roh do velké prázdné komnaty. Ze stropu jako bílé krápníky visely rampouchy. Rytíři stáli uprostřed a rozhlíželi se.

„Kde jsou stráže?“ zeptal se napjatě Brian. „Ušli jsme celou cestu až sem a nikde nikdo.“

„Jestli to tu hlídali vojáci, nejspíš se běželi zapojit do boje,“ řekl Derek. „Arane, ty a Ostromeč zůstanete tady a budete hlídat. Briane,

ty půjdeš se mnou…“

„Je to past, můj pane,“ prohlásil Sturm tak klidně a přesvědčivě, že rytíři překvapeně umlkli.

Derek se rychle vzpamatoval. „Nesmysl,“ řekl popuzeně.

„Myslím, že může mít pravdu, Dereku,“ řekl Aran. „Celou dobu mám pocit, že nás někdo sleduje.“

Gilthanas couvl dál do tunelu a Lauranu stáhl s sebou.

„Tím se vysvětluje, proč Feal-Thas poslal pryč všechny strážce jablka, včetně draka,“ dodal napjatě Brian. „Chtěl nás sem nalákat, abychom udělali přesně to, co děláme – vkráčeli do pasti.“

Jako by někdo naslouchal, ze tmy se ozvalo děsivé zavytí, zvířecký, výsměšný smích, pulsující nenávistí a strašlivou hrozbou, zahrnující krev, bolest a smrt. K samostatnému hlasu se přidaly nesčetné další a vytí a výkřiky vibrovaly tunely.

Laurana se přitiskla k bratrovi, který ji pevně stiskl. Flint vytáhl sekeru a divoce se rozhlížel kolem.

„Co to bylo?“ zajíkla se Laurana. Rty měla ochromené chladem a strachem. „Co je to za strašlivý zvuk?“

„Vlci!“ vydechl Gilthanas, neodvažuje se promluvit nahlas. „Feal-Thasova vlčí smečka!“

Derek cosi ostře rozkázal a rytíři se postavili k sobě a tasili meče. V magickém světle se zaleskla ocel.

Vlci rytíře obklíčili. Bílé kožichy na bílém sněhu, žhnoucí rudé oči, kroužili kolem rytířů, tiše našlapovali a uzavírali kruh. Teď vlci utichli, připravení zabíjet, vyhnout se ostré oceli, skočit, strhnout a rozervat, polykat čerstvou krev.

Jeden z vlků, větší než ostatní, se od ostatních oddělil a zůstal vně kruhu. Tenhle vlk se nepřipojil k útoku. Sledoval je jako divák. Lauraně se zdálo, že se jeho temné oči krutě usmívají.

Elfové dlouho studovali zvyky a povahu zvířat, s nimiž sdíleli lesní domov. Pokud nemuseli, nezabíjeli zvířecí sousedy, dokonce ani šelmy.

Laurana znala způsoby a zvyky vlků a žádný vlk by se nechoval takhle – nesedl by si a nesledoval své druhy.

„Něco je špatně. Počkej, Flinte!“ zavolala zoufale, když viděla, že se trpaslík chystá odtrhnout a přidat se k boji. „Tasi! Máš

kouzelné brýle? Ty, co vidí věci takové, jaké jsou doopravdy!“

„Snad,“ řekl Tas. „Nikdy nevím jistě, co mám, vždyť víš, ale ty brýle zkouším nosit s sebou.“

Laurana v agónii sledovala, jak šotek v kožešinových rukavicích nešikovně prohrabuje početné váčky. Z úkrytu v tunelu Laurana koutkem oka viděla vlky, jak stahují kruh. Muselo jich být padesát, jestli ne víc. A jeden vlk pořád sledoval rytíře, odsouzené k smrti, a čekal.

Tasslehoff se dál prohraboval věcmi. Laurana popadla jeden z váčků, obrátila ho vzhůru nohama a vysypala na podlahu. Chystala se udělat totéž s dalším, když Gilthanas ukázal prstem. Brýle se v magickém světle třpytily a leskly. Elf po nich hrábl, ale Tasslehoff byl rychlejší. Popadl je, káravě pohlédl na Gilthanase a nasadil si je na nos.

„Na co se mám podívat?“ zeptal se.

„Na toho velkého vlka.“ Laurana si klekla vedle šotka, aby viděla tam, kam on, a ukázala: „Na toho, co stojí stranou od ostatních.“

„Není to vlk. Je to elf,“ řekl Tasslehoff a pak vzrušeně dodal: „Ne, počkat! Je to elfa vlk!“

„Feal-Thas,“ zašeptala Laurana. „Ty o tom čaroději něco víš, Gile. Jak ho zastavíme?“

„Je to arcimág!“ hořce se zasmál Gilthanas. „Jeden z nejmocnějších mágů na Krynnu.“

Zarazil se a zatvářil se zamyšleně. „Možná existuje způsob, ale musela bys to udělat ty, Laurano.“

„Já?“ vyděsila se Laurana.

„Jsi jediná z nás, kdo má šanci.“ Gilthanas ukázal prstem. „Máš ledobijec.“

Laurana předtím odhodila zbraň na zem, aby Tasovi pomohla prohledat váčky. Ledobijec jí ležel u nohou, křišťálově průzračný a třpytící se. Laurana se pro něj nesklonila.

Gilthanas jí stiskl paži a vychrlil ze sebe: „Tvoje zbraň je kouzelná. Ten čaroděj je zimomág a tahle zbraň je vytvořena ze stejných prvků, jaké sytí jeho magii. Je to jediná zbraň, která ho může zabít.“

„Aleje to čaroděj,“ třásla se Laurana.

„Není! Ne teď. Teď je vlk. Je polapený ve vlčím těle, a to mu bude bránit v čarování. Nemůže pronášet slova magie ani dělat náležitá gesta nebo užívat přísady kouzel. Musíš zaútočit hned, než se promění zpět!“

Laurana stála a roztřeseně hleděla na ohromného bílého vlka. Ostatní vlci dál kroužili kolem rytířů, opatrní před ostrou ocelí, ale hladovějící po krvi.

„Zvládneš to, Laurano,“ řekl Gilthanas vážně. „Musíš. Jinak nikdo z nás nemá naději.“

Kdyby tu tak byl Tanis… Ale Laurana se na to přinutila nemyslet. Tanis tu není. Nemůže se spoléhat na něj ani na nikoho jiného. Je to na ní. Bohové jí dali ledobijec. Nevěděla proč, nežádala o něj a nechtěla ho. Připadalo jí, že to byla od bohů špatná volba. Ale už když takhle přemítala a vzpírala se osudu, rýsovaly se jí v mysli nápady, jak by mohla na čaroděje zaútočit. Vyslovovala je nahlas, jak ji napadaly, a téměř si neuvědomovala, co říká.

„Nesmí mě vidět přicházet. Jinak by se mohl začít proměňovat do pravé podoby. Gile, najdi si místo, odkud můžeš střílet z luku. Postarej se, aby si všímal jenom tebe, a jestli to půjde, odlákej ho od zbytku smečky.“

Gilthanas se na ni překvapeně podíval a pak prudce přikývl. „Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl. Je to moje chyba.“

„Ne, Gile,“ řekla. „Rozhodovala jsem se sama.“

Vzpomněla si na den, kdy utekla z domu za Tanisem. Tohle rozhodnutí ji přivedlo k tomu, že se něco dozvěděla o bozích i o sobě. Byla teď někdo jiný než rozmazlená dívenka, kterou bývala kdysi. Doufala, že je mnohem lepší elfka než dřív. Nelitovala, ať se stane cokoliv.

Kruh vlků se znovu utáhl; vlci se přibližovali ke kořisti. Flint mlčky a odvážně stál vedle ní.

„Dokážeš to, děvče,“ zabručel s důvěrou a toužebně dodal: „Kéž bych měl čas naučit tě, jak tu sekeru pořádně držet!“

Laurana se na něj usmála: „Myslím, že to bude skoro jedno.“

Gilthanas vklouzl do ústí tunelu a vyhledal místo, odkud by mohl dobře střílet. Laurana a Flint odspěchali mírně nakloněným tunelem a odvážili se vyjít do otevřeného prostoru. Feal-Thas a vlci je

nezaslechli ani nezahlédli; soustředili se na blízkou kořist a na zabíjení.

Tasslehoff se bavil tím, že si neustále posouval brýle na nose nahoru a dolů, takže chvilku viděl elfa a chvilku vlka. Když ho to začalo nudit, sundal si brýle, rozhlédl se a zjistil, že tu stojí sám.

Gilthanas už byl na místě na konci tunelu. Natáhl luk a právě přikládal šíp. Laurana se s ledobijcem v ruce plížila kolem vlčí smečky. Flint byl za ní; jedním okem sledoval vlky a druhým Lauranu.

„Zkus ho praštit do hřbetu, děvče," řekl jí Flint. „Mař na co největší kus a opři se do toho zády!"

Tas si rychle zastrčil brýle zpátky do kapsy a sáhl k opasku. Králíkomor byl na místě jako vždycky, ať si na něj předem vzpomněl, nebo ne.

„Možná tě pak přejmenuju na Vlkovraha," slíbil noži.

Tas vyrazil za přáteli. Neposlouchal, když Laurana přikazovala, aby byli zticha, a zrovna se chystal na ni radostně zavolat, když mu slova uvázla v hrdle.

* * *

Rytíři se stáhli těsně k sobě a čekali na nadcházející útok připravení, jak jen bylo možné. Vlci mířili k nim a oči se jim v přízračném světle rudě leskly. Pak začalo sněžit; ve vzduchu se vznášel kouzelný sníh. Světlo potemnělo, takže skoro neviděli.

„Ty zatracený hlupáku!" divoce proklínal Aran Dereka a ve vzteku zvyšoval hlas. „Ty mizerný, pitomý, namyšlený hlupáku! Co řekneš teď? Jaká zatracená moudrá slova na nás vychrlíš, než tu všichni pomřeme?"

„Arane," řekl Brian tiše, v ústech tak sucho, že stěží mluvil, „moc nám nepomáháš."

Sturm stál vlevo od Briana, vysoký a pevný, hrot meče mu nezakolísal, a upíral oči na vlky. Něco říkal, ale jen pro sebe, tiše a skoro neslyšně. Brian si uvědomil, že se Sturm modlí, prosí Paladina, aby jim pomohl, poroučí jejich duše bohu.

Brian si náhle zoufale přál taky věřit v nějakého boha –

jakéhokoliv! Věřit, že nehledí jen do odporné, navěky tiché, navěky prázdné nicoty. Že bolest a hrůza mají nějaký smysl, že jeho život má smysl. Že jeho smrt bude mít cenu. Že nenašel konečně lásku jen proto, aby o ni přišel v ledové jeskyni na nesmyslné výpravě. Náhle měl hořko v ústech. Snad se bohové vrátili, ale pro něj už bylo pozdě.

„Ostromeči, buď zticha," chraplavě rozkázal Derek. „Všichni buďte zticha."

Byl to chladný, klidný velitel, vůdce, který má situaci pod kontrolou, příklad odvahy, inspirace svým mužům, přesně jak se psalo v Instrukci. Pokud měl pochyby, nedal je najevo. Derek v něco věří, pomyslel si Brian. Derek věří v Dereka a nechápe, proč v něj nevěří i ostatní. Očekává, že umřeme s vírou v něj, došlo mu náhle. Přišlo mu to k smíchu a hořce se zasmál, čímž si od Dereka vysloužil další ostré pokárání.

„Soustřeď se!"

„Na co?" vztekal se Aran. „Na to, že tady umřeme strašlivou smrtí, roztrhaní dravou zvěří, a naše kosti odvlečou ohryzat do nějakého doupěte?"

„Drž hubu!" vztekle zařval Derek. „Všichni sklapněte!"

Podle Instrukce vůdce nikdy neřve, neztrácí klid, nezakolísá a nepochybuje, nikdy neukáže strach…

Vločky padaly Brianovi na řasy. Prudce zamrkal, aby se jich zbavil, a nespouštěl oči z vlků. Vlci se na ně náhle vrhli, jakoby na neslyšný povel.

Sturm vzdorně zařval a švihl mečem ve vražedném oblouku. Velký bílý vlk mu padl k nohám a z rány na krku mu prýštila krev.

Další vlk zavrčel a s obnaženými tesáky se hnal na Briana, najednou však sjel stranou a jeho tělo sklouzlo po ledu. Když ho míjelo, spatřil Brian, že mu z hrudi trčí šíp. Druhý šíp zasáhl jiného vlka uprostřed skoku a srazil ho. Brian neměl čas divit se a rozhlížet se kolem. Sněhem k němu tryskem běžel obrovitý vlk. Brian se ho pokusil udeřit ostřím meče, ale vlk se odrazil do vzduchu a skočil na něj.

Ohromné tlapy narazily rytíři do hrudi. Vlkova váha povalila Briana na zem, meč rytíři vylétl z ruky, roztočil se a ujel po ledu

pryč.

Vlčí dech ho pálil na tváři a páchl hnijícím masem. Žluté zuby se mu zakously do těla. Stříkaly na něj sliny, teď červené krví – jeho krví. Vlk ho tlačil k zemi. Marně do něj bušil pěstmi. Vlk mu zaťal tesáky do krku a Brian vykřikl. Věděl, že křičí, ale k vlastnímu úděsu neslyšel nic než bublání. Vlk pustil krk a chystal se mu rozervat hrdlo. Náhle však zvíře odporně vyštěklo a svalilo se z něj; snad ho někdo skopl. Brian se podíval a spatřil Sturma, jak prudce vyškubává meč z vlčího boku.

Sturm se nad ním skláněl. Brian ho v padajícím sněhu sotva viděl.

Sturm vzal Briana za ruku, pevněji tiskl a nepouštěl, i když bodal a máchal mečem a odháněl další vlky.

„Hned vstanu," chtěl mu říct Brian. „Pomůžu ti s nimi. Jenom musím… popadnout dech…"

Brian se držel Sturma za ruku a pokoušel se dýchat, ale nešlo to.

Držel se Sturma za ruku a sníh padal a vločky ho studily na rtech a… pustil se.

* * *

Laurana viděla, jak Brian padá. Viděla, jak se nad ním Sturm sklání a pořád bojuje a pokouší se bránit vlkům. Jakýsi vlk skočil Sturmovi na ramena. Sturm s nesmírným úsilím vstal a setřásl ho. Vlk přistál na hřbetě a Sturm mu proklál mečem břicho. Zvíře zavylo, bolestně vyštěklo a zahrabalo tlapami ve vzduchu.

Aran bojoval zkušeně. Meč měl kluzký od krve a kolem nohou se mu válela těla. Vlci se stáhli a chvíli ho sledovali a pak se jich na něj vrhlo několik najednou. Jeden vyrazil zezadu, zabořil mu ostré tesáky skrz koženou botu hluboko do kotníku a prokousl šlachu. Aran zakolísal, vlci na něj skočili a s vrčením trhali a rvali. Aran vykřikl. Sturm nemohl nic dělat, nemohl mu nijak pomoci. Jakýsi vlk ho držel za pravý rukáv a pokoušel se ho strhnout. Sturm ho tloukl pěstí a snažil se ho donutit, aby povolil čelisti.

Laurana slyšela Aranovy výkřiky a obrátila se. „Flinte, běž mu pomoct!" zavolala.

Flint se na ni podíval a pochybovačně se zamračil; nechtěl se od ní hnout.

„Běž!“ naléhala.

Flint se na ni zoufale ohlédl a rozběhl se na pomoc Aranovi. Trpaslík udeřil na útočící vlky zezadu, řval a sekal a brzy měl sekeru rudou od krve. Vlci, podráždění pachem čerstvé krve, si ho příliš nevšímali. Dál útočili na Arana, který přestal bojovat. Jeden vlk pošel se zuby zaťatými v rytíři.

Flint stáhl z Arana mršinu, postavil se nad rytířovo tělo a odrážel vlky.

„Pomoz mi, Reorxi,“ vykřikl. Rozmáchl se sekerou a ocel pokrytá krví zaplála ve světle vycházejícím z tunelu. Vlkům se světlo nelíbilo a stáhli se, ale dál trpaslíka sledovali.

„Arane?“ vykřikl Derek a napůl se otočil. Bojoval však vlastní bitvu a neviděl, co se stalo.

Flint se podíval na Arana, pohřbeného pod vlčí mršinou, ale neodvážil se spustit vlky z očí. „Tasi!“ zařval. „Potřebuju tě! Sem! Postarej se o Arana,“ přikázal, když se Tas přihnal.

Tasslehoff divoce strkal a kopal do zkrvavených vlčích těl, dokud Arana nenašel. Rytíř měl široce otevřené oči. Padaly mu do nich vločky, ale on ani nemrkl. Polovinu tváře měl odervanou. Na ledě pod ním zamrzalo krvavé jezírko.

„Flintě!“ zajíkl se vyděšeně Tas.

Flint se ohlédl.

„Kéž ho Reorx provází,“ řekl stroze.

Tas varovně vykřikl a Flint se otočil a rozmáchl se sekerou právě v okamžiku, kdy na něj skočili další vlci.

Sturm se postavil zády k Derekovi, aby na ně vlci nemohli zezadu jako na Arana. Dva muži stáli v kruhu těl. Někteří vlci byli zranění, kňučeli a mamě se pokoušeli vstát. Jíní leželi nehybně. Led byl rudý sraženou krví. Meče rytířů byly kluzké od krve, stékající po čepelích a lepící se k jílci. Pod kožichy se potili. Prudce oddychovali a kníry a obočí měli namrzlé. Vlci je sledovali a čekali na příležitost. Čas od času přilétl ze tmy šíp a některého dostal, ale Gilthanasovi už docházely šípy a musel si dát záležet na každé ráně.

„Arane?“ zachraptěl Derek, lapaje po dechu.

„Mrtvý,“ těžce oddechoval Sturm.

To bylo všechno. Na Briana se Derek nezeptal. Znal odpověď. V jednu chvíli přes přítelovo tělo zakopl a skoro upadl. Vlci je znovu obstoupili.

Flint se bránil, bojoval o život. Už neřval, musel šetřit dechem. Jakýsi vlk po něm skočil. Flint se rozmáchl sekerou a minul a najednou bylo zvíře na něm a shodilo ho. Tasslehoff skočil vlkovi na záda. Popadla ho šotčí zuřivost; vykřikoval posměšky, které nezabíraly, protože mu vlci nerozuměli nebojím to bylo jedno. Tas, který seděl obkročmo na vlkovi, bodl zvíře do krku a bodal znovu a znovu, vší silou drobné paže, dokud se vlk nesvalil mrtvý k zemi.

Tasslehoff stál nad vlkem a zamračeně ho sledoval, připravený ho znovu zabít, kdyby snad ožil. Když se vlk pohnul, šotek divoce vykřikl a vyrazil do dalšího útoku a málem bodl Flinta, který se pokoušel vylézt zpod těla.

Laurana celý zmatek viděla jen koutkem oka. Ukrytá čarodějovým vlastním kouzelným sněhem se plížila kolem Feal-Thase, aby se k němu dostala zezadu. Gilthanas na Feal-Tase střílel a postupně odehnal velkého vlka, který nebyl vlkem, od zbytku smečky. Feal-Thas byl nucený držet se stranou; popocházel tam a zpět a sledoval útok. Jazyk mu visel z tlamy a sliny kapaly, jako by ochutnal krev. Neviděl Lauranu, protože se blížila zezadu. Neslyšel ji skrz vlčí vytí a vrčení. Elfka už byla skoro u něj.

Laurana spatřila na zakrváceném ledu zhroucené Brianovo tělo. Předtím se bála, ale teď strach přehlušil hněv. Zvedla ledobijec, vzpomněla si na Flintovu spěšnou radu, rozmáchla se a namířila vlkovi-elfovi na hřbet, aby mu přerazila páteř.

Feal-Thas ji vycítil. Otočil vlčí hlavu a pohlédl na ni, pohlédl jí hluboko do srdce. Jeho oči ji přibily na místo, stejně jako jiný vlk přibil na místo Briana. Zastavila se uprostřed kroku. Ledobijec visel ve vzduchu, připravený zasadit smrtící ránu, ale Lauranina vůle se vytrácela. Feal-Thas na ni hleděl, provrtával ji žlutýma očima, kradl tajemství jejího srdce, prosíval je a třídil, ponechával si cenná a ostatní odhazoval.

Laurana si s hrůzou uvědomila, že se Gilthanas mýlil. Arcimág mohl užívat magii i ve vlčím těle. Byla očarovaná a nemohla dělat

nic než se bezmocně třepotat jako motýl na špendlíku.

Vlk zavrčel a Laurana v tom zvířecím zvuku slyšela slova.

„Tebe už j sem viděl!“

„Ne!“ zašeptala Laurana a zachvěla se.

„Ale ano. Viděl jsem tě v Kitiařině srdci. Vidím ji ve tvém srdci a v obou vidím půlelfa. Zábavné.“

Laurana chtěla utéct. Chtěla ho zabít. Chtěla klesnout na kolena a ukrýt tvář do dlaní. Nemohl však dělat nic. Vlk přikročil blíž a ona byla zcela ochromená, nedokázala se od jeho pohledu odtrhnout.

„Kitiara chce Tanise,“ řekl Feal-Thas, „a je odhodlaná ho dostat. Jestli se jí to podaří, Lauralanthalaso, navždy ho ztratíš. Jsem jediný, kdo je dost mocný, aby jí v tom dokázal zabránit. Zabij mě, a dáš Tanise sokyni.“

Laurana slyšela výkřiky smíšené s vlčím vytím. Ohlédla se a spatřila Briana s rozervaným hrdlem, Arana mrtvého, Flinta, jak se plazí zpod vlčích těl, a Tasslehoffa, jak bojuje a po zakrvácených tvářích se mu kutálejí slzy.

V tu chvíli Feal-Thas věděl, že ji ztratil. Viděl nebezpečí. Nejdřív z něho Kitiara udělala hlupáka. Přivolala na něj pohromu. A tahle elfka ho teď přišla dorazit. Viděl ty dvě, Kitiaru a Lauranu, jak stojí vedle sebe a smějí se mu.

Feal-Thas se rozzuřil. Kdyby byl ve svém těle, zničil by tu slabou ženu jediným slovem nebo gestem. Takhle se bude muset spokojit s tím, že ji rozerve na kusy, pochutná si na jejím těle a napije se její krve. A jednoho dne udělá totéž Kitiaře.

Laurana ucítila, že čarodějův stisk povolil. Spatřila ve žlutých očích zuřivost a věděla, že zaútočí. Pevně uchopila ledobijec a vložila do něj všechnu sílu. Laurana zapomněla na Tanise i Kitiaru. Sebe i svou minulost a budoucnost vložila do božích rukou. Uchopila vlastní osud.

Tesáky zacvakaly a vlk skočil.

„Budiž,“ řekla chladně Laurana a rozmáchla se ledobijcem po vlčím hrdle.

Kouzelné ostří, jemuž požehnal Habakuk, prořízlo magii zimomága a zaťalo se mu hluboko do krku. Vytryskla krev. Feal-Thas zavyl. Bílý vlk se svalil na led, čelisti dokořán, jazyk

vyplazený, a z tlamy mu kapaly krev a sliny. Žluté, záštiplné oči na ni zíraly. Vlčí slabiny se zdvihaly, tlapy hrabaly a drápaly po ledu rudém krví, vytékající ze smrtelné rány.

V mysli zaslechla tísnivá slova, temná a bodavá jako tesáky. „Láska byla *mým* prokletím! Láska bude prokletím tvým a jejím!“

Nenávist i život ve žlutých vlčích očích vyhasly. V okamžiku smrti se kouzlo, které Feal-Thase proměnilo ve vlka, zlomilo. Laurana hleděla na mrtvého vlka, pak si otřela sníh z očí, a když se podívala znovu, leželo v kaluži krve tělo elfa. Hlavu měl skoro uťatou.

Laurana se prudce nadechla, zachvěla se a odvrátila. Bylo jí zle z prožitého šoku a hrůzy. Začala se třást a nemohla přestat. Matně si uvědomovala, že je ještě pořád v nebezpečí – vlčí smečka se mohla obrátit proti ní a zaútočit. Zvedla oči a viděla, jak se k ní žene vlk. Pokusila se zvednout ledobijec, náhle jí však připadal nesmírně těžký. Čekala, marně lapajíc po dechu.

Vlk si jí nevšímal. Tiše došel k elfovu tělu, začenichal, zvedl hlavu vzhůru a táhle, žalostně zavyl. Ostatní vlci to uslyšeli, přestali útočit a začali kvílet. Vlk jemně strčil do Feal-Thase čenichem. Pak se podíval na Lauranu a na třpytivý, zakrvácený ledobijec. Zavrčel na ni, otočil se a stáhl se. Zbytek smečky ho následoval. Vlci zmizeli v tunelech.

Laurana klesla na kolena. Pořád ještě svírala v rukách ledobijec a měla pocit, že ho snad nikdy nepustí.

Gilthanas si klekl k ní a objal ji.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ustaraně, když našel řeč.

„Jsem,“ řekla ztuhlými rty. „Čaroděj mě nezranil.“

Náhle si uvědomila, že je to pravda. Feal-Thas se ji pokusil zranit strašlivou kletbou, ale nezasáhl ji. Jestli byla láska jeho prokletím, bylo to proto, že nechal něco krásného vyrůst v cosi temného a pokrouceného. Nevěděla nic o Kitiaře. Nedávalo to smysl. Pro Lauranu byla láska požehnáním a bude jím i dál, ať bude vzájemná, či ne.

Není dokonalá. Dobře si uvědomovala, že přijdou chvíle zoufalství, žárlivosti a žalu, ale s pomocí bohů ji láska povede k dokonalosti, nebude ji od ní odvracet.

„Jsem v pořádku,“ zopakovala pevně, vstala a hodila ledobijec na tělo mrtvého čaroděje. „Co ostatní?“

Gilthanas zavrtěl hlavou. Sturm stál jako záštita nad těly Arana a Briana. Byl zakrvácený, bledý a vyčerpaný, zdálo se však, že je nezraněný. Flint pevně držel Tasslehoffa, který divoce mával Králíkomorem a vykřikoval, že zabije všechny vlky na celém světě.

Laurana si pospíšila k šotkovi a objala ho. Tas propukl v pláč a sesypal se na led, umazaný a promáčený krví.

Derek měl na tváři hluboký šrám a stopy drápů na nikách a pažích. Jeden rukáv kožichu měl rozervaný na cáry. Z kousnutí na stehně mu prosakovala krev. S lehkým zamračením hleděl na těla Arana a Briana, jako by si zkoušel vzpomenout, kde už je viděl.

„Jdu do dračího doupěte najít jablko,“ řekl nakonec. „Ostromeči, hlídej. Nedovol, aby mě někdo sledoval, zvlášť ne elfové.“

„Gilthanas a Laurana ti nejspíš zachránili život, Dereku,“ řekl Sturm chraplavě.

„Prostě splň rozkaz, Ostromeči,“ chladně odpověděl Derek.

Vybelhal se z komnaty a zamířil k dračímu doupěti.

„Kéž bohové kráčejí s ním,“ zamumlala Laurana.

„Pche! Dobře že je ten neřád pryč, povídám,“ prohlásil Flint a poplácal skytajícího šotka po zádech.

15.

Dračí jablko. Rytíř.

Dračí jablko se zaradovalo. Všechno jde lépe, než doufalo. Mocný arcimág, který ho věznil – a taky ho držel v bezpečí, ale na to teď jablko nepomyslelo – je mrtvý. Během staletí začalo jablko Feal-Thase nenávidět. Opakovaně se pokoušelo čaroděje zlákat, aby ho použil, doufalo, že ho tak ovládne. Feal-Thas však na to byl příliš chytrý a jablko zuřilo a intrikovalo a hledalo cestu, jak z tohohle bohy zapomenutého místa uniknout.

A potom místo už náhle nebylo bohy zapomenuté. Takhisis se vrátila a promlouvala sladkými slovy krve, ohně a vítězství a jablko slyšelo její lichotky a toužilo stát se součástí nového světa. Feal-Thas ho však nechtěl pustit. Byl mocný a měl mezi bohy vlastního ochránce, takže si mohl dovolit Takhisis nevyslyšet.

Pak přišel Ariakas s plánem využít jablko k pádu Solamnie. Kitiara uvedla plán do pohybu. Zabila ochránce a Feal-Thas musel jablko svěřit do péče tupé a umanuté dračice. Ve své pýše byl navíc tak hloupý, že jablko použil k tomu, aby vlákal nepřátele do pasti. Jablko se nezapojilo aktivně do Feal-Thasovy zkázy, ale rádo si myslelo, že alespoň trošku přispělo.

A teď si vítězný rytíř přichází pro cenu. Esence pěti draků, uvězněné v jablku, se nedočkavě svíjely a převalovaly. Jablko žhnulo odporným svitem, který se však vytratil, jakmile rytíř vkročil do komnaty. Jablko se vyčistilo jako křišťálové jezero za jasného dne uprostřed léta. Čistý povrch neporušila jediná vlnka. Sedělo na podstavci, nevinné, vlídné a neškodné, a čekalo.

Rytíř vešel do komnaty s pošetilou pýchou a naprosto nevědomý.

Vbelhal se sem pomalu a opatrně. S taseným mečem se rozhlédl po drakovi nebo jiných strážích. Nikoho nenašel. Doupě bylo prázdné, až na Slídiny oběti, mrtvá těla uvězněná v ledu, aby si je líná bestie mohla rozpustit a sežrat, když se jí nebude chtít lovit.

Rytíř jablko okamžitě našel. Dračí mysli uvnitř viděly i cítily jeho touhu. Postupoval však opatrně, kradmo, neustále se ohlížel v obavě, že by se něco mohlo plížit za ním. Jablko trpělivě čekalo.

Když si byl rytíř konečně jistý, že je v komnatě sám, zasunul meč do pochvy a odkulhal k jablku. Vzal od opasku váček z jelení kůže. Podíval se na jablko, podíval se na váček a lehce se zamračil. Jablko je příliš velké, nevejde se dovnitř.

Zezadu se ozval jakýsi zvuk a rytíř pustil váček, tasil meč a otočil se. Jablko se okamžitě zmenšilo na správnou velikost. Zvuk se už znovu neozval a rytíř se otočil zpět. Zarazilo ho, že jablko vypadá menší. Podezíravě přivřel oči a o krok couvl.

Jablko nevinně leželo na podstavci.

Rytíř zavrtěl hlavou. Je zraněný, vyčerpaný a krvácí. Spletl se. Znovu zasunul meč do pochvy, zvedl váček, rozprostřel ho na ledové podlaze a chystal se jablko vzít. Natáhl ruce a položil je na křišťál, připravený zvednout jablko z podstavce a uložit ho do váčku.

Těch věcí, které rytíř o magii neví, ale brzy je zjistí!

Ke svému věčnému žalu.

Kdo se chce dotknout jablka, musí vyslovit magická slova. Slova nezajistí, že jablko ovládne, ale oslabí vůli draků polapených uvnitř. Ten, kdo se dotýká jablka, musí být odhodlaný a mít silnou vůli a měl by být připravený zmocnit se esence uvězněných draků a ovládnout ji. Musí být připravený setkat se s rukama, které se k němu natáhnou, popadnou ho a pokusí se ho vtáhnout dovnitř.

Rytíř si myslel, že musí jen zvednout čirou křišťálovou kouli. Náhle byl hrozivě vyvedený z omylu. Z koule vyšlehlo světlo a zasáhlo ho do očí. Rytíř je před oslnivou září zavřel a neviděl, jak uvnitř zavířily barvy a roztančily se. Neviděl ruce, které se natáhly a uchopily ho.

Rytíř zalapal po dechu. Pokusil se vytrhnout, ale neměl dost síly. Jeho vůle zakolísala. Byl nevědomý, zmatený a strašlivě vylekaný. Nechápal, co se děje, a jablko s ním mělo snadnou práci. Stáhlo ho

dolů a ještě níž a pevně ho drželo, dokud se nepřestal bránit.

Draci mu začali šeptat, šeptali slova zoufalství, jež měla zničit naději.

Když s rytířem skončili, pustili ho.

Derek z Korunní Stráže netušil, že už navždy bude za nocí slýchat šepot hlasů. Rytíř, spokojený sám se sebou, odnesl dračí jablko z Hradu na Ledové stěně.

16.

Mrtví a živí.

lei utekli, ale nebezpečí nezmizelo. Derek odešel do dračího doupěte vyhledat jablko. Laurana s ostatními zůstala v tunelech pod obléhaným hradem. Chodbami se ozývaly vzdálené zvuky boje. Ledový lid se dostal do hradu a bojoval s nepřáteli uvnitř hradeb. Den ještě neskončil. Čaroděj byl mrtev, ale ti, kdo mu sloužili, ne.

Sturm vsunul meč do pochvy a klekl si, aby urovnal těla svých druhů. Zavřel vytřeštěné oči a zakryl Aranův děsivý obličej vlastním pláštěm. Hrstmi sněhu omyl Brianovi krev z tváře.

Laurana se bála, že se Gilthanas rozběhne za Derekem a možná s ním bude o dračí jablko bojovat, ale Gilthanas neodešel. Hleděl na těla dvou rytířů a vzpomínal, že ještě včera večer byli živí, smáli se, povídali si, usmívali se a zpívali. Sklonil hlavu a oči se mu zalily slzami. Laurana stála vedle něj. Bratr jí položil ruku kolem ramen a společně poklekli do sněhu, aby vzdali úctu mrtvým. Flint si otřel oči a odkašlal si. Tasslehoffsi utřel nos Karamonovým kapesníkem a rozmazal si přitom krev po tváři.

Mrtví leželi ve zdánlivém míru, ruce zkřížené na prsou, meče sevřené v nehybných dlaních.

Sturm zvedl oči k nebi a tiše se modlil: „Navrať toho muže na Humovu hruď, do výše, tam za oblohu lhostejnou. Spočinutí válečníka přej mu, buď jak buď, nechť svobodné jako hvězdy jsou teď jiskry…“

„Na to bude čas později,“ přerušil ho Derek.

Přišel od dračího doupěte a v ruce držel kožený váček stažený

řemínkem. „Mám dračí jablko. Musíme odsud, než nás najdou.“

Podíval se na Arana a Briana, ležící na krvavém ledu, a tvář se mu stáhla, oči zakalily a rty zachvěly. Pevně stiskl rty k sobě. Oči se mu znovu vyčistily.

„Vrátíme se pro těla, až zajistíme, že je dračí jablko v bezpečí,“ řekl, chladný a lhostejný.

„Běžte, můj pane,“ tiše řekl Sturm. „Zůstanu s padlými.“

„Proč? Nikam neodejdou,“ pohněvaně zavrčel Derek.

Flint se zamračil a zabručel z hloubi hrdla. Laurana na Dereka šokované hleděla.

Sturm tiše stál a nehýbal se.

Derek je přejel zlostným pohledem. „Myslíte si, že jsem necitelný, ale já na ně myslím. Poslouchejte!“ Ukázal k tunelu. Všichni slyšeli nezaměnitelné zvuky boje – řinčení kovu, volání, kletby a výkřiky. Byly čím dál hlasitější.

„Tito rytíři obětovali životy pro získání dračího jablka. Dovolíš, aby jejich oběť přišla nazmar, Ostromeči? Možná si myslíš, že bychom tu měli všichni zůstat a zemřít s nimi? Nebo dokončíme výpravu a budeme žít a zpívat o jejich hrdinství?“

Nikdo neřekl ani slovo.

Derek se otočil a odkráčel směrem, ze kterého přišli. Neohlédl se, aby viděl, jestli ho ostatní následují.

„Derek má pravdu,“ řekl nakonec Sturm. „Neměli bychom nechat jejich oběť vyjít nazmar. Paladin na ně dohlédne. Žádné zlo jim neublíží, dokud se pro ně nevrátíme a nevezmeme je domů.“

Sturm oba padlé pozdravil rytířským pozdravem a odešel za Derekem.

Gilthanas posbíral šípy, které našel, a zamířil za Sturmem. Flint zabručel, zamnul si nos, popadl Tasslehoffa, šťouchl do něj a řekl mu, ať sebou hodí a nestojí tu a nefňuká jako velké děcko.

Laurana se chvíli zdržela v komnatě s mrtvými. Přátelé. Nepřátelé. Zvedla ledobijec, poskvrněný čarodějovou krví, a vykročila vstříc osudu.

Píseň Ledového lidu

Lester Smith

Ledový lide, budu ti zpívat o dni, kdy padl v Ledové stěně hrad
tak tedy pomni, co vše se může stát.
Ta věž tam stála věky celé, s ledovou stěnou na hradbě z kamene.
Čaroděj Feal-Thas nazval ji domovem.
V područí držel elfský mág temný
tisíce thanoi, by obsadil hradby
mrožími muži divokými…
Medvědy lední tam zotročili,
mučili je a pak pobláznili by po krvi a po mase dychtili.
I drakoniáni po stovkách
stáli tam na věži na hradbách,
když na ně Feal-Thas rukou mach…
A víc než to, veliký bílý drak
čarodějově vůli sloužil tak,
aby tam Feal-Thas klidně vládl.
Neb temný elf se rozhodl vládnout
železnou pěstí a krutovládou v místech, kde náš lid žil už dávno.
Ledový lid tak zhoubě své čelí,
proti té hrozbě záchrany není,
naděje naše po větru letí.
Slyš, Ledový lide, můj příběh!
Habakuk poté, starý bůh, přišel.
Letitý Raggart ve snu ho viděl
a slíbil vítězství ve jménu svém.
Cizinci k nám se připojili,
Ledový lid tím podpořili
rytíři, elfové, trpaslíci.
Náčelník Harald, ledobijce v ruce,
zavolal všechny věrné své duše,

nechť zmizí z ledu hrozba Feal-Thase!
Toho dne, kdy padl Hrad na Ledové stěně!
Ledové lodě pak s větrem v plachtách
pluly, ač srdce dlouho svíral strach.
Naděje plamen v nich taky plál.
A pak jsme náhle spatřili zázrak! Habakuk slíbil, a stalo se tak.
Vypluli jsme, a uprchnul drak!
Dbej poučení zde vyjeveného!
Povzbuzeni tím znamením
plujeme se srdcem radostným,
psi s námi po ledě závodí!
Stín věže zkalil naši radost, stála tam vysoká, mocná dost, thanoi
se smáli – ta odpornost!
Letitý Raggart s Elistanem,
knězem, co hovořil s Paladinem,
vystoupili tam s příkazem:
„Hleďte a poznejte bohy světla,
čeká vás potom jejich cesta, bude vám svítit šťastná hvězda!“
Naslouchej, Ledový lide, mému příběhu!
Pak ti dva starci vykročili,
k domovu zla klidně zamířili,
šípy je cestou provázely.
Nedotčení pak pod věží stáli,
ze vzduchu paprsky slunce chytali
a proti hradbám je vrhali.
Pod paprsky se z ledu tam kouřilo,
v prasklinách to i v trhlinách pukalo,
tisíce thanoi padalo, křičelo.
A teď se z palub ledových lodí
do vřavy vrhali mužové chrabří,
k Feal-Thase ďáblům smrt už se blíží!
Samotný Feal-Thas tam toho dne skonal,
to elfská dívka ho sekerou ťala
a na ledě ho krvácet nechala.
Toho dne padl mocný hrad!
Kde kdysi stála pevnost mocná,

Ledový lid se žít nyní chystá,
nadobro pryč je temná ta hrozba.
Ten příběh pomněte, když naději ztrácíte,
v srdci ho s tlukotem navěky slyšíte, neboť my, bratři, Ledovým lidem jsme.
My, ó bratři, jsme Ledový lid!

KNIHA ČTVRTÁ

1.

Takhisisina věštkyně. Kit dává ultimátum.

Ansalon ovládla hluboká zima. Svátky slunovratu přišly a minuly. Lov na Kitiaru pokračoval, i když jen vlažně. Ariakas za ní neposlal vojáky. Poslal vrahy a lovce odměn, měli však rozkaz pátrat obezřeme. Po nějakém čase se zdálo, že na ni všichni zapomněli. Lovci odměn už nenabízeli ocelové mince a nevyptávali se, jestli někdo neviděl válečnici s černými kudrnatými vlasy a pokřiveným úsměvem.

Kitiara to nevěděla, ale Ariakas psy odvolal. Začínal celé události litovat. Uvědomil si, že se ohledně Kit zmýlil, a začal věřit, že je nevinná. Pokusil se z toho, že uvěřil v Kitinu zradu, obvinit Iolante, ale ta vinu chytře přesunula na elfského čaroděje. Ačkoliv Ariakas od elfa nikdy příliš nečekal, Feal-Thas ho zklamal. Přišla zpráva, že se ten mizerný elf nechal zabít a Hrad na Ledové stěně padl.

Aspoň že rytíř, Derek z Korunní Stráže, padl do Ariakasovy léčky. Odnesl dračí jablko zpátky do Solamnie a Ariakasovi špehové hlásili, že jablko vyvolalo spor mezi elfy a lidmi a dál rytířstvo demoralizovalo.

Ariakas chtěl Kit zpátky. Konečně byl připravený znovu začít válku v Solamnii a potřeboval její zkušenosti, velitelské schopnosti a odvahu. Kitiara však nebyla k nalezení.

Královna Takhisis mohla Ariakasovi říct, kde Kit je, protože Její Temné Veličenstvo Modrou dámu pečlivě sledovalo, rozhodla se však, že mu nic nepoví. Ariakas by možná uvítal zapojení Pána Sotha do války, ale rozhodně by ho nepotěšilo spojenectví mezi Sothem a

Kitiarou. Kit už tak měla za sebou armádu, která jí byla věrná. Velela letce modrých draků, mimořádně oddaných jí samotné. Přidejte k tomu mocného rytíře smrti a jeho síly a Ariakas by měl pocit, že se mu Koruna moci na hlavě chvěje. Mohl se Kitiaru pokusit zastavit, aby nešla do hradu Dargaard, ale to by Takhisis nedovolila.

Lovci odměn Kitiaru otravovali, i když jí nebyli nebezpeční. Nikdo ji v převleku za vysoce postaveného spiritora nepoznal a nikdo ji neobtěžoval. S jedním z lovců si dokonce příjemně popovídala, dala mu svůj popis a poslala ho na dlouhé a marné pátrání. Když zahnula na cestu k Nocovu, pronásledování přestalo. Do prokleté země za ní nikdo nešel.

Cesta byla dlouhá a únavná a dala Kitiaře spoustu času k přemýšlení o boji se Sothem. Potřebovala plán útoku. Kit nikdy nevyrážela nepřipravená. Musela vědět, jakému nepříteli čelí, pořádné informace, ne legendy, mýty, pohádky pro děti, šotčí historky nebo písně bardů. Bohužel, sehnat takové informace bylo těžké. Nikdo z těch, kdo se s Pánem Sothem setkali, už se nevrátil a nemohl je sdělit.

Všechno, co měla, bylo poučení, které jí poskytla Iolante během krátkého a rušného setkání v nerackém chrámu. Kit si přála, aby čarodějce naslouchala a položila jí víc otázek. Ale koneckonců, tehdy prchala a šlo jí o život. Nebyla to pravá chvíle na povídání. Kit si v duchu procházela všechno, co Iolante řekla, přemílala si to znovu a znovu a doufala, že vymyslí nějakou strategii. V jistých bodech se všechny příběhy shodovaly: vojska nemrtvých válečníků, tři vražedné bánší a rytíř smrti, který ji mohl zabít jediným slovem. Kit se zdálo, že vymýšlet strategii pro tohle setkání bylo spíš jako vymýšlet strategii, jak spáchat sebevraždu. Jedinou otázkou bylo, jak zemřít co nejrychleji a nejméně bolestivě.

Kit měla náramek, který jí dala Iolante. Čarodějka jí vysvětlila, jak ho použít, ale Kit chtěla o náramku vědět všechno, co se dalo. Ne že by Iolante nedůvěřovala; koneckonců jí zachránila život.

Jenže Kit jí prostě *nedůvěřovala.* Vzala náramek do krámku s kouzelnickými předměty.

Majitel byl čaroděj v rudém plášti, jako většina takových obchodníků, protože měli co do činění s černou, rudou i bílou magií.

Popadl náramek a vůbec se mu ho nechtělo zase dát z ruky. Při pohledu na něj mu zářily oči a sbíhaly se mu sliny. Hladil ho a laskal. Když o něm mluvil, měl zastřený hlas. Řekl jí, že takové náramky jsou velice vzácné a velmi cenné. Znal je jen z doslechu, ještě nikdy žádný neviděl. Zamumlal nad ním cosi a ukázalo se, že je náramek opravdu kouzelný. Nemohl sice přísahat při svém bohu, že náramek udělá, co Iolante slíbila, tedy že Kit ochrání před kouzlem vyvolaným strachem a před magickými útoky, považoval však za pravděpodobné, že náramek udělá, co od něj Kit požaduje. Nakonec jí nabídl, ať si výměnou vybere cokoliv v krámku. Když odmítla, nabídl jí celý krámek.

Kit mu nakonec vypáčila náramek z ruky a odešla. Rudý plášť za ní vyběhl na ulici, prosil a žadonil. Musela pobídnout koně do cvalu, aby mu utekla. Kit předtím s náramkem zacházela dost ledabyle, jenom ho vrazila do vaku a moc o něm neuvažovala, ale pak už na něho byla opatrnější a často se ujišťovala, že ho pořád má. Pokud šlo o setkání s rytířem smrti, náramek Kit nijak neuklidnil. Vlastně naopak. Iolante by jí nedala tak drahocenný dar, kdyby si nebyla jistá, že ho Kit bude potřebovat.

Bylo to velice skličující.

Kitiara se rozhodla, že udělá něco, co ještě v životě neudělala – obrátí se o pomoc k bohu. Královna Takhisis ji vyslala na tuhle výpravu. Kit se doslechla, že blízko hranic Nocova žije věštkyně, a zajela si, aby babiznu navštívila a požádala o pomoc přímo Její Temné Veličenstvo.

Věštkyně žila v jeskyni, a dalo-li se soudit podle síly smradu, byla mimořádně nadaná. Z puchu výkalů, kadidla a vařené kapusty by se udělalo zle i trolovi. Kit vešla do ústí jeskyně a už už se otáčela, aby zase vyrazila ven, když ji popadl jakýsi žebravý výrostek, tak špinavý, že se nedalo poznat, jestli je to on, nebo ona, a vtáhl ji dovnitř.

Babizna měla zplihlé, rozcuchané žlutobílé vlasy, které jí padaly kolem obličeje. Maso na ní ochable viselo a prsa měla pod rozedranými šaty vytahaná až ke kolenům. Oči měla zastřené a matné. Seděla se zkříženýma nohama před ohništěm a vypadala otupěle, mumlala, kapaly jí sliny a kývala hlavou. Výrostek natáhl

ruku a dožadoval se ocelku, pokud se Kitiara chce věštkyně Temné královny na něco zeptat.

Kit měla pochyby, byla však zoufalá. Podala výrostkovi ocelek, ten si ho prohlédl, jestli není falešný, a zamumlal: „Dobrý, Marm.“ Zůstal uvnitř a sledoval představení.

Babizna se krátce zvedla a hodila do ohně hrst prachu. Prach zapraskal a zasyčel, plameny změnily barvu a zaplály zelenou, modrou, rudou a bílou. Kolem babizny se ovinula chapadla černého kouře. Stařena začala sténat a kolébat se.

Kouř byl odporný a Kitiaře z něj slzely oči. Nemohla popadnout dech a znovu se pokusila odejít, ale výrostek ji chytil za ruku a poručil, ať počká; věštkyně se chystá promluvit.

Babizna se narovnala. Otevřela oči, náhle ostré a jasné. Mumlavý hlas teď zněl čistě a silně, hluboký, chladný a prázdný jako smrt.

„Svěřím věrnost a vojsko jenom tomu velmistrovi, který se odváží strávit se mnou noc o samotě v hradu Dargaard.“

Babizna se znovu stáhla do sebe, mumlala a kňourala. Kitiara se rozhněvala. Za tohle utratila ocelek?

„Vím, co rytíř smrti slíbil,“ řekla Kit. „Proto tam jdu. Potřebuji, aby na mě Její Temné Veličenstvo dalo pozor. Nebudují k ničemu, pokud mě Soth zabije, dřív než stihnu otevřít pusu. Kdyby mi Její Veličenstvo slíbilo…“

Babizna zvedla hlavu. Podívala se přímo na Kitiaru a hašteřivě vyštěkla: „Nepoznáš zkoušku, když ji vidíš, hloupé děcko?“

Stařena upadla zpět do otupělosti a Kitiara co nejrychleji odešla.

Zkouška, řekla věštkyně. Pán Soth ji bude zkoušet. To by mohlo být povzbudivé. Mohlo by to znamenat, že ji Pán Soth nezabije, jen co mu vkročí do dveří. Na druhé straně to mohlo znamenat, že ji bude udržovat naživu, jen aby se pobavil. Možná zabíjel lidi, teprve až ho přestalo bavit dívat se, jak trpí.

Kit znovu zamířila na sever.

* * *

Když začala míjet opuštěné vesnice a cesta, po které jela, přestala připomínat cestu, věděla, že překročila hranice Nocova. Solamnie

byla vždycky známá silniční sítí. Po dobře udržovaných cestách pochodovala vojska rychleji. Kupci dojeli dál a dostali se do více měst. Dobré silnice znamenaly silné hospodářství. Dokonce i po Pohromě, když došlo k tolika nepokojům a vzpourám, považovali správci měst údržbu cest za důležitou – všude kromě Nocova.

Během Pohromy byla spousta silnic zničená, potopila se při záplavách nebo se propadla při zemětřeseních. Cesty, které přežily, zpustly. V některých místech si je příroda vyžádala zpět a úplně zmizely. Silnice, po nichž teď putovala Kitiara, byly zarostlé plevelem, zaprášené sněhem a pusté. Kit jela celé dny a nepotkala živou duši.

Předtím cestovala dost rychle, ale teď se postup zpomalil. Musela jet celé míle stranou, aby našla místo, kde by mohla přebrodit řeky, protože mosty spláchla povodeň. Musela se probojovávat vysokou trávou, která sahala koni skoro až ke slabinám a byla tuhá jako drátky. Jednou ji cesta shodila do strže a jindy ji přivedla přímo na kraj útesu. Za den ujela sotva pár mil a koně i ji taková jízda vyčerpávala. Musela taky lovit, protože hostince a statky, které míjela, byly dávno opuštěné.

Kit nepoužila luk a šípy od doby, kdy byla dítě, a střílela přinejmenším nešikovně. Hlad však její umění vylepšil a občas se jí podařilo skolit srnce. Pak ale ho musela vyvrhnout, stáhnout a naporcovat, což stálo další drahocenný čas.

Než se tímhle tempem dostane k hradu Dargaard, bude stará jako ta babizna – pokud se k němu vůbec dostane.

Musela si poradit nejen s rozbitými cestami, neprostupnými lesy a hladověním, ale mít se neustále na pozoru před psanci, kteří se tady usadili. Odložila oděv bohatého klerika, aby ze sebe nedělala lákavý terč, a nahradila ho šaty, které měla na sobě při útěku z Neraky: prošívanou halenou a kusem kožené zbroje, již si obstarala cestou. Znovu vypadala jako žoldnéřka, která měla smůlu, ale ani to by ji nezachránilo. V Nocově byli lidé, co by ji zabili jenom kvůli botám.

Za dne jela s rukou neustále na jílci meče. Jednou ji do zad zasáhl šíp. Odrazil se od zbroje. Kitiara byla připravená bojovat, ale zbabělec, který vystřelil, neměl odvahu se jí postavit.

I v noci pořád napůl dřímala, nebo se o to aspoň pokoušela, i

když občas byla prostě tak unavená, že hluboce usnula. Naštěstí pro ni byl Chánův kůň vycvičený starat se o bezpečí svého pána a chránit ho před úklady, které byly v Churu na denním pořádku. Kit neustále budilo poplašné ržání. Vyskakovala na nohy a rvala se s lupiči, kteří se k ní plížili s nožem, nebo tasila meč a sledovala, jak se temné stíny plíží zpět do tmy.

Zatím měla štěstí, útočili na ni jenom jednotlivci, ale přijde den, kdy ji přepadne tlupa hrdlořezů, a to bude její konec.

„Nezvládnu to, Vaše Veličenstvo," řekla Kit jednoho dne, když se plahočila sněhem. Vedla koně za otěže, protože cesta byla příliš hrbolatá a koni hrozilo zranění. „Je mi líto, že nesplním přísahu, ale stejně bych ji nesplnila. Nebudu žít dost dlouho, abych se dostala k hradu Dargaard."

Kit se klopýtavě zastavila. Nerada přiznávala porážku, ale měla příliš velký hlad, byla příliš unavená, promrzlá a sklíčená. Už nemohla. Otáčela se, aby se vydala zpátky cestou, jíž právě přišli, když Větrník polekaně zaržál, vzepjal se na zadních a zahrabal kopyty ve vzduchu. Kit pevně držela otěže a náhlý pohyb jí málem vykloubil ramena.

Kitiara pustila otěže a popadla meč. Kůň znovu přistál na všech čtyřech a zůstal stát na cestě, třásl se a potil a s pěnou u huby divoce koulel očima. Kit nic neviděla, ale cítila, jak je kůň zděšený. Pak za sebou zaslechla dusot kopyt.

Prudce se otočila a ocel meče se zaleskla ve slunci.

Na cestě stál ohromný, inkoustově černý kůň s ohnivě rudýma očima. Na koni seděla žena. Seděla v sedle bokem jako urozená dáma. Na sobě měla šaty z jemného černého sametu. Sukně v ladných, splývavých záhybech klesala z koňského boku až na cestu. Tvář jí zakrýval dlouhý, průsvitný černý závoj. Seděla vzpřímená a vysoká, ruce v černých rukavicích lehce svíraly otěže.

Kitiara upustila meč. Padla na kolena, v nitru roztřesená a vyděšenější, než byla při představě, že bude čelit katu.

„Vaše Veličenstvo!" zajíkla se bázlivě. „Nemyslela jsem…"

„Ale myslela," řekla Takhisis a hlas měla měkký jako černý samet šatů a tvrdý jako zmrzlá půda, na které Kit klečela. „Slyšela jsem tvoje ultimátum."

Kit se zachvěla: „Vaše Veličenstvo, to nebylo…“

„Jistěže bylo. Říkáš, že jestli chci, abys šla do hradu Dargaard, musím tě tam nějak dostat včas.“

A. živou, pomyslela si Kitiara, ale neodvážila se to vyslovit.

Kradmo vyhlédla zpod dlouhých řas, ale neviděla nic z tváře ženy za závojem.

„Jestli poručíte, Vaše Veličenstvo,“ řekla pokorně, „půjdu dál… kam až dokážu…“

Takhisis popuzeně poklepala rukou. Seděla v sedle vzpřímeně a rozhlížela se kolem sebe, po lese a prachmizerných zbytcích cesty.

„Musím přiznat,“ řekla Takhisis, „že sis vedla dobře, když ses dostala až sem. Věděla jsem, že je tu nepořádek, ale netušila jsem, jak zlé to je.“

Obrátila tvář za závojem ke Kit. „Ještě jednou ti pomohu, Modrá dámo, ale bude to naposledy.“

Temná královna zvedla ruku v rukavici a ukázala k nebi.

Kitiara vzhlédla a radostně vykřikla. Na nebi se objevil Mráček. Pomalu přelétal nad nimi, hlavu skloněnou, a pátral. Kitiara zavolala jeho jméno a zamávala rukama. Buď drak uslyšel ji, nebo rozkaz Královny; náhle se podíval správným směrem, zahlédl ji a začal v kruzích klesat dolů.

Kitiara se podívala zpátky na Takhisis. „Děkuji vám, Vaše Veličenstvo. Nezklamu vás.“

„Jestli zklameš, bude to jedno, ne? Budeš mrtvá,“ odpověděla Takhisis. „Asi budu muset Salahu Chánovi vrátit koně. Jinak o tom bude řečnit až do skonání.“

Ladně vzala Větrníkovy otěže a rozjela se po cestě s vyděšeným koněm za sebou. Když bohyně zmizela v temném lese, Kitiara se radostně přivítala s Mráčkem.

Byla tak ráda, že draka vidí, že se musela držet, aby mu nehodila ruce kolem krku a neobjala ho, věděla však, že by ho to hluboce urazilo a nejspíš by jí to nikdy neodpustil. Začala se drakovi omlouvat, připustila, že měl pravdu, že jí to hloupé pátrání po půlelfovi způsobilo jen potíže a málem i smrt. Mráček neřekl, „já jsem ti to říkal“, ale místo toho se velkomyslně omlouval i on, že ji neměl opouštět.

Potom jí řekl, že se znovu těší Ariakasově přízni. Ariakas Mráčka požádal – skoro prosil – aby ji letěl hledat. Při téhle zprávě se Kitiara křivě usmála, obzvlášť když se dozvěděla i to, že Feal-Thas je mrtvý a Solamnijští rytíři vyvolávají potíže.

Ariakas měl pro Kitiaru důležitý úkol ve Wrakově. Císař také chtěl, ať začne plánovat útok na Věž Nejvyššího kněze.

„Teď se rozhodne!“ vztekala se Kit. „Teď, když se rytíři chystají poslat Věži posily. A když je Solamnie najednou tak důležitá, proč mluví o tom, že mě pošle s tajným úkolem na opačný konec kontinentu, do Wrakova? Pche! Ztrácí kuráž!“

Mráček souhlasně mávl ocasem a klesl na břicho, takže mu Kitiara mohla vylézt na hřbet. Mráček s sebou přinesl modrou zbroj a přilbu Dračího velmistra, kterou mu Ariakas dal pro případ, že by Modrou dámu náhodou našel. Kitiara si její nasazování vychutnala. Cítila, že si ji zaslouží. Přísahala, že jednoho dne bude Ariakas litovat, jak s ní zacházel. Ještě nebyla dost silná, aby se mu postavila, ale jednou ten den přijde a možná to bude spíš dříve než později, pokud v Dargaardu uspěje. Znovu ve své zbroji se Kitiara cítila dost silná na cokoliv, dokonce i na rytíře smrti.

Drak měl taky skvělou náladu, když teď měl Modrou dámu zpátky. Modré šupiny se mu vlnily a hrabal drápy v zemi, připravený odletět.

„Kam zamíříme?“ zeptal se. „Do Solamnie, nebo do Wrakova?“

Kitiara se zhluboka nadechla. Tohle bude těžké.

„Její Veličenstvo ti to neřeklo?“ ohradila se.

„Kdo? Co mi měli říct?“ Mráček s náhlým podezřením otočil hlavu.

„Letíme na sever,“ řekla Kit. „Do hradu Dargaard.“

Mráček na ni chvíli hleděl a pak rozhodně prohlásil: „Žertuješ.“

„Ne,“ řekla Kit klidně. „Nežertuji.“

„Pak jsi blázen!“ zavrčel drak. „Jestli si myslíš, že s tebou poletím na jistou smrt…“

„Slíbila jsem Královně Takhisis, že se tam vydám,“ řekla Kitiara. „Co sis myslel, že tady v Nocově dělám?“

„Třeba se couráš za půlelfem. U Propasti, jak to mám vědět?“ odsekl drak.

„Věř mi, na Tanise Půlelfa už jsem zapomněla,“ ujistila ho Kit. „Měla jsem v hlavě důležitější věci, jako například zkusit něco vymyslet, abych přežila setkání se Sothem.“

Vysvětlila mu, co přísahala Královně Takhisis.

„Znáš naši královnu,“ dodala. „Teď nemůžu couvnout. Stálo by mě to život.“

Mráček Takhisis znal a musel připustit, že čelit její zlobě je něco, čemu se snaží vyhnout i nejmocnější draci. Přesto se mu Kitiařin nápad nelíbil a řekl jí to.

„Nemůžu věřit, že ses tam chystala jít beze mne!“ duněl. „Se mnou budeš mít aspoň nějakou naději přežít. Rozdrtím ten hrad na prach, shodím mu ho na hlavu. Nemůžu rytíře smrti zabít, ale můžu ho aspoň oslabit, přinutit ho zamyslet se třeba nad tím, jak vylézt zpod několika tun kamení.“

Kitiara objala draka kolem krku, pevně ho stiskla a přikázala mu vzlétnout.

Byl to dobrý nápad. Nechtěla mu ale říkat, že to nepomůže.

2.

Noc v hradu Dargaard.

ráček letěl nad Nocovem, nad lesy a močály, řekami a horami, zničenými příbytky, rozbitými cestami, nad dravci a psanci, a během několika hodin bezpečně dokázal to, co by Kitiaře zabralo dny plné dřiny a nebezpečí. Druhého dne pozdě odpoledne se dostali na dohled hradu Dargaard.

Hrad stál vysoko na srázu, z větší části vytesaný z vrcholku skály. Jediná přístupová cesta k němu se vinula kolem skály. Kit by o ní možná uvažovala, ale jediný pohled na ni ji přiměl děkovat, že má Mráčka. Cesta byla rozbitá a popraskaná a na některých místech se odlomily velké bloky a sklouzly po úbočí dolů. Zbytek byl zavalený kameny, balvany a sutí zničeného hradu.

Kdysi býval hrad Dargaard proslulý krásou. Postavili ho tak, aby připomínal zpola rozvinutou růži, kvetoucí příslib. Teď byla růže rozbitá, okvětní lístky zčernalé a odpudivé. Dříve zelené a kvetoucí zahrady se staly domovem odporného plevele. Jediná růže, která rostla v rozpadlých zahradních zdech, měla černý květ a trny smrtící na dotek.

Mráček zpomalil. Drak se na Ansalonu bál jen máločeho, ale tohle místo se mu nelíbilo. Měl z něj špatný pocit. „Mám letět blíž?“

„Ano,“ řekla Kitiara a musela to zopakovat, protože napoprvé jí slovo uvázlo v hrdle.

Na hrad Dargaard, provždy hynoucí ve stínu hněvu bohů, nezasvítilo slunce. Jakmile Kit s Mráčkem přeletěla vnější hradbu, sluneční světlo zmizelo. Slunce pořád svítilo, ale jen jako ohnivá koule planoucí na černé obloze, a žádné paprsky sem nedopadly. Nemrtví na hradbách viděli v dálce svět ozářený sluncem, zelený a

kvetoucí, svět života a tepla, svět navždy ztracený pro ty, kdo byli polapeni v kletbě hradu Dargaard.

Kit najednou napadla strašlivá myšlenka, že by se i ona mohla stát jednou ze ztracených duší. Její nemrtvý přízrak by se musel připojit k těmhle válečníkům, otrokům Pána Sotha. Kitiara se zachvěla a rychle představu zahnala.

Podívala se přes dračí křídlo dolů. Hrad pod ní byl temný a opuštěný. V rozbitých oknech se nesvítilo, Kitiara však náhle spatřila přízračné žhnoucí plameny, vybuchující střechou a stoupající k nebi ve spirále žhavých uhlíků a popela. Cítila kouř a puch pálícího se masa a slyšela dítě, křičící v agónii, jediný, vysoký tón, znějící dál a dál, dokud neodumřel. Kitiaře se stáhlo hrdlo, sevřel žaludek a nohy se křečovitě stáhly. Cítila, jak se drak třese.

„Prokletý dům," řekl Mráček drsně a skřípavě. „Život tu nemá místo."

Kitiara z celého srdce souhlasila. Nikdy se nebála tak jako teď; bylo jí doslova špatně strachy, a to ještě nevkročila do brány! Obracel se jí žaludek a v ústech měla odpornou pachuť, podobnou krvi. Nedokázala se pořádně nadechnout. Lepila se na Mráčka a chystala se mu rozkázat, ať letí pryč tak rychle, jak to jen jde. Celit zuřivosti Temné královny bude jednodušší než čelit téhle hrůze. Rozkaz jí zaskřípal v krku a vyšel ven jako zakrákání, zabarvené horkou a hořkou žlučí.

„Cos říkala?" vykřikl Mráček. „Máme zmizet?"

Kitiara se rozechvěle nadechla.

„Přistán," vymáčkla ze sebe.

Mráček zavrtěl hlavou a zakroužil dolů, hledaje místo k přistání. Jediné dost velké prostranství bylo nádvoří přímo před hlavní bránou. Musel příkře klesat a ostře zatočit a na poslední chvíli přitáhnout křídla, aby se jimi nezachytil o věž; přistál tvrdě, sklouzl na dlažebních kamenech a málem vrazil do zdi.

Kit po drsném přistání dlouho nehybně seděla. Měla pocit, že se dusí, a sundala si přilbu. Přivřela oči a uvolnila čelisti. Olízla si rty a pokusila se něco říct, ale nedostala ze sebe ani slovo. Mráček jí rozuměl.

„Dobrý nápad. Sesedni, má paní, a najdi si úkryt. Udělám světu

laskavost a zničím tohle hanebné místo!“ zasyčel drak a mezi zuby se mu blýskalo.

Kit sklouzla z dračího hřbetu. Neodešla, ale podržela mu ruku na krku. Nechtěla ho pustit.

„Dej si pozor,“ řekla nakonec a couvla, aby měl místo.

Mráček se vší silou zadníma nohama odrazil a vymrštil se vzhůru. Musel se dostat tak vysoko, aby mohl roztáhnout křídla a nezachytil se přitom o zbytky staveb kolem.

Opustil pevnost a připravil se zakroužit kolem a srazit věže i hradby bleskovým dechem. Najednou však z nebe zavál poryv větru, horkého a kypícího, a udeřil draka do hrudi. Mráček s ním bojoval, divoce máchal křídly, hrabal nohama ve vzduchu. Vítr však byl silný a on s ním nedokázal bojovat. Vítr draka zvedl a začal si s ním pohazovat, odstrkoval ho od nádvoří, odnášel od hradu zpět do sluncem ozářeného světa. Tam náhle ustal a upustil zmateného draka do polí.

Mráček zuřivě zvedl hlavu a vzdorovitě zamával křídly. Dobře věděl, kdo vítr poslal, ale nehodlal se vzdát. Kitiara ho potřebuje. Když ho vítr viděl, jak se znovu chystá vzlétnout, s řevem se přihnal z nebe a udeřil do něj. Drak zasténal a spadl na zem, omráčený a v bezvědomí.

Kit to sledovala s tichým zoufalstvím. Věděla předem, že Takhisis drakovi nedovolí zasáhnout. Bylo to jenom na ní.

Zahodila přilbu a stála roztřesená na opuštěném nádvoří. Nikoho neviděla, ale oči ji pozorovaly. Hrad byl tichý, a přesto tu hlasy křičely, vřískaly a sténaly. Nehořel oheň, cítila však žár plamenů.

Všude kolem ní pulsovala a přetékala děsivým životem hrozba a zášť mučených mrtvých. Chtěli ji, chtěli z ní udělat jednu z nich. Chtěli si ji tu nechat navždy. Na nádvoří ležely poházené mrtvoly odvážlivců a hlupáků, kteří sem přišli před ní. Všichni zemřeli čirou hrůzou, soudě podle polohy údů a úst široce rozevřených ve zděšeném křiku. Nikdo se nedostal ani k hlavní bráně.

Strach v ní rostl, neúprosný a drtivý, tiskl ji a kroutil. Nohy se jí třásly a podlamovaly. Srdce jí bolestně, nepravidelně bušilo. Nemohla popadnout dech. Po prsou jí stékaly pramínky ledového potu.

Strach. Hrůza. Hlas, který něco říká. Iolantin hlas.

Zachrání tě před tím, abys nezemřela čirou hrůzou…

Kouzelný náramek. Kit si ho chtěla nasadit, než vkročila na nádvoří, ale náramek jí neseděl přes jezdecké rukavice. Sundala si ho a hodila ho za pancíř, aby si ho mohla nasadit, až vejde do hradu. Byla však tak nervózní, že na něj úplně zapomněla. Teď po něm roztřesenýma rukama zašátrala, našla ho, popadla a pevně stiskla.

Zalilo ji teplo silné jako trpasličí kořalka a uklidnilo strach. Srdce jí zpomalilo, žaludek se přestal převracet, střeva svírat. Znovu mohla dýchat. Začala si připínat zázračný náramek na zápěstí.

Vtom se zevnitř hradu ozval zpěv. Žena zpívala jediný tón, krásný a děsivý, pronikavý, kvílivý a ostrý. Tón Kitiaru zasáhl jako hlavice šípu. Zalapala po dechu a uskočila. Ruka sebou trhla. Pustila náramek a ten zařinčel o dláždění.

Strach se přihnal zpět, narážel do ní a drtil ji. Vyděšená a zoufalá klesla na všechny čtyři. Nemohla náhrdelník ve tmě najít, což bylo k zešílení, protože ve světle burácejících plamenů jasně viděla. Šátrala kolem sebe holýma rukama. Dlažba byla pokrytá černými, mastnými sazemi a popelem. Mezi puklinami a štěrbinami tekly potůčky vody. Kit mokrou ruku stáhla a s hrůzou zjistila, že to není voda. Měla dlaň od krve.

Světlo ohně sílilo a Kitiara uviděla, že má náramek téměř na dosah. Horečně se po něm vrhla. Už ho skoro měla, když se nad ní rozkročily dvě naleštěné černé boty, po každé straně jedna. Kolem bot splýval dlouhý plášť s roztřepenými okraji. Ruka v rukavici sáhla dolů a náramek vzala.

Kitiara zvedla vyděšený zrak.

Stál nad ní rytíř. Za průzory hrncové přilby plály rudé oči. Plameny hořícího hradu se odrážely na ocelové zbroji. Růže, zdobící pancíř, byla puklá, zčernalá a páchla krví.

Pán Soth držel náramek v rukavici. Oheň v průzorech přilby jakoby pobaveně zablikal. Zvedl náramek tak, aby ho viděla, a pak před jejíma očima pomalu sevřel dlaň. Ozvalo se prasknutí, jako když se láme kov. Soth rozevřel pěst. Mezi prsty se mu vysypal onyxový a stříbrný prach, krátce se zatřpytil ve světle ohně a zmizel v blátě na zakrvácené dlažbě.

„Podvádíš,“ řekl Pán Soth.

Otočil se na patě. Plášť se kolem něj čeřil jako vlnky na tkanivu tmy. Široce rozpřáhl ruce.

„Dnes večer jsi mým hostem,“ dodal Soth.

Brány hradu Dargaard se otevřely.

3.

Kitiařin boj.
Přísaha Pána Sotha.

Kitiara se choulila na kolenou v krvi a hleděla na otevřenou bránu. Před sebou viděla velikou vstupní síň, temnou, prázdnou a jasně osvětlenou světlem svící planoucích na tepaném kovovém lustru, který ležel zlomený a zprohýbaný na podlaze. Jestli nevstane a nepůjde dovnitř, bude z ní jen další mrtvola na nádvoří. Mráček zítra ráno přeletí nad hradem a uvidí na dláždění její kosti a hnijící tělo, zavřené v modré zbroji a rohaté přilbě Dračího velmistra. Mráček pro ni bude truchlit a bude jediný, kdo pro ni bude truchlit. Potom si najde jiného jezdce. Ariakas se bude smát, až se to doslechne, a nazve ji hlupákem, který si zasloužil svůj osud. Takhisis jí bude pohrdat. Pán Soth zvedne rohatou přilbu a přidá ji mezi své trofeje, a tím to skončí. Kitiara Uth-Matar bude provždy nikým. Bude bezvýznamná a upadne do zapomnění.

„Trocha strachuje zdravá," řekl kdysi dceři Gregor Uth-Matar. „Ale když je ho příliš, jsi v boji k ničemu. Když začneš cítit srdce v krku, znamená to, že příliš lpíš na životě, dcero. Zahoď, co možná přijde, a žij pro to, co je – může to totiž být všechno, co máš."

Ze vstupní haly vyšel voják ve zbroji ozdobené růží. Jeden ze Sothových ozbrojenců. Jak šel, plameny ho pohlcovaly, zbroj černala, na kůži se dělaly puchýře. Maso na tváři se mu rozpadlo a nechalo po sobě krvavou lebku. V kouřící ruce držel meč. Jeho oči neviděly nic než smrt… a ji. Chtěl ji zabít, pokud dřív nezabije ona jeho, jenže on už byl mrtvý.

Zahoď, co možná přijde, a žij pro to, co je…

Kitiara odhodila ctižádost, naděje, sny i plány. Zahodila lásku a nenávist, a když v ní už nic nezbylo, uvědomila si, že zmizel i strach.

Kit vstala, tasila meč a odvážně vykročila utkat se s nemrtvým válečníkem. Dračí zbroj ji chránila proti žáru plamenů. Vzdorně vykřikla a zkusmo narazila do meče mrtvého, aby posoudila, jak je silný a schopný. Mrtvola měla děsivou sílu, její protiútok Kit málem zlomil paži. Odtrhla se, odskočila a čekala, až zaútočí.

Zdálo se však, že smrt mrtvého obrala o rozum i umění boje. Zvedl meč nad hlavu a rozehnal se po ní, jako by sekal dříví. Kitiara se mu vyhnula a pak vyskočila, otočila se, kopla ho do hrudi a srazila ho na zem.

Odlétl a dopadl na záda. Kit mu šlápla na hruď a prohnala mu meč mezi zbrojí a přilbou hrdlem. Plameny zmizely. Válečník ležel nehybně, ale nebylo po něm. Nemůžete zabít to, co už je mrtvé.

Kit za sebou uslyšela řinčení a rachot a ohlédla se, nebyla však dost rychlá. Do levého ramene ji zasáhl meč. Zbroj ji zachránila před zlomeninou klíční kosti, ale rána byla tak silná, že zbroj, kterou požehnala sama Temná královna, promáčkla. Než se nemrtvý válečník stačil po rozmachu znovu krýt, Kit mu prudce zanořila meč do krku a usekla mu hlavu. Druhá mrtvola se ještě hroutila, když na ni skočila další, a za zády slyšela, jak se na nohy škrábe první útočník.

Kitiara se rychle ohlédla a viděla, že jí první útočník míří na záda. Ten vpředu se hnal k ní. Vrhla se na zem. Válečník za ní bodl toho předního a oba padli. Kitiara se vyplazila zpod těl a zjistila, že už ji čeká další s připraveným kopím.

Kit se prudce otočila na druhý bok. Rána po ní jen sjela, ale Kitiara bolestně vyjekla, protože ji hrot řízl do stehna. Spatřila příležitost a oběma nohama válečníka kopla a podrazila mu nohy. Usekla hrot kopí, ale neztrácela čas „zabíjením“. Stejně by v tom nebyl rozdíl, nemohl zemřít.

Vrhali se na ni další nemrtví, tolik, že už je ani nepočítala. Seskakovali z hradeb a sbíhali po schodech za ohněm, který jim plál na čepelích mečů a v očích, v nichž už nezůstal život, jen nenávist.

Kit byla zraněná a vyčerpaná. Strach ji předtím stál hodně sil a

teď musela vydržet a bojovat. Odvážila se znovu ohlédnout. Brány hradu Dargaard byly doširoka otevřené. Veliká síň, osvětlená svícemi, byla prázdná. Uvnitř hradu se od chvíle, kdy tudy přišel první válečník a začal boj, nikdo další neobjevil. Nemrtví vojáci se shromažďovali před ní. Jestli se dokáže probojovat do hradu, projít bránou živá…

Vytáhla nůž z boty, bodla jednoho z válečníků do břicha, pod pancíř, a o krok couvla. Prohnala nůž oční štěrbinou další přilby a dál couvala.

Musela válečníkům zabránit, aby ji obešli a dostali se jí za záda, mezi ni a otevřenou bránu. Bodla jakéhosi válečníka mezi nohy a trhla mečem vzhůru, do rozkroku. Spadl a Kitiara se posunula o další krok k bráně.

Jakýsi úder jí srazil chránič ruky. Z hluboké rány v levém předloktí jí prosakovala krev a další krev jí stékala po stehně. Další úder ji zasáhl do hlavy a plameny jí před očima kolísaly a pluly. Bojovala však proti bodavé bolesti, mrkala tak dlouho, dokud nedokázala zase zaostřit, a dál kolem sebe sekala. A přitom pořád couvala.

Prudce oddychovala. Paže ji bolely a meč neuvěřitelně ztěžkl. Ruku s dýkou měla ulepenou vlastní krví. Když se dýkou ohnala po nepříteli, vypadla jí z ruky. Zoufale po ní hrábla, ale nůž přišlápla těžká bota a Kit ho musela nechat být.

Kdosi ji bodl do boku. Zbroj ji zachránila před smrtí, ale rána jí polámala žebra. Každý pohyb, každý nádech ji bolestně bodal. Pořád couvala, rozmachovala se mečem, uhýbala a kryla se. Před ní se mačkali válečníci, bojovali bez přemýšlení a nešikovně, jeden druhého zasahovali stejně často jako ji. Co na tom záleží? Umřeli, padli a znovu povstali k boji.

Zezadu kolem proudilo světlo svíček. Už byla v bráně. Dřevěné, železnými pásy pobité dveře byly dokořán. Nad ní se zableskly odporné zuby padací mříže.

Kit se nadechla, přiškrceně vykřikla, zuřivě a vzdorně, a vrhla se do posledního šíleného útoku. Sekala a bodala mečem a zaháněla válečníky zpět, až zakopávali a padali jeden před druhého. Pak vzala nohy na ramena a z posledních sil proběhla bránou.

Mříž drželo na místě silné lano. Kitiara se rozmáchla, doufajíc, že čas a oheň tlusté lano oslabily, a pokusila se ho přeseknout. Lano se natrhlo, ale nepovolilo. Kitiara stiskla zuby. Po obličeji jí stékal pot a zpola ji oslepoval. Bolest ji drásala. Válečníci se hnali za ni. Cítila, jak ji omývá žár hladových plamenů. Znovu se rozmáchla. Lano prasklo. Mříž s rachotem sjela dolů a ostrými hroty probodla několik válečníků.

Válečníci zmizeli. Vytratili se. Pro ně boj skončil. Vrátili se do hořké temnoty držet nekonečnou hlídku, věčnou stráž.

Hluk boje utichl a na okamžik bylo všude ticho. Požehnané ticho.

Kitiara zasténala. Bolest ji bodala jako žhavý nůž. Zlomila se v pase a tiskla si dlaň k boku. Slzy, které z ní vymáčkla agónie, ji pálily v očích. Zakňourala a pak stiskla zuby. Kousala se do rtů, až jí tekla krev, a čekala, až ji zaplaví bolest a uklidní ji.

Někdo začal zpívat. Hlas zněl nejprve jako šepot, ale Kitiaře se při něm ježily vlasy a přebíhal jí po zádech mráz. Otevřela oči a divoce se rozhlédla.

Pluly k ní tři elfky, jakoby na proudech horkého vzduchu, stoupajícího z neviditelných plamenů. Měly otevřená ústa, natažené ruce a Kitiara si se zoufalstvím uvědomila, že unikla jednomu nepříteli, jen aby ji lapil do pasti druhý. Už dříve zakusila oslabující účinky jediného tónu jejich písně.

Píseň zesílí, bude mocnější. Odporné tóny budou kypět kolem ní, drtivě mučivé, bědující a žalostné tak palčivě a pronikavě, že dokáží doslova zastavit srdce.

Elfky se blížily, dlouhé vlasy kolem nich vlály jako chapadla, bílé šaty spálené a zčernalé, těla rozechvělá kvílivou písní.

Světlé vlasy, modré oči, bledá pleť, šikmé oči, špičaté uši… elfové… elfské dívky…

Laurana…

„Ty elfská děvko!“ zachraptěla Kitiara. „I kdyby to mělo být to poslední, co udělám, zabiju tě!“

Bez ohledu na bolest se s ječivými kletbami rozmachovala po elfce mečem, opisujícím veliké, široké, zuřivé vražedné oblouky tam a zpět, sekala a párala.

Laurana zmizela. Kit se rozmachovala do vzduchu.

Sklonila meč a zůstala stát uprostřed vstupní haly, udýchaná a zpocená, zraněná a krvácející. Zvedla krví zastřený zrak a spatřila obrovský lustr z tepaného železa. Přestože se zřítil dolů už před staletími, svíce stále hořely. Pod pokrouceným kovem se rozlévalo jezírko krve, ještě čerstvé – stále strašlivě čerstvé, jako vzpomínka.

Za lustrem stál trůn a na trůnu seděl rytíř smrti, Pán Soth, a sledoval ji. Sledoval ji celou dobu. Oči za štěrbinami přilby vytrvale hořely a odrážely plameny, které uhasly před třemi sty lety. Nepohnul se. Čekal, co udělá teď.

Kitiara měla levou ruku mokrou od krve, která jí stále vytékala z rány. Prsty znecitlivěly Dýchala přerývaně a bolestně. Při sebemenším pohybují tělem projížděla bodavá bolest. Až teď si všimla, že má vymknuté koleno. Hlava jí třeštila a bušilo jí v ní. Zrak měla zastřený. Bylo jí zle od žaludku.

Narovnala se, jak nejvíc to šlo, vezmeme-li v úvahu, že kulhala na levou nohu a nemohla se plně opřít o pravou. Zamrkala a zahnala slzy a setřásla si z očí černé kudrny.

Ruce se jí třásly únavou a jen silou vůle zvedla meč a nemotorně zaujala bojový postoj. Pokusila se něco říct, ale hlas ji neposlechl. Zakašlala, ochutnala krev a zkusila to znovu.

„Pane Sothe," řekla Kitiara, „vyzývám vás na souboj."

Oheň v očích užasle zaplál a pak zamihotal. Pán Soth se na trůnu naklonil a černý plášť s lemem promáčeným krví jeho ženy a dítěte se zavlnil.

„Mohl bych tě zabít a ani se přitom nezvednout z místa," řekl.

„To byste mohl," souhlasila Kitiara přerývaně. „Ale neuděláte to. Bylo by to zbabělé, nehodné Solamnijského rytíře."

Ohnivé oči si ji zaujatě přeměřily. Pak Pán Soth vstal z trůnu.

„Máš pravdu," řekl. „Proto tvou výzvu přijímám."

Shodil plášť stranou a ze zčernalé pochvy vytasil obrovský obouruční meč. Obešel spadlý lustr a vykročil k ní. Kitiara se s bolestným kulháním otáčela, aby na něj viděla. Držela meč v pohotovosti.

Byl vyšší než ona, silnější než ona, nemluvě o tom, že byl i víc mrtvý než ona – i když ne o moc. Necítil fyzickou bolest, ačkoliv jen bohové věděli, jak mučivou duševní trýzeň zakouší. Nikdy se

neunaví. Mohl by bojovat stovky let, a jí zbývalo možná pár okamžiků. Měl delší dosah, Kitiara se k němu nemohla přiblížit. Přísahala však, a při Temné královně, udělá to, i kdyby to měla být ta poslední věc.

Soth předstíral výpad vlevo. Kit se nenachytala, věděla, odkud přijde skutečný útok. Odrazila úder. Meče se s třesknutím srazily.

Až do morku kostí jí projel chlad smrti a chlad horší než smrt, hořký chlad nekonečného žití. Roztřásla se v agónii, zvracela a vzlykala a lapala po dechu, ale neustoupila, blokovala jeho čepel svou, držela si ho od těla posledními zbytky odvahy, neboť její síla už byla dávno pryč.

Meč pukl. Ostří se rozlétlo na kusy. Štěpiny a kovové střepy zaplály odrazem ohně. Kitiara zavrávorala a téměř upadla.

Soth se k ní výhružně blížil. Kit sáhla do dračí zbroje, vytrhla odtud ukrytou dýku a roztřesená se vrhla na rytíře.

Soth chytil ruku s dýkou a zkroutil ji. Kitiaře při tom doteku mrzla krev. Tiše, nedobrovolně zasténala, ale pak se znovu kousla do rtu. Nedopřeje mu zadostiučinění, nedovolí, aby ji slyšel křičet. Mlčky čekala na smrt.

Pán Soth ji pustil.

Kitiara se chytila za zápěstí a nechápavě na něj hleděla. Už na tom byla tak, že jí bylo skoro jedno, co se s ní stane, jen když se to stane rychle.

Rytíř zvedl meč. Kitiara se připravila.

Pán Soth meč otočil a uchopil ho za čepel. Podal jí ho, jílcem napřed, a poklekl před ní najedno koleno.

„Má paní," řekl, „přijmi mé služby."

Kitiara zírala na meč, zírala na něj. Usmála se pokřiveným úsměvem a zhroutila se na podlahu, jednu ruku zkroucenou pod sebou, druhou nataženou tak, že se konečky prstů dotýkala kaluže krve pod lustrem.

Soth si sundal černý plášť a položil ho přes ni, zakryl ji, aby ji chránil před nočním chladem. Ráno přivolá jejího draka a bezpečněji vypraví na cestu za osudem. Mezitím dohlédne na její spánek.

Té noci poprvé od svého pádu Pán Soth zakázal elfkám zpívat píseň o jeho zločinech – aby nevzbudily Kitiaru.

4.

Konec

ím dnes náš příběh končí,“ řekla Lilit Puncová.

Zatímco vyprávěla o význačných událostech, které se staly během zimy roku 351 po Pohromě, publikum ani nedutalo. Velmi klidně a tiše pověděla o smrti dvou rytířů, Briana Hroma i Arana Dlouhého luka, a připomněla posluchačům, že se mohou podívat na pomník, vztyčený na jejich památku v Rytířském sále na ostrově Sankrist. Estéti, kteří se tu shromáždili, aby si ji poslechli, se po sobě smutně podívali. Lilit se nikdy nevdala a všichni věděli, že je její srdce pohřbeno spolu s Brianem Hromem.

Lidem se však ještě nechtělo odejít a mnozí toužili vědět, co se dělo potom.

„Povím vám ještě kousek,“ usmála se Lilit.

„Když Hrdinové kopí – Laurana, Sturm, Flint, Tasslehoff, Gilthanas a Elistan – opustili komnatu, ve které zahynuli dva rytíři, přidali se k Pánu Derekovi z Korunní Stráže a bojovali po boku válečníků z Ledového lidu. Porazili Feal-Thasovu armádu a vyhnali ji z Hradu na Ledové stěně,“ řekla. „Dosáhli svého cíle, a tak opustili Ledové končiny a vzali s sebou dračí jablko a ještě jednu věc, kterou v hradě našli a která, jak se ukázalo, měla mnohem větší cenu. Odnesli s sebou i těla Arana Dlouhého luka a Briana Hroma, aby mohli být jako hrdinové pohřbeni ve své vlasti. Co se Hrdinům stalo tam, je zaznamenáno v knize *Draci zimní noci.*

Od osudného dne uplynulo mnoho let, ale Raggart Mladší stále za dlouhých zimních nocí zpívá píseň o jejich dobrodružství. Lauranin ledobijec, který dala před odchodem Haraldovi, neboť se obávala, že

by roztál, patří k nejcennějšímu majetku kmene. Ledobijec má pořád čestné místo v náčelnickém stanu.

Po odchodu družiny Harald pokračoval v boji s dračími armádami. Spojil i další kmeny Ledového lidu a společně zaútočili na Slídu takovou silou, že ji vyhnali z doupěte. Ledový lid obsadil Hrad na Ledové stěně a udržel ho. Nebylo to tak obtížné, neboť Ariakas nemohl najít nikoho, kdo by byl ochoten zaujmout Feal-Thasovo místo. Císař usoudil, že ho tahle nevýnosná část Ansalonu stejně nezajímá, a po polovičatém pokusu dobýt hrad zpět, který skončil katastrofou, stáhl síly z Ledových končin a nechal je ledním medvědům, kočovníkům a vlkům.

Pokud jde o Kitiaru, pokračování jejích dobrodružství také najdete v *Dracích zimní noci.* Zde stačí říci, že se s Tanisem znovu setkají. Jejich vztah bude mít nečekané důsledky pro ně oba, pro jejich společníky i pro konečné vítězství ve Válce kopí.“

Lilit domluvila a vstala. „Děkuji vám, přátelé, že jste dnes přišli a vyslechli si část dějin Ansalonu. Při příštím setkání budeme pokračovat příběhem Kitiařina nevlastního bratra Raistlina Majere, který učinil významné rozhodnutí právě zde, ve Velké knihovně. Jeho příběh se jmenuje *Draci zlatookého mága.* My, Gileanovi estéti, doufáme, že se vrátíte, abychom se o něj s vámi mohli podělit.“

Poznámky autorů

Feal-Thas

Celý příběh mága Feal-Thase lze nalézt v herním doplňku Dragonlance* Draci zimy, vydaném Margaret Weis Production, Ltd. Zajímavostí je, že Feal-Thas nespáchal zločin, z něhož byl obviněn. V mládí byl skvělým a slibným mágem. Nebýt hrozné tragédie a následné nespravedlnosti, mohl možná využít svou magickou moc v boji za záchranu Silvanestu, místo aby zradil Loraka a pokusil se Silvanest zničit.

Obléhání hradu Korunní Stráž

Podrobnosti o útoku na Korunní Stráž a o smrti Derekova bratra Edwina lze najít v povídce Chrise Piersona „Pád slávy“ v antologii *Draci války*.

Králíkomor

Mnozí čtenáři si povšimli podivné věci, že v *Dracích trpasličích hlubin* Tasslehoffdává svůj milovaný nůž Králíkomor Tice, ale přitom ho má znovu po ruce, když ho v trpasličím království potřebuje. Není to omyl, jak se mnozí z vás domnívali, nebo spíš omyl je v tom, že jsme chtěli vložit na konec knihy krátkou vysvětlující poznámku, ale neudělali jsme to.

Někteří dokonce přemýšleli, jestli Tasslehoff neříkal Králíkomor prostě každému starému noži, který mu přišel pod ruku, což je dobrá a logická teorie, když uvážíme, jak dlouho věnuje šotek věcem pozornost. Nicméně ti, kdo četli další knihy z cyklu Dračí kopí, vědí, že Králíkomor je kouzelná čepel, která se vždycky vrací do rukou vlastníka, kterého si oblíbí. Tasslehoff hrdě nosí jeden jediný Králíkomor po celou dlouhou a slavnou dráhu Hrdiny kopí.

Draci zlatookého mága

Další a poslední kniha Ztracených kronik, *Draci zlatookého mága*, dopoví příběhy, které zbývá vyprávět. Půjdeme s Raistlinem Majere z palantaské knihovny, kde přijme černý plášť, do Neraky, města Temné královny. Jeho pouť bude plná nebezpečí, neboť Raistlin se rozhodne hrát hru, v níž je připraven vsadit život pro naději na získání ještě větší moci.

Margaret Weis & Tracy Hickman
Draci Paní oblohy

1. vydání
Anglický originál Dragons of the Highlord Skies
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Hana Vlčinská
Obálka Matt Stawicki
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 138. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 269 Kč
www.fantomprint.cz

Kitiara, rozehraje spiknutí, které dovede tři solamnijské rytíře při pátrání po dračím jablku až do Ledových končin. Její sokyně Laurana se spolu s přáteli Sturmem, Tasslehoffem a Flintem k nebezpečné rytířské výpravě připojí, a tak se vydává na svou pouť za osudem.

Kitiara však zatím čelí rozhodující zkoušce. Přísahá, že stráví noc na nejobávanějším místě na Krynnu, v hradu Dargaard, příbytku rytíře smrti Pána Sotha. Nikdo z těch, kdo se kdy odvážili vydat na ono děsivé místo, se nevrátil živý, aby o tom mohl vyprávět. Kitiara se však musí Sothovi postavit, jinak ji z rukou její Královny čeká poprava.

Družina se vrací – a s nimi i jejich nepřátelé.

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-038-2
9 788073 980382